

Rafael Sabatini

Odi se e a
căpitanului
BLOOD

Traducere și note
Sinziana Mihalache

Ebook v [1.0]

Mesagerul

Peter Blood, licențiat în medicină și priceput în alte câteva domenii, trăgea din pipă și-și vedea de mușcatele din pervazul casei sale din cartierul Water Lane, târgul Bridgewater. Două perechi de ochi dușmănoși îl fixau de la geamul opus, dar el îi ignora cu desăvârșire. Atenția domnului Blood se împărțea între activitatea pe care o avea și puhoiul de oameni care curgea sub fereastra lui pe străduța îngustă și care pentru a doua oară în aceeași zi se îndrepta spre Castelul Field unde, ceva mai devreme, Fergusson, capelanul ducelui, ținuse o predică în care vorbise mai degrabă despre trădare decât despre credință.

Grupurile răzlețe și curioase de oameni erau în marea lor majoritate alcătuite din bărbați cu pene verzi la pălărie și cu arme dintre cele mai comice în mâini. Într-adevăr, câțiva dintre ei aveau pe umeri și exemplare de păsări vânat, iar din când în când unul sau altul mai învârtea și câte o sabie, însă cei mai mulți erau înarmați cu bâte sau târau după ei niște sulite uriașe, improvizate din coasele lor. Printre acești bărbați deghizați în războinici erau țesători, cârciumari, tâmplari, fierari, zidari, constructori, drumari sau reprezentanți ai altor îndeletnici pașnice. Orașul Bridgewater, la fel ca Taunton, își oferise cu mare generozitate toată floarea bărbătească în serviciul ducelui bastard, și oricine avea vârsta potrivită pentru a ține o armă

în mână, dar se ferea s-o facă, era socotit fie laș, fie papistaș.¹

Însă, în acea seară caldă de iulie, Peter Blood, care nu numai că era în stare să mânuiască o armă, dar pe deasupra mai era și antrenat și priceput în a o face, și care în mod cert nu era nici laș, nici papistaș, se îngrijea de mușcatele lui, indiferent față de tot ce se petrecea jos. Și mai făcu ceva. Tuturor acelor bărbați cuprinși de febra luptei le dedică un vers din Horațiu — un poet pentru a cărui operă căpătase încă de timpuriu o pasiune nemăsurată:

*Quo, quo, scelesti, ruitis ?*²

Și-acum poate v-ați dat seama de ce sângele lui neînfricat și îndrăzneț, moștenit de la strămoșii săi nomazi, stăpâni peste întinderile de pământ, din comitatul Somersetshire, de unde era și mama lui, rămase rece în fața acestui val de frenezie fanatică rebelă; de ce spiritul vulcanic, care altădată pusese stăpânire pe el și-l ispitise să se rupă din mrejele educației academice pe care tatăl lui i-o impusese, rămase acum liniștit în mijlocul acestei fervori.

Vă dați seama că-i privea pe toți acești bărbați care se strângeau în jurul stindardelor cu mesaje care le promiteau libertatea — flamuri țesute de fecioarele din Taunton, de fetele de la seminarul domnișoarei Blake și al doamnei Musgrove care, cum zice cântecul, își rupseseră cămășile ca

¹ Cunoscută și ca Rebeliunea lui Monmouth, acțiunea din 1685 a fost menită să-l dea jos de pe tron pe proaspătul încoronat Iacob al II-lea al Angliei, care devenise rege la moartea fratelui său Carol al II-lea (6 februarie 1685). Iacob nu era agreat din cauza înclinațiilor sale catolice (papistașe). Fiu ilegal al lui Carol al II-lea, ducele de Monmouth pretindea că e moștenitorul de drept al coroanei. Bătălia de la Sedgemoor (6 iulie 1685) s-a sfârșit cu înfrângerea armatei ducelui, iar acesta a fost executat la 15 iulie 1685.

² Încotro vă grăbiți, nebunilor, încotro ? (lb. latină).

să facă steag armatei regelui Monmouth³. Versul latinesc rostit cu dispreț în urma mulțimii zgomotoase de pe străzile pavate ilustra tocmai gândurile lui; pentru el, toți aceștia erau niște proști care, în frenezia lor nesocotită, se năpusteau spre propria pieire.

Treaba este că Blood știa îndeajuns de multe despre Monmouth și despre târfa oacheșă și frumușică foc care-l purtase în pântec, pentru a fi dus de nas cu privire la legitimitatea lui ce era acum cauza acestei rebeliuni. Citise proclamația absurdă lipită în piața din centrul orașului Bridgewater — lipită la Taunton, la fel și în alte părți — și care spunea că: „În urma trecerii în neființă a Suveranului nostru Lordul Carol al II-lea⁴, dreptul la succesiunea Coroanei Angliei, Scoției, Franței și Irlandei, cu toate dominioanele și teritoriile care-i aparțin, revine în mod legal celui mai ilustru prinț, Iacob, duce de Monmouth, fiu și îndreptățit moștenitor al sus-numitului Carol al II-lea.”

Aceste cuvinte îl făcuseră pe Blood să izbucnească în râs, la fel și cele care mai departe anunțau că „Iacob, duce de York, primul suspect în presupusa otrăvire a răposatului rege, și-a însușit numaidecât coroana, ca un uzurpator.”

Nu știa care dintre acestea două era minciuna mai mare. Pentru că Blood petrecuse o treime din viață în Olanda, unde același James Scott — care acum se proclama, prin voința divină, Iacob al II-lea, rege și așa mai departe — văzuse lumina zilei cu treizeci și șase de ani în urmă, și cunoștea poveștile care circulară atunci cu privire la paternitatea reală a acestui personaj.

Adică, departe de-a fi fost un fiu legitim — în virtutea unei căsătorii false dintre Carol Stuart și Lucy Walter⁵ —

³ James Crofts sau James Fitzroy, mai târziu Sir James Scott, prim duce de Monmouth, prim duce de Buccleuch (1649 — 1685), nobil englez; fiul regelui Carol al II-lea al Angliei.

⁴ Carol al II-lea al Angliei (1630-1685), rege între 1660 și 1685.

⁵ Carol I și Lucy Walter, sau Lucy Barlow, au avut o aventură la Haga, prelungită cu intermitențe până în 1651, din care a rezultat în 1649 un

era posibil ca acest Monmouth care acum se proclama rege al Angliei să nu fi fost nici măcar fiul nelegitim al răposatului suveran. N-ar fi dus oare urmările acestor pretenții grotești la ruină și dezastru ?

Cum putea oare Anglia să înghită o asemenea minciună gogonată ? Iar acum îi era dat să vadă niște proști din ținuturile de vest care se lăsau conduși de liberalii beligeranți, prinși în mrejele rebeliunii !

Quo, quo, scelesti, ruitis ?

Blood râse și oftă în același timp, dar mai degrabă se amuză, pentru că el nu putea nutri sentimente de milă, așa cum se întâmplă majorității celor independenți. Greutățile vieții îl învățaseră să fie așa. Un om mai moale, cu gândirea și cunoștințele lui, ar fi izbucnit în lacrimi contemplând aceste turme de oameni simpli, plini de ardoare și nonconformiști care se duceau la tăiere, escortați la locul de întâlnire de la Castelul Field de soții, fiice, iubite, mame, fiecare dintre ei încurajat de gândul iluzoriu că avea să meargă la bătălie pentru apărarea dreptății, libertății, credinței. Or, Blood știa mult prea bine — la fel cum știa tot târgul de câteva ore bune — că intenția lui Monmouth era să pornească la contraatac în aceeași noapte. Ducele avea să conducă un atac-surpriză împotriva armatei regale conduse de Feversham, încartiruită acum la Sedgemoor. Blood presupunea că lordul Feversham era, de asemenea, informat cu privire la mersul lucrurilor, iar dacă se înșela, cel puțin avea o justificare. Căci Feversham nu era tocmai un comandant nepăsător față de misiunea pe care o avea de îndeplinit.

Blood își scutură cenușa din pipă și se apropie de fereastră. Cum își aruncă privirea pe partea cealaltă a străzii, ochii lui întâlniră, în sfârșit, fețele ostile care îl urmăreau. Și anume două perechi de ochi — domnișoarele

fiu, viitorul duce de Monmouth, pe care Carol I-a recunoscut; există însă și posibilitatea ca el să fi fost fiul lui Robert Sydney, un exilat regalist.

Pitt — două domnișoare blânde, sentimentale, vestite în Bridgewater pentru admirația pe care o aveau pentru chipeșul Monmouth.

Blood surâse, se înclină, pentru că era în relații cordiale cu aceste două domnișoare care îi fuseseră chiar paciente pentru o scurtă perioadă de timp. Dar nu primi răspuns la salutul său. În schimb, ochii lor îl urmăriră cu un dispreț rece. Buzele lui subțiri prelungiră surâsul, deși ceva mai puțin amabil, înțelegea motivele ostilității lor, care se acumulase cu fiecare zi de când Monmouth începuse că sucească mințile femeilor de toate vârstele.

Înțelese pe deplin faptul că domnișoarele Pitt îl condamnau pentru că el, un om viguros, în floarea vârstei, antrenat în luptă și care acum ar fi putut fi de folos cauzei, se ținea deoparte, stătea indiferent și-și fuma pipa și se îngrijea de mușcatele lui în acea seară atât de hotărâtoare, când toți bărbații curajoși se adunau acolo în numele conducătorului lor protestant, oferindu-și viața pentru a-l vedea încoronat pe tronul unde-i era locul.

Dacă Blood ar fi catadicsit măcar să discute pe marginea acestor probleme cu cele două domnișoare, poate le-ar fi convins că, după ce-și satisfăcuse dorința de aventură și de a cutreiera lumea în lung și-n lat, acum voia să se dedice carierei pentru care fusese inițial educat și asupra căreia se îndreptase la început. Și, în definitiv, el era doctor, nu criminal; el vindeca, nu omora.

Cu siguranță, domnișoarele i-ar fi răspuns — și el o știa foarte bine — că în asemenea cazuri, toți cei care se considerau bărbați erau datori să ia arma în mână și să lupte. I-ar fi pus în vedere că propriul nepot, Jeremiah, care era marinar, comandant de vas chiar — și pe care neșansa îl făcuse să ancoreze în acel sezon tocmai în Golful Bridgewater — lăsase cârma vasului pentru a lua în mână muscheta ca să apere cauza.

Însă Blood nu era genul de om care să se certe. După cum spuneam, era un om independent. Închise fereastra,

trase perdelele și se întoarse în camera lui luminată frumos de lumânări, la masa pe care doamna Barlow, menajera lui, îi așeza cina. Ca și cum s-ar fi scuzat față de aceasta, spuse:

— Nu-mi face plăcere să fiu dușmănos cu domnițele de peste drum.

Avea un glas plăcut, vibrant, a cărui notă metalică era atenuată de accentul irlandez pe care nu și-l pierduse, în ciuda nenumăratelor locuri prin care cutreierase. Un glas care putea dezmiarda seducător, tandru, și în același timp putea da comenzi care impuneau ascultare. Întreaga lui purtare era asemenea glasului. Era înalt, bine făcut, oacheș ca un țigan, cu niște ochi foarte albaștri care contrastau cu fața lui smeadă și cu sprâncenele negre. Iar acești ochi, deasupra nasului mare și drept care-i ieșea hotărât în față, aveau o lumină unică, penetrantă, și o notă de superioritate care se potrivea cu buzele lui ferme. Deși îmbrăcat în negru, așa cum i-o cerea meseria, își purta hainele cu o eleganță ce demonstra dragostea lui pentru veșminte — o caracteristică mai degrabă a aventurierului care fusese odată decât a statutului de doctor pe care îl avea acum. Haina îi era dintr-o pânză rezistentă și frumoasă, cusută cu fir de argint, cu dantelă olandeză la manșete și cu o lavalieră din aceeași dantelă la gât. Peruca lui neagră avea cârlionți la fel de perfecți ca ai oricărui cetățean din parlament.

Cine l-ar fi văzut astfel și cine i-ar fi citit caracterul — care nu era greu de citit — ar fi fost tentat să încerce să ghicească cât de mult se va resemna un astfel de om să rămână izolat în această condiție în care soarta îl aruncase cu vreo șase luni în urmă; cât va continua cu meseria pentru care se educase înainte să-și înceapă viața propriu-zisă.

Oricât de dificil ar fi fost de crezut, dată fiind istoria lui trecută și viitoare, se prea poate ca, dacă soarta nu i-ar fi jucat o festă, el să-și fi continuat existența pașnică și să se

fi stabilit pe veci ca doctor în acest paradis din Somersetshire.

Posibil, dar improbabil.

Blood era fiul unui doctor irlandez și al unei doamne din Somersetshire în venele căreia curgea sângele nomazilor din familia Frobisher⁶, de unde probabil moștenise acel spirit nebunesc care s-a putut vedea de timpuriu în comportamentul lui. Această nebunie îl neliniștise profund pe tatăl său, care fusese neobișnuit de pașnic pentru un irlandez. Încă de la început se decisese ca fiul lui să urmeze aceeași meserie onorabilă pe care o avusese și el, iar Peter Blood, ager la minte și avid să învețe, își fericise părintele cu o diplomă de licențiat în medicină, primită la numai douăzeci de ani de la Colegiul Trinity din Dublin. Însă tatăl lui s-a bucurat de această realizare doar trei luni. Cum mama lui murise cu vreo trei ani înainte, Peter Blood moștenise câteva sute de lire, cu care o luase haihui prin lume, și un sezon întreg și-a permis să dea frâu liber spiritului aventurier care mustea în el. Printr-o conjunctură interesantă, a ajuns în armata olandeză, pe atunci în război cu Franța, iar pasiunea pentru mare l-a făcut să aleagă să servească în această direcție. A prins și avantajul unei misiuni sub comanda renumitului Ruyter⁷ și a luptat în bătălia din Mediterană în care marele amiral olandez și-a pierdut viața.

După pacea de la Nimègue⁸, acțiunile lui Blood au fost neînsemnate. Dar se știe că petrecuse doi ani într-o închisoare din Spania, cu toate că nu se cunosc împrejurările în care ajunsese acolo. Probabil că, după

⁶ Sir Martin Frobisher (c. 1535 sau 1539-1594), marinar englez care a făcut trei călătorii până în Lumea Nouă în căutarea Pasajului de nord-vest.

⁷ Michiel Adriaenszoon de Ruyter (1607-1676), cel mai renumit și unul dintre cei mai pricepuți amirali olandezi.

⁸ Încheiată în anul 1678.

eliberare, acesta a fost motivul pentru care a ales să meargă în Franța, înrolându-se în armata franceză și luptând în războiul contra Țărilor de Jos conduse de Spania. Ajuns în cele din urmă la vârsta de treizeci și doi de ani, gustul pentru aventură i se domolise, sănătatea i se zdruncinase ca urmare a unei răni neglijate și dintr-odată îl cuprinsese dorul de casă. S-a imbarcat pe un vas la Nantes, cu intenția de a traversa marea spre Irlanda. Dar, din pricina vremii, vasul a fost întors spre Golful Bridgewater și, pentru că sănătatea i se înrăutățise în timpul călătoriei, Blood s-a decis să debarce acolo, mai ales că era și pământul natal al mamei sale. Astfel, în ianuarie 1685 a ajuns la Bridgewater cu o avere aproximativ la fel ca aceea cu care pornise din Dublin cu unsprezece ani în urmă.

Cum locul i-a plăcut și s-a vindecat repede și pentru că se gândise că trecuse prin îndeajuns de multe aventuri pentru o viață de om, s-a hotărât să se stabilească acolo și să îmbrățișeze, în sfârșit, profesia de medic de care se despărțise cu atâta ușurință.

Asta e povestea lui, sau cel puțin povestea care interesează până în această seară — șase luni mai târziu — în care avea să aibă loc bătălia de la Sedgemoor.

Considerând că iminenta bătălie nu era treaba lui — și chiar nu era — indiferent față de acțiunea pe care întregul târg o așteptase cu sufletul la gură, Blood închise ochii și urechile în fața acesteia și se duse devreme la culcare. Adormi dus cu mult înaintea orei unsprezece, când, după cum bine se știe, Monmouth a luat-o călare, împreună cu ceata de rebeli, de-a lungul drumului spre Bristol, ocolind ca să evite terenul mlăștinos care l-a fi condus direct în mijlocul armatei regale. După cum, de asemenea, știți, avantajul numeric — probabil și datorită terenului solid pe care stăteau trupele aflate de partea cealaltă a mlaștinii — și atacul prin surprindere cu o armată mai mult sau mai puțin adormită nu i-au fost de ajutor, din cauza nepriceperii de-a o conduce, și asta cu mult înainte de-a

cădea în mâinile lui Feversham. Armatele au ajuns față în față pe la ora două dimineața. În mijlocul tunetelor de ghiulele, Blood dormea dus. Și dormi așa până la ora patru, când soarele începuse să se ridice și să risipească ultimele fășii de păclă de pe răscolitul câmp de bătălie.

Atunci, Blood se ridică frecându-se la ochi și venindu-și în fire. Ușa stătea să iasă din țâțâni sub pumnii care o zguduiau; un glas îl striga incoerent de dincolo de ea. Din pricina zgomotului se trezise. Considerând că avea de-a face cu vreo urgență ginecologică, își luă halatul și papucii de casă și coborî. Pe coridor era aproape s-o doboare pe doamna Barlow, și ea abia trezită din somn, aflată în stare de șoc și cu ochii cârpiți. Blood o liniști cu o vorbă blândă și se duse să deschidă.

În lumina aurie a primelor raze de soare se pomeni în fața lui cu un om care abia mai respira, cu ochii bulbucați și cu un cal care scotea aburi pe nări alături; omul era mânjit tot de noroi și praf, cu hainele răvășite. Cu mână stângă a vestei sfâșiată, tânărul deschise gura ca să vorbească, dar nu reuși și rămase nemișcat un timp. În acea clipă, Blood îl recunoscă pe tânărul căpitan de vas Jeremiah Pitt, nepotul domnișoarelor din casa de vizavi, și unul dintre tinerii care fuseseră atrași în vârtejul rebeliunii de entuziasmul general. Strada începea să se trezească la viață, deranjată din somn de bătăile puternice în ușă ale marinarului. Împrejur, lumea începu să deschidă obloanele și peste tot apărură fețe curioase și mirate.

— Nu te grăbi, zise Blood. Eu niciodată nu m-am grăbit.

Tânărul cu ochi bulbucați nu luă în seamă acest sfat. Spuse pe nerăsuflăte ce avea de zis, abia reușind să respire.

— Lordul Gildoy, găfâi. E rănit foarte tare... La ferma lui Oglethorpe, lângă râu. L-am adus aici și... M-a trimis după dumneavoastră. Veniți degrabă !

L-ar fi apucat chiar atunci pe doctor de haine să-l tragă după el așa, în cămașă de noapte și papuci. Însă doctorul se feri de mâna agitată a celuilalt.

— O să vin, fii pe pace ! spuse.

Vorbele lui Pitt îl neliniștiră. Gildoy fusese foarte bun și generos cu el de când se stabilise în acest târg. Iar Blood era îndeajuns de dornic să facă tot ce-i stătea în putință pentru a se achita de datoria ce-o avea față de celălalt. Totuși, era amărât că prilejul se ivise tocmai într-o astfel de situație nefericită, pentru că știa că tânărul și nesăbuitul nobil fusese un sprijinitor activ al ducelui.

— Vin, fii pe pace ! Dar mai întâi trebuie să-mi iau cele ce-mi sunt de folos.

— Nu e vreme de pierdut !

— Liniștește-te. Nu pierdem vremea. Îți spun că mai repede ajungi dacă o iei ușor. Intră... ia-ți un scaun...

Și deschise ușa salonului.

Tânărul Pitt refuză.

— Aștept aici. Grăbiți-vă, pentru numele lui Dumnezeu !

Blood se duse să se îmbrace și să-și ia trusa. Întrebările cu privire la situația exactă a rănii lordului Gildoy mai puteau aștepta până ce se așterneau la drum. În timp ce-și trăgea cizmele, o instrui pe doamna Barlow cu privire la acea zi, și anume prânzul pe care era sigur că nu avea să-l mai prindă. Când coborî din nou, urmat de bombănelile doamnei Barlow care îl admonesta cu năduf ca o găină nemulțumită, tânărul Pitt era copleșit de o gloată de târgoveți speriați, pe jumătate dezbrăcați — majoritatea femei — care voiau să afle cum decursese bătălia. Veștile pe care le răspândi se puteau ușor ghici după lamentațiile ce începură a răsună în aerul dimineții.

Văzându-l pe doctor îmbrăcat de plecare, cu trusa sub braț, mesagerul se desprinsese din mulțimea care-l înconjurase, se scutură ca să se dezmeticească și ca să se desprindă de cele două mătuși care se agățaseră de el, apucă de căpăstru calul și se urcă în șa.

— Veniți cu mine, doctore, strigă. Săriți în spate.

Fără alte comentarii, Blood se conformă. Pitt dădu pintoni calului. Mica mulțime se dădu în lături și astfel,

agățat de crupa calului și de cingătoarea celui din față, Peter Blood o porni în ceea ce avea să devină odiseea lui. Căci acest Pitt, în care nu vedea mai mult decât un simplu mesager al unui rebel rănit în luptă, era de fapt un mesager al sorții.

Dragonii lui Kirke

Ferma lui Oglethorpe era cam la o milă sud de Bridgewater, pe malul drept al râului. Era o clădire cu forme neregulate, în stil Tudor, care se înălța cenușie din iedera care-i masca partea de jos. Pe măsură ce se apropiau de ea prin livezile parfumate care păreau că moțâie într-o pace arcadiană lângă apa râului Parret, ce clipea licărind sub razele dimineții, lui Blood îi veni greu să creadă că toate acele detalii făceau parte dintr-o lume aflată tocmai atunci în tăvălugul revoltelor și al luptelor sângeroase. Cum ieșiră din târg, pe pod, întâlniră o ceată de oameni care dădeau bir cu fugiții de pe câmpul de bătălie — toți amețiți, sfârșiți, mulți dintre ei răniți, însă toți cuprinși de teroare; alergau împleticit și fără spor și cu ultima fărâmbă de putere pe care-o mai dovedeau, cu deșarta iluzie că aveau să fie primiți în casele din Bridgewater. Ochii le sticleau obosiți, iar chipurile lor înnebunite de spaimă se uitară la Blood și la tânărul care-l însoțea. Strigară cu glasuri răgușite că urmăritorii nemiloși erau la mică distanță în spate. Pitt, fără să fie impresionat de veste, călări mai departe pe lângă bieții fugari; un număr tot mai mare dintre aceștia începu să vină în puhoaie dinspre Sedgemoor. Ca să-i evite, Pitt abandonează cărarea și o luă pe o alta care traversa câmpul presărat cu rouă. Chiar și aici întâlniră diverse grupuri de oameni ce abandonaseră lupta și acum se împrăștiu care-ncotro, uitându-se în spate cu teamă când auziră calul, așteptându-se din clipă

în clipă să vadă jiletcile roșii ale dragonilor din armata regală.

Însă, pe măsură ce se îndreptară spre sud, tot mai aproape de cartierul general al lui Feversham, rătăciții din bătlie începură să se rărească, iar cei doi ajunseră să călărească prin livezi liniștite pline de fructe pârguite care aveau în curând să dea cota anuală de cidru. În cele din urmă, descălecară în curtea cu dale de culoare vineție și fură întâmpinați de Baynes, stăpânul casei, cu o înfățișare gravă și foarte agitat.

În holul spațios, pavat cu dale, doctorul îl găsi pe lordul Gildoy — un bărbat foarte înalt, smead la față, cu o bărbie și un nas proeminente — întins pe un pat de trestie, sub una dintre ferestre. Doamna Baynes și fiica drăguță a acesteia se îngrijeau de el. Avea obrajii plumburii, ochii închiși, iar buzele albăstriei scoteau la fiecare expirație un geamăt vag. Blood rămase tăcut o clipă, analizându-și pacientul. Îi era milă de un tânăr ca lordul Gildoy, pe care-l aștepta un viitor strălucit, care riscase totul, poate chiar și viața, pentru a da un imbold ambițiilor unui aventurier de doi bani. Îl plăcea și avea un sentiment de respect pentru tânărul din fața lui. Se uită înspre trusa medicală, oftând, apoi se apucă de treabă. Rupse cămașa și lenjeria bărbatului, dezgolindu-i rana. Ceru apă, cârpe și restul ustensilelor de care mai avea nevoie.

O jumătate de oră mai târziu, când dragonii invadară casa, Blood încă mai era concentrat asupra lucrului. Zgomotul de copite și urletele răgușite ale soldaților care-și vestiseră apropierea nu-l deranjaseră câtuși de puțin. Nu-l puteai deranja ușor pe Blood, și în al doilea rând, meseria îl absorbea complet, însă lordul, care acum își recăpătase cunoștința, începuse a da semne de alarmare, iar Jeremy Pitt, murdar cum era din luptă, fugi să se ascundă într-un dulap cu haine. Baynes deveni și el neliniștit, iar soția și fiica lui începură să tremure. Blood îi liniști.

— De ce vă temeți ? Nu aveți motive, spuse. Suntem un popor de creștini și creștinii nu se războiesc cu răniții, și nici cu cei care se îngrijesc de aceștia.

Problema e că Blood încă-și mai făcea iluzii când venea vorba despre creștini. Duse un pahar de vin, dinainte pregătit, la buzele rănitului.

— Calmați-vă ! Ce a fost mai rău a trecut.

Apoi se auziră zgomote metalice și trosnete pe holul pietruit și o duzină de soldați cu cizme de călărie și jilecki de culoare deschisă din Regimentul Tanger⁹ dădură buzna înăuntru, conduși de un tip îndesat, cu sprâncene negre și cu găitane de aur pe piept. Baynes rămase pe loc, luând o poză oarecum sfidătoare, în vreme ce soția și fiica lui se făcură mici de frică. Blood se uită spre grămada de soldați peste umăr, de la capul patului. Ofițerul urlă un ordin, oamenii lui luară poziție, după care el înaintă cu mers legănat. Ținea mâna înmănușată pe mânerul săbiei și pintenii îi zornăiau ca o incantație în timp ce pășea. Se adresă fermierului, pentru a-l face conștient de autoritatea lui:

— Sunt căpitanul Hobart, din regimentul de dragoni condus de colonelul Kirke. Ce rebeli ascundeți pe-aici ?

Fermierul se panică văzându-l atât de pornit, și îi vorbi cu glas tremurat:

— Nu... ascund niciun rebel, domnule. Acest nobil e rănit.

— Asta văd și eu. Căpitanul făcu un pas hotărât spre pat și examină muribundul pământiu la față cu o căutătură dușmănoasă. Nu mai e necesar să întreb cum de-a ajuns în halul ăsta. E un afurisit de răzvrătit, și asta îmi e de ajuns. Luați-l, flăcăi ! le ordonă soldaților.

Blood se proțăpi între soldați și pat.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! spuse pe un ton irascibil. Suntem în Anglia, nu în Tanger. Acest nobil e în

⁹ Regiment din armata britanică, ce a servit în garnizoana din Tanger din 1662 până în 1684, când a fost evacuat.

stare critică. Nu poate fi mișcat de pe loc fără să-i punem viața în pericol.

—Acum te pomenești că vrei să fiu blând cu viața răzvrătiților, spuse căpitanul amuzat. Pe legea mea ! Crezi că-l luăm ca să-i facem un bine ? Chiar la marginea drumului de la Weston spre Bridgewater sunt puse spânzurători și una dintre ele are să-l cinstească. Colonelul Kirke are să-i învețe pe rebelii ăștia care nu vor să se supună o lecție pe care n-au s-o uite multe generații de-acum înainte.

—Adică îi spânzurați fără judecată ? Pe legea mea că m-am înșelat ! Acum chiar că suntem ca-n Tanger, de-acolo de unde vine regimentul dumitale.

Căpitanul îl măsură cu un licăr jucăuș în ochi, de jos, dinspre cizmele de călărie, până în vârful perucii.

Observă statura bine făcută și sănătoasă a doctorului, felul arogant de a-și ține capul, aerul autoritar pe care-l inspira Blood și soldatul din el își recunosc un camarad. Procesul de inspecție continuă:

—Cine naiba ești dumneata ? răbufni.

—Mă numesc Peter Blood, în slujba dumneavoastră.

—Aha ! Carevasăzică, ăsta ți-era numele. Ai servit în armata franceză odată, nu ?

Deși pe Blood îl surprinse descoperirea căpitanului, nu lăsă să se vadă nimic.

—Așa este.

—Te țin minte. Acum cinci ani, sau chiar mai mult, ai fost în Tanger.

—Așa este. V-am cunoscut colonelul.

—Măi să fie, te pomenești că acum ai ocazia să-l mai cunoști încă o dată ! râse căpitanul cu un ton grosolan. Ce te aduce aici ?

—Am fost chemat ca să-l îngrijesc pe acest nobil. Sunt doctor.

—Doctor, zici ?

Tonul autoritar și apăsător lăsă să se ghicească ironia, căci considera vorbele celuilalt o minciună.

—Licențiat în medicină, spuse Blood.

—Nu mă lua pe mine cu de-astea, i-o tăie Hobart. Vorbește pe limba mea !

—Sunt doctor de meserie și acum o practic în Bridgewater, surâse Blood, spre nemulțumirea căpitanului.

—Iar aici ai ajuns de la Lyme Regis, urmându-l pe bastardul de duce, se răsti Hobart.

—Dacă ați fi la fel de deștept pe cât vreți s-o arătați prin cuvinte, se răsti și Blood, ați ajunge un om mare !

Preț de câteva secunde, ofițerul rămase mut de uimire. Se făcu roșu la față.

—Poate ai să mă consideri cu adevărat mare când am să te spânzur !

—Poate ! Chiar aveți privirea și gesturile unui călău. Dar dacă veți încerca să vă exercitați meseria asupra acestui domn care-mi este pacient, s-ar putea să vă puneți ștreangul de gât tocmai dumneavoastră. Dumnealui nu este unul dintre aceia pe care ați vrea să-i spânzurați fără judecată. Are dreptul la una, dreptul de a fi tras la răspundere de compatrioții lui.

—De compatrioți ? repetă căpitanul mișcat de cuvintele lui Blood, pe care acesta le accentuase.

—Să fim serioși. Orice om, în afară de un prost sau de un sălbatic, s-ar fi interesat mai întâi de numele lui și abia apoi l-ar fi condamnat la spânzurătoare. Acest nobil este lordul Gildoy.

În acea clipă, lordul interveni cu voce stinsă:

—Nu ascund legătura mea cu ducele de Monmouth. Voi suporta consecințele. Dar vă rog, acestea să fie judecate de compatrioții mei, așa cum a spus și doctorul.

Glasul lui slăbit se pierdu treptat. Urmă o clipă de tăcere. Așa cum se poate vedea la mulți oameni cu o fire impetuoasă, Hobart avea și el un grăunte de timiditate în adâncul ființei. Auzind de rangul nobilului din fața sa, se

simți intimidat. Fiind un parvenit slugarnic cu cei de la putere, venera tot ce însemna titlu nobiliar. Iar pe colonelul lui îl diviniza. Percy Kirke nu era îndurător cu oamenii care făceau gafe.

Cu un gest, își aduse soldații în poziție de repaus; trebuia să se gândească.

Observându-i ezitarea, Blood continuă să-i dea apă la moară pentru a-l pune și mai mult pe gânduri.

— Probabil știți, căpitane, că lordul Gildoy are prieteni și rubedenii în tabăra conservatorilor, care ar avea câteva de spus colonelului Kirke dacă veți îndrăzni să-l tratați acum ca pe un om de rând. Deci, mai bine vă vedeți frumușel de drum, căpitane; altminteri, chiar în această dimineață, corpul dumneavoastră are să atârne în ștreang.

Hobart făcu un gest disprețuitor din mână, ignorând avertismentul lui Blood.

— Luați patul și duceți-l cu totul la Bridgewater. Puneți-l în temniță până când primesc ordine în ce-l privește.

— S-ar putea să nu supraviețuiască drumului, îi replică Blood. Rana este profundă și a pierdut mult sânge.

— Ghinionul lui ! Treaba mea este doar să-i adun pe toți răzvrătiții.

Apoi reconfirmă ordinul printr-un gest. Doi dintre oamenii lui luară patul în spinare și ieșiră. Gildoy făcu un gest cu mâna înspre Blood.

— Vă sunt îndatorat, spuse. Dacă supraviețuiesc, am să-mi plătesc această datorie.

Blood se înclină, apoi le spuse soldaților:

— Duceți-l cu grijă ! Viața lui depinde de voi.

În vreme ce lordul era transportat afară, căpitanul se întoarse arțăgos spre fermier:

— Ce alți rebeli mai ții aici ?

— Pe nimeni, domnule. Lordul...

— Ne-am ocupat de lord deocamdată. Și o să ne ocupăm și de dumneata după ce controlăm casa. Și dacă m-ai mințit...

Nu mai spuse nimic, ci rânji și dădu un ordin. Patru dintre dragorii începură să răscolească zgomotos încăperea alăturată. Între timp, căpitanul se uită prin vestibul, bătând cu patul pistolului în lambriurile de pe perete.

Blood consideră că nu mai avea niciun motiv să zăbovească acolo.

— Atunci, eu am plecat. Vă urez s-aveți o zi frumoasă.

— Mai bine nu v-ați grăbi ! sugeră căpitanul.

— Deveniți obositor, domnule, zise Blood, dând din umeri și așezându-se. Mă întreb cum de colonelul nu și-a dat încă seama de asta.

Căpitanul nu-l băgă în seamă. Se aplecă, în schimb, și ridică o pălărie murdară și prăfuită de care stăteau agățate câteva frunze de stejar și care până atunci zăcuse pe jos, lângă dulapul în care se adăpostise nefericitul Pitt. Căpitanul surâse malițios. Cercetă încăperea din priviri, oprindu-se mai întâi cu un zâmbet ironic asupra fermierului, apoi asupra celor două femei din spate, și, în cele din urmă, asupra lui Blood, care stătea picior peste picior, indiferent (ceea ce contrasta puternic cu starea lui reală). Apoi, căpitanul păși spre dulap și deschise una dintre ușile masive de stejar. Îl scoase afară de guler pe cel care se pitise acolo și-l împinse la lumină.

— Cine este acesta, mă rog ? Vreun alt nobil ?

În mintea lui Blood apăru imaginea spânzurătorilor despre care vorbise Hobart mai devreme și aceea a acestui tânăr comandant de vas care urma să o „mobileze” pe una dintre ele, lăsat să atârne acolo fără judecată, în locul celeilalte victime despre care căpitanul se văzu depozitat. Și pe loc, Blood inventă nu numai un titlu nobiliar, ci o întreagă istorie a familiei tânărului răzvrătit.

— Pe legea mea, ați spus bine, căpitane. Dânsul este viconte Pitt, văr primar cu Sir Thomas Vernon, care e însurat cu târfulița aceea, Moll Kirke, sora colonelului

dumneavoastră, care câteodată o mai face pe doamna de companie pentru consoarta regelui Iacob¹⁰.

Atât căpitanul, cât și prizonierul rămaseră cu gurile căscate. Dar în vreme ce Pitt se stăpâni discret, căpitanul slobozi o înjurătură urâtă. Încă o dată rămase pe loc, analizându-și prizonierul.

— Minte, nu ? întrebă, apucându-l pe tânăr de un umăr și uitându-se cătrănit la el. E un pezevenghi dat dracului !

— Dacă într-adevăr credeți asta, spuse Blood, duceți-l la spânzurătoare și-o să aflați urmările.

Soldatul se uită urât înspre doctor, apoi înspre prizonier.

— Ptiu ! Și-l aruncă pe tânăr în mâinile oamenilor lui. Hai, la Bridgewater cu el ! Și luați-l și pe dumnealui, arată înspre Baynes. Să-l învățăm minte ce înseamnă să adăpostești rebeli !

Urmă o clipă de confuzie. Baynes se zbătu în mâinile soldaților, protestând cu îndârjire. Femeile, speriate de moarte, începură să țipe până când fură reduse la tăcere de o spaimă și mai cumplită. Căpitanul merse înspre ele și o apucă pe fată de umeri. Era o făptură drăguță, cu păr auriu și ochi calzi și albaștri care se uitară rugători înspre dragon, cerșind milă. Ofițerul se uită chiorăș spre ea, cu ochii lucindu-i, o luă de bărbie și o sărută brutal, făcând-o să tremure toată.

— În loc de cheazășie, spuse apoi, zâmbind întunecat. Ca să taci din gură până ce mă răfuiesc cu clevetitoriiăștilalți, rebelă mică ce ești.

Apoi se îndepărtă, lăsând-o pe fată aproape leșinată, tremurând ca varga în brațele mamei, care și ea palpita toată. Soldații lui stăteau deoparte rânjind, așteptându-i ordinele; cei doi prizonieri fură legați fedeleș.

— Luați-i. Să se ocupe de ei ofițerul Drake. Apoi se întoarse cu o privire aprinsă înspre fata care se făcuse mică

¹⁰ James al II-lea al Angliei (1633-1701; a domnit între anii 1685 și 1688).

de spaimă. Eu mai rămân puțin aici — să cercetez locul. Te pomenești că mai sunt și alți răzvrătiți ascunși pe undeva. Dar după ce se mai gândi adăugă: Luați-l și pe dumnealui cu voi, și arătă înspre Blood. Hai, plecați !

Blood se trezi din reverie. Se gândise că în trusă avea o lanțetă ce putea fi folosită pentru a experimenta pe căpitanul Hobart o operație care i-ar fi prins bine. Adică ar fi făcut un bine umanității. În mod evident, căpitanul abuza de poziția lui și chiar cerea puțină vărsare de sânge. Cel mai greu era să prindă ocazia. Începuse să se întrebe dacă l-ar fi putut ademeni pe căpitan undeva deoparte cu o poveste despre vreo comoară ascunsă, când această întrerupere bruscă puse capăt interesantelor lui meditații. Încercă să mai tragă de timp.

— Soarta îmi este favorabilă, spuse. Tocmai înspre Bridgewater mă îndreptam, și dacă nu aș fi fost reținut aici deja eram de mult dus.

— Mai degrabă o să te îndrepti spre temniță.

— Pe naiba ! Sunt sigur că glumiți !

— Sau spre spânzurătoare, dacă preferi. Este doar o chestiune de timp.

Blood se simți înșfăcat cu brutalitate, iar lanțeta lui rămase mai departe în trusa la care nu putea ajunge.

Încercă să se elibereze din strânsoarea soldaților, căci era puternic și agil, dar aceștia îl încheștară imediat la loc și-l trântiră la pământ. Îl legară cu mâinile la spate, apoi îl ridicară în picioare.

— Luați-l, spuse Hobart scurt și se întoarse pentru a da alte ordine celorlalți soldați. Cercetați toată casa, din pod până în pivniță, și veniți să-mi raportați.

Soldații se executară luând-o pe ușa care ducea spre interiorul casei. Blood fu împins de soldați în curte, unde Pitt și Baynes așteptau, legați și ei. Din prag, se uită înapoi la căpitanul Hobart, care avea ochii învăpăiați. Buzele rostiră imperceptibil ce urma să-i facă lui Hobart dacă avea să scape cu viață din toată tărășenia asta. Deocamdată își

zise că, dacă rostea amenințarea cu voce tare, își anula probabil șansa de a mai trăi pentru a o duce la îndeplinire. Căci, până una-alta, oamenii regelui stăpâneau vestul țării, care era deci privit drept o regiune dușmănoasă, pe care învingătorii aveau să o treacă prin foc și sabie. Iar acest căpitan din armata regală era stăpân în aceste momente pe viața și moartea tuturor.

Ajunși sub merii din livadă, Blood și ceilalți doi camarazi întru suferință fură legați unul de celălalt cu o curea din piele și apoi de scara unui cal. După asta, un soldat sună din goarnă și micul grup o porni spre Bridgewater. Cumplitele gânduri ale lui Blood avură astfel confirmarea că pentru dragoni acela era un teritoriu al inamicului pe care ei îl cuceriseră. Se auziră în spatele lor pârâituri de lemn, mobilă trântită și ruptă, țipete și râsete disprețuitoare care anunțau că vânătoarea de răzvrătiți era mai mult decât un pretext pentru prădăciune și distrugere. Toate acestea fură încoronate de țipetele unei femei în cumplită agonie.

Baynes se opri și-și întoarse capul brusc, agitat, cu chipul cenușiu. Frânghia care îl ținea legat de scara calului îl smuci îl târî cu brutalitate câțiva metri. Apoi fu luat în primire de un soldat, care-l înjură și-l lovi cu latul săbiei.

Cum se târau astfel pe sub merii parfumați, în acea dimineață superbă de iulie, Blood își zise că — exact așa cum bănuise de multă vreme — omul era cea mai vicleană creație a Divinității și numai un prost putea să-și pună viața în slujba vindecării unei specii, care merita mai degrabă să fie exterminată.

Onorata instantă

Abia două luni mai târziu, pe 19 septembrie — dacă vreți să cunoașteți data exactă — Peter Blood a fost adus la judecată, sub acuzația de înaltă trădare. Știm prea bine că era nevinovat, dar nu încapе îndoială că până s-ajungă să fie pus sub acuzare ar fi fost capabil să și comită această crimă. Cele două luni de carceră în condiții inumane, despre care nu se poate vorbi aici, îi infiltraseră în minte o ură calculată, fără cale de întoarcere, față de regele James și oamenii acestuia. Iar faptul că în ciuda acestor circumstanțe el încă-și păstrase judecata, spunea totuși ceva despre tăria lui de caracter. Oricât de cumplită ar fi fost situația acestui om complet nevinovat, avea totuși două motive de mulțumire. În primul rând că fusese adus la judecată până la urmă, iar în al doilea rând, că judecata s-a întâmplat să aibă loc la data menționată, și nu cu o zi mai devreme. Pentru că amânarea care întârziase atât de mult a fost de fapt salvarea lui de la spânzurătoare — deși el nu-și dădea încă seama.

Dacă n-ar fi fost favorizat de soartă, s-ar fi putut prea bine, mai mult sau mai puțin la voia întâmplării, să fie scos din carcera de la Bridgewater în ziua de după bătălie, pentru a fi spânzurat în piața publică din dorința nesățioasă a colonelului Kirke. Acest ofițer care conducea regimentul din Tanger se grăbea întotdeauna să se descotorosească de toți prizonierii, omorându-i. Dacă ar fi fost după el, i-ar fi executat pe toți la fel, de n-ar fi apărut

intervenția episcopului Mews care a închis gura acestei Curți Marțiale improvizate.

Chiar și-așa, în prima săptămână după evenimentele de la Sedgemoor, Kirke și Feversham au decis împreună să omoare o sută de oameni imediat pentru a nu mai avea loc niciun proces. Cerură astfel mână de lucru pentru spânzurătorile pe care le ridicau la țară și puțin le păsa cum aveau să facă rost de aceasta sau dacă ucideau vreun om nevinovat. La urma urmei, ce rost mai avea viața unor prostănaci ? Mult au mai avut de lucru călăii, cu frânghii, satâre și cazane pline de smoală. Am să vă scutesc de detaliile acelor scene îngrozitoare. Ne preocupă, în primul rând, soarta lui Peter Blood, nu aceea a rebelilor lui Monmouth.

Blood a supraviețuit și nu a fost inclus în nici una dintre aceste coloane triste de prizonieri care, perechi-perechi, au fost duși de la Bridgewater la Taunton. Cei care erau prea răniți ca să umble au fost puși în căruțe, îngrămădiți fără de milă, cu rănile dezgolite și supurând. Mulți au avut norocul să moară pe drum.

Când Blood a insistat să-și practice meseria pentru a alina suferințele unora, a fost acuzat de obrăznicie și amenințat cu biciuirea. Singurul regret pe care-l avea acum era că în acea fatală zi nu se aflate de partea lui Monmouth. Ceea ce desigur nu avea nicio logică, dar nici nu ne putem aștepta la vreo logică din partea unui om în situația lui.

Cel care-l însoți pe cumplitul drum fu același Jeremiah Pitt, care-i provocase de altfel aceste necazuri. Tânărul comandant de vas îi devenise prieten apropiat după arestarea lor. Apoi, din fericire, ajunseseră să fie închiși în aceeași celulă aglomerată, unde aproape se sufocaseră din cauza căldurii și a duhorilor din acele zile de iulie, august și septembrie.

De-afară mai pătrundeau crâmpie de vești. Probabil că unii le lăsau în mod voit să ajungă până la cei închiși. Una

dintre acestea fusese vestea executării lui Monmouth, care crease o durere îngrozitoare în rândul celor care suferiseră pentru duce și pentru cauza religioasă a cărui susținător se declarase el. Mulți refuzară cu strășnicie să creadă așa ceva. Începuse a circula o poveste năucitoare cum că un bărbat care semăna cu Monmouth se oferise să moară în locul ducelui și că acesta din urmă rămăsese în viață pentru a reapărea glorios și a elibera Sionul ca să ducă război contra Babilonului¹¹.

Blood a primit vestea cu aceeași indiferență cu care a reacționat și la zvonul morții lui Monmouth.

Însă mai auzi încă un lucru rușinos legat de aceasta, care nu-l mai lăsă la fel de indiferent și care servi numai să-i încurajeze și mai mult disprețul născut în sufletul lui față de regele Iacob. Majestatea Sa acceptase să-l vadă pe Monmouth. Să facă una ca asta, fără intenția clară de a-l achita, era un gest execrabil și infinit condamnabil; pentru că singurul motiv al întrevederii fusese acela de a-și demonstra răutăcioasa satisfacție de a respinge cu superioritate abjecta pocăință disperată a nefericitului său nepot. Ceva mai târziu auziseră că lordul Grey, al doilea — sau poate chiar întâiul — conducător al rebeliunii, își cumpărase propria achitare contra a 40.000 de lire. Peter Blood o considera și pe asta din aceeași categorie ca restul veștilor. Astfel că disprețul lui pentru rege răbufni în cele din urmă.

— E un om prea spurcat ca să stea pe tron. Dacă aș fi știut toate astea înainte așa cum le știu acum, nu mă îndoiesc c-aș fi avut motive întemeiate ca să mă aflu aici. Apoi, după ce se mai gândi puțin: Unde crezi că e acum lordul Gildoy ?

Tânărul Pitt, cel căruia i se adresase, se întoarse spre el cu o față care-și pierduse culoarea aprinsă căpătată în

¹¹ Sionul — metaforă a unui loc utopic în care domnesc unitatea, pacea și libertatea, opus Babilonului — metaforă a sistemului exploatator occidental și a locului damnat.

timpul zilelor petrecute pe vas. Ochii lui mari și cenușii îl cercetară întrebător. Blood continuă:

—Nu l-am mai văzut pe lord din acea zi de la Oglethorpe. Unde sunt ceilalți nobili care au fost capturați tot atunci? Adică adevărații conducători ai nenorocitei rebeliuni. Cazul lui Grey explică foarte bine absența lor, zic eu. Sunt bogați și se pot răscumpăra. Spânzurătoarea îi așteaptă numai pe cei mai nenorociți care au avut neșansa să-i urmeze; aceia care au avut onoarea de a-i conduce sunt acum liberi. Ciudată și interesantă răsturnare de situație de la mersul normal al lucrurilor. Lumea asta e o enigmă totală, pe legea mea!

Râse, păstrându-și aceeași expresie plină de dispreț, și în aceeași dispoziție ajunse ceva mai târziu în sala mare de judecată de la castelul Taunton, pentru proces. Împreună cu el erau Pitt și fermierul Baynes. Cei trei aveau să fie judecați simultan, iar cazul lor avea să deschidă dezbaterile din acea cumplită zi.

Sala era îmbrăcată toată în purpuriu, până sus la galerii, și era plină-ochi, majoritatea celor prezenți fiind doamne. Un capriciu al judecătorului suprem care, normal, avea o preferință pentru culoarea care reflecta înclinația către scenele însângerate. Undeva sus, pe un podium, erau ceilalți judecători — cinci la număr — în robe purpurii și cu peruci negre. Baronul Jeffreys de Wren¹² trona în mijlocul lor.

Prizonierii intrară unul după altul, sub supravegherea unui soldat. Se strigă să se facă liniște și, după ce zumzetele încetară treptat, Blood începu să-i analizeze cu interes pe cei doisprezece bărbați care formau juriul. Nici nu dădeau bine acolo și nici nu păreau oameni ai legii în toată puterea cuvântului. Se vedea pe ei că sunt speriați, neliniștiți și la fel de mizerabili ca orice hoț prins cu mâna în buzunarul vecinului. Erau doar doisprezece oameni

¹² George Jeffreys, prim Baron de Wren (1645-1689), a devenit cunoscut în timpul domniei lui James al II-lea, ajungând Lord Cancelar.

nefericiți, prinși acum între sabia însetată de sânge a judecătorului care avea să dea sentința și zidul de nepătruns al propriei conștiințe.

Apoi, privirea calmă și calculată a lui Blood trecu spre fiecare dintre lorzii judecători, mai ales înspre cel care prezida jurații — acel lord Jeffreys, a cărui faimă se trăgea tocmai de la Dorchester. În fața lui Blood stătea un om înalt, subțire, care părea că abia împlinise patruzeci de ani, cu o față ovală, delicată și atrăgătoare. Sub ochii cu pleoape plecate se puteau vedea cearcăne cenușii, semn al unei dureri sau al nesomnului, care însă accentuau luminozitatea și melancolia blândă a privirii sale. Avea chipul foarte palid, cu excepția buzelor pline de o culoare aprinsă și a nuanței de un roșu puternic a pomeților înalți, specifică celor suferinzi de plămâni.

Ceva din forma buzelor strica perfecțiunea chipului său: o linie greșit trasată, minoră, dar prezentă totuși, care domina acele buze și trăda delicatețea nărilor, blândețea ochilor umezi și pacea nobilă a frunții lui palide. Doctorul Blood îl studie pe cel descris mai sus cu un interes curios, recunoscând boala de care acesta suferea, precum și vestita viață deșănțată și nepotrivită pe care o ducea în ciuda maladiei — sau poate chiar din cauza acesteia.

— Peter Blood, ridică mâna !

Dintr-odată, Blood fu readus pe pământ de glasul aspru al acuzatorului. Se supuse mecanic, iar judecătorul mormăi acuzațiile aduse lui Peter Blood — anume aceea de trădător al celui mai ilustru și mai bun prinț și lord al său, Iacob al II-lea, rege al Angliei, Scoției, Franței și Irlandei prin bunăvoința divină. Cuvintele îi aduceau lui Blood la cunoștință faptul că necredința lui și căderea în ispită diavolului îl atrăsese de pe calea cea dreaptă și normală de a-i da ascultare susnumitului rege, și acționase spre tulburarea păcii și liniștii regatului și instigase la luptă și revoltă pentru a-l deposea pe sus-numitul de titlul, onorurile și numele regal al coroanei imperiale; și câte și

mai câte fapte asemănătoare. Iar la final, lui Blood i se ceru să spună dacă este sau nu vinovat. El răspunse mai mult decât fusese întrebat:

— Sunt complet nevinovat.

Un bărbat mic de statură, cu fața spână, aflat în dreapta lui, sări în sus. Era domnul Pollexfen, un alt judecător.

— Ești, au ba, vinovat ? i-o tăie scurt. Trebuie să răspunzi ce ți se cere.

— Ce mi se cere, deci ? spuse Peter Blood. Mda — nevinovat. Apoi se adresă magistraților: Și dacă tot e să vorbim despre ce mi se cere, vă rog a-mi permite, domnilor, să spun că nu mă fac vinovat de nimic care să justifice acțiunile care tocmai mi-au fost atribuite, în afară de faptul de a-mi fi pierdut răbdarea în cele două luni și mai bine în care am fost închis într-o celulă puturoasă, ceea ce mi-a pus în pericol sănătatea, dacă nu chiar viața.

Dacă tot începuse, ar mai fi avut multe de spus, dar judecătorul suprem interveni cu glas blând, oarecum rugător:

— Domnul meu, din cauză că trebuie să respectăm mersul obișnuit și procedurile normale ale procesului, sunt nevoit să vă întrerup. Sunt absolut sigur că aveți cunoștință despre legile noastre.

— Nu numai că n-am, dar sunt și bucuros de asta ! Și bucuros aș fi trecut peste această întrevedere cu ele.

Pe chipul visător al celui alt apăru un surâs palid.

— Vă cred. O să vi se dea ocazia să vorbiți pe îndelete când va veni momentul să vă apărați. Dar orice ați mai adăuga acum este considerat nepotrivit și împotriva legii.

Încurajat de acea dovadă aparentă de simpatie și recunoștință, Blood răspunse mai departe așa cum i se ceruse, și anume că va fi judecat de Dumnezeu și de țara lui.

După care, invocând Divinitatea pentru ca și celălalt să primească o sentință favorabilă, magistratul îl strigă pe

Andrew Baynes și-i spuse să ridice mâna și să pledeze. După Baynes, care se declară nevinovat, se trecu la Pitt, care își recunoscuse vinovăția cu multă hotărâre. La care judecătorul suprem rămase tulburat.

— Mai bine, murmură, și cei patru confrăți ai lui, îmbrăcați în roșu, încuviințară. Dacă am fi cu toții la fel de încăpățânați ca ceilalți doi rebeli, n-am mai termina niciodată.

După această intervenție plină de superioritate, rostită cu o indiferență rece care înfioră întreaga sală de judecată, domnul Pollexfen se ridică.

În cuvinte pompoase și neclare citi acuzațiile aduse celor trei, în mod special cele ale lui Peter Blood, care avea să fie judecat primul. Singurul martor care fu chemat din partea regelui fu căpitanul Hobart. Acesta mărturisi concis situația în care îi găsise și în care-i arestase pe cei trei prizonieri, laolaltă cu lordul Gildoy. La ordinele colonelului său ar fi putut să-l spânzure pe Pitt pe loc, dar fusese reținut din cauza minciunilor prizonierului Blood, care l-a indus în eroare spunând că Pitt avea sânge nobil și că era o persoană de rang înalt. Când căpitanul termină mărturia, Lordul Jeffreys se uită la Peter Blood.

— Vrea prizonierul să-i pună martorului vreo întrebare ?

— Niciuna. A descris corect cele întâmplate.

— Mă bucur că recunoști asta fără obișnuitele minciuni pe care alții ca dumneata le folosesc. Și am să mai spun că astfel de mărturii false nu-ți vor fi de niciun folos aici. Pentru că, în cele din urmă, adevărul iese întotdeauna la iveală. De-asta să fii sigur.

Baynes și Pitt recunoscuseră și ei corectitudinea mărturiei căpitanului, la care judecătorul suprem oftă ușurat.

— Acestea fiind zise, purcedem mai departe, pentru că avem destule. Glasul lui nu ascundea nicio urmă de blândețe, dimpotrivă, devenise aspru, hotărât. Apoi continuă, spunând cu un rânjel: Deci, domnule Pollexfen, acum că am stabilit trădarea de care se fac vinovați cei trei

răufăcători — pe care chiar ei și-au recunoscut-o — nu mai avem ce spune.

În acel moment, vocea lui Peter Blood răsună sever, pe o notă care părea aproape amuzată:

— Îmi permiteți, vă rog ? Mai sunt atâtea de adăugat !

Judecătorul se uită la el, mai întâi uluit de îndrăzneala acuzatului, apoi întunecându-se înfuriat.

Buzele lui roșii se lăsară, trasând o linie brutală care-i transfigura întregul chip.

— Zău așa, nenorocitul ? Vrei să ne faci să ne pierdem vremea cu minciunile tale inutile ?

— Vreau să mă ascultați, dumneavoastră și jurații, așa cum mi-ați promis că voi fi ascultat.

— Foarte bine, trădătorule. Dacă asta vrei...

Rostise cuvintele tăios ca o lamă de cuțit și între timp începuse să se foiască, iar pentru o clipă fața i se schimonosi. Cu o mână delicată și de o paloare morbidă, pe care se vedeau clar venele albastrii, scoase o batistă cu care își șterse buzele, apoi fruntea.

Observându-l cu ochiul lui de cunoscător, Peter Blood se gândi la durerea care-l măcina din cauza bolii.

— Ai să fii ascultat. Dar ce rost mai are apărarea după ce ți-ai recunoscut vina ?

— Atunci o să puteți judeca, onorată instanță.

— Pentru asta mă aflu aici.

— La fel și dumneavoastră, domnilor, spuse Blood uitându-se la jurați. Aceștia din urmă se foiră neliniștiți, fulgerați de ochii lui albaștri, încrezători.

Acuza directă a lordului Jeffreys le tăiase orice urmă de curaj. Nu le-ar fi putut inocula mai multă frică și mai mult respect nici de-ar fi fost ei înșiși în banca acuzatilor. Peter Blood rămase în picioare, drept, dârz și întunecat, proaspăt ras, cu peruca aranjată, chiar dacă ușor lăsată.

— Căpitanul Hobart a mărturisit ceea ce știe dânsul — și anume că m-a găsit la ferma Oglethorpe, în dimineața de

luni, după bătălia de la Weston. Dar nu v-a spus și ce făceam acolo.

—Ce altceva puteai face acolo în compania unor răzvrătiți, interveni din nou judecătorul, dintre care doi deja și-au recunoscut vinovăția, și anume lordul Gildoy și amicul dumatăle de colo ?

—Tocmai de-asta am cerut permisiunea de a mă adresa onoratei instanțe.

—Fă-o, dar pe scurt. Dacă ar fi să vă ascult pe toți trădătorii, aş sta aici până la Sfântu-aşteaptă !

—Eram acolo în calitate de doctor, pentru a mă îngriji de rănilor lordului Gildoy.

—Poftim ? Vrei să spui că eşti doctor ?

—Am absolvit Colegiul Trinity din Dublin.

—Dumnezeule ! sări lordul Jeffreys, cu glasul sugrumat și cu ochii spre jurați. Ce ticălos ! Doar ați auzit martorul când a spus că l-a cunoscut în Tanger acum câțiva ani și că pe atunci era ofițer în armata franceză. Ați auzit prizonierul când a recunoscut că martorul a spus adevărul.

—Așa este. Dar și ceea ce vă spun acum e adevărat. Am fost ofițer câțiva ani. Dar mai înainte am fost și doctor și am revenit la această meserie din ianuarie anul acesta, pentru că m-am stabilit în Bridgewater. Pot aduce sute de martori ca s-o dovedească.

—Nu mai e cazul să ne pierdem vremea cu asta. Te condamnez pentru vorbele tale mincinoase. Dar te mai întreb doar atât: cum se face că tocmai dumneata, care te dai drept un doctor pașnic care-și practică meseria în târgul Bridgewater, s-a pomenit aliat cu armata ducelui de Monmouth ?

—N-am fost niciodată aliatul lui. Nu există nimeni care să o mărturisească și îndrăznesc să jur că nici nu va fi cineva. Această rebeliune nu m-a atras nicio clipă. Am considerat-o o nebunie. Și cer permisiunea onoratei instanțe (iar aici vorbi cu un accent irlandez mai pronunțat ca niciodată) să întreb ce aş fi putut eu căuta în armata

susținătorului suprem al protestantismului, când eu m-am născut și am fost crescut în religia catolică ?

— Catolică zici ? întrebă judecătorul cu o căutătură mohorâtă. Vorba ți-e mai degrabă un vicleșug, ca a fățarnicului Jack Presbiterul¹³. Pot mirosi un protestant de la o poștă !

— Atunci îmi permit să mă minunez că mirosul distins al onoratei instanțe nu poate simți un catolic, la doar câțiva pași în fața sa.

Din galerie se auzi un val de râsete, amuțite instantaneu de privirea cătrănită a judecătorului și de glasul portărelului. Lordul Jeffreys se aplecă mai mult peste masă. Ridică mâna lui albă și delicată în care încă mai ținea batista și care-i atârna de un fir de dantelă.

— Deocamdată o să lăsăm înclinația dumitale religioasă deoparte. Dar fii atent la ce-ți spun, și gesticula ritmic cu arătătorul în aer. Să știi, amice, că nu există religie care-i permite omului să mintă. Dumnezeu ai un suflet nemuritor și nimic din lumea asta nu-l poate egala. Gândește-te că marele stăpân al cerului și al pământului, dinaintea căruia Dumnezeu și cu mine, cu toți cei care vor supraviețui până în cea de pe urmă zi, vom primi pedeapsă pentru fiecare cuvânt mincinos, și atunci vei arde pe bună dreptate în focurile veșnice; ai s-ajungi în fundul Gheenei dacă nu spui acum adevărul și numai adevărul. Căci află că pe Dumnezeu nu-l duci de nas. Deci, îți cer să răspunzi cinstit. Cum de ai ajuns să fii luat împreună cu acești rebeli ?

Peter Blood rămase preț de o clipă cu gura căscată. Omul era un judecător incredibil, ireal, fantastic — un coșmar în toată regula. Apoi se reculese pentru a putea răspunde.

¹³ Termen cu care erau atacați susținătorii religiei.

—Am fost chemat în dimineața aceea pentru a-l ajuta pe lordul Gildoy și am considerat că este de datoria mea, dată fiindu-mi meseria, să răspund acelei chemări.

—Așa, deci ?

Judecătorul căpătase o înfățișare cumplită — fața îi era palidă, buzele schimonosite îi erau roșii ca sângele după care tânjea, ochii săi îl priveau pe Blood cu un dispreț diavolesc. După care se controlă oarecum, cu efort. Oftă, apoi reveni la tonul plângăcios de mai devreme:

—Dumnezeule ! Cum ne mai faci să pierdem timpul ! Dar o să am răbdare cu tine. Cine te-a chemat ?

—Domnul Pitt, care poate confirma.

—Mda, domnul Pitt care poate confirma. Care și el este un trădător care și-a recunoscut vina. El e martorul tău ?

—Și domnul Baynes, care și el poate confirma.

—Domnul Baynes va trebui să se apere pe sine și mă îndoiesc că are îndeajuns de multă pricepere ca să-și salveze propria piele. Serios acum, numai ei sunt martorii tăi ?

—Aș mai putea aduce și pe alții de la Bridgewater, cei care m-au văzut în acea dimineață urcându-mă pe calul domnului Pitt.

—Nu va fi necesar, surâse lordul. Pentru că nu am de gând să mai pierd vremea cu tine. Dar vreau să-mi răspunzi la asta: când a venit domnul Pitt să te cheme, așa cum pretinzi, știai că fusese de partea lui Monmouth, așa cum a mărturisit-o chiar el ?

—Da, onorată instanță.

—Deci, da ! Ha ! Judecătorul se uită spre jurați, care se făcuseră mici pe locurile lor, și râse scurt și tăios. Și în ciuda acestui lucru, tot te-ai dus cu el ?

—Ca să ajut un om rănit; este de datoria mea.

—De datoria ta, spui tu ! se revoltă judecătorul din nou. Pe legea mea ! Generație de vipere ce sunteți ! Datoria ta, ticălosule, este față de regele tău ! Ți-a spus pe cine trebuie să ajuti ?

— Da, pe lordul Gildoy.

— Și știai că lordul Gildoy fusese rănit în bătălie și de partea cui luptase ?

— Da.

— Și cu toate astea vrei să ne faci să credem că te-ai dus să-i salvezi viața și în același timp erai și un individ credincios și loial regelui tău ?

Preț de o clipă, Peter Blood își pierdu răbdarea.

— Onorată instanță, eu aveam treabă cu rănile lui, nu cu politica.

De la galerie și chiar din rândul juraților se auziră murmure care-l aprobau. Ceea ce făcu numai să-l enerveze și mai mult pe cumplitul judecător.

— Dumnezeu ! S-a văzut oare vreun mișel mai mare ca tine ? Se roti spre jurați: Domnilor, sper să luați seama la oribila capcană în care acest trădător încearcă să vă atragă și, totodată, la soiul unor asemenea oameni și la ticăloșia și viclenia lor. Cu gura lui a spus destule cât să fie spânzurat de douăsprezece ori. Și totuși... Ia răspunde: Când l-ai dus de nas pe căpitanul Hobart cu minciunile tale despre statutul celui-lalt trădător, Pitt, ce încercai să faci ?

— Să-l salvez de la a fi spânzurat fără să fi fost judecat mai întâi, așa cum a fost amenințat.

— Ce te interesa pe tine dacă afurisitul ăsta era sau nu spânzurat ?

— Justiția trebuie să intereseze pe oricare cetățean loial, pentru că nedreptatea comisă de unul care este în slujba regelui, într-un fel sau altul aduce dezonoarea Majestății Sale.

Cuvinte bine ticluite și cu țință, îndreptate spre jurați, în stare să dovedească foarte bine agerimea minții lui Blood, care știa să se controleze ca niciodată în situațiile critice. Cu orice juriu trebuie c-ar fi făcut impresia pe care sperase să o facă. Poate chiar reușise și cu bieții jurați, care tremurau ca varga în fața lui. Dar judecătorul suprem era acolo ca să-l descurajeze.

Vizibil șocat, se aruncă peste masă, devenind violent.

— În numele cerului ! tună el. Unde s-a mai văzut un asemenea ticălos nerușinat ? Mi-a ajuns. Deja te văd cu ștreangul de gât, trădătorule !

Și spunând acestea, holbându-se la el cu ochii dușmănoși ieșiți din orbite, se așează la loc în scaunul lui și se calmă. Ca și cum s-ar fi tras cortina, toate trăirile i se șterseră de pe chipul palid, care își recăpătă nota de blândă melancolie. Când deschise gura să vorbească puțin mai târziu, glasul lui era cald, aproape candid, deși fiecare cuvânt ieșea ca o săgeată aruncată înspre sala de judecată care amuțise.

— Mă cunosc pe mine însumi, știu că nu am obiceiul să doresc răul nimănui, cu atât mai puțin să mă delectez cu trimiterea cuiva în eternitate. Am folosit aceste cuvinte doar din compasiune pentru tine — pentru că aş putea avea o oarecare milă față de sufletul tău nemuritor și n-aș vrea să-l las să se lăfăie în păcat permițându-i să continue să trăiască în minciună și viclenii. Dar am văzut atâta durere în lume și atâta compasiune și milă irosită pe alții ca tine, încât nu mai am nimic de spus. Se întoarce din nou spre jurați cu acea privire visătoare. Domnilor, în numele legii pe care o reprezentăm, și nu pentru ceea ce sunteți voi de fapt, vă spun că, dacă se întâmplă ca o persoană să se răzvrătească împotriva regelui, și o alta — care cu adevărat nu i-a împărtășit răzvrătirea — îl primește, îl adăpostește, îl alină sau îl vindecă, cu bună știință, acea persoană este la fel de condamnabilă pentru trădare ca cel care într-adevăr s-a răsculat. Am fost legați prin jurământ și conștiință să vă punem în față ce este drept; iar voi aveți datoria de conștiință să deliberați și să ne spuneți verdictul așa cum reiese din adevărul faptelor.

După care trase o concluzie, arătând că Baynes și Blood se făceau amândoi vinovați de trădare, primul — pentru că adăpostise un trădător, al doilea — pentru că-l salvase de la moarte îngrijindu-i rănile. Intercală în retorica lui și aluzii

false cu privire la conducătorul și dreptul lui stăpân, Regele, pe care Dumnezeu li-l hărăzise lor, precum și acuzații aspre la adresa rebeliunii și a lui Monmouth despre care — după cum chiar el spunea — îndrăznea să afirme că până și cel mai umil copil legitim din regat avea mai multe drepturi la coroană decât el.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! Să nu mai acceptăm asemenea vipere printre noi ! izbucni în retorica lui frenetică.

Apoi se lăsă la loc în scaun, parcă secătuit de puteri după trăirile violente pe care le manifestase. Rămase o clipă nemișcat și își umezi din nou buzele. Încă o dată, chipul lui fu traversat de durere și, prin câteva cuvinte răstite, aproape incoerente, le porunci juraților să hotărască verdictul.

Peter Blood ascultase invectivele brutale, blasfemiatoare și aproape scandaloase cu o detașare care, meditănd mai târziu asupra situației, aproape îl surprinsese. Într-atât de uluit îl lăsase judecătorul, reacțiile care se petreceau în corpul și mintea acestuia și metodele lui de a ataca și de a forța juriul să decidă în favoarea vărsării de sânge, încât aproape uită că propria sa viață era în joc.

Cei doisprezece jurați, marcați și ei de diatriba judecătorului, lipsiră puțin. Verdictul lor îi decretă pe toți cei trei ca fiind vinovați. Peter Blood se uită în sala de judecată gătită în purpuriul acela. Preț de o clipă, marea de fețe palide păru că se unduiește dinaintea lui. Apoi își reveni și cineva îl întrebă dacă avea ceva de zis în favoarea lui, dacă merita sau nu pedeapsa cu moartea sau acuzația de înaltă trădare. Blood râse și gestul lui disonă ciudat cu liniștea mormântală din sală. Totul era atât de grotesc, o mascaradă care se numea judecată, administrată de un bufon visător înveșmântat în roșu — el însuși o farsă — care o făcea pe sabia ce pedepsea în numele unui rege înverșunat și răzbunător. Râsul lui ului austeritatea pe care o afișa bufonul sus-numit.

— Chiar și-acum mai răzi, când ai ștreangul de gât, când stai cu un picior în groapa în care ești pe cale să te afunzi pentru eternitate ?

În acea clipă, Blood prinse momentul ca să se răzbune.

— Pe legea mea, mă amuz mai bine de Excelența Voastră, domnule judecător. Un singur lucru am de spus înainte să decretați sentința. Mă vedeți deci cu ștreangul de gât — pe mine, un om nevinovat al cărui singur păcat a fost că a făcut un bine. Fiind un justițiar, vorbiți cu bună știință despre ceea ce are să mi se întâmple. Iar eu, fiind doctor, vorbesc cu bună știință de ceea ce are să se abată asupra Excelenței Voastre. Și drept vă spun că nici nu-mi doresc să fiu în locul dumneavoastră — n-aș da ștreangul meu pentru bolovanul pe care-l purtați în acel trup. Moartea cu care mă amenințați pe mine e parfum pe lângă moartea la care Excelența Voastră a fost condamnat de judecătorul judecătorilor, al cărui nume îl folosiți cu atâta ușurință.

Judecătorul se ridică în picioare, livid la față, cu buzele tremurând, și într-o clipită sala amuți când Peter Blood sfârși ce avea de spus.

Toți cei care-l cunoșteau pe lordul Jeffreys considerau că aceasta fusese liniștea dinaintea furtunii și rămaseră încordați în așteptarea răbufnirii. Care însă nu se petrecu.

Treptat, abia perceptibil, chipul livid al celui-lalt își recăpătă culoarea. Făptura îmbrăcată în roșu își pierdu rigiditatea și se aplecă înainte. Deschise gura să vorbească. Pe un ton șoptit și smucit — mult mai laconic decât obișnuia în astfel de ocazii — și în cuvinte mecanice, ca ale unuia care nu se gândea ce scotea pe gură, dădu sentința: pedeapsa cu moartea, după cum se cerea, fără niciun comentariu cu privire la cele spuse de Peter Blood. După care se cufundă înapoi în scaun, copleșit, cu ochii pe jumătate închiși, cu fruntea asudată. Prizonierii fură scoși afară, unul după altul. Domnul Pollexfen — un radical în adâncul sufletului, în ciuda poziției de jurat pe care o avea — șopti la urechea unuia dintre confrăți:

— Pe legea mea, ticălosul ăsta negricios i-a tras o sperietură judecătorului. Păcat că-l spânzură. Căci unul care reușește să-l bage în sperieți pe Jeffreys ar putea ajunge departe.

Oameni de vânzare

Domnul Pollexfen avea dreptate și nu prea — o situație care se întâlnește mai des decât s-ar crede. Avea dreptate cu acel gând spus într-o doară, cum că un om care prin atitudine și vorbe înfruntase un judecător ca Jeffreys ar fi trebuit să-și fi clădit o soartă de invidiat. Dar se înșela — pe bună dreptate totuși — când spunea că Peter Blood ar fi trebuit spânzurat.

Am spus că situația confuză pe care i-a creat-o gestul său caritabil de-a se duce la ferma lui Oglethorpe implica două motive de mulțumire pentru Peter Blood (deși el încă nu le întrevăzuse): unul — avusese parte de un proces, și doi — procesul avusese loc pe 19 septembrie. Până pe 18, sentințele date de jurați fuseseră duse la îndeplinire punctual și ca la carte. Dar în dimineața zilei de 19 sosi la Taunton un mesager al lordului Sunderland, secretarul de stat, cu o misivă pentru lordul Jeffreys, prin care acesta din urmă era informat că Majestatea Sa avea plăcerea a cere ca o sută zece răzvrătiți să fie trimiși la plantațiile din Vest ale Domniei Sale — în Jamaica, Barbados sau oricare dintre Insulele Leeward. Să nu credeți că acest ordin ascundea vreun gest milos. Lordul Churchill avea perfectă dreptate când spunea că sufletul regelui era de piatră. Suveranul realizase că aceste spânzurători reprezentau, de fapt, o risipă inutilă de forțe. Or, era urgentă nevoie de sclavi pe

plantații și un bărbat sănătos, viguros, putea fi vândut pe cel puțin zece-cincisprezece lire. În plus, la Curtea Majestății Sale se găseau mulți care aveau un motiv sau altul de a apela la mărinimia regelui. Iar aceasta era o metodă ieftină și rapidă de a pune capăt unor astfel de pretenții. Dintre prizonieri, câțiva puteau fi puși deoparte pentru a fi oferiți acestor domni, care să se folosească de ei după bunul plac. Misiva lordului Sunderland dădea detalii precise cu privire la generozitatea regelui când venea vorba de oameni. O mie de prizonieri aveau să fie împărțiți între opt dintre curteni, iar un post-scriptum al scrisorii cerea încă o sută pentru a fi puși la dispoziția reginei. Acești prizonieri aveau să fie transportați numaidecât pe plantațiile din Vest ale Majestății Sale, ținuti acolo timp de zece ani, după care avea să li se redea libertatea, iar cei cărora le erau încredințați trebuiau să se asigure că operațiunea se efectua pe loc.

Știm de la secretarul lordului Jeffreys că în acea noapte judecătorul a fost plin de nervi, criticând vehement clemența pe care Majestatea Sa a fost constrâns să o arate. Știm și că printr-o altă misivă a încercat să-l înduplece pe rege să-și schimbe decizia.

Dar Iacob a rămas neclintit. În afară de câștigul indirect ce-i revenea din asta, era totuși o decizie demnă de statutul lui. Știa că o astfel de libertate pe care o acorda prizonierilor îi condamna, de fapt, la moarte. Mulți dintre ei aveau să cadă victime ale ororilor sclaviei ce se practica în Indiile de Vest, ajungând astfel să fie invidiați de cei care supraviețuiau.

Acesta era motivul pentru care Peter Blood și, împreună cu el, Jeremy Pitt și Andrew Baynes, în loc să fie spânzurați și condamnați așa cum o cerea sentința, au fost trimiși la Bristol, de unde au fost imbarcați alături de alți cincizeci de oameni pe vasul comercial „Jamaica”. Din cauza spațiului strâmt în care au fost închiși, a hranei sărace și-a apei stricate pe care au primit-o, toți s-au îmbolnăvit și

unsprezece s-au prăpădit. Printre aceștia, și nefericitul fermier de la Oglethorpe, smuls cu brutalitate din căminul lui liniștit, din mijlocul acelor livezi cu meri parfumați, pentru simplul păcat că arătase milă. Dacă n-ar fi fost Peter Blood, numărul morților ar fi fost mult mai mare. La început, comandantul

corăbier răspunsese cu injurături și amenințări la cerințele ferme ale doctorului de a nu lăsa oamenii să moară ca niște câini și la insistențele lui de a-i fi dată o trusă medicală și de a i se permite să îngrijească de bolnavi. Dar, după un timp, căpitanul Gardner ajunsese să creadă că avea să fie tras la răspundere pentru marile pierderi de forță de lucru, și din această cauză a acceptat într-un târziu să se folosească de știința lui Peter Blood. Doctorul s-a apucat de lucru cu mult zel și îndârjire, și a făcut-o cu atâta pricepere încât, prin îngrijirile sale și prin faptul că și-a însănătoșit colegii întru suferință, a reușit să oprească răspândirea bolii. Spre mijlocul lunii decembrie, corabia a ancorat în Portul Carlisle, unde au debarcat patruzeci și doi de condamnați.

Dacă nefericiții își imaginaseră — cum chiar se întâmplase cu mulți dintre ei — că aveau să dea peste un ținut sălbatic, imaginea care li se arătă încă dinainte de a fi îngrămădiți la marginea punții, spre bărcile care îi așteptau, a fost suficientă să le schimbe părerea. În fața lor se deschidea un oraș îndeajuns de întins, cu case construite după detalii arhitecturale europene, dar fără aglomerația obișnuită a orașelor de pe continent. Turla unei biserici se ridica dominantă deasupra acoperișurilor roșiatice, intrarea în port era străjuită de zidurile unei cetăți, cu guri de tunițe prin crenelurile meterezelor, iar fațada impunătoare a reședinței guvernatorului se înfățișa semeață pe un deal nu prea abrupt de deasupra orașului. Un deal de-un verde-crud cum sunt acelea din Anglia, în luna aprilie, ziua aceea în sine fiind ca o zi de aprilie de acasă, când sezonul ploios era pe sfârșite. Pe cheiul de piatră pasagerii fură

întâmpinați de un gardian într-o tunică roșie și de o mulțime de oameni veniți acolo din curiozitate; după veșminte și gesturi se diferențiau întrucâtva de oamenii din porturile de acasă, cu excepția faptului că aici se vedeau mai puține femei și foarte mulți oameni de culoare. Acolo, pe chei, veni să-i inspecteze guvernatorul Steed, un bărbat scund și îndesat, cu fața roșie, îmbrăcat în taftale de culoare albastră îmbodobită excesiv cu dantelă aurie; șchiopăta puțin și se sprijinea într-un baston gros din fildeș. Îl urma un om înalt, vânjos, în uniformă de colonel al miliției din Barbados, care-l domina prin statura sa pe guvernator, și al cărui chip lătăreț și gălbejit inspira o răutate evidentă. Alături de el, cu gesturi care contrastau atât de puternic grosolănia sa, venea cu pas grațios și tineresc o domnișoară îmbrăcată într-un costum de călărie foarte la modă. Chipul oval pe care climatul de la Tropicul Racului nu lăsase nicio amprentă — într-atât de delicată era paloarea lui — era umbrit de o pălărie cenușie cu boruri largi, cu o pană purpurie de păun în vârful. Pe umeri îi atârnavă cârlionți roșcovani, iar ochii ei căprui și mari inspirau sinceritate. Mila față de cei de pe vas pusese stăpânire pe buzele ei proaspete și adolescente, care în zilele obișnuite aveau un surâs ironic.

Peter Blood se pomeni uitându-se oarecum uluit la acel chip plăcut, care aducea o notă de discordanță într-un asemenea loc și, observând că domnișoara îi surprinsese privirea, se foi jenat. Deveni conștient de imaginea jalnică pe care o avea. Nespălat, cu părul vâlvoi și încălzit, cu o barbă neagră care-i acoperea fața, în costumul negru, altădată splendid, în care fusese luat prizonier și din care acum rămăseseră numai niște fâșii care n-ar fi speriat nici măcar o cioară, nu era tocmai potrivit pentru a fi inspectat de asemenea ochi frumoși. Cu toate astea, fata continuă să se uite la el cu o curiozitate și o milă aproape copilărești. Apoi, ea-și duse o mână spre mâneca de catifea a celui care o însoțea, iar bărbatul se întoarse greoi spre ea, mormăind

și privind-o direct în ochi. Fata începu să-i vorbească, afișând un aer foarte serios, însă colonelul în mod cert nu era nici pe jumătate atent la ce-i spunea. Ochiul lui mic ca două mărgelile care încadrau un nas cărnos și generos se uita dincolo de ea, fixându-se pe figura falnică a tânărului Pitt care stătea lângă Blood. Guvernatorul se opri și el și cei trei discutară preț de câteva clipe. Peter nu putu auzi ce spunea domnișoara, pentru că abia șoptea. Auzi, în schimb, un mormăit incoerent dinspre colonel, în timp ce glasul guvernatorului nu era unul respectuos, și nici discret; dimpotrivă, avea o voce pițigăiată care se auzea de departe, și, considerându-se ager la minte, ținea să fie remarcat de toată lumea.

— Scumpul meu Bishop, tu o să ai prima alegere din acest buchet de flori alese, la prețul pe care-l vrei. Pe restul îi trimitem la licitație.

Colonelul Bishop încuviință și răspunse tare:

— Sunteți foarte darnic. Dar pe legea mea că sunt cam ofiliți, nu prea am ce face cu ei pe plantație.

Apoi îi măsură din nou cu ochii lui mici și disprețul pentru ce vedea îi accentua răutatea vizibil prin faptul că nu erau într-o condiție mai bună. În sfârșit, îi făcu un semn căpitanului Gardner, cel care comanda vasul, cu care discută câteva minute uitându-se pe o listă pe care acesta i-o înmânase. După un timp, lăsară lista deoparte și el veni singur spre prizonieri, analizându-i cu buzele țuguite.

Se opri în fața tânărului căpitan de corabie din Somersetshire și rămase o clipă gânditor. Apoi pipăi mușchii tânărului, îi ceru să deschidă gura ca să-i vadă dinții. Apoi își țuguie din nou buzele și dădu din cap.

— Cincisprezece lire pentru ăsta, îi spuse lui Gardner peste umăr.

— Cincisprezece ? întrebă celălalt dezamăgit. Nu e nici jumătate din cât am vrut să cer pe el.

— Oricum, este dublu din cât am intenționat să dau, mormăi colonelul.

— Și la treizeci ar fi ieftin.

— Cu banii ăștia îmi cumpăr un negru. Mojicii ăștia albi ca el nu rezistă. Nu sunt buni să muncească.

Gardner începu să protesteze, lăudând starea de sănătate, tinerețea și vigoarea lui Pitt. Nu se tocmea pentru un bărbat, ci pentru o marfă. Pitt, discret cum era, rămase mut, nemișcat. Numai sângele care-i pulsa în obraji trăda lupta sa interioară pe care încerca să și-o controleze. Peter Blood rămase îngrețoșat de târguiala dezgustătoare la care asista. Ceva mai încolo, plimbându-se agale prin fața prizonierilor înșirați într-un rând, domnișoara discuta cu guvernatorul, care zâmbea afectat și încerca să pară cât mai prezentabil schiopătând alături de ea. Fata habar n-avea de afacerea murdară de care se ocupa colonelul.

Oare și ea era la fel de indiferentă ? se întrebă Blood. În acel moment, Bishop se întoarse pe călcăie, dând să treacă mai departe.

— Douăzeci de lire, și nimic mai mult. E dublu cât ai să iei de la Crabston.

Căpitanul Gardner, dându-și seama că aceasta era ultima ofertă, oftă și acceptă. Bishop trecu mai departe. Ajuns în fața lui Blood și a tânărului subțire ca o trestie de lângă el, colonelul îi privi cu dispreț. Dar următorul, un uriaș pe nume Wolverstone, care-și pierduse un ochi în lupta de la Sedgemoor, îi atrase atenția și reîncepu tocmeala.

Peter Blood rămase acolo în plin soare și inspiră aerul parfumat, atât de diferit de tot ce mai respirase vreodată. Era încărcat de o aromă ciudată, un amestec de lemn de băcan, cuișoare și cedru înțepător. Se pierdu în închipuiri deșarte iscate de acel miros nemaîntâlnit. Nu avea chef de discuții, la fel și Pitt, care stătea mut alături de el, și care fusese marcat negreșit încă din clipa când se gândise că avea să se despartă de cel alături de care trăise în toate acele luni tulburătoare și pe care ajunsese să-l iubească și să-l prețuiască pentru sfaturile și sprijinul acordat.

Îl cuprinse o senzație de tristețe și de singurătate față de care tot ce îndurase până atunci deveni o nimica toată. Această despărțire avea să fie pentru Pitt punctul culminant al suferinței sale.

Apărură alți cumpărători care îi cercetară și trecură mai departe. Blood nu-i băgă în seamă. Apoi, când ajunse în capătul rândului, Gardner începu să vorbească tare și făcu un anunț spre cei care așteptaseră ca Bishop să-și aleagă marfa. După ce termină, Blood se uită la el și observă că fata vorbea cu Bishop și arăta în față cu cravașa cu mâner argintiu. Bishop își puse mâna streășină la ochi să se uite unde arăta ea. Apoi, cu un mers rar și greoi, se apropie din nou, acompaniat de Gardner, urmat de domnișoară și de guvernator. Ajunseră în fața lui Blood. Ar fi trecut mai departe, dar ea îl bătu pe umăr cu cravașa.

— La el mă refeream, spuse.

— La el ? răsună glasul dezgustat al celuilalt.

Peter Blood se pomeni analizat de doi ochi căprui înfipti adânc într-o față gălbejită, ca niște stafide înfipte într-o gogoasă. Simți cum i se urcă sângele în obraji în fața insultătoarei priviri.

— Ptiu ! Un sac de cartofi ! Ce să fac cu el ? Și dădu să se întoarcă, dar Gardner interveni.

— Este într-adevăr slab, dar e puternic. Puternic și sănătos. Când jumătate dintre ei erau răpuși de boală și ceilalți pe cale să fie răpuși, nenorocitul ăsta s-a ținut pe picioare și i-a doftoricit pe toți. Dacă nu era el, mai bine de jumătate ar fi fost morți acum. Să zicem cincisprezece lire, colonele. E ieftin. E puternic, vă zic eu — puternic și călit, chiar dacă e slab. Și e omul potrivit ca să înfrunte arșița, când va fi nevoie. Clima n-are să-l răpună niciodată.

Guvernatorul chicoti.

— Ehe, ați auzit, colonele ? Aveți încredere în nepoata dumneavoastră ! Sexul frumos cunoaște un bărbat când îl vede la față.

Și râse tare, foarte mulțumit de gluma lui.

Dar fu singurul care râse. Nepoata colonelului se arătă indignată, în timp ce ultimul era prea preocupat să-și analizeze marfa pentru a ține seama de amuzamentul guvernatorului. Strâmbă puțin din buze și-și mângâie bărbia. Jeremy Pitt aproape că-și ținu răsuflarea.

— Zece lire, spuse Bishop într-un final.

Peter Blood se rugă ca oferta să fie respinsă. Nu știa din ce motiv, dar simțea un dezgust total la gândul de-a deveni proprietatea unui asemenea animal grosolan, și într-un fel și proprietatea acelei domnișoare cu ochi cafenii. Dar numai dezgustul n-avea să-i aducă salvarea. Sclavul e sclav și n-are nicio putere asupra sorții sale. Peter Blood fu vândut colonelului Bishop — cel mai nesuferit cumpărător — pentru rușinoasa sumă de zece lire.

Arabella Bishop

Intr-o dimineață însorită, în ianuarie, cam la o lună după sosirea corăbiei „Jamaica” la Bridgetown, domnișoara Arabella Bishop ieși călare din curtea frumoasă a unchiului ei, aflată sus pe-un deal; se îndrepta spre partea de nord-vest a orașului. Avea după ea doi negri care mergeau la o oarecare distanță; destinația ei era casa guvernatorului, unde se ducea să o viziteze pe soția acestuia, care era bolnavă în ultima vreme. Ajungând în vârful unei pante domoale și înverzite, întâlni un bărbat înalt, slab, în haine sobre și elegante, care se îndrepta în direcția opusă. Nu-l cunoștea, iar străinii erau o raritate pe acea insulă. Și totuși, undeva în adâncul conștiinței, nu-i părea tocmai un străin. Trase frâul calului, oprindu-se pentru a admira priveliștea, îndeajuns de frumoasă ca să merite acel gest. Însă cu coada ochiului îl urmări foarte atentă pe cel care se apropia de ea.

După un timp își corectă prima impresie asupra veșmintelor sale. Erau într-adevăr sobre, dar deloc elegante. Haina și pantalonii strâmți erau din pânză țesută în casă, și dacă îi stăteau bine pe el, era numai datorită eleganței naturale a bărbatului, nu grație croielii. Ciorapii lungi erau din bumbac aspru și simplu, iar pălăria mare, de castor, pe care și-o ridică atunci când ajunse în dreptul ei, era veche și neîmpodobită în niciun fel. Ceea ce de la distanță păruse o perucă distinsă, acum se vedea că era chiar părul bărbatului, negru, lucios, care-i cădea în plete. Fața lui

smeadă, proaspăt rasă, saturniană și ochii de un albastru surprinzător o măsurară gravi. El s-ar fi dus mai departe, dar ea-l opri.

— Cred că vă cunosc, spuse.

Fata avea glasul tăios, băiețesc, și afișa ceva masculin chiar și în purtare — dacă se poate spune așa ceva despre o domniță tânără și frumoasă. Probabil că maniera ei lejeră, franchețea pe care alte reprezentante ale sexului frumos le arătau îi dădeau această notă și o făceau să fie mai cu picioarele pe pământ. Și probabil tocmai din această cauză domnișoara Arabella ajunsese la vârsta de douăzeci și cinci de ani nu doar rămasă fată mare, totodată necurtată de nimeni. Față de toți bărbații afișa o franchețe fraternă care conținea în sine o notă de superioritate, de unde și greutatea pe care o întâmpina orice bărbat care ar fi dorit să-i devină soț. Negrii se opriseră la o oarecare distanță în spate și se așezară pe iarbă, așteptând ca domnița să o ia din nou din loc. Străinul se opri din mers când ea i se adresă.

— O doamnă trebuie să-și cunoască propria marfă, zise el.

— Propria marfă ?

— Sau a unchiului dumneavoastră, cel puțin. Să mă prezint. Mă numesc Peter Blood și valorez exact zece lire. O știu pentru că atâta a plătit unchiul dumneavoastră pentru mine. Nu oricine are ocazia să fie vândut pe adevărata lui valoare.

Atunci, ea-l recunoscuse. Nu-l mai văzuse din ziua aceea de pe dig, cu o lună în urmă. Nu era de mirare că nu-l recunoscuse instantaneu — dată fiind schimbarea lui — cu tot interesul pe care el îl trezise în ea la momentul cu pricina. Căci acum nu mai aducea a sclav.

— Dumnezeule ! exclamă ea. Încă mai aveți puterea să fiți ironic ?

— E un talent al meu, recunoscuse el. Dar nici nu m-am îmbolnăvit prea tare, cum mi s-ar fi putut întâmpla.

— Am auzit.

Ce auzise de fapt era că se descoperise că acest prizonier rebel era de fapt doctor. Vestea ajunsese la urechile guvernatorului Steed, care suferea îngrozitor de gută și care îl împrumutase pe Blood de la proprietarul său. Fie talentul, fie soarta favorabilă îl ajutaseră pe Blood să-i aducă guvernatorului alinarea pe care Excelența Sa nu o obținuse cu tratamentele niciunui doctor din Bridgetown. După care soția lui Steed dorise ca doctorul să se îngrijească de ea în timpul durerilor care o supărau. Blood descoperise că suferea de nimic altceva decât de capricii — rezultatul unei indispoziții înnăscute care se accentuase odată cu plictisul vieții din Barbados, care nu aducea nimic interesant pentru o doamnă de condiția ei. Îi prescrisese totuși ceva, și ea își închipuise că se simte mai bine după doctoriile lui. Apoi, faima lui Blood traversase întregul oraș, iar colonelul Bishop descoperi că putea câștiga mai mult pe seama acestui sclav dacă-l lăsa să-și practice meseria decât dacă-l pune la muncă pe plantații, cum intenționase la început.

— Și tocmai dumneavoastră trebuie să vă mulțumesc pentru situația mea de acum, mult ușurată și pentru condițiile mult mai igienice, zise Blood. Mă folosesc de această ocazie pentru a o face.

Mai degrabă cuvintele decât atitudinea lui exprimau recunoștința amintită. Fata se întrebă dacă-și bate joc de ea, și-l cercetă atentă, cu o franchețe pe care un altul ar fi găsit-o tulburătoare. El interpretează această privire drept o întrebare la care-i răspunse:

— Dacă m-ar fi cumpărat vreun alt proprietar de plantații, mă îndoiesc că strălucitele mele abilități ar fi fost scoase la lumină, iar eu aș fi tras tare la muncile pământului chiar în acest moment, la fel ca bieții nenorociți care au fost aduși odată cu mine.

— Și de ce-mi mulțumiți ? Unchiul meu v-a cumpărat.

—Dar n-ar fi făcut-o dacă nu l-ați fi rugat dumneavoastră. V-am văzut interesul. Iar în momentul acela, v-am urât.

—De ce ? întrebă ea, și glasul ei sună ca o provocare.

—Am căpătat o oarecare experiență în viața asta de om muritor, dar n-am mai pomenit niciodată să fiu cumpărat și vândut, și nu mă aflu tocmai în situația în care să am recunoștință pentru cel care mă cumpăra.

—Dacă l-am rugat pe unchiul meu, a fost pentru că-mi era milă. Tonul ei avea un amestec de severitate, ca un reproș la adresa ironiei și obrăzniciei cu care i se părea că vorbește interlocutorul. Apoi continuă pentru a explica: Probabil că unchiul meu pare un om dur. Fără îndoială că este așa. Toți proprietarii de plantații sunt așa aici. Presupun că din cauza stilului de viață. Dar sunt alții și mai răi. De exemplu, domnul Crabston, din Speightstown. A fost și el acolo, pe dig, și-a așteptat ca să cumpere ce mai rămăsese după unchiul meu. Dacă ajungeați în mâinile lui... ar fi fost cumplit. Deci, iată de ce !

Blood rămase puțin confuz.

—Interesul lui pentru un străin..., încep, după care-și schimbă direcția gândurilor. Erau însă acolo mulți care ar fi meritat mila dumneavoastră.

—Nu păreați într-un rând cu cei mulți.

—Nici nu sunt.

—Deci aveți și o părere bună despre propria persoană ! remarcă ea puțin încordată.

—Dimpotrivă. Toți ceilalți sunt niște rebeli vânjoși. Eu nu sunt. Asta e diferența. Eu am fost unul dintre cei care nu au avut sclipirea de minte ca să-și dea seama că Anglia are nevoie de o purificare. M-am mulțumit să-mi văd de meseria mea de doctor în Bridgewater, în timp ce alții mai vrednici ca mine își vărsau sângele pentru a scăpa de un tiran afurisit și de toți ticăloșii lui.

—Vă rog ! îl opri ea. Acum cred că vorbiți despre trădare.

— Sper că mă fac înțeles.

— Sunt aici oameni care ar pune să vă biciuiască dacă v-ar auzi.

— Guvernatorul n-ar permite asta niciodată. Are gută, iar soția lui suferă de indispoziții.

— Și vă bazați pe așa ceva ? întrebă ea cu ironie.

— Cu siguranță că n-ați suferit niciodată de gută; poate nici de indispoziții.

Ea făcu un gest din mână și o clipă își întoarse privirea de la el, uitându-se spre mare. După care, brusc, îl privi din nou, de data asta încruntată.

— Dacă nu sunteți un rebel, cum de-ați ajuns aici ?

El înțelese ceea ce urmărea tânăra și râse.

— E o poveste cam lungă...

— Pe care probabil că preferați să nu o spuneți ?

El îi povesti totuși, pe scurt, tot ce se întâmplase.

— Dumnezeu ! Ce nedreptate ! se scandaliză fata.

— Anglia condusă de Iacob e de-a dreptul încântătoare ! Nu e nevoie să mă mai compătimiți. Dacă stau să mă gândesc bine, prefer viața din Barbados. Măcar aici pot să cred în Dumnezeuul meu.

Vorbind acestea, se uită în dreapta și-n stânga — dinspre contururile masive ale Muntelui Hillbay, până spre nemărginirea oceanului înfoiat de vânturi. Apoi, ca și cum priveliștea minunată îi deschisese ochii cu privire la propria inferioritate și insignifianță, căzu pe gânduri.

— Viața este la fel de grea peste tot ? întrebă ea devenind gravă.

— Omul o face așa.

— Înțeleg, râse ea scurt, parcă ușor întristată. Niciodată nu mi-am închipuit că Barbados ar fi o oglindă a paradisului, mărturisi. Dar fără îndoială că dumneavoastră cunoașteți lumea mai bine decât mine. Își atinse calul cu cravașa cu mâner argintiu. Vă felicit că v-ați eliberat de nenorociri.

El se înclină și ea trecu mai departe.

Negrii săriră în picioare și o luară la trap în urma ei. Peter Blood rămase puțin pe loc, unde-l lăsase domnița. Jos se vedeau apele încălzite de razele soarelui în Golful Carlisle și corăbiile ancorate acolo, în acel paradis pierdut pe care pescărușii îl străbăteau zgomotoși.

Era într-adevăr o priveliște frumoasă, reflectă el, dar era o închisoare și cuvintele lui cum că prefera această țară Angliei erau izvorâte din dorința lui de a minimaliza situația în care se afla.

Se întoarse și-și continuă drumul, pășind cu pași mari și legănat spre grupul de căsuțe din chirpici și paiantă. Un sat în miniatură, înconjurat ca o fortăreață, în care locuiau sclavii de pe plantații, inclusiv el. Gândurile-i recitau ritmic un vers din Lovelace¹⁴:

*Zidurile de piatră nu sunt o închisoare
Nici zăbrelele o cușcă.*

Peter Blood însă le înzestră cu un nou înțeles, exact opusul a ceea ce voia să spună autorul lor. O închisoare, își zise el, era o închisoare chiar și fără ziduri sau zăbrele, oricât de spațioasă ar fi fost. Odată ce realizează asta, avea să-și dea seama tot mai mult de adevărul gândurilor sale, pe măsură ce timpul trecea. Cu fiecare zi ajunse să se gândească tot mai mult la aripile ce-i fuseseră frânte, la exilarea sa din lume; și tot mai puțin la libertatea cu care soarta îl fericise. Nici măcar punând în balanță viața lui ușoară cu aceea a altor nefericiți prizonieri nu dobânda mulțumirea pe care o minte altfel educată decât a lui ar fi perceput-o. Ba mai mult, contemplarea vieții grele a celorlalți îl amăra și mai tare. Din cei patruzeci și doi de rebeli cu care debarcase de pe corabie, colonelul Bishop cumpărase nu mai puțin de douăzeci și cinci. Restul ajunseseră la proprietari mai mici de plantații, unii chiar la Speightstown, iar alții ceva mai spre nord. Nu știa să spună

¹⁴ Richard Lovelace (1618-1657) — poet englez.

cum o duceau ceilalți, dar el unul avea libertatea de a umbla cât și când voia în satul sclavilor, și știa că aceștia duceau o viață cumplită.

Munceau pe brânci pe plantațiile de zahăr, de la răsărit la apus, și dacă dădeau semne de oboseală, supraveghetorii îi biciuiau și oamenii lor îi certau. Umblau în zdrențe, unii aproape dezbrăcați; locuiau în condiții mizere, erau prost hrăniți, cu carne sărată și turte de mălai; mulți nu se acomodaseră cu această hrană și se îmbolnăviseră și muriseră înainte ca Bishop să-și dea seama că viețile lor aveau o oarecare valoare pentru că se reflectau în profitul pe care-l obțineau; drept urmare, îl puse pe Blood să se îngrijească mai atent de cei care se îmbolnăveau. Pentru a pune capăt oricărei forme de indisciplină, unul dintre cei care se răzvrătise împotriva lui Kent, un supraveghetor violent, fusese biciuit de negri până căzuse aproape mort, sub ochii prietenilor lui; un altul care fugise în pădure fusese prins și adus înapoi, biciuit, apoi tatuat pe frunte cu literele F.T., pentru ca toată lumea să-l știe de „*fugar trădător*” câte zile mai avea de trăit. Din fericire pentru el, bietul om murise din cauza loviturilor de bici. După asta, restul sclavilor rămași se resemnaseră. Cei mai încăpățânați au fost calmați și-și acceptaseră teribila soartă cu tragismul îndârjit al disperării.

Peter Blood, singurul care scăpase de aceste suferințe copleșitoare, rămăsese neschimbat pe din afară, iar pe dinăuntru singura schimbare care apăruse era o ură tot mai adâncă pentru rasa umană; tânjea cu fiecare zi mai mult să scape din acel loc unde omul întina atât de josnic creația Domnului. Dar dorința lui era atât de firavă încât nici nu îndrăznea să spere. Speranța era inadmisibilă aici. Și totuși, nu voia să cadă pradă disperării. Chipul lui saturnian purta masca bunăvoinței și el își vedea de treabă, vindecându-i pe cei bolnavi, spre folosul colonelului Bishop și spre dezavantajul tot mai mare al celorlalți doi doctori din Bridgetown. Scutit de pedepsele umilitoare pe care le

suportau ceilalți prizonieri, el reușise să-și păstreze respectul de sine și era tratat cu îngăduință chiar și de proprietarul fără suflet căruia îi fusese vândut. Datora tot ce avea acum gutei și indispozițiilor unei femei. Câștigase respectul guvernatorului și — mai important — pe cel al soției sale, pe care o flata și o amuza cu un cinism nerușinat. Ocazional, o vedea și pe domnișoara Bishop și se întâlneau arareori, dar ea îl oprea tot timpul și discuta puțin cu el, arătându-și interesul pentru persoana lui. Să fi fost după el, Blood nu ar fi stat la taclale. Își spusese că nu trebuia să se lase înșelat de frumusețea ei delicată, de eleganța ei tinerească, de gesturile ei degajate, băiețești, și de glasul ei plăcut și ușor îngroșat. În viața lui — presărată cu multe experiențe — nu întâlnise vreun bărbat mai hotărât ca unchiul ei și nu o putea disocia de persoana lui. Era nepoata lui, sânge din sângele lui, și unele vicii al bărbatului, unele note de cruzime indolentă ale bogatului proprietar trebuie să se fi infiltrat și în ființa ei atât de plăcută. Adesea, dezbatăea în sine acest lucru, ca și cum ar fi vrut să-și răspundă unor gânduri care l-ar fi determinat să creadă altceva, și drept urmare o evita pe cât posibil și se arăta rece și respectuos când nu avea de ales.

Oricât de justificat era modul lui de a gândi și oricât de plauzibil, ar fi fost mai bine dacă și-ar fi ascultat sentimentele cu care se lupta în sinea lui. Deși în venele ei curgea același sânge cu cel al colonelului, spiritul domnișoarei Bishop era neîntinat de viciile unchiului, pentru că nici acelea nu fuseseră înăscute în el, ci dobândite.

Tatăl ei, Tom Bishop — fratele colonelului — fusese un om bun, curtenitor, cu un suflet cald, care, rănit fiind de moartea prematură a tinerei sale soții, abandonase Lumea Veche și căutase să-și aline suferința în exotismul Lumii Noi. Venise în Antile cu fiica lui, pe-atunci o copilă de cinci ani, și devenise proprietar de plantații. Prosperase încă de la început, așa cum se întâmplă unora chiar dacă nu țin

neapărat să ajungă aici. Cu timpul, începuse să se gândească la fratele său mai mic, pe-atunci soldat în țara natală, cu un spirit mai aventurier. Îl sfătuisese să vină în Barbados. Iar propunerea fratelui, chiar dacă la un moment dat i-a provocat repulsie, venise într-un moment în care setea de aventură a lui William Bishop ajunsese în stadiul de pârguire, numai bună pentru climatul din insule. Și astfel, William venise și fratele lui generos îl primise ca partener în afacerile prospere cu plantațiile. După vreo șase ani, când Arabella avea cincisprezece ani, tatăl ei muri, lăsând-o în grija unchiului. Probabil că aceasta fusese singura lui greșală. Însă bunătatea răposatului luminase mințile altor oameni; în plus, el însuși se ocupase de educația fiicei sale, înzestrând-o cu un spirit independent pe care probabil că se bazase cam prea mult. Altfel, afecțiunea dintre unchi și nepoată nu era prea mare. Cu toate astea, ea era loială și el era circumspect în atitudinea față de ea. Toată viața, în ciuda caracterului de aventurier, nutrise un respect imens pentru fratele lui, a cărui vrednicie avusese înțelepciunea să o recunoască. Iar acum era ca și când o parte din acel respect se transmisese înspre copila fratelui, care într-un fel sau altul era partenera lui în afaceri, cu toate că nu lua niciodată parte activă la viața de pe plantații. Peter Blood o judecase deci în necunoștință de cauză — așa cum cu toții suntem înclinați să judecăm. Curând, avea să fie nevoit să-și schimbe părerile.

Într-o zi, spre sfârșitul lunii mai, când căldura începea să devină apăsătoare, în Golful Carlisle apăru o corabie grav avariata, sub pavilion englez, numită „Pride of Devon”; bordajul era spart, cabinele — ca niște vâgăuni, arborele artimon făcut bucățele, încât rămăsese pe locul inițial. Fusese într-o campanie în Martinica, împotriva a două galioane spaniole, și cu toate că până și căpitanul se jurase că spaniolii îl provocaseră fără motiv, era imposibil să nu crezi că era exact invers. Unul dintre vasele spaniole fugise de la locul confruntării și dacă „Pride of Devon” nu-l

urmărise, probabil c-o făcuse tocmai pentru că nu mai avea cu ce. Celălalt galion fusese scufundat, dar nu înainte ca vasul englez să apuce să transporte dincoace o parte frumoasă din comorile de pe cel spaniol. De fapt, totul fusese una dintre acele încăierări obișnuite care întotdeauna dăduseră bătăi de cap regilor de la Saint Iacob și Escorial¹⁵, căci se plâneau frecvent când unul, când celălalt.

Guvernatorul Steed, după moda majorității guvernatorilor, era îndeajuns de înclinat să treacă cu vederea multe, până într-acolo încât accepta balivernele unui marinar englez, ignorând orice dovezi care l-ar fi putut trăda. Împărtășea ura binemeritată față de aroganții și înfumurații spanioli, întâlnită la orice altă națiune diferită de aceasta din Bahamas până-n Main¹⁶. Astfel că oferi vasului adăpostul pe care-l căutase în portul jamaican precum și toate mijloacele necesare pentru a începe degrabă și a termina la fel de iute toate reparațiile. Înainte de asta însă, luă de pe vas peste douăzeci de marinari englezi, la fel de slăbiți și de terfeliți ca vasul însuși, iar împreună cu ei vreo șase spanioli în aceeași stare jalnică — singurii supraviețuitori dintr-un grup de pe galera spaniolă care atacase vasul englez și nu se mai putuse retrage. Toți răniții fură duși într-un adăpost lung de pe chei și fură chemați toți doctorii din Bridgetown ca să-i ajute.

Lui Peter Blood i se ceru, de asemenea, să participe și, parțial, pentru că vorbea castiliana — aproape la fel de fluent ca limba maternă — parțial datorită condiției sale de inferioritate ca sclav, i se aleseră pacienți spanioli.

Blood nu avea niciun motiv să se arate blând față de spanioli. Cei doi ani petrecuți într-o închisoare din Spania, precum și campania care a urmat împotriva Țărilor de Jos

¹⁵ Reședințele regale ale regilor Angliei și ai Spaniei.

¹⁶ Teritoriul de coastă aparținând Imperiului Spaniol din jurul Mării Caraibelor și Golfului Mexic.

sub stăpânire spaniolă îi arătaseră o latură a caracterului spaniol care lui i se păruse cu nimic demnă de admirat.

Cu toate astea, își făcu meseria sânguincios și zelos, deși fără prea multă tragere de inimă, ba chiar arătând un soi de amabilitate superficială față de pacienții săi. Iar aceștia se arătară uluiți de îngrijirile primite în loc de mult mai simpla spânzurare la care s-ar fi așteptat, încât manifestară o recunoștință nemaivăzută la nația lor. Pe de altă parte însă, fură izolați de populația prea darnică din Bridgetown care se înghesuise imediat la porțile spitalului improvizat, cu daruri, fructe, flori și delicatessuri pentru răniții marinari englezi. Dacă ar fi fost după unii, spaniolii ar fi fost lăsați să moară ca niște câini; chiar Peter Blood dăduse peste un caz grav aproape din prima zi. Se afla în adăpostul improvizat, asistat de un negru trimis acolo special ca să-l ajute și tocmai ce îndrepta un picior rupt, când un glas gros și grav, pe care ajunsese să-l recunoască și să-l deteste așa cum nu i se întâmplase niciodată, îl luă brusc la întrebări:

— Ce faci aici ?

Blood nu ridică ochii pentru că nu era nevoie. Cunoștea al cui este glasul.

— Ce să fac, repar un picior rupt, răspunse fără a se opri din lucru.

— Văd asta, netrebnicule.

Un trup masiv se interpușe între Peter Blood și fereastră. Bărbatul de pe saltea, pe jumătate dezbrăcat, se întoarse pe spate și se uită speriat, cu chipul pământiu, la intrus. Nu avea nevoie să știe engleză ca să-și dea seama că se afla față în față cu un dușman. Chiar nota aspră, amenințătoare din glasul celuiilalt, o exprima cât se poate de limpede.

— Văd asta, netrebnicule; dar văd și de ce soi este nenorocitul ăsta. Cine ți-a dat permisiunea să te îngrijești de rănille spaniolilor ?

— Colonele, sunt doctor. Omul e rănit. Nu pot face discriminări; trebuie să-mi văd de meserie.

—Serios ?! Dacă făceai asta, acum nu mai erai aici !

—Dimpotrivă, tocmai pentru că mi-am făcut meseria mă aflu acum aici.

—Mda, lasă că-ți cunosc balivernele, spuse colonelul ironic și văzând că Blood se ocupă mai departe de treabă fără nicio reacție, deveni agresiv. N-ai vrea să termini acolo și să te uiți la mine când îți vorbesc ?

Peter Blood se opri o clipă.

—Omul suferă, spuse scurt, și-și reluă munca.

—Suferă, zici ? Așa-i trebuie, afurisitul de pirat. Uită-te la mine, ticălos nesupus ce ești ! urlă colonelul, enervat, căci i se părea că este înfruntat prin ignorarea ostentativă a persoanei sale.

Ridică bastonul lung de bambus ca să-l lovească pe Blood, dar ochii albaștri ai acestuia din urmă surprinseră mișcarea și el se grăbi să prevină scena:

—În niciun caz nu pot fi acuzat de nesupunere, colonele. Muncesc la ordinele speciale ale guvernatorului Steed.

Colonelul se retrase, cu fața lui buhăită aprinsă toată. Rămase cu gura căscată.

—A guvernatorului ! repetă.

Apoi lăsă bastonul jos, se întoarse pe călcâie și fără niciun alt comentariu se duse spre celălalt capăt al adăpostului, unde se afla guvernatorul.

Peter Blood chicoti. Însă triumful lui fusese dictat mai puțin de motive umanitare, cât de gândul că împiedicase o scenă din partea violentului său stăpân. Spaniolul, dându-și seama că, în altercația de mai devreme, indiferent de natura ei, doctorul îi luase apărarea, îndrăzni, în șoaptă, să-l întrebe ce se întâmplase. Blood scutură din cap tăcut și-și văzu de treabă. Ciuli urechile pentru a surprinde conversația dintre Steed și Bishop. Colonelul era foc și pară, dominând cu statura lui masivă pe aceea a guvernatorului, care stătea mic, sfrijit, în hainele lui largi, în fața sa. Însă micul filfizon n-avea de gând să se lase

dominat cu una, cu două. Excelența Sa era conștientă că avea spatele asigurat de sprijinul opiniei publice. Existau câțiva, nu mulți, care într-adevăr aveau și păreri mai agresive, așa cum era colonelul Bishop. Excelența Sa confirmă autoritatea pe care o avea.

Blood începuse să se îngrijească de spanioli la ordinele sale, care trebuiau îndeplinite și nimic mai mult. Colonelul însă era de o altă părere. Considera că ar fi multe de spus în această problemă. Și, drept urmare, își spuse părerea cu multă emfază, tare, vehement, violent — pentru că avea o dicție impresionantă și agresivă când se enerva.

— Colonele, vorbești ca un spaniol, remarcă guvernatorul, lovind în plin în mândria lui Bishop, care devenise o adevărată problemă de prea multe săptămâni.

Pe moment, reuși să-l amuțească și, drept urmare, colonelul ieși în trombă din adăpost, atât de înfuriat, încât aproape că nu-și mai găsea cuvintele.

Două zile mai târziu, doamnele din Bridgetown, soții și fiice ale negustorilor și proprietarilor de plantații, veniră în prima lor vizită caritabilă la debarcaderul-adăpost cu daruri pentru marinarii răniți. Peter Blood se afla tot acolo, îngrijindu-se de pacienții săi, plimbându-se printre acei nefericiți spanioli pe care nimeni nu-i băga în seamă. Toate darurile și toată atenția caritabilă se îndreptau spre membrii echipajului de pe „Pride of Devon”. Ceea ce lui Peter Blood i se părea normal. Dar, la un moment dat, ridicându-se de lângă patul unui rănit pe care-l bandajase, lucru care-i luase câteva clipe, observă cu surprindere o doamnă, separată de restul mulțimii, punând banane și un săculeț cu trestie-de-zahăr pe mantaua ce servea unui pacient drept pătură.

Era îmbrăcată elegant, în mătase de culoarea lavandei și era urmată de un negru pe jumătate dezbrăcat, care-i ducea coșul. Peter Blood, fără haină pe el, cu mânecile cămășii vechi suflecate până la coate, cu o cârpă însângerată în mână, rămase ca trăsnet o clipă.

În acel moment, doamna se întoarse și-i oferă un zâmbet, recunoscându-l. Era Arabella Bishop.

— E spaniol, spuse el pe tonul unuia care corectează o neînțelegere, dar și cu o abia perceptibilă ironie, de care nu se putea dezvăța.

Zâmbetul ei larg pieri. Se încruntă și se uită la Blood cu superioritate dominantă.

— Am văzut. Dar este totuși un om.

Răspunsul și reproșul implicit îl luară prin surprindere.

— Unchiul dumneavoastră ar fi de o altă părere, zise el venindu-și în fire. Îi consideră niște câini care ar trebui lăsați să agonizeze și să moară din cauza rănilor infectate.

Ea percepă și mai acut ironia vorbelor lui.

— De ce-mi spuneți asta ?

— Ca să vă avertizez că s-ar putea să provocați mânia colonelului. Dacă ar fi fost după el, eu n-aș fi avut voie să le îngrijesc rănilor.

— Și, bineînțeles, ați crezut că și eu gândesc la fel ?

Rostise replica pe un ton arțăgos și ochii căprui îi luciră, înfruntându-l cu îngâmfare.

— N-am vrut să mă arăt necuviincios față de o doamnă, nici măcar cu gândul. Dar faptul că le aduceți daruri când unchiul dumneavoastră nici n-ar vrea s-audă de așa ceva... Se opri, fără să termine propoziția. Da' asta este ! conchise apoi.

Doamna nu se arătă deloc mulțumită.

— Mai întâi mă acuzați de lipsă de sensibilitate, apoi de lașitate ! Să fim serioși ! Și mai ziceți că nu vreți să fiți necuviincios față de o doamnă, „nici măcar cu gândul” ! Râse gros și zgomotos ca un băiețandru, zgâriindu-i urechile.

Lui Blood i se părea că acum o vede pentru prima oară și-și dădu seama că o judecase complet greșit.

— Serios, cum era să ghicesc că... că tocmai colonelul Bishop ar putea avea un înger de nepoată ? zise obraznic,

pentru că era obraznic așa cum mulți bărbați sunt atunci când sunt luați pe nepregătite.

— Desigur că nu aveți cum să ghiciți. Doar nu era să cred că puteți gândi corect.

Aruncându-i replica în față, precum și o privire tăioasă, se întoarse spre negrul care-i ducea coșul. Începu a lua din fructele și bucatele pe care le mai avea în coș și puse câte șase grămăjoare pe paturile a șase spanioli, astfel că până să ajungă la ultimul deja nu mai avea nimic pentru compatrioții ei. Care, ăsta e adevărul, nu aveau nevoie de dărnicia ei — cum fără îndoială că-și dăduse seama — pentru că deja fuseseră dăruiți din abundență de celelalte femei. Apoi își strigă negrul și, fără a mai arunca nici măcar o privire înspre Peter Blood, ieși din adăpost cu capul sus și bărbia înainte.

Peter o urmări și scoase un oftat. Îl mira faptul că acum era preocupat de posibilitatea ca el să-i fi provocat mânia. Cu o zi înainte n-ar fi reacționat așa. Ci numai de când avusese revelația adevăratei naturi a domniței. „Ghinion ! Dar așa-mi trebuie ! Pasămite nu cunosc o iotă despre natura umană. Dar cum naiba era să ghicesc că o familie care a zămislit un diavol ca Bishop ar putea zămisli și un înger ca ea ?”

Planuri de evadare

După acea zi, Arabella Bishop începu să vină zilnic la adăpostul de pe chei cu fructe, iar mai târziu cu bani și cu obiecte de îmbrăcăminte pentru prizonierii spanioli. Dar își planifica vizitele în așa fel încât Peter Blood nu era niciodată acolo ca s-o vadă. În plus de asta, vizitele doctorului însuși deveniră mai scurte, exact atât cât aveau nevoie pacienții. Cu toții se întremară și se însănătoșiră sub îngrijirea lui, în vreme ce o treime din cei tratați de Whacker și Bronson — ceilalți doi doctori — muriră din cauza rănilor, ceea ce a dus la sporirea reputației rebelului prizonier. Putea fi un simplu noroc adus de război. Dar oamenii din Bridgetown nu-l priveau astfel, așa încât ceilalți doi medici avură de suferit de pe urma împuținării pacienților, în vreme ce ai lui Blood se înmulțeau, la fel și profitul celui care-l cumpărase. Whacker și Bronson își puseră mintea la contribuție pentru a născoci un plan prin care să pună capăt acelei situații intolerabile. Dar dacă l-am dezvălui de pe-acum, n-am face decât să anticipăm lucrurile.

Într-o bună zi, din întâmplare, sau poate ca o făcătură a sorții, Peter Blood veni pe chei cu o oră mai devreme decât obișnuia, și astfel se întâlni cu domnișoara Arabella tocmai când ea ieșea. Blood își scoase pălăria și se dădu la o parte ca să-i facă loc. Tânăra trecu pe lângă el cu bărbia înainte și cu o privire care încerca să se uite oriunde, ca să evite figura lui.

— Domnișoară Arabella, încercă el rugător.

Ea se întoarse, vag surprinsă, dar batjocoritoare.

— Ah ! Domnul cu gânduri nobile !

— Chiar nu am nicio șansă să primesc iertarea dumneavoastră ? mormăi Peter. Vă implor cu umilință.

— Câtă aroganță !

— E o cruzime că vă bateți joc de mine, spuse el cu o falsă modestie. La urma urmei, sunt un sclav. Și într-una din zile s-ar putea să cădeți la pat.

— Și ce dacă ?

— Ar fi umilitor să trimiteți după mine dacă veți continua să mă tratați ca pe un dușman.

— Nu sunteți singurul doctor din Bridgetown.

— Dar sunt cel mai sigur.

Ea căzu pe gânduri, conștientă că el își lua libertatea de a vorbi aluziv, și într-o oarecare măsură era vina ei că-i permisesese. Încremeni și se uită cu aceeași superioritate la el.

— Am impresia că aveți prea multe libertăți, îi reproșă.

— Privilegiul doctorului.

— Nu sunt pacienta dumneavoastră. Vă rog să țineți seama de asta pe viitor. După care, vizibil înfuriată, plecă.

— Ori ea este o vulpiță vicleană, ori eu sunt un prost, ori ambele, spuse Blood cu ochii spre cer, după care intră în adăpost.

Acea dimineată se dovedi a fi una plină de surprize.

Cam după o oră, când se pregătea să plece, Whacker, unul dintre ceilalți doi doctori, i se alătură, un gest fără precedent, pentru că până atunci niciunul dintre ei nu catadicsise a-i adresa mai mult decât un ocazional „Bună ziua !”, aruncat într-o doară.

— Dacă vă îndreptați spre casa colonelului Bishop, vă însoțesc puțin, spuse Whacker.

Era un om scund, masiv, de patruzeci și cinci de ani, cu obraji lăsați și ochii de un albastru închis.

Peter Blood rămase mirat, dar își reveni.

— Mă duceam la casa guvernatorului.

— A, da ! Sigur, la doamna guvernator, răsese celălalt. Sau poate că fusese ironic — Peter Blood nu-și dăduse seama prea bine. Vă mănâncă o bună parte din timp, doctore ! Tinerețea și chipul frumos — avantaje inestimabile în profesia noastră, așa cum sunt și în altele, mai ales acolo unde ai de-a face cu domnișoare !

— Dacă faceți aluzie la ceea ce cred eu că faceți, îl fixă Blood, mai bine spuneți-i-o guvernatorului Steed. S-ar putea să-l amuze.

— Pesemne că m-ați înțeles greșit.

— Sper.

— V-ați aprins ! Doctorul strânse cu degetele brațul lui Peter. Nu neg că doresc să vă fiu prieten, ca să mă fac util. Dar ascultați-mă: statutul de sclav pe care-l aveți ar putea fi de-a dreptul deranjant pentru un om educat, așa cum sunteți dumneavoastră.

— Ce intuiție bună aveți ! replică Blood cu sarcasm, deși interlocutorul său îl luă foarte în serios.

— Nu sunt tocmai un prost, scumpul meu doctor. Cunoscut un om de treabă atunci când îl văd și-i pot citi gândurile.

— Atunci, dacă le puteți citi și pe-ale mele, vă rog să i le spuneți.

Whacker se trase mai aproape și cei doi se îndepărtară astfel de chei. Începu să vorbească și mai șoptit, pe un ton confidențial. Ochii lui albaștri cercetau chipul smead și ironic al lui Blood, care era cu un cap mai înalt decât el.

— De câte ori nu v-am văzut privind departe, înspre mare, cu acel suflu plin de viață în ochi ! Credeți că nu știu la ce vă gândiți ? Dacă ați putea scăpa din iadul ăsta care vă ține ca pe un sclav aici, v-ați putea exercita profesia pentru care sunteți o adevărată comoară, în calitate de om liber, și să trageți astfel foloase spirituale și materiale pentru dumneavoastră. Lumea e mare. Există multe popoare în afară de cel englez unde un om educat ca dumneavoastră ar

fi primit cu mare căldură. Sunt multe colonii engleze în afară de aceasta. Deja glasul doctorului devenise o șoaptă vagă, deși nu se afla nimeni prin preajmă. De pildă, colonia olandeză de la Curaçao¹⁷ nu e departe. Și suntem într-o perioadă a anului când ați putea trece marea pe o gabară ușoară. Curaçao ar putea reprezenta un prim pas hotărâtor în lumea cea mare, care vi s-ar așterne la picioare de îndată ce v-ați elibera din chingile de-aici.

Doctorul Whacker se opri. Era palid, fără suflare, dar ochii lui aspri continuară să studieze chipul impasibil al celuilalt.

—Deci ? Ce spuneți ? întrebă după o pauză.

Blood nu răspunse imediat. Mintea-i era tulburată și se străduia să se calmeze ca să analizeze cum se cuvine amănuntele ce-i fuseseră puse dinainte și care reușiseră să-i creeze o asemenea neliniște în suflet. Începu de unde altul ar fi terminat:

—Nu am bani. Și mi-ar trebui o sumă frumușică.

—Nu am spus tocmai acum că vreau să vă fiu prieten ?

—De ce ? întrebă scurt și la obiect Peter Blood.

Dar nu mai fu atent la răspuns. În timp ce Whacker îi spunea că îl durea sufletul să vadă că un doctor se chinuia în sclavie și îi erau refuzate șansele pentru care talentul însuși îl recomanda, Peter Blood se aruncă precum un uliu asupra adevărului evident. Whacker și colegul lui voiau să se descotorosească de cel care amenința să le ruineze cariera. Blood nu pierduse niciodată prea mult timpul când era nevoie de o decizie. Se repezea cu capul înainte oriunde prindea ocazia. Gândul de a evada nu-i încolțise niciodată în minte până să i-l sădească acolo doctorul Whacker.

—Înțeleg, înțeleg, spuse în timp ce doctorul continua să vorbească și să-i explice. Măcar îl scuti pe Whacker să o mai facă pe ipocritul. E foarte frumos din partea dumneavoastră, e de-a dreptul fratern, așa cum se cade

¹⁷ Insulă din grupul Antilelor Olandeze, lângă Venezuela.

între doi oameni care profesează aceeași meserie. Eu însumi aş face așa ceva într-un caz asemănător.

Ochii pătrunzători ai celui altă luciră, glasul îi tremură și, mult prea încântat, întrebă:

—Deci sunteți de acord ? Da ?

—Dacă sunt de acord ? răsă Blood. Dacă sunt prins și adus înapoi, m-ar nenoroci pe viață.

—Dar cu siguranță merită să riscați, spuse Whacker ispitindu-l cu glasul lui și mai tremurat.

—Cu siguranță, recunosc Blood. Dar e nevoie de mai mult decât curaj. E nevoie de bani. O gabară costă douăzeci de lire, poate.

—Asta se înțelege. Are să fie un împrumut pe care o să ni-l dați... adică o să mi-l dați înapoi când se va putea.

Acel „ni-l” prin care Whacker se trădase și pe care îl corectase atât de repede confirma bănuielele lui Blood. Deci și celălalt doctor era implicat în această afacere. Se apropiau de partea populată a cheiului. Blood îi mulțumi în puține, dar elocvente cuvinte, deși știa că nu era cazul de mulțumiri.

—Mai discutăm... mâine, fu concluzia lui. Mi-ați deschis porțile speranței.

Aceste cuvinte conțineau adevărul-adevărat, spus pe șleau. Într-adevăr, totul era ca o ușă deschisă pe neașteptate spre soare pentru ca cineva să scape din întunecata închisoare în care crezuse că avea să-și petreacă întreaga viață. Acum, Blood voia să fie singur ca să-și facă ordine în mintea răvășită și să alcătuiască un plan coerent. De asemenea, trebuia să se mai consulte cu încă cineva. Și deja se gândise cu cine. Pentru că într-o asemenea călătorie era nevoie de un navigator cu experiență, iar unul pregătit ar fi fost Jeremy Pitt. Mai întâi de toate, trebuia să se sfătuiască cu tânărul comandant de corabie, pe care, dacă era să se imbarce în această călătorie, trebuia să-l ia cu el. Toată ziua, gândurile-i fură puse pe jar de această nouă speranță și așteptă cu nerăbdare căderea nopții, să discute

cu partenerul său. Drept urmare, în acea seară, Blood intră în împrejmuirea care cuprindea casele sclavilor și pe cea mare și albă a supraveghetorului și găsi o ocazie de a-i spune lui Pitt câteva cuvinte fără ca ceilalți să-l vadă.

— Diseară, când dorm cu toții, vino în cabana mea. Vreau să-ți spun ceva.

Tânărul se uită la el, stârnit de tonul categoric al lui Blood, după atâtea luni de letargie mentală în care zăcuse din cauza vieții dezumanizante pe care o îndurase. Încuviință în semn de înțelegere și confirmare, după care cei doi se despărțiră. Cele șase luni de muncă pe plantațiile din Barbados lăsaseră asupra tânărului navigator o amprentă aproape tragică. Agerimea sclipitoare de-altădată se pierduse.

Chipul începuse a i se goli de orice trăsătură, ochii îi erau mohorâți și fără luciu și el se târa, cu gesturi furișate, ca un câine bătut fără încetare. Supraviețuise de pe urma înfometării, a extenuării de pe plantațiile de zahăr sub soarele neîndurător, și vieții necruțătoare de animal trimis la moarte la care fusese condamnat. Prețul pe care-l plătise pentru a supraviețui era cel obișnuit. Risca să devină un animal, să decadă la nivelul negrilor care mai trudeau câteodată alături de el. Însă nimbul de umanitate încă mai sălășluia în sufletul lui; nu adormise, ci supraviețuia în starea de toropeală în care-l adusese disperarea. Iar omul din el se trezi și-și reveni imediat la viață, la primele cuvinte rostite de Blood în acea seară. Se trezi și plânse.

— Să evadăm ? spuse gătit de emoție. Dumnezeu !

Pitt își puse capul în palme și apoi începu să plângă ca un copil.

— Gata ! Liniștește-te ! îl certă Blood în șoaptă, alarmat de lacrimile tânărului. Se așeză alături de Pitt și-și puse o mână pe umărul lui. Pentru Dumnezeu, abține-te ! Dacă ne aude cineva, o să fim amândoi biciuiți.

Printre privilegiile de care se bucura Blood era acela de a avea o colibă a lui și de a sta singur. Dar cum și aceasta

era construită din stuf lipit cu clei și ușa era din lemn de bambus, orice sunet răzbătea cu foarte mare ușurință până afară. Deși cătunul lor era încuiat pe timp de noapte și la ora acea totul în jur dormea dus, era posibil ca vreun supraveghetor să se furișeze pe-acolo, să tragă cu urechea, și șoaptele lor puteau să-i trădeze. Pitt își dădu seama de asta și-și controlă emoția. Rămaseră unul lângă altul și discutară în șoaptă încă vreo oră, timp în care simțurile adormite ale lui Pitt fură redeșteptate de apariția acestei noi soluții pline de speranță. Mai era nevoie și de alții în afacere, cel puțin vreo șase, poate chiar vreo zece oameni dacă era posibil, dar nu mai mulți. Trebuiau să-i aleagă pe cei mai buni dintre rebelii lui Monmouth cumpărați de Bishop. Preferabil oameni care înțelegeau ce înseamnă o călătorie pe mare. Din nefericire, existau numai trei în acel grup, dar nici ei nu aveau cunoștințe prea vaste. Și anume Hagthorpe, un nobil care servise în Marina Regală, Nicholas Dyke, un fost ofițer pe vremea fostului rege, și încă unul, fost ofițer de artilerie, pe nume Ogle. Înainte de-a se despărți, căzură de acord ca Pitt să înceapă cu aceștia trei și apoi să se apuce să mai recruteze alți șase. Trebuia să facă totul cu cea mai mare precauție, să-și instruiască bine oamenii ca nu cumva vreunul să-i dea de gol. Mai mult, Pitt trebuia să prevină, în cazul în care erau dați de gol, aflarea întregului plan. Cum Pitt lucra cu cei trei pe plantație, nu avea nevoie de prea mult efort pentru a găsi prilejul de a le spune totul.

— Cu multă precauție în tot ce faci, îi recomandă Blood la despărțire. Încet și cu cap, așa cum ar spune italienii. Și ține minte că, dacă te dai de gol, totul e compromis, pentru că ești singurul marinar dintre noi și fără tine nu există șanse de scăpare.

Pitt îi promise încă o dată discreție și se strecură înapoi în coliba lui, pe paiele care-i serveau drept pat.

A doua zi când se duse la adăpostul de pe chei, Blood se întâlni cu doctorul Whacker, care era într-o foarte bună

dispoziție. Acum, că-i strecurase sugestia, era pregătit să-i ofere prizonierului până la treizeci de lire ca să-și cumpere o barcă ce l-ar fi putut duce de-acolo. Blood îi mulțumi amabil, fără a arăta câtuși de puțin că citise adevăratul motiv al generozității celuiilalt.

—Nu o să am nevoie de bani, spuse apoi, ci de barcă. Cine credeți că mi-ar vinde mie o barcă, să încalce prevederile proclamației guvernatorului Steed ? Pe care cu siguranță ați citit-o.

Chipul îndesat al doctorului Whacker se întunecă. Își frecă bărbia gânditor.

—Da, am citit-o. Și nu pea îndrăznesc să cumpăr eu ambarcațiunea pentru dumneavoastră. Ar fi descoperită. Fără doar și poate. Iar amenda e de două sute de lire, plus închisoarea. M-ar ruina. Înțelegeți ?

Speranțele inflăcărâte pe care și le făcuse Blood începură să se risipească.

—Deci... Nu se poate face nimic, spuse deznădăjduit.

—Nu, nu. Lucrurile nu stau chiar atât de rău, surâse doctorul cu buzele încordate. M-am gândit și la asta. O să vă asigurați ca acela care cumpără barca să fie unul dintre cei care merg cu dumneavoastră — astfel încât, ulterior, să nu poată fi luat la întrebări.

—Și cine să mă însoțească în afară de oameni aflați în aceeași situație ca mine ? Ce nu pot face eu, nu pot face nici ei.

—Mai există și alți deținuți pe insulă, nu doar sclavi. Sunt mulți reținuți aici pentru datorii, și ar fi deosebit de încântați să-și poată lua zborul. De pildă, există un tip pe nume Nuttall, care e tâmplar de corăbii, și pe care îl cunosc și știu că ar îmbrățișa o asemenea ocazie dacă i-ați oferi-o.

—Cum să vină el, un datornic, cu bani ca să cumpere o barcă ? O să apară suspiciuni.

—Cu siguranță — dar dacă totul e ticluit cu minte, o să puteți pleca înainte să se declanșeze suspiciunile.

Blood dădu din cap în semn că înțelesese, iar doctorul îi puse o mână pe braț și-i destăinui planul conceput de el:

— Eu vă dau banii în orice moment. După ce-i primiți, o să uitați cu desăvârșire că eu vi i-am oferit. Să zicem că aveți prieteni în Anglia — poate chiar rude — care vi i-au trimis prin vreunul dintre pacienții dumneavoastră din Bridgetown, al cărui nume nu puteți în niciun chip să-l dezvăluiți, om de onoare fiind. Asta să fie povestea, dacă vi se pun întrebări.

Se opri, uitându-se fix la Blood. Acesta încuviință din nou. Ușurat, doctorul continuă:

— Dar dacă vă vedeți cu băgare de seamă de treabă, n-o să apară nicio întrebare. Problemele le discutați cu Nuttall. O să-l faceți unul dintre însoțitori și oricum un meșteșugar ca el poate fi de folos echipajului. O să-i dați sarcina de a căuta și găsi o ambarcațiune potrivită, al cărei proprietar e dispus s-o vândă. Apoi, să aveți totul pregătit înainte să se facă târgul, pentru ca fuga să se producă imediat după aceea, înainte să apară suspiciunile inevitabile. Înțelegeți ?

Într-atât de bine înțelegea Blood, încât în mai puțin de-o oră găsi prilej să se vadă cu Nuttall și constată că tipul era într-adevăr doritor să ia parte la afacere, așa cum prezisese doctorul Whacker. Înainte de a-l părăsi, se hotărâră ca Nuttall să caute vasul cu pricina, pentru care Blood avea să-i dea banii numaidecât. Însă căutarea dură mai mult decât crezuse Blood, care aștepta nerăbdător cu aurul celui alt doctor ascuns în căptușeala hainelor.

Cam după vreo trei săptămâni, Nuttall — cu care acum ajunsese să se vadă zilnic — îl anunță că găsisese o corabie potrivită și că proprietarul era dispus s-o vândă pentru douăzeci și două de lire. În acea seară, departe de ochii curioșilor, pe plajă, Peter Blood îi dădu suma cerută asociatului său și Nuttall plecă instruit fiind să definitiveze afacerea a doua zi după-amiază. Urma să aducă barca la

chei, de unde, la adăpostul nopții, Blood și prietenii lui prizonieri aveau să i se alăture și să ridice ancora.

Totul era pregătit. În adăpostul de unde toți răniții fuseseră scoși și care de-atunci rămăsese nesupravegheat, Nuttall ascunsese proviziile necesare: cincizeci de kilograme de pâine, brânză, un bidon de apă și câteva sticle de rom, o busolă, un sector de cârmă, o hartă, o clepsidră de o jumătate de oră, bușteni și funii, o pânză impermeabilă, câteva ustensile de dulgher, un felinar și lumânări. Totul era pregătit și în sat. Hagthorpe, Dyke și Ogle acceptaseră să-i însoțească și alți opt oameni fuseseră recrutați cu mare grijă. În coliba lui Pitt, pe care acesta o împărțea cu încă cinci prizonieri — toți urmând a-l însoți în acest pariu cu libertatea — se construise pe parcursul acelor nopți de așteptare, în mare secret, o scară. Cu aceasta urmau să urce la bord și să o pornească în largul mării. Riscul de a fi surprinși, mai ales că făceau puțin zgomot, era infim. În afară de faptul că se încuiară cu toții în adăpost pentru noapte, nicio altă formă de precauție nu fu luată. Unde altundeva mai putea un prost să încerce să se ascundă pe o insulă ca aia ? Riscul cel mai mare era de a nu fi descoperiți de vreunul dintre colegii de suferință pe care-i lăsau în urmă. Tocmai din cauza lor trebuiau să acționeze cu cea mai mare precauție și în deplină tăcere.

Ziua ce-ar fi trebuit să fie ultima în Barbados fu încărcată de speranțe și nerăbdare, cu nimic mai prejos decât trăirile prin care chiar și Nuttall trecu. Spre apus, când îl văzu pe Nuttall plecând pentru a aduce ambarcațiunea, după cum stabiliseră dinainte, Peter Blood se apropie de sat tocmai când sclavii erau aduși de la câmp. Rămase de o parte a porții pentru a-i lăsa să intre și, în afară de raza de speranță ce-i lucea în ochi, nu le mai transmise nimic altceva. Cu toții trecură unul după altul dincolo de gard și se îndreptară spre colibeile lor. Colonelul Bishop discuta ceva cu Kent, supraveghetorul. Cei doi stăteau lângă jugurile puse în mijlocul spațiului verde,

folosite pentru pedepsirea sclavilor răzvrătiți. Când Blood se apropie, Bishop se întoarce și se uită la el cu dispreț.

— Unde ai fost până acum ? izbucni, și cu toate că era obișnuit cu tonul său amenințător, Blood simți un junghi răscolindu-i inima.

— Am lucrat în oraș, răspunse. Doamna Patch are febră, doamna Dekker și-a luxat glezna.

— Am trimis după tine la Dekker și nu erai acolo. Cam pierzi vremea, amice. Într-una din zile va trebui să-ți mai dăm câte un brânci ca nu cumva să îndrăznești să abuzezi de libertatea de care te bucuri. Sau ai uitat că ești un prizonier dintre cei răsculați ?

— Nici n-am avut când să uit, spuse Blood, care încă nu se opri să-i dea replica lui Bishop.

— Ca să vezi ! Ai curajul să mă înfrunți ?

Amintindu-și de tot ceea ce risca, devenind dintr-odată conștient că din colibele alăturate mai multe perechi de urechi stăteau ciulite, Blood se arătă mai umil, așa cum nu-i stătea în fire.

— Nu îndrăznesc, stăpâne ! Scuze c-am încercat să...

— Și-are să-ți pară și mai rău. Guvernatorul are un atac de gută și urlă ca din gură de șarpe și tu nu ești de găsit. Du-te, omule, fugi la casa lui ! Te așteaptă. Kent, mai bine dă-i un cal, altminteri o să-i ia toată noaptea să ajungă acolo.

Îl grăbi, aproape gătit de indignare că el îndrăznise să nu se arate. Situația era una neplăcută, dar, la urma urmei, nu fără o cale de scăpare. Fuga fusese stabilită pentru miezul nopții, or, atunci, el avea să fie de mult întors. Se urcă pe calul adus de Kent, cu intenția de a-i da bice.

— Și cum o să pot să intru înapoi în sat, stăpâne ? întrebă la plecare.

— Nu mai intri, spuse Bishop. După ce termină cu tine, îți pot ei găsi vreo colibă până dimineață.

Peter Blood simți cum se scufundă, exact ca o piatră aruncată în apă.

— Dar...

— Du-te când îți zic ! Ai de gând să stai aici până se întunecă ? Excelență Sa te așteaptă. Și spunând acestea, colonelul Bishop lovi cu bastonul în pântecul calului cu atâta brutalitate încât animalul se smuci înainte, făcându-l pe călăreț să salte în șa.

Peter Blood plecă tulburat, aproape lăsându-se pradă disperării. Și avea motive. Era nevoie de o amânare a plecării lor măcar până a doua seară, ceea ce însemna că afacerea lui Nuttall avea să fie descoperită, iar întrebările ce-aveau să i se pună și-ar fi găsit cu greu un răspuns. Intenționa să se strecoare înapoi pe întuneric de îndată ce termina la casa guvernatorului și din exteriorul adăpostului să-i anunțe pe Pitt și pe ceilalți de prezența lui și astfel să-i facă să i se alăture, pentru ca planurile să fie duse la îndeplinire.

Dar la toate astea se gândise fără a-l vedea mai întâi pe guvernator, căci într-adevăr îl găsi în mijlocul unui atac sever de gută, aproape în pragul unei crize de nervi din cauza întârzierii lui Blood. Îl ținu pe doctor lângă el, ca să-l supravegheze neîncetat mult după miezul nopții; abia atunci reuși Blood să-i aline puțin durerile, lăsând să-i curgă sânge. După care ar fi vrut să se retragă, dar Steed nici nu voi să audă de așa ceva. Lui Blood trebuia să i se dea propria cameră pentru a fi aproape în caz de nevoie. Părea că soarta îi joacă feste, căci, în mod clar, în acea seară fuga trebuia amânată. Abia spre primele ore ale dimineții reuși Blood să scape pentru câteva ore din casa guvernatorului pe motiv că avea nevoie de anumite medicamente pe care trebuia el însuși să le cumpere de la spițer. Astfel, se duse în orașul care începea să se dezmoștească, direct la Nuttall, pe care-l găsi livid, într-o stare de panică morbidă. Nefericitul prizonier zăcuse acolo

toată noaptea, gândindu-se că totul fusese descoperit și asta însemna propria ruinare. Peter Blood îi liniști temerile.

— O lăsăm pentru noaptea asta, chiar dac-o fi să-l tai de tot pe guvernator, spuse cu mai multă încredere de sine decât simțea. Să fii pregătit ca și azi-noapte.

— Și dacă apar întrebări între timp ? spuse îngrijorat Nuttall. Era un om slab, palid, mic de statură, cu ochi blegi, care acum clipeau neputincioși spre Blood.

— Dai și tu cele mai bune răspunsuri pe care le poți născoci. Folosește-te de mintea ta. Nu mai pot sta.

Și Peter plecă la spițer după pretinsele doctorii.

Cam la o oră după plecarea lui, în cocioaba mizeră a lui Nuttall apăru un ofițer al secretarului. Cel care-i vânduse barca raportase afacerea la cabinetul acestuia — așa cum o cerea legea de când cu apariția prizonierilor-criminali, pentru a putea obține rambursarea garanției de zece lire pe care toți micii proprietari de ambarcațiuni trebuiau să o dea statului.

De la cabinet i se spuse că rambursarea se amână până ce se obține confirmarea tranzacției.

— Ni s-a spus că ați cumpărat o gabară de la domnul Robert Farrel, spuse ofițerul.

— Da, spuse Nuttall, gândindu-se că pentru el aici era sfârșitul lumii.

— Se pare că nu vă grăbiți să o declarați secretarului, spuse celălalt, cu superioritatea adecvată celui care lucrează cu birocrăția.

— Să o declar ? făcu Nuttall ochii mari, clipind des.

— Știți legea.

— Nu... nu știam.

— E în proclamația publicată în ianuarie, anul trecut.

— Nu... nu știu să citesc... Adică, nu știam.

— Ptiu ! făcu funcționarul cu dispreț. Acum sunteți informat, deci faceți bine și treceți pe la cabinetul secretarului înainte de prânz, cu cele zece lire garanția la care sunteți obligat.

Apoi arogantul ofițer plecă, lăsându-l pe Nuttall cu fiori reci pe șira spinării în ciuda căldurii matinale. Era bucuros că funcționarul nu-l întrebaseră despre ce se temea mai tare, și anume cum de el, un datornic, ajunsese să aibă bani ca să cumpere un vas. Dar știa că acum fusese doar o joacă. Cu siguranță că întrebarea avea să se ivească la un moment dat, iar atunci el avea să cadă direct în gura lupului. Blestemă ora în care fusese atât de prost pentru a asculta cuvintele deșarte despre fugă ale lui Peter Blood. Se gândi că era foarte posibil ca întregul plan să fie descoperit, ca el să ajungă la spânzurătoare sau cel puțin târguit și vândut ca sclav, la fel ca afurisiții de rebeli cu care se asociase ca un nesăbuit. De-ar fi avut zece lire pentru garanția aia blestemată, care până atunci nici nu intrase la socoteală, totul putea fi rezolvat rapid, iar întrebările aveau să fie amânate pentru altă dată. Așa cum mesagerul secretarului trecuse cu vederea statutul lui de datornic, poate că așa aveau să facă și ceilalți din cabinet, măcar o zi sau două; timp în care spera că avea să fie de negăsit pentru orice întrebare ar fi avut aceștia. Dar cum avea să facă rost de banii care îi trebuiau până la prânz ? își înșfăcă pălăria și se duse în căutarea lui Peter Blood. Dar pe unde să-l caute ? Hălădui la întâmplare pe străzile strâmbe, nepavate și îndrăzni să întrebe una sau două persoane dacă-l văzuseră pe doctorul Blood în acea zi. Se prefăcu că nu se simte tocmai bine și într-adevăr fața lui purta urmele suferinței sale. Nimeni nu reuși să-l lămurească. Și cum Blood nu-i spusese niciodată despre implicarea lui Whacker, Nuttall trecu în nefericita lui ignoranță pe lângă ușa singurului om din Barbados care l-ar fi putut scoate din criză. În final, se hotărî să meargă pe plantația colonelului Bishop. Poate c-avea să-l găsească acolo. Dacă nu, îl găsea pe Pitt și știa că măcar acesta e implicat. Pretextul cu care-l căuta pe Blood trebuia să rămână tot acela că avea nevoie de asistență medicală.

Tocmai când el se porni spre plantație, urcând dealurile spre nordul orașului, agitat și tulburat, pe cale de-a exploda, Blood pleca, în sfârșit, din casa guvernatorului, unde reușise să-i aline cât de cât suferința pentru a i se putea permite să plece. Călare fiind, ar fi putut ajunge în sat înaintea lui Nuttall dacă nu ar fi fost reținut de o serie de evenimente nefericite. Întâzierea îi fu cauzată de domnișoara Arabella Bishop. Cei doi se întâlniră la intrarea în luxuriantele grădini ale casei guvernatorului, iar domnița, călare, rămase uimită să-l vadă pe Peter Blood pe un cal. Doctorul era destul de binedispus. Restabilirea stării de sănătate a guvernatorului fusese îndeajuns să-i aline neliniștea în care se zbătuse în ultimele douăsprezece ore, poate mai mult. Resuscitat, spiritul jucăuș din buna lui dispoziție ținea acum mai departe decât s-ar fi cuvenit în prezenta situație. Avea tendința de a se arăta optimist. Dacă dăduse greș cu o noapte înainte, cu siguranță n-avea să mai dea greș a doua oară. Ce mai conta o zi, la urma urmei ? O fi fost cabinetul secretarului un posibil motiv de îngrijorare, dar nu unul chiar atât de mare încât să nu mai aștepte măcar douăzeci și patru de ore. Or, ei aveau să fie departe până atunci. Încrederea iradiantă a lui Blood fu primul lui păcat. Al doilea fu că domnișoara Bishop păru la fel de binedispusă, și deci nu-i purta ranchiună. Cele două păcate complotară pentru a-l întârzia pe Blood, rezultatul fiind unul de-a dreptul nefericit.

— Bună dimineața, îl opri ea cu un glas plăcut. Aproape se încheie luna de când nu v-am văzut.

— Douăzeci și una de zile, mai exact. Le-am numărat.

— Mă jur că începusem să vă dau dispărut.

— Trebuie să vă mulțumesc pentru coroană.

— Ce coroană ?

— Cea care mi-ar fi împodobit mormântul, explică el.

— Chiar trebuie să fiți ironic ? întrebă ea și se uită serioasă la el, amintindu-și că același stil ironic o făcuse foc și pară la ultima lor întrevvedere.

—Un bărbat mai trebuie să se mai și ia peste picior câteodată. Altminteri înnebunește. Puțini își dau seama de asta. De-aia există atâția nebuni pe lume.

—N-aveți decât să râdeți pe seama dumneavoastră cât aveți chef. Dar uneori am senzația că râdeți de mine, ceea ce nu e deloc cuviincios.

—Pe cuvânt de onoare că vă înșelați. Eu râd numai de ceea ce este amuzant, iar dumneavoastră nu sunteți deloc amuzantă în acest moment.

—Atunci cum sunt ? întrebă ea râzând.

El o studie o clipă — era atât de frumoasă, de proaspătă, de feciorelnică în toată ființa ei, și totuși atât de sinceră și de directă.

—Sunteți nepoata celui căruia eu îi sunt sclav, rosti el blând. Atât de blând încât ea găsi încurajarea de a insista.

—Nu, nu, așa evitați subiectul. Acum trebuie să-mi răspundeți sincer.

—Sincer ? Chiar faptul de-a vă răspunde e un chin pentru mine, darămite să vă răspund sincer ! Atunci... pot spune că cel care se numără printre prietenii dumneavoastră se poate considera un norocos.

Ar fi vrut să mai adauge ceva, dar se abținu.

—Foarte politicos, spuse ea. Vă pricepeți să faceți complimente, domnule Blood. Un altul în locul dumneavoastră...

—Pe legea mea, credeți-mă că nu știu ce-ar fi spus un altul. Credeți că nu-mi cunosc „regnul” ?

—Câteodată am senzația că-l cunoașteți, câteodată dimpotrivă. Oricum, nu cunoașteți „regnul” femeiesc. A fost scena aceea cu spaniolii.

—N-o s-o uitați niciodată ?

—Niciodată.

—O amintire nefericită cu care vă încărcăți memoria. Nu găsiți chiar nimic mai bun la mine ca să vă concentrați asupra altui aspect ?

—Sunt mai multe.

— De pildă ?

Așteptă aproape cu sufletul la gură.

— Vorbiți foarte bine spaniola.

— Atât doar ? se posomori el din nou.

— Unde ați învățat-o ? Ați fost în Spania ?

— Da. Am stat doi ani într-o închisoare spaniolă.

— Închisoare ? sări ea tulburată.

— O închisoare de război, explică. Am fost luat prizonier pe când luptam cu francezii — adică de partea lor.

— Dar sunteți doctor !

— Asta este doar un fapt divers, probabil. Meseria mea e aceea de soldat — cel puțin, asta e meseria pe care am practicat-o zece ani. Nu mi-a adus mare câștig material, dar mi-a servit mai bine decât medicina, care, după cum vedeți, m-a adus la statutul de sclav. Mă gândesc că Celui-de-Sus îi place mai degrabă să vadă oamenii murind decât vindecându-se. E o certitudine.

— Și cum ați ajuns să fiți soldat și în serviciul francez ?

— Ideea e că eu sunt irlandez și am studiat medicina. Și cum noi suntem o nație cam... violentă... Dar e o poveste lungă și colonelul mă așteaptă.

Însă ea n-avea de gând să se lase atât de ușor păcălită să renunțe la satisfacția din care se înfrupta. Dacă voia s-o mai aștepte puțin, aveau să se întoarcă înapoi împreună. Venise acolo numai să se intereseze de starea de sănătate a guvernatorului, tocmai la cerința unchiului ei. Așa că Blood o așteptă și se întoarseră împreună la casa colonelului Bishop. Merșeră la trap, aproape lent, și câțiva dintre cei pe lângă care trecură se minunară să-l vadă pe sclavul-doctor în termeni aparent atât de intimi cu nepoata proprietarului său. Poate unii dintre ei chiar se gândeau să-i arunce colonelului o aluzie-două. Dar cei doi călăriră mai departe ignorându-i pe toți cei din jurul lor. El îi spuse povestea acelor tumultuoși ani ai tinereții sale, iar la sfârșit insistă mai mult ca de obicei asupra manierei în care decursese arestul și procesul său. Nici nu termină bine, că se

pomeniră la ușa colonelului. Descălecară, Peter Blood dădu căpăstrul unuia dintre lacheii negri, care-i informă că și colonelul tocmai ce-ajunsese acasă. Chiar și-atunci mai rămaseră împreună, tot ea reținându-l.

— Îmi pare rău că n-am știut toate astea mai devreme, domnule Blood, spuse, și ochii ei căprui se arătară, sau poate doar părură, ușor umeziți. Cu un gest prietenesc, imposibil de refuzat, întinse mâna.

— De ce ? Cu ce-ar fi ajutat ? întrebă el.

— Ar fi ajutat puțin, cred eu. Ați fost cumplit încercat de soartă.

— Puah ! făcu el, după care se opri. Ochii lui mari ca de safir o studiară atent o secundă, pe sub sprâncenele negre și drepte. Se putea și mai rău, adăugă aluziv, ceea ce o făcu să roșească și să clipească des.

Apoi Blood se aplecă să-i sărute mâna, iar ea nu-l refuză. Doctorul se întoarse și se îndreptă spre satul până la care mai avea cam cinci sute de metri, ducând în minte imaginea chipului ei cu acea undă de roșeață și de neobișnuită timiditate. Uitase că el era un prizonier pe care-l așteptau zece ani de sclavie; uitase că plănuiise să fugă chiar în acea noapte; uitase chiar și pericolul de-a fi descoperit, și asta numai din cauza gutei guvernatorului.

Pirații

James Nuttall o luă în cea mai mare grabă spre plantația colonelului Bishop, fără să mai țină cont de căldură; dacă vreodată existase vreun om special conceput ca să reziste la efort sub soarele arzător, acela era tocmai James Nuttall, cu trupul lui puțin și sfrijit și cu picioarele sale lungi și osoase. Într-atât de ofilit era, încât abia de-ți venea să crezi că reținea ceva lichid în el, și totuși reținea, pentru că transpiră abundent până să ajungă la satul sclavilor.

La intrare era cât pe ce să-l doboare pe supraveghetorul Kent, un om care semăna cu un animal, îndesat, cu picioarele ca două arcuri, cu brațele unui Hercule și cu fălcile ca ale unui câine fioros.

— Îl caut pe doctorul Blood, anunță pe nerăsuflăte.

— Te cam grăbești, mormăi Kent. Ce naiba s-a întâmplat ? Ți-a născut nevasta ?

— Nu sunt căsătorit. E vorba despre un văr de-al meu.

— Ce e cu el ?

— Se simte foarte rău, minți Nuttall, profitând de porțița deschisă de Kent însuși. Este doctorul ?

— Coliba lui e aia de colo, arată Kent cu indiferență. Dacă nu e înăuntru, înseamnă că e prin altă parte.

Apoi se îndepărtă. Kent era o bestie de om, tot timpul morocănos și brutal, pregătit a șfichiui mai degrabă cu biciul decât cu vorba.

Nuttall se bucură când îl văzu că pleacă, remarcând chiar direcția în care o luă. Apoi intră grăbit în satul îngrădit și descoperi, spre groaza sa, că doctorul Blood nu era acasă. Un om calculat s-ar fi așezat și l-ar fi așteptat, gândindu-se că asta era singura și cea mai sigură soluție. Dar Nuttall nu era un om calculat. Ieși grăbit din sat, ezită o clipă cu privire la direcția în care s-o apuce și într-un final se decise s-o ia pe urmele lui Kent. Trecu în viteză de peticul de pădure tropicală spre plantația de zahăr care se arăta compactă ca un zid de apărare și aurie în lumina orbitoare a soarelui de iunie. Printre mănunchiurile mari de trestie roșiatică și coaptă se vedeau câteva alei.

În depărare, Nuttall observă câțiva sclavi la muncă pe una dintre aceste alei. Se îndreptă spre grupul de oameni. Aceștia îl priviră posomorâți când trecu pe alături. Pitt nu era acolo și nu îndrăzni să întrebe de el. Continuă să-l caute mai bine de-o oră, urcând pe-o alee, coborând pe alta. La un moment dat, fu luat la întrebări de un supraveghetor care voia să știe ce căuta pe-acolo. Nuttall spuse că-l caută pe doctorul Blood pentru că vărul lui era bolnav. Supraveghetorul îl înjură. Blood nu era acolo, și nu putea fi decât în coliba lui din sat. Nuttall trecu mai departe, dând de înțeles că pleacă într-acolo. Dar o luă în direcția opusă și o apucă spre capătul celălalt al plantației, îndepărtându-se de sat spre pădurea deasă ce mărginea locul. Supraveghetorul, prea arogant și poate fiindu-i prea lehamite, toropit cum era de căldura înăbușitoare a după-amiezii, nu-l mai corectă.

Nuttall ajunsese degrabă la capătul aleii, o coti și dădu peste Pitt. Era singur; lucra cu o cazma de lemn la un canal de irigare. De la brâu în jos avea niște izmene largi și zdrențuite, care-i veneau până la genunchi. Deasupra și de la genunchi în jos era gol, cu excepția unei pălării mari de paie care-i proteja creștetul cu păr blond și neîngrijit de razele soarelui tropical. Văzându-l, Nuttall se uită în sus și mulțumi Creatorului. Pitt se holbă la el și meșterul începu

să-i povestească groaznicele vești pe un ton la fel de îngrozit. Pe scurt, îi trebuiau zece lire de la Blood în acea dimineață sau totul se ducea de râpă. Dar tot ce primi după toată strădania lui până acolo fu o mare înjurătură grea din partea lui Jeremy Pitt.

— Naiba să te ia de prostovan ! îi spuse acesta. Dacă-l cauți pe Blood, de ce pierzi vremea pe-aici ?

— Nu-l găsesc nicăieri, strigă Nuttall.

Primirea de care avusese parte îl revoltă. Uitase de nervii zdruncinați ai celuiilalt după noaptea de veghe agitată, care se sfârșise într-o lungă agonie.

— Am crezut că...

— Ai crezut că-mi las eu cazmaua ca să mă duc să-l caut ? Asta ai crezut ? Pentru numele lui Dumnezeu ! Și când te gândești că viețile noastre depind de-un cap sec ca al tău. Tu piezi vremea pe-aici și timpul trece ! Dacă te prinde vreun supraveghetor că vorbești cu mine ? Cum îi explici ?

Preț de-o clipă, Nuttall rămase mut în fața nerecunoștinței celuiilalt. După care explodează.

— M-aș ruga cerului să nu mă fi băgat niciodată în afacerea asta. Asta aș face ! Să nu fi...

Dar nu apucă să spună mai mult pentru că, în acea clipă, de după o tufă de trestie apăru un om înalt, îmbrăcat în tafta de culoare crem, urmat de doi negri, în izmene până la genunchi, înarmați cu cosoare.

Se aflau la mai puțin de zece metri de el, dar nici nu-i auzise când apăruseră acolo, căci pământul era moale. Nuttall se uită îngrozit spre celălalt, după care o zbughi ca un iepure în direcția pădurii — adică făcu cel mai prostesc gest, care l-ar fi putut da de gol dată fiind situația. Pitt mormăi ceva și rămase nemișcat, sprijinindu-se în cazma.

— Hei ! Oprește-te ! strigă Bishop după fugar, rostind și câteva amenințări presărate cu înjurăturile de rigoare.

Însă fugarul o ținu tot înainte fără măcar să întoarcă privirea. Pitt spera ca Bishop să nu-l fi zărit la față, căci

puterea și influența lui erau îndeajuns ca să ducă un om la spânzurătoare în cazul în care colonelul ar fi vrut-o. Abia după ce fugarul dispăru după tufe, proprietarul de plantație își reveni din uimire și-și aminti de negrii care-l urmau ca niște câini de vânătoare. Erau gărzile lui de corp, fără de care nu se mișca niciodată pe plantație de când un sclav încercase să-l atace și aproape-l sugrumase, cu doi ani înainte.

— După el, ticăloșilor ! urlă. Dar când ei se pregăteau să o ia la fugă, îi opri brusc: Stați ! Opriți-vă, naiba să vă ia !

Se gândi că nu avea nevoie să-l prindă și să se răfuiască, poate chiar să-l vâneze pe tipul respectiv o zi întreagă prin pădure. Mai degrabă îl avea pe Pitt, care-i era la îndemână, iar Pitt urma să-i spună cine era îndrăznețul lui amic, precum și despre ce discutau atât de secretos în momentul în care el îi surprinsese. Desigur, Pitt putea să nu „colaboreze”. Ar fi fost ghinionul lui. Colonelul cunoștea câteva metode — unele chiar interesante — de a înfrânge încăpățânarea unora dintre câinii de prizonieri.

Se întoarse spre sclav cu o față congestionată de arșița de-afară și de cea care mocnea înăuntrul lui, cu niște ochi aprinși de o cruzime calculată.

Păși înainte, legănându-și bastonul de bambus.

— Cine oare era fugarul acela ? întrebă cu un glas moale și viclean.

Jeremy Pitt se aplecă peste cazma, înclină puțin din cap și-și schimbă poziția picioarelor goale. În van încercă să caute un răspuns în tăvălugul de gânduri care acum nu născocceau altceva decât blesteme la adresa prostiei lui Nuttall. Primi o lovitură grea de baston peste umerii goi.

— Răspunde, câine ! Cum îl cheamă ?

Jeremy se uită la namila de om din fața lui, aruncându-i o privire cătrănită, aproape sfidătoare.

— Nu știu, spuse, și glasul lui ascundea o mică doză de răzbunare față de o lovitură pe care nu îndrăznea să o întoarcă, de dragul vieții lui.

Nici nu se clintise când o primise, dar întreaga lui ființă se zvârcolea de indignare.

— Nu știi ? Poftim, ca să-ți meargă mintea ! Și-l lovi din nou, cu sete. Ți-ai amintit numele lui ?

— Nu.

— Te încăpățânezi, nu ? Pe toți dracii ! Căine ce ești ! îndrăznești să-ți bați joc de mine ? Crezi că ți-ai găsit calul de bătaie ?

Pitt dădu din umeri, se mută pe celălalt picior și rămase mut. Puține lucruri pot stârni un om mai tare decât o astfel de încăpățănare, iar temperamentul lui Bishop nu fusese niciodată unul prea răbdător. Explodă în el o furie violentă, începu să-l lovească pe Pitt peste umerii goi, înjurând de fiecare dată și abuzând de cuvinte grele, până când, ajuns la capătul răbdării și cu ultima frântură de demnitate pusă pe jar, Pitt se repezi asupra colonelului. Dar în aceeași clipă săriră și cei doi negri. Trupul slăbit și ofilit al sclavului fu încătușat violent de brațele musculoase și arămii ale negrilor și într-o clipă nefericitul sclav fu imobilizat cu mâinile la spate, legate fedeleș cu o curea de piele. Bishop, cu respirația greoaie, cu chipul livid, se uită un timp la el.

— Luați-l !

Îl cărară pe bietul Pitt în urma colonelului, pe culoarul lung din desișul de trestie înaltă de aproape patru metri; ceilalți sclavi care trudeau acolo îl urmăriră cu ochi temători. Pe Pitt îl cuprinse disperarea. Puțin îi păsa de torturile ce aveau să urmeze, deși cunoștea cât de cumplite puteau fi. Însă adevăratul motiv al frământării sale era convingerea că planul de a scăpa din acel iad îngrozitor fusese compromis, când mai aveau numai un pas pentru a-l duce la îndeplinire.

Leșiră pe platoul înverzit de lângă plantație și se îndreptară spre sat și spre casa albă a supraveghetorului. Pitt căută din priviri Golful Carlisle, căci platoul avea vedere directă spre fort, într-o parte, și spre chei, în alta. De-a lungul cheiului erau ancorate câteva ambarcațiuni

hodorogite, iar Pitt se pomeni întrebându-se care dintre acestea era șalupa în care, cu puțin noroc, acum ar fi putut fi în largul mării. Apoi se uită în larg, cu o privire deznădăduită.

În acea clipă, pe suprafața de safir, neunduită de briza blândă a Mării Caraibelor, apăru o fregată impunătoare și roșie, sub pavilion englez. Bishop se opri pentru a o analiza, umbrindu-și ochii cu palma lui cărnăasă. Deși briza abia adia, vasul nu avea altă velă ridicată în afară de trincă. Toate celelalte pânze erau strânse, afișând forma maiestuoasă a corăbiei în toată splendoarea ei, de la puntea înaltă din pupă până la prora curbată care-ți lua ochii.

Plutirea ei lină dovedea faptul că cel care o pilota cunoștea la perfecție acele ape, căci înainta prudent, anunțându-și sosirea. La viteza pe care o avea, îi trebuia mai bine de-o oră ca să ajungă în port. În vreme ce colonelul o urmărea și probabil îi admira linia superbă, Pitt fu împins în interiorul țarcului și legat de unul dintre jugurile ridicate pentru sclavii care erau pedepsiți. După un timp, intră și colonelul Bishop, cu un mers degajat, molatic.

—O javră întărită care-i arată colții stăpânului trebuie să învețe ce înseamnă bunele maniere, și pentru asta trebuie să-i crestezi pielea.

Apoi se grăbi să-i aplice chiar el pedeapsa nefericitului Pitt. Adică, o făcu el însuși pe călăul, deși majoritatea proprietarilor ar fi pus pe altcineva la această treabă înjositoare, începu să-și lovească victima peste gât și umeri cu sete, cu o cruzime ieșită din comun. Nu după mult timp bastonul cu care îl bătea pe Pitt se rupse. Probabil cunoașteți cât de mult ustură lovitura unui baston de bambus. Dar vă dați oare seama cât de periculos este atunci când acesta se sfarmă în fășii lungi și subțiri, fiecare dintre acestea ascuțite ca lamele unui cuțit ? Într-un final, când colonelul Bishop aruncă obosit ciotul de baston și cureaua care-i mai rămăsese, spatele sclavului era numai carne vie sângerândă, de la gât până la talie. Atât timp cât

putuse răbda, Jeremy Pitt nu scosese niciun sunet. Dar din cauza durerii, până și simțurile-i fuseseră amortite, încât acum se aplecă peste jug și se lăsă să atârne ca o grămadă de carne, gemând slab. Bishop își puse piciorul pe lemnul de deasupra și se aplecă peste victimă, cu un rânjet larg pe fața lui cărnoasă și urâtă.

— Altă dată să te înveți minte și să te supui. Din cauza prietenului tău sfios, ai să rămâi aici fără hrană și apă — fără hrană și apă, ai auzit?! — până ce binevoiești să-mi spui cum îl cheamă și ce căuta acolo. Își luă apoi piciorul de pe lemnul jugului. Când te saturi de astea, anunță-mă și-o să te batem cu lanțurile.

După care se întoarse pe călcâie și ieși din țarc, urmat de negrii lui.

Pitt îl auzise ca prin vis. În starea de sfârșeală în care se afla din cauza torturii și în agonizanta disperare ce pusese stăpânire pe el, nu-i mai păsa dacă trăiește sau moare. În scurt timp însă, după amorțeala în care-l cufundase durerea fizică, simți un alt fel de tortură. Jugul era pus în aer liber, în plin soare tropical, ale cărui raze coborau direct peste spatele însângerat al lui Pitt, până când acesta simți ca și când era jupuit de viu, în flăcări. Iar în scurtă vreme, tortura deveni și mai cumplită. Muștele, afurisitele de muște din Antile, atrase de mirosul de sânge, se lăsară ca un nor pe spatele lui. Cât de ingenios era Bishop și cât de bine cunoștea tehnica de a descleșta limbile încăpățânaților, căci nu mai recursese la alte metode de tortură. Cruzimea lui satanică nici n-ar fi putut născoci o tortură mai cumplită, mai neîndurătoare decât capriciile naturii care se abăteau acum asupra lui Pitt, în halul în care se afla. Sclavul se zvârcoli înjug până când mai avea puțin și-și rupea mâinile, și tot zvârcolindu-se începu să urle agonizând.

Așa-l găsi Peter Blood. Avea cu el o frunză mică de palmier, îndepărtă muștele care se ospătau pe spinarea lui Jeremy, după care agăță frunza de spatele lui, prinzându-i-

o cu o sfoară de gât, ca să-l protejeze de alte atacuri și de razele soarelui. Apoi se așeză alături, trase capul lui Pitt pe umărul lui și-i spălă fața cu apă rece dintr-o cană. Pitt începu să tremure și să geamă, inspirând adânc.

— Bea ! Bea pentru numele lui Dumnezeu !

Blood îi ținu cana la buze. Pitt bău lacom, zgomotos, până la fund. Răcorit și refăcut puțin, încercă să se ridice.

— Spatele meu ! strigă.

Ochii lui Blood luceau ca niciodată, buzele-i erau strânse, dar și le deschise ca să vorbească și glasul i se auzi calm și controlat:

— Ușor. O luăm pe rând. Spatele n-are de ce să te doară pentru că l-am acoperit. Vreau să știu ce ți s-a întâmplat. Crezi că ne putem descurca fără navigator ? De-aia l-ai provocat pe animalul de Bishop de aproape te-a omorât ?

Pitt se ridică în picioare și gemu din nou. De data asta, sufletul îl durea mai mult decât trupul.

— Nu cred că mai e nevoie de un navigator, Peter.

— Cum adică ? sări Blood.

În câteva cuvinte, Pitt îi explică situația, vorbind sacadat.

— Eu sunt pedepsit să stau aici până ce spun numele lui și ce căuta acolo.

Blood se ridică, bolborosind în bărbie.

— Ce ghinion ! Dar tot trebuie să continuăm. La naiba cu Nuttall ! Fie că dă garanție pentru barcă, fie că spune cum o are, barca rămâne și noi plecăm, iar tu o să vii cu noi.

— Peter, pesemne că visezi, spuse sclavul. Nu mai plecăm. Magistrații or să-i confişte barca dacă nu plătește garanția, chiar dacă insistăm pe lângă Nuttall să nu ne dea de gol și chiar dacă ne scăpăm pielea.

Blood își întoarse privirea de la el, uitându-se spre mare, spre oceanul albastru pe care spera ca în curând să-și afle calea spre libertate. Vasul roșu ajunsese destul de aproape de mal. Încet, elegant, intra în golf. Două vase mai

mici erau îndepărtate de lângă chei ca să-i facă loc. Din poziția lui, Blood vedea lucind tunurile de aramă de la proră și putea desluși forma trupului cărmaciului care se apleca peste punte pentru a desfășura ancora de plumb. O voce groasă îl trezi din gândurile lui deznădăjduite.

— Ce naiba cauți aici ?

Colonelul Bishop, care se reîntorsese, păși în țarc, cu negrii după el. Blood se întoarse și chipul lui — acum de un bronz închis-auriu, ca acela al unui indian metis — se întunecă.

— Cum ce fac ? spuse înțepat. Îmi fac meseria.

Colonelul înaintă, observând cana goală și frunza de palmier ce acoperea spatele lui Pitt.

— Tu ai îndrăznit să faci asta ? întrebă, și venele de la tâmpile îi zvâcniră vizibil.

— Desigur, spuse Blood pe un ton ușor mirat.

— Am spus că n-are să primească nici hrană, nici de băut, până când ordon eu.

— Dar eu nu am auzit.

— Nu m-ai auzit ?! Cum să m-auzi, când nici nu erai aici ?

— Atunci de unde voiăți să știu de ordinele dumneavoastră ? Eu am văzut doar că unul dintre sclavi este torturat de soare și muște. Și mi-am zis că e unul dintre sclavii colonelului și deci este de datoria mea să mă îngrijesc de proprietatea stăpânului. Așa că i-am dat băiatului puțină apă și i-am acoperit spatele. Nu am făcut bine ?

— Dacă-ai făcut bine ? sări colonelul fără cuvinte.

— Calmați-vă ! îl rugă Blood. Dacă vă aprindeți, pe arșița asta, o să dați în apoplexie.

Proprietarul îl împinse deoparte înjurându-l și smulse frunza de pe spatele prizonierului.

— În numele Domnului, nu..., îl imploră Blood.

—Afară ! se întoarse Bishop cătrănit. Și să nu te mai apropii de el până când nu te chem, dacă nu cumva vrei să pățești și tu la fel.

Amenințarea, statura lui masivă și senzația de superioritate pe care o inspira erau teribile. Dar Blood nici măcar nu clipi. În acea clipă, când Bishop se pomeni ținut de niște ochi de un albastru-pal, atât de ciudați prin contrastul lor cu pielea smeadă a chipului lui Blood — ca două safire încrustate în aramă — își zise că de ceva vreme afurisitul de sclav își cam dă aere. O situație pe care trebuia numaidecât să o curme. Blood începu din nou să vorbească, pe un ton chiar insistent:

—Pentru numele lui Dumnezeu ! Lăsați-mă să fac ce pot pentru a-i alina suferința, sau vă jur că am să mă las chiar acum de meserie și n-am să mă mai ating de niciun pacient de pe insula asta afurisită !

Preț de o clipă, colonelul fu mult prea uluit ca să mai poată să răspundă.

—Măi să fie ! urlă apoi. Chiar îți permiți tonul ăsta cu mine, câine ? îndrăznești să-mi pui condiții ?

—Da.

Ochii albaștri se uitară fix într-ai colonelului; demonul în persoană se arăta prin ei, demonul nesăbuiței născut din agonie. Bishop îl măsură îndelung, în tăcere.

—Am fost prea moale cu tine, îi spuse. Dar ne ocupăm de asta acum, și strânse din buze. Pun să te biciuiască până ce nu mai rămâne pic de piele pe spatele tău tăbăcit.

—Da ? Și ce va spune guvernatorul Steed ?

—Nu ești singurul doctor de pe insulă.

—Și chiar o să-i spuneți Excelenței Sale în față, râse Blood, când pe el îl supără atât de tare guta că nici nu poate sta în picioare ? Știți prea bine că n-are să accepte un alt doctor nici în ruptul capului, pentru că e destul de inteligent să știe ce-i face bine.

Însă instinctul brutal al lui Bishop nu era chiar atât de ușor de potolit.

— Dacă mai ești în viață după ce negrii mei termină cu tine, poate îți mai vii în fire.

Apoi se întoarse spre cei doi negri să le dea un ordin pe care însă nu mai apucă să-l rostească. Căci exact în acel moment glasul îi fu acoperit de un tunet îngrozitor care făcu întreg pământul să se cutremure. Colonelul Bishop tresări speriat, negrii de asemenea, și la fel făcu și aparent imperturbabilul Blood. Cu toții se uitară înspre apele golfului unde văzură ambarcațiunea cea mare, acum aflată la doar o aruncătură de băț de chei. Întreaga ei formă imensă, până spre vârfurile catargelor, era învăluită într-un nor de fum. Un stol de culici de mare își luă zborul de pe coline, cu țipete asurzitoare care dădeau alarma. Cum stăteau cei patru și se uitau de pe colină, neînțelegând încă ce se petrece, văzură steagul englezesc dat jos de pe catarg și pierzându-se în norul de fum. După o clipă, prin norul negru se zări un alt steag înlocuindu-l pe cel doborât — cel al Castiliei. Atunci înțeleseră.

— Pirații ! urlă colonelul, și repetă cuvântul de câteva ori. Glasul lui îi trăda frica și mirarea. Obrazul smead îi pălise, devenind livid, iar ochii mărgelați sclipeau sălbatic. Negrii se uitară la el, rânjind prostește cu toți dinții, cu albul ochilor bulbucați în orbitele mari.

Spaniolii

Nava maiestuoasa care primise permisiunea de a intra atât de lejer în Portul Carlisle sub un fals steag, era de fapt un vas de război spaniol, care trebuia să răzbune o parte din consistenta pradă furată de corsari și recenta înfrângere din lupta cu „Pride of Devon” a celor două galioane spaniole care trebuiau să ajungă la Cadiz. Galionul care scăpase mai mult sau mai puțin teafăr era comandat de don Diego de Espinosa y Valdez, fratele amiralului spaniol don Miguel de Espinosa, un nobil foarte aprig, mândru și temperamental. Înfuriat după înfrângere, ignorând faptul că aceasta fusese cauzată de propriul comportament în luptă, se jurase a-i învăța pe englezi o lecție dură pe care să o țină minte toată viața. Hotărî să se inspire din viața lui Morgan¹⁸ și a altor corsari pentru a iniția un raid asupra unei colonii engleze. Din păcate pentru el, ca pentru mulți alții, fratele lui, amiralul, nu fusese alături de el ca să-l țină în frâu atunci când se lansase în expediție cu „Cinco Llagas”, în Portul San Juan de Porto Rico. Alesese drept țintă Insula Barbados, a cărei forță militară putea foarte bine să-i lase pe cei care o apărau nepăsători în fața atacului. Dar o alese

¹⁸ Henry Morgan (1635-1688) — amiral și corsar galez, cunoscut pentru acțiunile din Caraibe. A fost unul dintre cei mai notorii și mai de succes corsari galezi și unul dintre cei mai periculoși pirați care au acționat pe coasta spaniolă din Caraibe.

și pentru că pirații lui aflaseră că „Pride of Devon” se afla acolo, și avea nevoie să confere ideii lui de răzbunare aura justiției divine. Iar pentru asta alegea un moment în care în Portul Carlisle nu era ancorat niciun vas. Planul îi reușise atât de bine încât nu stârni nicio urmă de suspiciune, până când salutase intrarea în port cu douăzeci de lovituri de tun. Cei patru care rămăseră pe loc sus pe deal, uluiți în fața priveliștii, văzură cum uriașul vas înaintează încet prin norul de fum care se tot ridica în aer, cu vela principală în vânt ca să-și mărească viteza, navigând în diagonală pentru ca tunurile de la babord să fie îndreptate înspre cheiul din portul luat prin surprindere. Odată cu a doua salvă de lovituri de tun, Bishop își reveni din stupefacție și-și aminti de îndatoririle sale. În oraș începură să bată tobele, cineva sufla violent într-o goarnă, ca și cum mai era nevoie și de alte mijloace de-a anunța pericolul. În calitatea lui de comandant al poliției din Barbados, locul colonelului era în fruntea puștinilor săi soldați din fortul pe care ghiulelele spaniole îl făceau acum zob. Venindu-și în fire, o luă din loc repede, în ciuda staturii sale greoaie și a căldurii. Blood se întoarse spre Jeremy Pitt și râse întunecat.

—Ce zici de-asta ! Asta numesc eu o apariție „exact la țanc”. Deși dracu' știe ce-are să se aleagă din toată țărășenia.

La a treia salvă de lovituri, luă frunza de palmier și o puse cu grijă la loc pe spatele celui alt. În acea clipă, Kent, urmat de cei mai buni douăzeci de muncitori de pe plantație, intră în sat; el gâfâia anevoie, iar dintre ceilalți, unii erau negri la față, alții ajunseseră într-o stare de panică. Îi conduse în casa albă cu tavan jos, apoi îi scoase din nou afară după câteva clipe — înarmați cu muschete, cu săbii sau chiar cu banduliere. Restul de prizonieri începeau să intre în țarc, câte doi sau trei; se pare că, descoperind că rămăseseră nesupravegheați, abandonaseră munca și presimțiseră dezordinea generală. Când sclavii

înarmați o luară la fugă spre poartă, Kent se opri o clipă pentru a urla la ei un ordin.

— În pădure ! strigă. Luați-o spre pădure și stați acolo până ce se termină totul și îi lichidăm pe ticăloșii de spanioli.

Apoi se luă după oamenii lui, pe care avea să-i comaseze cu cei din oraș pentru a ține piept și a-i învălui pe corsarii spanioli. Sclavii l-ar fi ascultat dacă n-ar fi fost Blood acolo.

— De ce să ne grăbim pe căldura asta ? spuse acesta uimitor de calm, din punctul lor de vedere. Poate că nici nu e nevoie să mergem în pădure și oricum o s-avem timp destul după ce spaniolii pun stăpânire pe oraș.

Astfel că, împreună cu cei rămași în urmă, cu totul cam vreo douăzeci de oameni — toți rebeli luați prizonieri — rămaseră acolo și, având o poziție favorabilă, se uitară la lupta cumplită ce se dădea jos, în oraș. Poliția împânzi tot orașul și cooptă orice locuitor capabil să țină o armă în mână cu îndârjirea celui care știa că nicio palmă de pământ nu trebuie să cadă în mâna prădătorilor. Spaniolii dovediră o îndrăzneală de neînchipuit și nici în cele mai rele vise nu comisese Morgan sau L'Ollonais¹⁹ fapte atât de cumplite precum cele de care erau capabili castilienii. Dar se pare că cel care-i conducea acum știa prea bine ce voia, spre deosebire de soldații din Barbados. După ce câștigaseră avantajul loviturii date prin surprindere, prin care treziseră întregul port la viață, căpitanul piraiților nu pregetă să le arate că el era stăpân pe situație. Cu multă îndrăzneală, atacă spațiul liber din spatele cheiului, unde incompetentul Bishop își îndrumase oamenii; sfărâmă grupul de soldați ai colonelului și îi învinse pe cei care voiau să acopere teritoriul din bărcile proprii sau care se grăbiseră înspre corabie înainte ca aceasta să-și fi dezvăluit identitatea. Bătălia dură întreaga după-amiază, sub soarele dogoritor;

¹⁹ Jean-David Nau (1635-1668) — cunoscut și ca François l'Ollonais, pirat francez care a activat în Caraibe pe la 1660.

zgomotul și zarva muschetelor răsunară tot mai adânc în oraș, demonstrând celor care îl apărau că treptat erau împinși spre interiorul insulei.

Spre apusul soarelui, peste două sute cincizeci de spanioli cuceriseră deja Bridgetown, locuitorii fiind dezarmați, iar la casa guvernatorului, acesta — care în spaima lui uitase cu totul de gută — apărat de colonelul Bishop și de o mână de ofițeri, fu anunțat de don Diego, pe un ton elegant care se voia ironic, de suma care se cerea drept răscumpărare. Pentru o sută optzeci și cinci de mii de monede de câte opt reali, don Diego era gata să oprească acțiunea care ar fi urmat să transforme orașul în scrum. În timp ce comandantul, discret și elegant, trata aceste detalii cu guvernatorul britanic care era în pragul apoplexiei, spaniolii prădau, distrugeau, se înfruptau, beau și zdrobeau totul în cale, după cum le era obiceiul.

Îndrăzneț cum era, Blood se încumetă să coboare în oraș la lăsarea serii. Ce i-a fost dat să vadă a fost relatat ulterior de Jeremy Pitt, care a reluat toată istoria în acel jurnal de bord de unde este inspirată o mare parte din povestea mea. Nu intenționez să repet nimic aici, căci este mult prea îngrozitor și scabros, incredibil chiar, ca niște oameni, oricât de sălbatici ar fi fost ei, să se dedea la niște cruzimi și pofte atât de animalice. Ceea ce i-a fost deci dat să vadă l-a determinat să fugă degrabă de-acolo, palid la față. Și tot atunci s-a întâmplat ca o fată de pe stradă să se ciocnească de el; avea ochii ieșiți din orbite de frică, părul despletit fluturându-i în fuga ei. Era urmărită de un spaniol înarmat până-n dinți, care hohotea și blestema. Când mai avea puțin și puneă mâna pe ea, Blood îi ieși înainte. Doctorul apucase sabia unui om mort de pe caldarâm cu puțin înainte și se pregăti pentru orice eventualitate. Spaniolul se opri înfuriat și mirat și observă lama săbiei furate de Blood lucind în lumina amurgului.

— *Perro ingles* !²⁰ strigă disperat și se năpusti înainte, spre moarte.

— Să sperăm că ești numai potrivit ca să te înfățișezi în fața Creatorului ! spuse Blood care-l străpuse cu sabia, printr-o lovitură care îmbina talentul unui spadasin cu priceperea unui felcer.

Spaniolul se prăvăli grămadă, fără suflare.

Blood se întoarse spre fata care se lipise de perete, gâfâind și plângând în sughituri.

— Haide, îi spuse.

Dar ea se dădu înapoi, împotrivindu-se cu toată puterea.

— Cine ești ? întrebă agitată.

— Ei, cine... Chiar vrei să-ți arăt recomandările pe care le am ? o repezi el.

De după colț se auziră pași tropăind spre locul în care se aflau ei, adică tocmai de unde venise fata urmărită de ticălosul de spaniol.

— Vino odată ! o grăbi Blood.

De data asta, probabil convinsă de accentul lui pur englezesc, acceptă să meargă fără a mai pune alte întrebări. O luară la fugă pe mai multe străduțe și din fericire nu întâlniră pe nimeni, căci deja se aflau la marginea orașului. Ieșiră, și Blood, alb ca varul și obosit, aproape o trase după el pe deal în sus, spre casa colonelului.

În puține cuvinte, îi spuse cine este și cu ce se ocupă, după care nu-și mai vorbiră nimic până când ajunseră la construcția mare și albă. Totul era cufundat în beznă, ceea ce măcar le dădea un sentiment de siguranță. Dacă spaniolii ar fi cucerit-o deja, ar fi fost aprinse luminile. Ciocăni o dată, dar se văzu nevoit să mai bată de câteva ori până să i se răspundă. Se auzi un glas de la o fereastră de la etaj.

— Cine e ?

²⁰ Câine de englez (lb. spaniolă).

Era glasul domnișoarei Bishop, ușor tremurat, dar sigur era al ei.

Blood aproape leșină de ușurare. Își închipuise tot felul de scenarii imposibile. O văzuse în mintea sa în oraș, în iadul din care el tocmai venise.

Își închipuise că poate-și urmasa unchiul la Bridgetown sau că făcuse vreo altă faptă nesăbuită și simțea un fior rece numai gândindu-se ce i s-ar fi putut întâmpla.

— Sunt eu... Peter Blood, spuse cu un nod în gât.

— Ce vreți ?

Puțin probabil ca ea să fi îndrăznit să deschidă. Căci într-o asemenea învălmășeală se putea întâmpla ca sclavii de pe plantație să se revolte și să devină ei înșiși un pericol la fel de mare ca spaniolii. Dar auzindu-i glasul, fata salvată de Blood se uită și ea în sus, încercând să pătrundă întunericul.

— Arabella ! Sunt eu, Mary Traill.

— Mary ! exclamă cea de sus, după care, iute, dispăru din fereastră.

După câteva clipe, ușa se deschise, iar în spatele acesteia, în vestibul, stătea domnișoara Arabella — un trup subțire, feciorelnic, îmbrăcat în alb, apărând misterios în lumina unicei lumânări pe care o ducea în mână. Blood intră urmat de fata agitată care era cu el și care se aruncă asupra făpturii plâpânde a Arabellei și începu să plângă în hohote. El însă nu pierdu vremea.

— Pe cine aveți cu dumneavoastră ? întrebă aspru. Care dintre servitori ?

Singurul bărbat era James, un valet bătrân, de culoare.

— E perfect, spuse Blood. Spuneți-i să scoată caii. Apoi fugiți la Speightstown sau chiar mai la nord, unde să fiți în siguranță — aici vă paște pericolul — un pericol cumplit.

— Am crezut că gata, s-a terminat ! începu ea palidă și speriată.

— Încăierările da, dar abia acum începe dezastrul. Domnișoara Traill are să vă povestească mai multe pe

drum. Pentru Dumnezeu, credeți-mă pe cuvânt și faceți așa cum vă spun !

— El m-a salvat, suspină domnișoara Traill.

— Te-a salvat ? îngăimă domnișoara Bishop. De la ce te-a salvat, Mary ?

— O să stați la povești mai târziu, le repezi Blood iritat. Aveți toată noaptea la dispoziție să pălăvrăgiți după ce ieșiți din oraș, unde ei nu vă mai pot ajunge. Vă rog, chemați-l pe James și faceți cum v-am spus. Acum !

— Sunteți foarte arogant...

— Dumnezeu ! Da, sunt arogant ! Domnișoară Traill, spuneți-i dacă am sau nu motive să fiu arogant...

— Da, da, strigă fata tremurând toată. Fă cum zice. Repede, repede, Arabella...

Domnișoara Bishop plecă, lăsându-i pe Blood și pe domnișoara Traill singuri.

— N-am să uit niciodată ce-ați făcut pentru mine, zise ea, ștergându-și ochii de lacrimi.

Era o copilă doar, o mână de fată.

— Am făcut altelte mai bune la viața mea. De-asta sunt aici, răspunse Blood, înclinat se pare spre o atitudine mai arțăgoasă.

Ea nu păru că-l înțelege și nici nu încercă.

— L-ați omorât ? întrebă temătoare.

— Sper, zise el, cu ochii fixați pe lumânare. Foarte probabil, și oricum nu mai contează. Ce contează acum e ca James să aducă odată caii.

Vru să se ducă să grăbească pregătirile când glasul ei îl opri.

— Nu mă lăsați aici ! Nu mă lăsați singură ! strigă ea terifiată.

El ezită și se întoarse cu pași lungi. Se uită de sus spre ea și-i zâmbi.

— Gata, liniștiți-vă ! Nu e cazul să vă speriați. E totul aranjat. În curând o să plecați spre Speightstown, unde o să fiți în siguranță.

În sfârșit apărură și caii — patru cai, căci pe lângă James, care avea să vină, domnișoara Bishop își lua și slujnica, pe care nu o putea lăsa în urmă. Blood ridică trupul subțirel al domnișoarei Traill în șa, apoi se întoarse pentru a-și lua la revedere de la domnișoara Bishop, care era deja călare. După ce o făcu, vru să mai adauge ceva, dar, orice-ar fi fost, cuvintele rămaseră nespuse. Cei patru o porniră și se îndepărtară în noaptea neagră luminată de stele, lăsându-l pe Blood acolo, la ușa casei colonelului Bishop. Tot ce mai auzi fu freamătul cuvintelor domnișoarei Traill, glasul ei de copilă:

— N-am să uit niciodată, dar niciodată ceea ce ați făcut, domnule Blood. Niciodată !

Dar ca și când nu glasul ei ar fi vrut să-l audă, încurajarea fetei nu-i dădu nici cea mai mică încredere în sine. Rămase locului în noapte, privind licuricii printre florile de rododendron, până când sunetul copitelor dispăru. Apoi oftă și se îmbărbătă. Avea multe de făcut. Doar nu coborâse în oraș ca să vadă, pur și simplu, cum spaniolii ieșeau victorioși. Avea de altfel un scop și obținuse toate informațiile dorite. Noaptea se anunța deosebit de plină înaintea-i și trebuia să se grăbească. O luă drept înspre satul de sclavi, unde ceilalți îl așteptau cu sufletul la gură, nutrind oarecare speranțe.

Prizonierii

Când lumina violetă a amurgului tropical se pogorâse peste Marea Caraibelor, la bordul vasului „Cinco Llagas” nu erau mai mult de zece oameni de gardă, asigurați pe deplin de victoria spaniolilor asupra insularilor. Și când spun zece oameni de gardă vreau să subliniez scopul cu care fuseseră lăsați pe vas, nu responsabilitatea cu care-și îndeplineau rolul. Căci în vreme ce pirații spanioli, în marea lor majoritate, se lăfăiau și prădau uscatul, artileriștii, care își îndepliniseră nobila datorie pe ziua respectivă și asiguraseră cu atâta ușurință victoria, se ospătau la babord cu vin și fripturi primite din oraș. Numai două santinele rămăseseră de veghe, una la cârmă și alta la pupa. Dar nici nu erau pe cât de vigilente ar fi trebuit, căci ar fi observat cele două șalupe care plutiră pe nesimțite spre chei la adăpostul întunericului, mai ales că vâslele, în furcheții bine unși, nu făcură niciun zgomot. Bărcile traseră tăcute lângă uriașa corabie. Scara pe care coborâse don Diego în barca ce-l dusesese la mal încă nu fusese strânsă, așa că santinela care la un moment dat începu să se plimbe pe puntea laterală se pomeni față în față cu umbra întunecată a unui om care tocmai ce urcase.

— Cine-i acolo ? întrebă liniștit crezând că e vreunul dintre camarazii săi.

— Eu, răspunse blând Peter Blood într-o castiliană fluentă, limbă pe care o stăpânea la perfecție.

—Tu ești, Pedro ?

Spaniolul veni mai aproape.

—Mă numesc Peter, dar, zău, mă îndoiesc că sunt cel pe care-l aștepti.

—Cum adică ?

—Vino cu mine.

Scara de lemn de la pupa era joasă și spaniolul fu luat prin surprindere. În afară de plescăitura pe care corpul lui o făcu la impactul cu apa, trecând la o palmă de marginea uneia dintre bărcile pline de oameni care erau pitite lângă carenă, nimic nu semnală nefericita lui soartă. Se scufundă cu totul, înarmat cum era în zale și coif, și nu le mai creă alte probleme.

—Șșșt ! îi avertiză Blood pe ceilalți prizonieri-rebeli. Haideți, fără zgomot.

În cinci minute, rebelii năvăliră pe punte, douăzeci la număr, invadând corabia dinspre pupa.

Felinarele luminau totul înainte. Văzură silueta celeilalte santinele de la proră, care se plimba de la un bord la celălalt. De dedesubt se auzeau chiuiturile celor care petreceau în camera tunarilor; un glas de bărbat cânta o baladă porcoasă la care ceilalți i se alăturară în cor:

*Y estos son los usos de Castilla y de Leon !*²¹

—După câte-am văzut azi, chiar îl cred ! murmură Blood, după care le șopti celorlalți: după mine !

Se strecurară ghemuiți, tăcuți ca niște umbre, până spre tambuchiul punții superioare, apoi coborâră spre puntea din mijloc. Două treimi din prizonieri erau înarmați cu muschete, unele găsite în casa supraveghetorului de pe plantație, altele luate din grămada strânsă cu atâta sâng de Blood pentru ziua fugii.

²¹ Așa obișnuiesc să facă toți cei din Castilia și din Leon (în limba spaniolă).

Ceilalți erau înarmați cu cuțite și săbii. Rămaseră un timp pe puntea din mijloc, până când Blood se convinsese că nu mai exista nicio altă santinelă în afară de piratul care-i incomoda la proră. Întâi de toate, trebuiau să se ocupe de el. Blood însuși se strecură într-acolo cu doi oameni, lăsându-i pe restul în grija lui Nathaniel Hagthorpe, care, pentru că servise în Marina Regală, era cel mai mare în rang. Blood nu lipsi mult, iar când se întoarse, santinela dispăruse. Între timp, petrecăreții continuau să se veselească în voie, convinși fiind că paza le era asigurată. Garnizoana din Barbados căzuse în mâinile lor și soldații regelui fuseseră dezarmați; camarazii lor erau pe țărm, pe deplin stăpâni pe oraș, desfătându-se în cel mai dezgustător mod cu roadele victoriei pe care o obținuseră. Deci, de ce să se teamă ? Chiar și când se văzură atacați și înconjurați de o mână de oameni păroși și pe jumătate dezgoliți, care — în afară de faptul că păreau să fi fost odată albi la piele — arătau ca o hoardă de sălbatici, spaniolilor nu le veni să-și creadă ochilor. Cine-ar fi zis că o ceată de sclavi uitați de lume, muncitori pe plantații, s-ar fi încumetat la o asemenea acțiune ? Spaniolii, pe jumătate amețiți de băutură, amuțiră cu rânjetul pe buze, cu cântecul în aer, și rămaseră cu gurile căscate, uluiți și confuzi în fața muschetelor cu care erau amenințați. Apoi, din mijlocul insolitei cete de sălbatici, ieși în față un tip slab, înalt, cu fața smeadă și niște ochi albaștri care licăreau vicleni și ironici. Le vorbi în cea mai clară castiliană:

— Ați da dovadă de multă înțelepciune dacă v-ați considera deja prizonierii mei; asta, pentru a vă scuti astfel de multe neplăceri.

— Ei drăcie ! înjură un tunar uluit, încercând să-și convingă tovarășii să riposteze.

— Cum vrei, spuse Blood, după care toți spaniolii primiră câte o lovitură sau două de muschetă, fără prea multe bătăi de cap, și fură duși pe puntea de jos, printr-un chepeng.

Apoi, prizonierii-rebeli se înfruptară din bucatele rămase de la ospățul din care-i întrerupseseră pe spanioli. Mâncarea normală, după luni întregi de pește sărat și turte de mălai, fu un adevărat festin pentru nefericiții sclavi. Dar nu se făcură excese, iar Blood se îngriji de asta, cu toate că se văzu nevoit să întrebuințeze întreaga forță fizică de care era capabil. Dădu ordine care trebuiau îndeplinite numaidecât, asta înainte ca rebelii să se poată bucura pe deplin de fructele victoriei. La urma urmei, ceea ce făcuseră până atunci era o nimica toată, deși lor le deschisese o ușă. Mai rămânea ca totul să fie astfel organizat încât să tragă cele mai mari foloase de pe urma acestui succes. Ordinele lui Blood îi ținură ocupați pe rebeli o mare parte din noapte, dar cel puțin fură duse la îndeplinire până când primele raze ale soarelui se iviră de după Muntele Hillbay, marcând începutul unei noi zile pline de surprize. La scurt timp după răsărit, prizonierul care păzea puntea superioară în armură de spaniol, cu o muschetă străină pe umăr, anunță apropierea unei bărci. Era don Diego Espinosa y Valdez, care se întorcea pe vas cu două cutii uriase, fiecare dintre ele conținând câte douăzeci și cinci de mii de piese de câte opt reali, răscumpărarea pe care guvernatorul Steed i-o achitase în zorii zilei. Era însoțit de fiul lui, don Esteban, și de șase oameni care vâsleau. Sus pe punte era ordine și liniște, exact așa cum trebuia să fie. Vasul era ancorat, cu babordul spre țărm și cu scara la tribord. Barca lui don Diego, cu tot cu comoară, trase la scară. Blood se îngrijise de tot. Doar nu degeaba fusese în serviciul lui Ruyter. Erau pregătite frânghiile și vinciul de ancoră. Pe puntea inferioară stăteau la pândă mai mulți artileriști, sub comanda lui Ogle, care, după cum am mai spus, servise în Marina Regală înainte să intre în politică și să se lase ademenit de balivernele ducelui de Monmouth. Era un om bine făcut, îndârjit, care inspira încredere.

Don Diego urcă pe scară și păși pe punte, singur, fără nici cea mai mică bănuială. Ce era să bănuiască

nefericitul ? Dar înainte să aibă timp să facă o mișcare și să vadă santinela care se apropia să-l întâmpine, fu lovit în cap cu un cabestan mănuit foarte bine de Hagthorpe și lăsat inconștient, fără prea mari probleme. Apoi fu dus în cabina lui, în timp ce cuferele cu comoara erau împinse sus pe punte de oamenii lăsați în barcă. Terminând și cu această treabă, Don Esteban și restul urcară pe scară, unul câte unul, și primiră același tratament ca don Diego, în deplină tăcere. Peter Blood avea un talent genial pentru astfel de sarcini și, bănuiesc, chiar un ochi pentru elementul dramatic. Căci, într-adevăr, spectacolul oferit de cei care supraviețuiseră incursiunii era de-a dreptul dramatic.

Cu colonelul Bishop în frunte și cu guvernatorul Steed, bolnav de gută, stând în fața unui zid în ruine, cei rămași pe țărm priviră dezamăgiți cum cele opt bărci cu prădătorii spanioli — care în lăcomia lor jefuiseră, omorâseră și comiseseră violențe de nedescris — se îndepărtau. Bineînțeles, plecarea dușmanilor necruțători le dădea un sentiment de ușurare, amestecată cu deznădejdea lăsată în urmă de cei care violaseră prosperitatea și fericirea micii colonii de pe insulă. Bărcile se desprinseseră de la țărm cu grupul de corsari petrecăreți și prădători, care încă-și mai tachinau victimele. Ajunseseră la jumătatea drumului dintre chei și corabia cea mare, când pământul se cutremură de-un tunet neașteptat. Apele se despărțiră la o aruncătură de băț de barca cea mai apropiată, ridicând un jet de apă ce-i stropi pe cei dinăuntru. Aceștia se opriră din vâslit, muți de uimire. Blestemară în cuvinte grele neglijența tunarului lor care nu trebuia să tragă la întâmplare. Nici nu apucară bine să-și potolească înjurăturile când o a doua lovitură, mult mai bine ținută decât prima, sfărâmă una dintre bărci, aruncând echipajul, cu vii și cu morți, în apă. Deși pe cei din barca respectivă îi reduse la tăcere, îi stârni pe cei din celelalte șapte care înlemniră, înfuriați și nedumeriți. Rămaseră cu vâslele

suspendate în aer; apoi, spaniolii se ridicară în picioare, blestemându-i pe cei de pe corabie, invocând Divinitatea și diavolii să le spună ce nebun fusese lăsat să se-amestece în camera tunurilor. O a treia ghiulea fu lansată în mijlocul lor și sfărâmă o a doua barcă, la fel de precis. Urmă din nou un moment de tăcere, după care se iscă o larmă și-o agitație printre corsarii spanioli, care începură să vâslească sălbatic în toate direcțiile deodată. Unii o luară spre mal, alții spre corabia cea mare ca să vadă ce nu era în ordine. Căci fără îndoială ceva se petrecuse, mai ales că, în timp ce ei se sfătuiau, se agitau și blestemau, veniră alte două ghilulele care distruseră o a treia barcă.

Îndârjitul Ogle își demonstra cu vârf și îndesat talentul și dovedea că într-adevăr știa multe despre artilerie. În nedumerirea lor, spaniolii încercară să se organizeze și-și strânseseră bărcile laolaltă. După a patra ghiulea, cu toții căzură de acord că doar pe țărm se mai puteau salva și porniră să-și ducă la îndeplinire decizia, sau cel puțin încercară, pentru că, încă dinainte de-a purcede, alte două bărci se scufundară. Mai rămaseră trei, care, fără prea mult interes față de năpăstuiții lor camarazi ce se zbăteau în apă, o luară drept spre chei în cea mai mare viteză.

Dacă spaniolii nu înțeleseseră nimic din ce se petrecea, cei de pe țărm nici atât, până când, ca pentru a-i lumina, văzură steagul Spaniei coborât de pe catargul principal al corăbiei „Cinco Llagas” și pe cel al Angliei urcând în locul lui. Nici acum nu pricepeau mare lucru, mai ales că spaniolii care scăpaseră se întorceau spre țărm. Însă Ogle continuă să demonstreze că nu căpătase de-o zi sau două cunoștințele despre artilerie. Ultima barcă spaniolă se făcu țândări tocmai când era gata să atingă malul și sfărâmurile ei fură îngropate sub o ploaie de moloz. Așa sfârșiră corsarii, care cu numai zece minute înainte se veseleau numărând banii pe care aveau să-i primească fiecare pentru faptele lor de cruzime. Doar șaiszeci de spanioli izbutiră să ajungă la țărm. Nu știu dacă merită să

fie felicități pentru aceasta, fiindcă nu s-a păstrat niciun registru care să le fi menționat existența. Iar lipsa documentelor este ea însăși elocventă. Știm că cei rămași au fost puși în cătușe de îndată ce-au pus piciorul pe uscat și, având în vedere ofensa adusă locului, nu mă îndoiesc că au avut toate motivele să regrete că au rămas în viață. Misterul ajutorului venit în ceasul al unsprezecelea ca să aducă răzbunarea și ca să întoarcă pe insulă exorbitanta sumă de o sută de mii de piese de opt reali rămase nerezolvată. Evident că vasul corsarilor era pe mâini bune, după toate cele petrecute. Însă întrebarea pe care și-o puneau acum cei din Bridgetown era cine să fi pus stăpânire pe ea și de unde apăruseră ceilalți? Singura posibilitate se apropia foarte mult de adevăr. Pesemne că un grup de bărbați îndrăzneți de pe insulă ajunsese la bord în timpul nopții și capturase vasul. Mai rămânea doar să fie identificați misterioșii salvatori pentru a-i răsplăti cum se cuvine. Iar colonelul Bishop — căci guvernatorul Steed nu putea să se ducă personal din cauza bolii care-l chinuia — a fost trimis împreună cu doi ofițeri să se ocupe de problemă. Când urcă scara corăbiei, colonelul văzu lângă tambuchiul principal cele patru cufere pline; la umplerea unuia dintre ele contribuise el însuși, singur. Un spectacol splendid, în fața căruia ochii îi luceau numai privind-l. De fiecare parte a punții erau aranjați câte douăzeci de oameni, în armuri de oțel bine lustruite, cu coifuri spaniole ce le ascundeau chipurile și cu muschetele alături. Bishop nu avea să recunoască la prima vedere în acești oameni care stăteau în poziție de drepti, înarmați până-n dinți dinaintea lui, pe nefericiții sclavi sălbatici care ieri încă trudeau pe plantațiile lui. Și mai slabe erau șansele să-l recunoască pe nobilul care-i veni în întâmpinare — un om elegant, îmbrăcat după moda spaniolă în negru și dantele cu fir de argint, cu o sabie cu mâner aurit atârându-i la brâu dintr-o centură brodată cu fire de aur, cu o pălărie de castor împănată frumos peste peruca neagră și cârlionțată.

—Bine ați venit la bordul corăbiei „Cinco Llagas”, colonele, i se adresează un glas vag familiar. Ne-am gătit cu ce aveau mai bun spaniolii ca să onorăm venirea dumneavoastră, deși nici nu îndrăzneam să sperăm că ne veți vizita. Sunteți aici în mijocul unor camarazi — cu toții suntem vechi prieteni de altfel.

Colonelul se uită la el stupefiat. Blood se mascase perfect în elegantele veșminte, făcându-și de altfel pe plac — avea obrazul frumos ras, părul atent aranjat, ceea ce părea a-l transforma într-un bărbat ceva mai tânăr. De fapt, își arăta exact cei treizeci și trei de ani pe care-i avea.

—Peter Blood ! exclamă uluit Bishop, adăugând imediat cu satisfacție: Deci, tu ai fost... ?

—Chiar eu — eu și ei, bunii mei — și ai dumneavoastră — prieteni. Blood își îndepărtă dantela fină de pe mână și arată înspre cei care erau aliniați pe punte, așteptând ordine.

—Pentru Dumnezeu ! exclamă colonelul pe un ton de mândrie prostească, analizându-i îndeaproape. Cu ăștia i-ați învins pe spanioli și ați întors radical situația ? Ai naibii ! A fost de-a dreptul eroic !

—Eroic, ziceți ? Aș zice chiar epic ! Acum începeți să întrevedeți cotloanele genialității mele !

Colonelul se așeză pe tambuchi, își dădu jos pălăria mare și-și șterse fruntea.

—Uluitor ! spuse. Pe legea mea, sunt uluit ! Să iei comoara, să iei corabia cu tot ce era pe ea ! Asta chiar poate răscumpăra toate celelalte pierderi pe care le-am suferit. Și Dumnezeu mi-e martor că meriți numai bine pentru tot ce ai făcut.

—Sunt într-un totu de acord.

—Să fiu al naibii ! Meriți numai bine și ai să guști acum mărinimia mea !

—Așa să fie, spuse Blood. Întrebarea e cât de mult bine merităm, și cât de darnic o să fiți ?

Colonelul îl analiză, cu chipul umbrat de mirare.

—Excelența Sa va scrie în țară despre fapta ta și poate că are să-ți fie ștearsă o parte din pedeapsă.

—Generozitatea regelui Iacob e bine cunoscută, rânji Nathaniel Hagthorpe, care stătea alături, și câțiva dintre prizonieri chiar îndrăzniră să râdă.

Bishop sări în picioare. Acum îl cuprinse prima undă de neliniște. Realiză că lucrurile nu sunt chiar deloc perfecte precum păreau.

—Și încă ceva, reveni Blood. Problema biciuirii pe care mi-o datorăți. Sunteți un om de cuvânt când vine vorba de așa ceva — dacă nu și de altceva — și, dacă nu mă înșel, ați spus că n-o să lăsați niciun petic de piele pe mine.

Bishop făcu un gest ca pentru a ignora această chestiune care aproape că părea ofensatoare.

—Șșșt ! După o asemenea faptă splendidă, crezi că mai țin cont de așa ceva ?

—Mă bucur că spuneți asta. Dar mă gândesc că am avut un noroc chior că spaniolii n-au năvălit azi, ci ieri, altminteri aș fi avut și eu aceeași soartă pe care a avut-o și Jeremy Pitt. Și-atunci, unde ar mai fi fost acum geniul care să întoarcă radical soarta afurisiților de spanioli ?

—De ce mai pomenești despre toate astea acum ?

—Colonele, aș vrea să înțelegeți că trebuie s-o fac. Multe ați ticluit și multă cruzime ați arătat la vremea dumneavoastră, și vreau să vă învățați minte — o lecție de viață — de dragul dumneavoastră și al celor care s-ar putea să ne urmeze. Jeremy e la dunetă acum, cu o spinare cu toate culorile curcubeului și bietul de el n-are să-și revină mai devreme de-o lună. Dacă n-ar fi fost spaniolii, poate c-ar fi fost chiar mort acum, și eu odată cu el.

Hagthorpe veni în față. Era un om destul de înalt, puternic, cu un chip cu trăsături bine definite și plăcute, care-i demonstrau descendența aleasă.

—De ce vă mai pierdeți vremea cu afurisitul ăsta ? întrebă fostul ofițer de marină. Aruncați-l peste bord și să terminăm odată cu el.

— Ce naiba spui ? izbucni colonelul, cu ochi bulbucați.

— Colonele, să știi că ești un om norocos, dar habar n-ai de unde-ți sare norocul !

În acel moment interveni un alt prizonier — oacheșul Wolverstone, chior de un ochi și mai puțin binevoitor decât camaradul lui.

— Hai să-l legăm de arboret, strigă aspru și aprins, și mai mulți dintre sclavii aliniați pe punte îl susținură cu urale.

Colonelul Bishop începu să tremure, iar Blood se întoarse spre el, calm.

— Wolverstone, te rog. Îmi fac treaba în stilul meu, așa a fost înțelegerea. Și te rog să ții seama de ea. Spunând acestea, aruncă o privire înspre restul prizonierilor, semn că se adresase tuturor. Îl vreau pe colonelul Bishop viu. Unul dintre motive e că trebuie să-l ținem ostatic. Dacă insistați să-l spânzurăm, va trebui să mă spânzurați și pe mine cu el, sau, o altă soluție, tragem imediat la mal.

Se opri.

Nu primi niciun răspuns, dar sclavii rămaseră drepți și oarecum nemulțumiți, în afară de Hagthorpe care dădu din umeri și rânji strâmb.

— Trebuie să înțelegeți că o corabie are un singur căpitan. Deci, și se întoarse spre colonelul care tresări, deși am promis să vă cruț viața, trebuie — după cum ați auzit — să vă țin ostatic pentru a ne asigura că guvernatorul Steed se arată binevoitor, până când ajungem în siguranță în larg.

— Până ?...

Groaza cumplită îl împiedică pe Bishop să rostească ce mai rămăsese din frază.

— Exact, spuse Blood, și se întoarse spre ofițerii care-l însoțiseră pe colonel. Domnilor, barca vă așteaptă. Ați auzit ce-am spus. Transmiteți-i mesajul Excelenței Sale împreună cu complimen-tele mele.

— Dar...

—Domnilor, niciun „dar”. Mă numesc Blood, căpitanul Blood, iar corabia de față se numește „Cinco Llagas” și e pradă de război de la don Diego de Espinosa y Valdez, care este prizonierul meu. Vă rog să înțelegeți că situația s-a schimbat radical, nu numai pentru spanioli. Scara vă așteaptă. Și este preferabil să o folosiți în loc să fiți aruncați peste bord, adică ceea ce se va întâmpla dacă mai rămâneți !

Cei doi ofițeri porniră înspre scară, îmbrâncindu-se în graba lor, ignorând urletele lui Bishop, a cărui explozie de furie era alimentată și de oroarea de-a se pomeni la mila celor care aveau toate motivele să-l urască, și o știa prea bine.

Cam șase dintre rebeli, în afară de Jeremy Pitt, care era deocamdată neputincios, aveau oarecare cunoștințe de navigație. Hagthorpe, deși fost ofițer de marină, nu era învățat cu manevrele, dar știa cum să conducă un vas și astfel, sub instrucțiunile lui, porniră. Ridicară ancora, desfăcură vela principală și o porniră în larg, cu briza blândă în față, fără ca nimeni din fort să-i împiedice. În timp ce se îndreptau spre partea estică a golfului, Blood se întoarse spre Bishop, care, panicat și aflat sub stricta supraveghere a rebelilor, se reășezase abătut pe rama bocaport-ului principal.

—Colonele, știți să înotați ?

Bishop se uită la el. Chipul lui bucălat deveni livid și în acel moment păru lipsit de orice formă de viață; ochii lui ca mărgelele i se micșorară mai mult ca niciodată.

—În calitate de doctor, v-aș recomanda să înotați puțin ca să vă răcoriți de toate căldurile care vă trec. Rostise acestea pe un ton calm și, cum colonelul nu-i răspunse, continuă: Aveți noroc că nu sunt o natură însetată de sânge, cum sunt unii dintre amicii mei. Și a trebuit să fac mari eforturi ca să-i conving să nu se răzbune pe dumneavoastră. Mă îndoiesc că meritați toată bătaia de cap pe care mi-am asumat-o.

Desigur mințea, căci n-avea niciun dubiu că meritase efortul. Dacă ar fi fost să acționeze după bunul plac și instinct, l-ar fi înjunghiat pe colonel și-ar fi numit asta o faptă demnă de luat în seamă. Numai gândul la Arabella Bishop îl îndemnase să arate milă și să se opună evidentei dorințe de răzbunare nutrite de camarazii lui, până într-acolo încât mai avea puțin și dădea naștere unei revolte generale. Numai ideea că Bishop era unchiul ei îl determinase să se arate acum milos, deși nici măcar nu bănuia că acesta ar fi motivul adevărat.

— O s-aveți ocazia să înotați, continuă Peter Blood. Aveți mai puțin de-un sfert de milă până la mal și cu puțin noroc o să ajungeți teafăr. Oricum, sunteți îndeajuns de gras ca să vă țină apa. Haideți ! Nu ezitați; altminteri, vă așteaptă o lungă călătorie cu noi și cine știe ce vi se poate întâmpla. Iar camarazii mei vă agreează exact atât cât meritați.

Colonelul făcu un efort și se ridică.

Ca un despot necruțător care nu avusese nevoie a-și înfrâna sentimentele până atunci, era nevoit, prin ironia sorții, să se stăpânească tocmai acum, când furia lui atinsese cote maxime. Peter Blood dădu un ordin. O scândură lată fu prinsă cu un capăt de balustradă.

— Colonele, vă rog, îl invită Blood elegant și ceremonios.

Bishop se uită la el și citi dezastrul în ochii lui. Apoi, confor-mându-se și mândru din cale-afară, pentru că n-avea cine să-l ajute, își dădu jos pantofii, se dezbracă de sacoul fin din tafta de culoare crem și se urcă pe scândură. Se opri o clipă, sprijinindu-se cu mâna de balustradă, uitându-se cu groază la apa verzuie ce curgea involburată cam la opt metri sub el.

— Ușor, colonele, spuse un glas blând și batjocoritor în spatele lui.

Încă ținându-se de balustradă, Bishop se uită ezitant în jur. Rebelii erau aliniați de-a lungul bordului, toți cu chipuri bronzate — oamenii pe care cu doar o zi în urmă ar fi fost în stare să-i facă să pălească de frică numai

încruntându-se, și acum toți rânjeau mișelește spre el. Preț de o clipă, frica-i fu înăbușită de un acces de furie. Blestemă cu glas tare, în cuvinte violente și incoerente, apoi dădu drumul balustradei și păși înainte. Făcu trei pași, apoi își pierdu echilibrul și se prăvăli în apele verzui ale oceanului. Când ieși la suprafață, trăgând adânc aer în piept, corabia se afla deja la câteva brațe plutind cu volta sub vânt. Însă auzi totuși chiotele batjocoritoare ale rebelilor, ceea ce-l îndârji și mai crunt în furia lui.

Don Diego

Don Diego de Espinosa y Valdez se trezi cu ochi plumburii și o durere cumplită de cap și începu să se uite împrejur, prin cabina inundată de soarele care bătea în hublourile de la pupa. Gemu și închise din nou ochii din cauza insuportabilei dureri care-l apăsa. Încercă să gândească, să se plaseze în timp și spațiu. Însă îi era imposibil să-și pună ideile în ordine, din cauza suferinței fizice și a confuziei. O senzație incertă de neliniște îl făcu să deschidă din nou ochii și să măsoare spațiul înconjurător. Fără îndoială că se afla în cabina lui, pe vasul lui, deci cu siguranță că neliniștea îi era nefondată. Și totuși, frânturi din amintiri îi reveneau acum în minte și-i alimentau tulburarea; începea să realizeze că ceva nu era în ordine. Poziția joasă a soarelui care se răsfrângea puternic și auriu prin hublourile pătrătoase de la pupa sugera că era dimineată devreme și că vasul se îndrepta spre apus. Apoi găsi o altă explicație: poate că, dimpotrivă, navigau spre răsărit și atunci trebuie că soarele asfințea.

Un lucru era cert — erau în larg, pentru că simțea deplasarea corăbiei.

Dar cum de ajunseseră să iasă în larg și el, comandantul vasului, habar n-avea dacă se îndreptau spre est sau spre vest, și nici măcar nu știa unde mergeau? Gândurile i se întoarseră la aventura din ziua precedentă —

dacă erau din ziua precedentă. Știa cu siguranță că raidul asupra Insulei Barbados fusese victorios.

Avea clar întipărit în memorie fiecare detaliu, până în clipa în care se reîntorsese pe punte. De-acolo, memoria îl lăsa brusc și inexplicabil.

Încercă să se concentreze pentru a găsi un răspuns, când ușa se deschise și, parcă pentru a-l induce și mai mult în eroare, don Diego văzu un om îmbrăcat în cele mai bune veșminte ale sale. Era un costum de o eleganță singulară, specific modei spaniole, din tafta neagră cu dantelă cu fir de argint, croit special pentru el cu un an înainte, la Cadiz; cunoștea acest costum atât de bine încât era imposibil ca acum să se înșele cu privire la originea lui. Bărbatul astfel înveșmântat se opri în prag, închise ușa și înaintă spre patul în care zăcea întins don Diego. Cel care-l îmbrăcase era un bărbat înalt, firav, cam de înălțimea și constituția nobilului spaniol.

Observând privirea nedumerită și speriată a corsarului, celălalt se apropie cu pași mari.

— V-ați trezit ? întrebă în spaniolă.

Cel întins se uită în sus și văzu doi ochi de un albastru-deschis, un chip smead și ironic, încadrat de cărlionți negri și bogați. Mirarea însă îl împiedică să răspundă. Degetele străinului îl atinseră pe creștet, iar don Diego tresări și urlă de durere.

— Doare, nu ? spuse celălalt.

Apoi luă mâna nobilului și o așeză între degetul lui mare și cel arătător. În sfârșit, don Diego deschise gura.

— Sunteți doctor ? întrebă intrigat.

— Printre altele, și bărbatul smead continuă să-i ia pulsul. Clar și regulat, decretă în cele din urmă, și-i lăasă încheietura. Nu v-a afectat prea tare.

Don Diego se foi ca să se ridice în fund pe canapeaua din velur roșu.

— Cine naiba sunteți ? întrebă. Și ce naiba căutați pe corabia mea, în hainele mele ?

Sprâncenele drepte și negre ale celuiilalt se ridicară, iar buzele lui prelungi schițară un zâmbet.

— Mă tem că încă delirați. Nu e corabia dumneavoastră. E corabia mea, și astea sunt hainele mele.

— Corabia dumitale ? Hainele dumitale ? Dar... Înseamnă... Don Diego se uită disperat împrejur analizând încă o dată cabina, cercetând fiecare obiect familiar. Am înnebunit ? Suntem pe „Cinco Llagas”.

— Întocmai.

— Înseamnă că... Dar nu mai continuă, ci deveni și mai confuz. *Valga me Dios* !²² strigă, agonizând parcă. Vrei să spui că și dumneata ești don Diego de Espinosa ?

— Ah, nu. Eu mă numesc Blood, căpitanul Blood. Iar corabia, la fel și aceste veșminte, sunt ale mele — pradă de război. Iar dumneata, don Diego, ești prizonierul meu.

Oricât de uluitorare era explicația, don Diego păru ceva mai liniștit, căci era totuși mult mai bine decât lucrurile pe care începuse să și le imagineze.

— Deci... nu sunteți spaniol ?

— Mă flatați în ce privește accentul meu castilian. Am onoarea să fiu irlandez. V-ați gândit că s-a produs o minune, într-adevăr s-a produs una — însă una controlată de inteligența mea demnă de luat în seamă.

În puține cuvinte, căpitanul Blood elucidă misterul punând cap la cap detaliile. Povestea în sine îl făcu pe spaniol să treacă de la roșeață la paloare.

Își duse mâna la ceafă și avu confirmarea poveștii, căci găsi acolo un cucui mare cât un ou de porumbel. Se uită cu ochii holbați spre căpitanul Blood.

— Și fiul meu ? Ce s-a întâmplat cu el ? strigă în cele din urmă. Era în barca ce m-a adus la bord.

— Fiul dumitale e în siguranță; el și echipajul, împreună cu tunarul, sunt legați fedeleș pe puntea de jos.

²² Dumnezeuule ! (lb. spaniolă).

Don Diego se întinse la loc pe capanapea, ținându-l cu ochi sticloși pe omul tuciuriu dinaintea sa. Se stăpâni. La urma urmei, era înzestrat cu stoicismul adecvat meseriei sale. De data asta soarta ticluise împotriva lui. Soarta se arătase potrivnică tocmai când se afla pe culmile victoriei supreme. Acceptă mersul lucrurilor cu îndârjirea unui fatalist.

—Ce urmează, căpitane ? întrebă cu un calm desăvârșit.

—Pentru că sunt un om, spuse căpitanul Blood — ca să-l numim și noi așa cum el însuși s-a intitulat — îmi pare rău că nu ați murit de la lovitura pe care v-am aplicat-o. Căci asta înseamnă că o să ne dați bătăi de cap ca să găsim o altă metodă de-a vă omorî.

—Chiar este necesar ? inspiră adânc don Diego, fără cea mai mică urmă de tulburare.

Căpitanul Blood încuviință atitudinea celuiilalt.

—Ia întrebați-vă singur. Având în vedere vasta și sângeroasa dumneavoastră experiență de corsar, ce ați face de-ați fi în locul meu ?

—Dar e cu totul altceva, se ridică don Diego. Pentru că v-ați lăudat cu caracterul omenos pe care-l aveți.

Căpitanul Blood se sprijini de marginea unei mese lungi de stejar.

—Dar nu sunt prost și n-am de gând să permit naturii mele sensibile de irlandez să mă împiedice să fac ceea ce e necesar și de bună cuviință. Dumneavoastră și cei zece ticăloși care au supraviețuit sunteți o amenințare pentru corabia asta. Ba, mai mult, nici măcar nu se ține bine pe apă și nici provizii destule nu are. Într-adevăr, noi nu suntem mulți, dar dumneavoastră și oamenii dumneavoastră ne cam încurcați. Așa că, indiferent din ce punct de vedere am considera situația, prudența ne îndeamnă să ne lipsim de plăcuta dumneavoastră companie, de-a ne îmbărbăta inimile în fața inevitabilului și de-a vă implora chiar să ne părăsiți.

—Înțeleg, spuse spaniolul pe un ton meditativ. Își trase picioarele de pe canapea și se puse pe marginea acesteia, cu coatele pe genunchi. Îl măsurase pe cel din fața lui și acum îl înfruntă cu o privire ironică și superioară și o detașare pe care o întâlnești și la interlocutor.

—Recunosc că ceea ce spuneți e bine gândit.

—Mi-ați luat o piatră de pe inimă, spuse căpitanul Blood. N-aș vrea să par prea aspru, când nu e necesar, mai ales când eu și camarazii mei vă datorăm atât de mult. Pentru că indiferent ce-a însemnat pentru alții, raidul dumneavoastră asupra insulei a venit în cel mai prielnic moment pentru noi. Deci mă bucur că sunteți de acord că nu există o altă soluție în această situație.

—Și totuși, prietene, nu sunt într-un tot de acord.

—Dacă vreți să sugerați o altă alternativă, sunt deschis.

Don Diego își mângâie bărbuța neagră.

—Îmi dați timp de gândire până mâine-dimineață ? Mă doare capul de-a dreptul îngrozitor, încât nici măcar nu pot reflecta. Și, trebuie să recunoașteți, problema necesită oarece timp de gândire.

Căpitanul Blood se ridică.

Luă de pe un raft o clepsidră de o jumătate de oră, o întoarse astfel că nisipul roșu din sticlă rămase în partea de sus și o puse pe masă.

—Îmi pare rău că trebuie să vă presez, don Diego, dar nu vă pot acorda decât timpul din clepsidră. Dacă până ce nisipul se strânge jos nu puteți veni cu o alternativă acceptabilă, mă tem că va trebui să vă rog să săriți de pe corabie, pe dumneavoastră și pe camarazii dumneavoastră.

Apoi, căpitanul Blood se înclină, ieși și încuie ușa. Cu coatele pe genunchi și cu fața în palme, don Diego rămase cu ochii la nisipul roșiatic ce se scurgea din globul de sus în cel de jos. Și cu cât se uita mai atent, cu atât cutele de pe chip i se adânceau.

Exact când se scurseră și ultimele firicele de nisip, ușa se deschise. Corsarul oftă, se ridică și se uită fix în ochii căpitanului Blood.

—Căpitane, m-am gândit la o alternativă, dar totul depinde de sentimentele dumitale caritabile. Și anume să ne lași pe una dintre insulele afurisitului de arhipelag și ne descurcăm noi.

Căpitanul Blood își țuguie buzele.

—Și asta dă niște bățai de cap, spuse rar.

—M-am gândit, oftă don Diego. Atunci, asta este.

—Nu vă temeți de moarte, don Diego ? întrebă Blood măsu- rându-l cu niște ochi albaștri care parcă împungeau ca niște săgeți de oțel.

Spaniolul își dădu capul pe spate, încruntându-se.

—Întrebarea e ofensatoare.

—Atunci să mă exprim mai bine — poate mai fericit: nu vreți să trăiți ?

—Ah, răspunsul e ușor. Normal că vreau să trăiesc, și mai mult de-atât, vreau ca fiul meu să trăiască. Dar pentru atâta nu am de gând să fiu laș și să vă dau ocazia să vă bateți joc de mine, căci vă pricepeți foarte bine la asta.

Era primul semn de enervare sau chiar de îndârjire pe care-l arăta.

Căpitanul Blood nu-i răspunse numaidecât. La fel ca mai devreme, se sprijini de colțul mesei.

—Vreți atunci ca să câștigați dreptul la viață, pentru dumneavoastră, pentru fiul dumneavoastră și pentru ceilalți spanioli de la bord ?

—Să-l câștig ? spuse don Diego și privirea albastră care-l urmărea surprinse fiorul care-l traversă rostind acestea. Am auzit bine ? Dacă ceea ce-mi cereți nu-mi rănește onoarea...

—Cum să mă fac oare vinovat de așa ceva ? protestă căpitanul. Știu că până și un pirat are onoarea lui, spuse, după care-i prezentă propunerea. Dacă vă uitați prin hublou, o să vedeți că la orizont se conturează un nor.

Drept înainte e Insula Barbados. Am navigat toată ziua înspre est, cu vântul în față, doar cu un singur scop, și anume să ne îndepărtăm cât mai mult de insulă. Dar acum, când aceasta aproape nu se mai vede, ne aflăm în impas. Singurul dintre noi cu niscaiva cunoștințe într-ale navigației e bolnav de friguri, delirează în urma tratamentului primit pe insulă înainte să-l luăm cu noi. Eu mă pricep să conduc echipajul în luptă și mai am doi oameni care mă pot ajuta, dar când vine vorba de misterele navigației și de arta de a găsi calea cea dreaptă pe cărările nemăsurate ale oceanului, nu știm nimic. Dacă ar fi să ne ținem aproape de țărm și să ne-apucăm să prădăm „afurisitul de arhipelag” — așa cum i-ați spus — ar însemna să o căutăm cu lumânarea, după cum poate vă dați seama. Așa că iată propunerea mea: vrem să ajungem în colonia olandeză Curaçao cât mai repede cu putință. Dacă eu vă dau drumul, am cuvântul dumneavoastră de onoare că ne duceți acolo ? În schimb, când ajungem, noi vă eliberăm pe toți cei care mai sunteți în viață.

Don Diego plecă fruntea și se duse înspre hublou.

Rămase acolo uitându-se la apele aurii scăldate de razele soarelui și la dâra de apă lăsată în urma corăbiei uriașe — corabia lui, pe care câinii de englezi i-o capturaseră; corabia lui, pe care acum era condiționat să o conducă în siguranță spre un port în care avea s-o piardă, și în care probabil avea să fie reparată mai apoi pentru a lupta împotriva unor corăbii sub pavilion spaniol. Asta, pe de o parte; pe de altă parte, punea în balanță viețile a șaisprezece oameni.

Paisprezece dintre ele contau prea puțin pentru el, dar era vorba de a lui și a fiului său. După un timp, se întoarse spre căpitan; cum soarele îi lumina spatele, Blood nu vedea cât de mult pălise.

— Accept, spuse.

Mila filială

In urma jurământului făcut, don Diego de Espinosa își recăpătă libertatea de a se plimba pe corabia care-i aparținuse odată și de a deveni pe deplin cârmaciul acesteia. Pentru că cei care i-o furaseră erau novici într-ale teritoriilor spaniole din Caraibe și pentru că nici măcar cele întâmplare în Bridgetown nu fuseseră îndeajuns ca să-i învețe minte să-l privească pe orice spaniol drept un trădător, un câine ce-ar trebui ucis la prima întrevvedere, englezii îl tratară cu amabilitatea pe care propria eleganță o impunea. Mânca în cabina principală împreună cu Blood și cu alți trei ofițeri aleși pentru a-l ajuta la cârmă, Hagthorpe, Wolverstone și Dyke. Cu toții îl considerau un camarad agreabil, amuzant și atitudinea prietenoasă față de el se datora și tăriei și bravurii pe care le afișa. Nu aveau cum să bănuiască faptul că don Diego juca pe două fronturi. În plus, de ce să nu o facă ? Doar se arătase cât se poate de corect față de ei. Critică faptul că navigaseră cu vântul din proră la plecarea din Barbados. Ar fi trebuit să o ia cu vântul din pupă și să se îndrepte spre Marea Caraibelor, să se îndepărteze de arhipelag. Însă la cum mergeau acum erau nevoiți să traverseze arhipelagul ca să ajungă în Curaçao, iar trecerea nu era lipsită de câteva riscuri. În orice moment puteau da peste o corabie la fel sau poate chiar mai puternică, fie că era sub steag spaniol sau englez, adică la fel de nedorit; și dat fiind efectivul redus al echipajului, nu trebuia sub nicio formă să intre în vreun

conflict. Pentru a reduce riscurile pe cât posibil, don Diego o luă mai întâi spre sud, apoi spre vest. Astfel, navigând printre insulele Tobago și Grenada, se puseră la adăpost în zonele de risc și ajunseră în Marea Caraibelor.

— Dacă vântul ține tot așa, le spuse în acea seară la cină, ar trebui să ajungem la Curaçao în trei zile.

Vântul ținu trei zile, în a doua chiar întetindu-se puțin, și totuși în a treia noapte corabia încă nu atinsese țărmul. Dimpotrivă, tăia oceanul în dreapta și-n stânga, având împrejur nimic altceva decât bolta albastră a cerului. Căpitanul Blood, neliniștit, îi explică aceasta lui don Diego.

— Abia mâine dimineată, fu răspunsul calm și convingător al celuiilalt.

— Pe toți sfinții, întotdeauna voi spaniolii spuneți „mâine dimineată” ! Un „mâine” care nu prea mai vine.

— De data asta are să vină. Oricât de devreme te vei trezi, don Pedro, ai să vezi țărmul în fața ochilor.

Căpitanul Blood, mai mulțumit, se duse să-l vadă pe Jeremy Pitt, pacientul lui, căruia don Diego îi datora viața. Suferindul scăpase de friguri cu o zi înainte și, sub îngrijirile lui Peter Blood, spatele sfârtecat începuse să se vindece destul de mulțumitor. Într-atât de mult se recuperase, încât începuse să se plângă de lipsa de spațiu și de înăbușitoarea cabină. Ca să-i facă pe plac, căpitanul Blood încuviință să-l lase la aer pe punte și astfel, la asfințit, Jeremy Pitt ieși pe punte la brațul căpitanului. Tânărul din Somersetshire se așeză pe tambuchi și inspiră adânc aerul răcoritor al serii, anunțând că se simte mult mai întremat. Apoi, cu instinctul navigatorului, ochii lui începură să cerceteze bolta vineție a cerului, presărată deja cu mii de punctulețe aurii.

O vreme o cercetă indiferent, cu ochii în gol, dar apoi deveni dintr-odată atent. Se uită înjur, apoi la căpitanul Blood care-i era alături.

— Peter, știi ceva despre astronomie ?

— Despre astronomie ? La naiba, nu ! N-aș putea face diferența între Centura lui Orion²³ și cea a lui Venus.

— Și presupun că toți ceilalți bravi oameni din echipaj sunt la fel de ignoranți.

— Ar fi chiar amabil din partea ta să crezi că mă întrec.

Jeremy arată cu degetul spre cer, spre un punct luminos.

— Aia e Steaua Polară.

— Da ? Mă și mir cum de-o poți identifica dintre toate.

— Iar prora e chiar în dreptul ei, ceea ce înseamnă că ne îndreptăm spre nord-nord-vest, sau poate chiar de la nord spre vest, căci mă îndoiesc că suntem la mai mult de zece grade vest.

— Și ce-i cu asta ? întrebă căpitanul Blood.

— Parcă ai spus că am ieșit din arhipelag spre vest, printre Tobago și Grenada, și ne îndreptăm spre Curaçao. Dacă ăsta e cursul, ar trebui să avem nordul la pupa, nu la prora.

Imediat, căpitanul Blood se trezi din visare. Încremeni pe loc și tocmai ce voia să deschidă gura când o rază de lumină se prelungi până la ei, dinspre ușa cabinei de la prora. Ușa se închise la loc și auziră pași.

Se apropia don Diego.

Căpitanul Blood își înfipse degetele în umărul lui Jerry, ca un semn. Apoi îl chemă pe celălalt la ei și-i vorbi în engleză, așa cum obișnuia atunci când și alții erau prezenți.

— Don Diego, vrei să ne lămurești ? spuse degajat. Eu și domnul Pitt ne certam cu privire la Steaua Polară.

— Da ? zise spaniolul calm, ba chiar ușor amuzat, drept pentru care continuă: deci Pitt este navigatorul ?

— În lipsă de altul mai bun, râse căpitanul cu umor, însă cu o notă de aroganță. Și sunt gata să-i dau o sută de reali dacă aia e Steaua Polară.

²³ Trei stele, vizibile cu ochiul liber, ce formează Centura, parte dintr-o nebuloasă care aparține norului molecular complex din Orion.

Și întinse mâna spre un punct de pe cer, de deasupra prorei. Mai apoi îi destăinuî lui Pitt că dacă don Diego ar fi confirmat, l-ar fi ucis pe loc. Însă spaniolul pufni disprețuitor, fără jenă.

— Don Pedro, ai îngâmfarea neștiutorului și pierzi. Steaua Polară e aia, și i-o indică pe cea bună.

— Sigur ?

— Don Pedro ! protestă spaniolul amuzat. Cum să mă înșel ? În plus, nu avem oare busola ? Vino la binoclu să vezi cursul pe care-l avem.

Sinceritatea lui fățișă și maniera degajată în care vorbea, caracteristică a celui care nu avea nimic de ascuns, anulară pe loc ezitarea care se infiltrase atât de brusc în mintea lui Blood. Însă Pitt se lăsă mai greu convins.

— Atunci, don Diego, îmi spuneți vă rog ce curs avem, dacă ne îndreptăm spre Curaçao ?

Încă o dată piratul nu ezită nicio clipă.

— Aveți motive întemeiate să întrebați, oftă el. Am sperat să nu se observe. Din neatenție — și chiar condamabil, pentru că nu am ținut seama, pentru că întotdeauna vreau să se facă după mine — astăzi, când am scos compasul, am constatat că suntem o jumătate de grad mai la sud, deci Curaçao este acum aproape spre nord. De-asta am întârziat. Dar mâine ajungem.

Explicația pe deplin satisfăcătoare, atât de promptă și de directă, nu lăsa loc dubiilor cu privire la loialitatea lui don Diego. Când spaniolul se retrase din nou, căpitanul Blood se confesă lui Pitt că era absurd să-l bănuiască. Indiferent de antecedentele sale, își dovedise abilitățile când se arătase gata mai degrabă să moară decât să accepte un serviciu care i-ar fi rănit mândria sau numele patriei sale. Fiind neînvățat cu coasta spaniolă a Mării Caraibelor și cu aventurierii care o cutreierau, căpitanul Blood încă-și mai făcea iluzii. Însă zorii celei de-a doua zi aveau să-i spulbere brutal orice iluzie, pentru totdeauna.

Urcând pe punte încă înainte de răsărit, văzu într-adevăr uscatul, așa cum îi promisese spaniolul cu o seară înainte. La mai puțin de zece mile în față, spre est și vest, se vedea coasta prelungă a țărmului; era mult mai înaltă decât se așteptase Blood. Se încruntă — nu știa că insula Curaçao era chiar atât de întinsă și chiar îi părea că nu este o insulă, ci mai degrabă continentul. La tribord, înaintând contra brizei de coastă, observă o corabie mare, cam la trei-patru mile distanță; o corabie aproximativ de același tonaj, poate chiar mai mare decât a lor. În vreme ce o urmărea, nava își schimbă cursul și se îndreptă în diagonală spre ei.

Cam doisprezece dintre oamenii lui erau sus pe punte, uitându-se cu interes în față și răzbătură până la el glasurile și râsetele lor.

— Uitați, auzi un glas blând din spate, într-o spaniolă fluentă, tărâmul promis, don Pedro.

Ceva din glasul celui alt, o notă înăbușită de exaltare, îi trezi lui Blood suspiciunea și-i întregi bănuielile pe care le încercase până atunci cu inima strânsă. Se întoarse brusc spre don Diego, atât de brusc încât celălalt nu apucă să-și șteargă de pe chip rânjetul viclean, iar căpitanul Blood îl surprinse.

— Se pare că vă încearcă o ciudată satisfacție, dacă stau să mă gândesc bine, spuse Blood.

— Desigur. Spaniolul își frecă mâinile, iar Blood observă că-i tremurau. Satisfacția navigatorului.

— Sau a trădătorului... Care dintre ele ?

Blood pusese întrebarea calm. Spaniolul se dădu înapoi, dintr-odată schimbat la față, confirmând suspiciunile căpitanului, care ridică o mână și arată spre pământul din zare.

— Unde suntem ? întrebă. Mai ai curajul să spui că este coasta Insulei Curaçao ?

Înainte spre don Diego, care să dădu tot mai înapoi.

— Vrei să-ți spun eu ce țară e ? Chiar vrei ?

Neașteptatele cunoștințe pe care Blood le dovedea abia acum pârură că-l lasă fără cuvinte pe spaniol. Căci don Diego nu răspunse. Iar căpitanul Blood își încercă norocul — sau poate nu chiar norocul. O astfel de linie de coastă nu putea aparține decât Cubei sau Hispaniolei. Dar cum știa că Insula Cuba era mai la nord și mai la vest decât celelalte, judecă pe loc că, dacă don Diego voia să-i trădeze, îi ducea mai aproape de teritoriile spaniole.

— Căine trădător ce ești. E Hispaniola !

Apoi țintui cu privirea chipul oacheș al celui alt, care acum pălise, pentru a vedea dacă ghicise sau nu. Dar, tot retrăgându-se, piratul ajunsese în mijlocul punții superioare, unde vela artimon se interpunea între el și englezul care era poziționat ceva mai jos. Buzele lui trasară un rânjet.

— *Perro ingles* ! Știi prea multe, spuse în bărbie, și se reprezi la gâtul căpitanului.

Un timp se balansară, încleștați unul de celălalt, apoi ajunseră pe puntea inferioară unde căpitanul Blood îl lovi cu piciorul drept și-l făcu pe spaniol să-și piardă echilibrul. Corsarul conta pe considerabila lui forță fizică, ce se dovedi inutilă în fața rezistenței irlandezului, călit de lipsurile vieții de sclav. Contase pe faptul că-l va putea sugruma pe Blood pentru a câștiga jumătatea de oră care-i trebuia ca să ajungă la frumoasa corabie ce se îndrepta spre ei — o corabie spaniolă fără doar și poate, căci nicio alta nu s-ar fi aventurat cu-atâta îndrăzneală în apele Insulei Hispaniola. Însă tot ce reușise don Diego fu să se dea de gol, fără niciun folos. Se pomeni pe spate, țintuit pe punte de Blood, care stătea cu genunchiul în pieptul lui, în timp ce oamenii lui începeau să se strângă, chemați de strigătele căpitanului.

— Să spun eu o rugăciune pentru sufletul tău cănesc, cât timp stau așa peste tine ? îl întrebă furios căpitanul Blood.

Piratul, deși înfrânt și fără șanse de scăpare, se forță să rânjească și să fie ironic.

— Oare cine se mai roagă pentru sufletul vostru când gali- onul acela o să ajungă aproape de voi ?

— Galionul ? repetă căpitanul Blood, realizând dintr-o dată îngrozit că era prea târziu ca să mai evite consecințele trădării lui don Diego.

— Da, galionul ăla, repetă don Diego, și mai batjocoritor. Știți ce vas e ? Vă spun eu. Este „Encarnacion”, sub comanda lui don Miguel de Espinosa, lord amiral al Castiliei, fratele meu. O întâlnire cât se poate de norocoasă. După cum vedeți, Cel-de-Sus veghează asupra destinelor spaniolilor.

De data asta, căpitanul Blood nu mai arată aerul ironic sau superior de altădată. Ochii lui de un albastru-deschis îi scânteiau, trăsăturile feței îi erau încordate. Se ridică și-l lăsă pe spaniol în grija oamenilor săi.

— Legați-l, ordonă. Fedeleş, de mâini și de picioare, dar să nu-l răniți. Să nu v-atingeți de niciun fir din părul lui, care e-atât de prețios pentru noi acum.

Această ultimă observație era una cu adevărat necesară. Căci, în disperarea cauzată de ideea că aveau să treacă de la sclavia din care tocmai scăpaseră într-o sclavie și mai cumplită, foștii rebeli ar fi fost în stare să-l rupă în bucăți pe spaniol, acolo, pe loc. Iar ascultarea și stăpânirea de care dădeau dovadă acum erau numai un rezultat al notei metalice din tonul vocii lui Blood, care promitea o soartă mult mai spectaculoasă pentru don Diego Valdez.

— Netrebnicule ! Pirat afurisit ce ești ! Om de onoare, hai ? se răsti căpitanul Blood la prizonierul său.

Don Diego se uită spre el și râse.

— M-ați subestimat, spuse în engleză pentru ca toți să înțeleagă. Am spus că nu am teamă de moarte și am arătat c-așa este. Dar dumneata nu înțelegi. Ești un câine englez.

— Irlandez, îl corectă căpitanul Blood. Și cuvântul de onoare, câine ?

— Credeți că mi-am dat cuvântul ca să vă las pe voi, ticăloșii, cu frumusețea asta de corabie spaniolă și să vă

întoarceți la război împotriva altor spanioli ? Și don Diego răsese gros. Ce nebun ! N-aveți decât să mă omorâți ! Mi-e totuna. Mi-am făcut datoria. În mai puțin de-o oră o să fiți prizonierii Spaniei și „Cinco Llagas” o să fie din nou a noastră.

Căpitanul Blood îl urmări neclintit și chipul lui, chiar dacă părea impasibil, păli vizibil sub bronzul accentuat. Cât despre gălăgiosul, ferocele prizonier, rebelii se înverșunară, arătându-se la propriu însetați de sânge.

— Stați ! ordonă căpitanul Blood.

Se întoarse pe călcâie și se duse la balustradă. Rămase acolo, cufundat în gânduri, iar Hagthorpe, Wolverstone și Ogle tunarul i se alăturară. Se uitară cu toții în larg, spre cealaltă corabie. Fusesse trasă puțin mai împotriva vântului și acum naviga astfel ca la un moment dat să ajungă exact în tribordul celei pe care se aflau ei.

— În mai puțin de-o oră, spuse Blood, o s-ajungă la travers și-o să ne măture cu tunurile ei.

— Putem opune rezistență, spuse uriașul chior de-un ochi, slobozind și o înjurătură.

— Să ne opunem ?! sări Blood. Cum să ne luptăm când suntem o mână de oameni ? Nu; există o singură cale: să-i lăsăm pe ceilalți să creadă că totul merge strună aici, că suntem spanioli, ca să ne poată lăsa să ne continuăm drumul.

— Cum facem asta ? întrebă Hagthorpe.

— Nu știu, zise Blood. Dacă...

Se opri și rămase pe gânduri, cu ochii spre apele verzui.

— Am putea să-l trimitem pe don Diego de Espinosa într-o barcă, sugeră Ogle sarcastic, ca să-l asigure pe amiral că suntem supuși loiali ai Majestății Sale Regele catolic.

Căpitanul se roti brusc și se uită la tunar de parcă ar fi vrut să-l fulgere mortal. Apoi, expresia feței i se schimbă — în ochi îi sclipi licărul de inspirație.

— Pe legea mea ! Că bine zici ! Afurisitul de pirat nu se teme de moarte, dar poate că fiul lui are o altă părere. Te pomenești că-n Spania mila filială mai înseamnă ceva.

Dintr-odată, se întoarse pe călcăie către grupul de oameni din jurul prizonierului.

— Aici ! strigă. Aduceți-l jos !

Îi conduse pe toți la mijlocul corăbiei, apoi coborâră printr-un tambuchi spre întrepunte, unde mirosea puternic a gudron și a frânghie de parâme. Mergând spre pupa, deschise o ușă spre spațiosul careu al navei și intră urmat de doisprezece oameni cu spaniolul legat fedeleș. L-ar fi urmat cu toții, dacă n-ar fi ordonat clar că unii trebuie să rămână pe punte cu Hagthorpe. În careu, cele trei tunuri de la proră erau pregătite, fiecare cu gâtul scos printr-un bocaport, exact așa cum le lăsaseră tunarii spanioli.

— Ogle, spuse Blood, am ceva treabă pentru tine. Uriașul ieși în față și Blood îi arătă tunul din mijloc. Încarcă-l.

Când termină, Blood se îndreptă spre cei care-l țineau pe don Diego.

— Puneți-l pe vârful tunului, ordonă, și în timp ce doi dintre ei se grăbiră să îndeplinească ordinul, se întoarse spre ceilalți. Voi, mergeți și-i aduceți pe prizonierii spanioli. Dyke, tu mergi sus să le spui să arboreze steagul spaniol.

Don Diego, cu trupul răstignit pe gura tunului ca un arc, cu mâinile și picioarele întinse lateral, cu ochii ieșiți din orbite, se uită disperat la căpitanul Blood. Poate că nu se temea de moarte, dar probabil că acum se îngrozea de felul în care avea să-și afle sfârșitul. Începu să blesteme, făcând spume la gură, ocărându-l pe irlandez.

— Sălbaticule ! Un nebun de barbar ! Eretic blestemat ce ești ! Nu-ți ajunge să mă omori creștinește ?

Căpitanul Blood îi aruncă doar un surâs malefic, apoi se întoarse pentru a-i întâmpina pe cei cincisprezece prizonieri legați de mâini și de picioare, care fură aruncați în față.

Pe când se apropiau, auziseră urlatele lui don Diego, iar acum, la doar câțiva pași de el, asistau chiar, cu ochii îngroziți, la chinurile la care era supus. Dintre cei cincisprezece, un tânăr elegant, cu pielea de o frumoasă nuanță măslinie, care se distingea prin statură și înfățișare, ieși în față:

— Tată !

Zvârcolindu-se în mâinile celor care săriseră să-l oprească, ceru să fie scutit de scena oribilă la care era nevoit să asiste, pentru ca, în cele din urmă, să implore milă de la căpitanul Blood, pe un ton violent și rugător în același timp. Analizându-l, căpitanul Blood consideră că afișase exact gradul de milă filială la care se așteptase. Ulterior, avea să spună că preț de o clipă ar fi fost gata să se înmoaie, că mintea lui se revoltase împotriva scenariului crud pe care îl plănuise. Dar pentru a-și șterge din fața ochilor toate astea își aminti ce făcuseră spaniolii cu Bridgetown. Revăzu în minte chipul palid al acelei copile, Mary Traill, cum fugea oripilată de ticălosul care voia s-o batjocorească și pe care el îl trecuse prin sabie, și câte și mai câte alte lucruri de nereprodus ce se pretrecuseră în acea cumplită seară — toate îi reapăreau acum dinaintea ochilor pentru a pune capăt slăbiciunii lui. Spaniolii se arătaseră nemiloși și lipsiți de orice scrupule sau decență; în ciuda religiozității lor, nu arătau pic de spirit creștinesc, cu toate că simbolul catolicismului se ridica mândru pe catargul principal al corăbiei care se apropia de ei. Cu doar o clipă în urmă, crudul și depravatul don Diego luase în deșert numele Domnului, invocând părtinirea Divinității față de destinele Spaniei catolice.

Acum, don Diego avea să învețe din greșeala lui. Recăpătându-și așadar cinismul cu care-și manevrase până atunci victima — cinismul esențial pentru ca totul că iasă perfect — Blood îi ordonă lui Ogle să aprindă un chibrit și să înlătore capacul de la gura tunului unde era răstignit

Don Diego. Apoi, când tânărul Espinosa începu din nou să blesteme și să implore, se întoarse brusc spre el.

—Taci ! i-o tăie. Taci și ascultă ! Nu am de gând să înfig ghiuleaua în tatăl tău așa cum ar merita, și nici măcar să-i iau viața.

Cum tânărul rămase fără cuvinte la o asemenea promisiune — o promisiune îndeajuns de surprinzătoare, dat fiind contextul — Blood începu să-i explice scopul pe care-l urmărea,

Într-o castiliană fluentă și melodioasă, pe care o stăpânea atât de bine din fericire — cel puțin din fericire pentru don Diego.

—Trădarea tatălui tău ne-a adus în situația asta dificilă și riscăm a fi capturați și omorâți pe corabia spaniolă. Așa cum tatăl tău a recunoscut pavilionul fratelui, așa și celălalt are să recunoască pavilionul de pe „Cinco Llagas”. Până acum totul e în ordine. Dar în scurt timp „Encarnacion” are s-ajungă îndeajuns de aproape de noi ca spaniolii să-și dea seama că nu este totul în regulă. Mai devreme sau mai târziu, deci, își vor da seama ori vor intui care este realitatea și o să deschidă focul sau o să se ajungă la luptă directă. Nu suntem în situația de-a ne lupta, iar tatăl tău știa asta când ne-a atras în capcană. Dar vom lupta dacă e nevoie. Nu ne vom da înapoi din fața ferocității Spaniei. Spunând acestea, puse mâna pe gura de încărcare a tunului de care era legat don Diego. Te rog să mă înțelegi cât se poate de clar: la prima lovitură de tun de pe „Encarnacion”, noi vom răspunde cu tunul ăsta. Ne-am înțeles, sper ?

Alb ca varul și tremurând tot, tânărul Espinosa se holbă în ochii necruțători care-l fixau.

—Mai încape vorbă ? spuse cu glas sfârșit, rupând tăcerea în care se cufundaseră cu toții. Și totuși, ceva nu e clar. Ce vreți să înțeleg ? Puteți evita lupta ? Dacă știți o cale sau dacă vă puteți folosi de oamenii tatălui meu — dacă la asta v-ați referit — spuneți-mi !

— Am putea evita lupta dacă don Diego de Espinosa s-ar duce la fratele lui, să-l asigure el personal pe acesta că totul este în ordine pe „Cinco Llagas”, și că vasul este într-adevăr al spaniolilor, așa cum se vede după pavilion. Dar, desigur, don Diego nu poate merge personal pentru că e... ocupat. Să zicem că-l cam trec frigurile momentan, și deci trebuie să stea la pat în cabina lui. Dar tu, fiul lui, ai putea face asta, și totodată să duci omagiile tale unchiului. Ai să te duci într-o barcă, o să ai șase vâslași spanioli, și pe mine — un spaniol distins eliberat din captivitate în recenta incursiune în Barbados; te voi însoți ca să te supraveghez. Dacă ne întoarcem vii și fără niciun incident de orice natură până ce urcăm din nou la bord, don Diego rămâne în viață, la fel și voi toți. Dar dacă întâmpinăm o cât de mică neplăcere, fie din trădare sau din neșansă — deci indiferent de motiv — vom deschide focul, așa cum am explicat, cu tunul ăsta, iar tatăl tău va cădea victimă conflictului.

Se opri o clipă. Din rândul camarazilor lui se auziră murmure aprobatoare, din rândul spaniolilor — foială. Tânărul Espinosa rămase în fața lui, trecând de la paloare la îmbujorare puternică. Aștepta o indicație din partea tatălui, însă nu primi nici una. Părea că dârzenia lui don Diego se consumase dramatic în fața violentului test. Stătea moale în frânghiile cel susțineau și nu spunea nimic. În mod clar, nu îndrăznea să-și încurajeze fiul să se împotrivească și probabil că-i era rușine să-l implore să cedeze. Așa că lăsă decizia în totalitate în mâinile tânărului.

— Haide, spuse Blood. Haide, cred c-am fost destul de clar. Ce zici ?

Don Esteban își umezi buzele uscate și-și șterse sudoarea de pe frunte cu podul palmei. Preț de o clipă, ochii i se fixară în umerii tatălui, parcă implorând îndrumare. Însă tatăl rămase mut. Băiatul lăsă să-i scape ceea ce semăna cu un oftat.

— Accept, răspunse într-un final și se întoarse spre spanioli. Iar voi o să acceptați de asemenea, insistă cu

pasiune. De dragul lui don Diego și al vostru — de dragul vieților noastre. Altminteri, omul ăsta o să ne căsăpească pe toți fără milă.

Din moment ce el cedase și nici măcar conducătorul lor nu opusese vreo rezistență, ce rost avea să-și provoace singuri moartea într-un gest de un eroism inutil? Răspunseră fără ezitare că aveau să facă ceea ce li se cerea. Blood se întoarse și merse spre don Diego.

— Îmi pare rău că vă pun într-o lumină nefavorabilă, dar... Preț de o secundă ezită, apoi se încruntă analizându-și îndeaproape prizonierul. După acea pauză abia perceptibilă, continuă: Dar nu cred că aveți altă soluție în afară de aceasta, care este destul de neplăcută, însă puteți conta pe mine c-am s-o fac să dureze cât mai puțin.

Don Diego nu răspunse. Peter Blood așteptă puțin, urmă- rindu-l, apoi se înclină și se îndepărtă.

Don Pedro Sangre

După schimbul de semnale ce se cuvenea, „Cinco Llagas” și „Encarnacion” ajunseră la un sfert de milă depărtare una de alta. Pe apele unduitoare și translucide dintre cele două corăbii, „Cinco Llagas” lansă o barcă cu șase vâslași. La proră stăteau don Esteban de Espinosa și căpitanul Peter Blood. De asemenea, încărcaseră două cuferे cu cincizeci de mii de reali. În acele vremuri, aurul era considerat cea mai bună dovadă de încredere, iar Blood era hotărât să se arate de partea celorlalți prin tot ce făcea. Ceilalți de pe corabie găsiseră gestul inutil și costisitor, dar tot decizia lui Blood învinsese. Avea cu el un pachet voluminos destinat unui mare nobil spaniol, cu pecetea și blazonul familiei Espinosa — încă o dovadă încropită la repezeală într-o cabină de pe „Cinco Llagas”. Ultimele minute le folosi pentru a-i mai da instrucțiuni tânărului însoțitor. Don Esteban își exprimă o ultimă neliniște:

— Și dacă vă trădați ? întrebă agitat.

— O să fie o nenorocire pentru toată lumea. L-am sfătuit pe tatăl dumitale să spună o rugăciune pentru noi. Depinde și de tine ca să mă ajuți efectiv.

— Am să fac tot posibilul. Dumnezeu mi-e martor că am să-ncerc, spuse băiatul.

Blood dădu din cap meditativ și nu-și mai vorbiră până când barca se ciocni de corpul masiv al corăbiei „Encarnacion”.

Don Esteban urcă pe scară, urmat îndeaproape de căpitanul Blood. Amiralul însuși se afla la mijlocul punții pentru a-i întâmpina. Era un bărbat chipeș, încrezut, foarte înalt și bătos, puțin mai în vârstă decât don Diego și mai încărunțit, însă aducând mult la înfățișare cu fratele său. Avea în spatele lui patru ofițeri și un călugăr în veșmintele ordinului dominican, alb cu negru.

Don Miguel deschise brațele pentru a-și primi nepotul, a cărui stare de panică o puse pe seama emoției, și după ce-l eliberă din îmbrățișare se întoarse spre însoțitorul lui don Esteban. Peter Blood se înclină elegant, degajat, cel puțin în aparență.

— Sunt don Pedro Sangre, anunță, practic traducând literal-mente numele lui, un nefericit nobil din Leon, eliberat din captivitate de generosul părinte al lui don Esteban.

Apoi, în puține cuvinte, schiță situația închipuitei sale răpiri și eliberări din mâinile blestemaților de eretici care stăpâneau Insula Barbados.

— *Benedicamus Dominum* !²⁴, adăugă încet călugărul la finalul poveștii.

— *Ex hoc nunc et usque in seculum* !²⁵, răspunse Blood, catolicul de ocazie, plecând fruntea.

Amiralul și ofițerii îl ascultară cu multă bunăvoință și-i făcură o primire cordială. Urmă mult-temuta întrebare:

— Dar fratele meu ? De ce n-a venit el să mă salute ?

De data asta răspunse tânărul Espinosa.

— Tata a fost nespus de îndurerat că a trebuit să se lipsească de-o asemenea onoare și plăcere. Dar, din păcate, e ușor indispus — nimic grav, dar suficient cât să vrea să rămână în cabina lui. O febră ușoară ca urmare a unei răni căpătate din recentul raid asupra Barbadosului, care i-a adus și chinurile.

²⁴ Lăudat fie Domnul ! (lb. latină).

²⁵ Acum și în vecii vecilor ! (lb. latină).

—Nu e cu putință, nepoate ! protestă don Miguel, criticându-l cu ironie. Nici nu vreau s-aud. Am onoarea de-al reprezenta pe ocean pe însăși Majestatea Sa, care a făcut pace cu regele Angliei. Deja mi-ai spus mai mult decât trebuie să știu. Am să mă străduiesc să uit totul, și domnilor — se adresă ofițerilor — am să vă rog și pe dumneavoastră să uitați. Însă privind la căpitanul Blood, care-l urmărea fără să clipească, făcu un semn cu ochiul. Apoi adăugă ceva ce pe dată făcu să-i dispară licărul din priviri: Dacă Diego nu poate veni la mine, am să mă duc chiar eu la el.

Preț de o clipă, fața lui don Esteban se făcu albă de frică. Apoi, Blood începu să vorbească pe un ton jos, confidențial, în care se împleteau admirabil seninătatea, puterea de convingere și ironia vicleană.

—Don Miguel, desigur, dacă asta voiți. Dar este exact ceea ce n-ar trebui să faceți — exact ceea ce don Diego n-ar vrea să faceți. Nu puteți să-l vedeți până ce nu i se vindecă rănilile. Este chiar dorința lui. Și de-asta nu se află el aici. Adevărul e că rănilile nu sunt chiar atât de grave încât să-l împiedice să vină. Mai degrabă gândul la propria persoană și la neplăcuta poziție în care v-ați pomeni dacă ați fi aflat din gura lui despre cele întâmplate... După cum chiar Excelența Voastră a spus, s-a făcut pace între Majestatea Sa regele Spaniei și regele Angliei, iar fratele dumneavoastră... Aici se opri o clipă. Sunt sigur că nu e cazul să spun mai multe. Ce veți auzi de la noi sunt doar niște zvonuri. Excelența Voastră trebuie să înțeleagă.

Excelența Sa se încruntă bănuitor.

—Înțeleg... parțial, spuse, iar căpitanul Blood avu o tresărire de moment. Oare spaniolul se îndoia de bunele lui intenții ? Cu toate astea, el însuși putea spune că după vorbă și veșminte aducea a spaniol get-beget; și oare nu-l avea pe don Esteban acolo ca să-i confirme ? Se lansă în alte explicații pentru a căpăta o confirmare, înainte ca amiralul să mai apuce să spună ceva.

—Jos în barcă avem două cufere cu cincizeci de mii de reali, pe care le oferim Excelenței Voastre.

Excelența Sa tresări, iar ofițerii lui începură să se agite.

—Realii sunt captura pe care a dobândit-o don Diego de la guvernatorul...

—Ajunge, pentru Dumnezeu, niciun cuvânt în plus ! strigă alarmat amiralul. Fratele meu vrea să-mi dea mie banii, să-i duc eu în Spania ? Asta e o problemă care ne privește doar pe noi. Deci, se face. Dar trebuie să știu — și ezită o clipă. Un pahar de vin de Malaga în cabina mea, vă rog, îi invită el, cât timp cuferele sunt urcate la bord.

Dădu ordine cu privire la cufere, apoi deschise calea spre cabina lui mobilată elegant, urmat fiind de cei patru ofițeri și de călugăr. Stând mai apoi la masă, cu vinul arămiu în paharele pe care servitorul nu contenea să le umple, don Miguel începu să se amuze și să-și mângâie bărbuța ascuțită și grizonantă.

— *Virgen santissima* !²⁶ Fratele meu chiar se gândește la toate. Dacă era după mine, aș fi comis indiscreția de-a da buzna peste vasul lui într-un asemenea moment. Și aș fi putut asista la o scenă care ar fi fost greu de ignorat pentru mine, în calitate de amiral al Spaniei.

Atât Esteban, cât și Blood se grăbiră să încuviințeze, apoi Blood ridică paharul pentru a bea întru gloria Spaniei și întru blestemarea nenorocitului de Iacob, care ocupa tronul Angliei. Măcar ultima parte a urării fu sinceră. Amiralul râse cu poftă.

—Fratele meu ar trebui să fie aici, să vă înfrâneze entuziasmul. Trebuie să știți că Majestatea Sa regele Spaniei și monarhul Angliei sunt în termeni foarte buni. Nu se cade o asemenea urare în cabina asta. Dar dacă tot ați făcut-o, cu atât mai mult cu cât a fost din partea unuia care are atâtea motive personale să-i urască pe câinii de englezi — o s-o onorăm, dar neoficial.

²⁶ Sfântă Fecioară ! (lb. latină).

Râseră și băură spre blestemarea regelui Iacob — neoficial, e-adevărat, însă cu atât mai ardent. După care don Esteban, neliniștit în ce privea soarta părintelui său și amintindu-și că agonia lui don Diego se prelungea cu fiecare clipă în care-l țineau în cumplita poziție în care se afla chiar în acele clipe, se ridică și anunță că trebuiau să se retragă.

— Tata se grăbește să ajungă în Santo Domingo, explică. M-a instruit să nu zăbovesc mai mult decât este necesar doar pentru a te îmbrățișa. Ar trebui să ne dai permisiunea să plecăm, unchiule.

Date fiind circumstanțele, unchiul nu insistă.

Se întoarseră astfel pe punte, iar Blood cercetă neliniștit oamenii aliniați lângă parapet, discutând degajat cu spaniolii care așteptau jos în barcă. Gesturile lor îi dovediră că nu avea motive de îngrijorare. Vâslașii lor fuseseră prudenți și discreți. Amiralul își luă la revedere de la Esteban cu multă afecțiune și de la Blood, cu multă ceremonie.

— Îmi pare atât de rău că trebuie să ne despărțim așa de curând, don Pedro. Aș fi vrut ca vizita dumneavoastră pe „Encarnacion” să fie mai lungă.

— Sper să ne revedem.

— Mă flatați mai mult decât e necesar.

Ajunseră la barca lor și începură să vâslească spre „Cinco Llagas”. Pe când se îndepărtau, amiralul făcându-le cu mâna de la pupa, auziră un șuiert și, înainte s-apuce s-ajungă pe „Cinco Llagas”, văzură cealaltă corabie executând o voltă sub vânt. Steagul spaniol se întoarse și primiră salutul unei salve de tun. De pe bordul de la „Cinco Llagas”, Hagthorpe avu sclipirea de minte să răspundă în aceeași manieră.

Mascarada se încheiase. Dar avea să urmeze și epilogul, un element ce urma s-aducă o notă de ironie sumbră întregii scene. Când pășiră la bord, Hagthorpe înaintă ca

să-i întâmpine. Blood observă expresia încordată de pe chipul lui și ochii săi aproape speriați.

—Deci ați aflat ! spuse Blood calm.

Hagthorpe se uită la el cu o privire care ascundea ceva.

—Don Diego..., începu și se opri, apoi se uită din nou la Blood.

Observând pauza și privirea, Esteban veni mai în față, negru de furie.

—Ți-ai încălcat cuvântul, câine ? L-ai rănit ? strigă, iar cei șase spanioli care erau cu el începură să se agite și să pună întrebări furioase.

—Noi nu ne încălcăm cuvântul, spuse Hagthorpe ferm, fără drept de apel pentru ceilalți. Și nici n-a fost cazul de data asta. Don Diego a murit înainte ca voi s-ajungeți pe „Encarnacion”.

Peter Blood tăcu.

—A murit ? urlă Esteban. Vrei să spui poate că tu l-ai omorât ! De ce-a murit ?

—Dacă este să judec eu, se uită Hagthorpe la băiat, a murit de frică.

Don Esteban îl plesni peste față, iar Hagthorpe i-ar fi întors palma dacă n-ar fi intervenit Blood. De asemenea, spaniolii îl opriră pe tânărul Esteban.

—Gata, spuse Blood. L-ai provocat pe acest băiat insultându-i tatăl.

—N-am vrut să-l insult, spuse Hagthorpe, mângâindu-și obrazul. Asta s-a întâmplat. Veniți să vedeți.

—Am văzut, spuse Blood. A murit înainte ca noi să plecăm. Când i-am vorbit înainte să plecăm atârna deja mort în frânghii.

—Poftim ? strigă Esteban.

Blood se uită la el grav, dar, în ciuda înfățișării lui serioase, părea că-și râde, însă fără a găsi nimic amuzant.

—Da, știam ! spuse apoi, și don Esteban se uită la el cu ochii ieșiți din orbite.

—Nu te cred.

—Ai putea să mă crezi. Sunt doctor și știu bine cum arată moartea.

Din nou se lăsă tăcere, în vreme ce tânărul începuse să se resemneze.

—Dacă știam, zise tânărul cu glas răgușit, acum erai spânzu-rat de catargul de pe „Encarnacion”.

—Știu, zise Blood, și chiar sunt conștient de foloasele pe care cineva le poate trage din neștiința altcuiva.

—Dar tot o s-atârni odată și-odată acolo, spuse băiatul, nebun de furie.

Căpitanul Blood dădu din umeri și se întoarse pe călcăie. Dar nu ignoră cuvintele tânărului — nici el, nici Hagthorpe și nici ceilalți care-l mai auziră și care se strânseseră la sfat în acea noapte, în cabina principală. La acest sfat voiau să se hotărască ce să facă mai departe cu prizonierii spanioli. Aveau în vedere că Insula Curaçao era acum prea departe și că începeau să nu mai aibă apă și provizii, că Pitt nu putea în niciun caz să preia cârma corăbiei. Se hotărâră să meargă pe la est de Insula Hispaniola, spre coasta nordică, și astfel să ajungă în Tortuga²⁷, paradisul corsarilor, iar în portul respectiv măcar nu mai erau în pericol ca cineva să încerce să recupereze corabia. Se punea problema dacă să-i ducă pe spanioli cu ei sau să-i lase într-o barcă să se descurce până pe coasta insulei, cam la zece mile depărtare. Blood însuși susținea ideea asta.

—Nu avem altceva de făcut, insistă. În Tortuga au să fie jupuiți de vii.

—Adică o pedeapsă mai mică decât merită ticăloșia lor, mormăi Wolverstone.

—Și știi bine, Peter, amenințările făcute de băiat dimineată. Dacă scapă și-și duce la bun sfârșit cuvântul și

²⁷ Île de la Tortue (Tortuga) — insulă care face parte din arhipelagul Antilelor Mari, fiind situată la nord de Hispaniola. Ea aparține de Haiti. În secolul al XVII-lea era cunoscută ca un cuib de pirați.

ajunge la unchiul lui, e mai mult decât posibil să pună în aplicare execuția în sine.

Argumentul nu-l făcu nici măcar să clipească pe Peter Blood. Probabil că pentru unii nu înseamnă mult, dar nu-mi permit să dau la o parte o situație care-l avantajează atât de mult și care-i dovedește cinismul înăscut, tocmai date fiind astfel de situații și dat fiind pesimismul lui.

— Nu mă interesează amenințările lui.

— Ar trebui să te intereseze, spuse Wolverstone. Cel mai înțelept ar fi să-l spânzurăm împreună cu restul.

— Înțelepciunea nu e umană, spuse Blood. E mult mai uman să greșești, cu toate că e cu adevărat ieșit din comun să greșești și să te afli pe marginea prăpastiei. Iar noi o să fim ieșiți din comun. La naiba ! Nu am destul sânge rece ca să-i pot omori. În zorii zilei îi punem într-o barcă, le dăm un bidon de apă și un sac de pesmeți și să se ducă dracului.

Și cu asta puse capăt subiectului și așa rămase, dată fiind autoritatea cu care ceilalți îl investiseră și pe care el și-o asumase cu îndârjire. În zorii zilei următoare, don Esteban și spaniolii fură puși într-o barcă și lăsați să se ducă unde voiau. Două zile mai târziu, corabia ajunsese în golful stâncos Cayona, pe care natura parcă-l crease pentru a fi stăpânit de oameni puternici ca aceia care se înstăpâniseră pe acea insulă.

Tortuga

Avenit vremea să dezvăluim faptul că povestea aventurilor căpitanului Blood a supraviețuit mai ales prin strădania lui Jeremy Pitt, cârmaciul din Somersetshire. Pe lângă talentul lui de navigator, admirabilul tânăr a dovedit un neobosit talent și în arta scrisului, căci s-a arătat inspirat lăsându-și gândurile să curgă sub influența afecțiunii pe care cu siguranță i-a purtat-o lui Peter Blood. El a ținut jurnalul de bord al fregatei cu patruzeci de tunuri, numită „Arabella”, pe care servea în calitate de ofițer de marină; și încă ce jurnal a ținut — așa cum eu n-am mai văzut. Are peste douăzeci de volume groase — dintre care unele s-au pierdut, altele au pagini rupte, din păcate, deci nu au prea mare folos. Dar dacă vreodată, pe parcursul îndelungilor mele ore de studiu — căci sunt păstrate în biblioteca domnului James Speke de Comerton — m-am răzvrătit împotriva acelor lacune, am fost în egală măsură intrigat de prolixitatea excesivă a celorlalte informații și de dificultatea de a desprinde din întreg detaliile cu adevărat importante.

Bănuiesc că Esquemeling²⁸, deși nu știu cum sau unde, trebuie să fi avut acces la aceste documente, încât să-și fi extras din ele minunatele idei pentru mai multe aventuri pe care le-a pus în seama propriului erou, căpitanul Morgan.

²⁸ John Esquemeling — membru al bandei de pirați conduse de Morgan.

Dar asta numai așa, ca fapt divers. Am menționat-o numai ca avertisment, pentru că, atunci când va veni vremea să relatez episodul de la Maracaibo, aceia dintre voi care l-au citit pe Esquemeling s-ar putea să creadă chiar că acele lucruri care-i sunt atribuite pe bună dreptate lui Peter Blood au fost practic înfăptuite de Morgan. Totuși, cred că dacă veți pune în balanță motivația lui Blood și cea a amiralului spaniol în contextul respectiv și când veți analiza cât de bine se integrează evenimentul în existența lui Blood — pe când raportat la viața lui Morgan, e doar un fapt desprins din context — o să ajungeți la concluzia mea și-o să vă dați seama care e de fapt plagiatul.

Primul volum din acel jurnal de bord cuprinde aproape în întregime o retrospectivă a evenimentelor petrecute până când Blood a ajuns în Tortuga. Acest jurnal și procesele-verbale ale instanțelor de judecată din epocă sunt până acum principalele surse ale istorisirii mele, deși nu singurele. Pitt accentuează faptul că tocmai amănuntele asupra cărora am insistat, și numai acestea, l-au determinat pe Peter Blood să caute adăpost în Tortuga. El se dezlănțuie pe multe pagini și cu o vehemență care demonstrează clar că mai exista o opinie contrară că Blood (sau camarazii lui) nu plănuia să dea mâna cu corsarii francezi care, la adăpostul unei protecții semioficiale, făcuseră din Tortuga bârlogul de unde se porneau în necruțătoarele aventuri de piraterie, mai ales în defavoarea Spaniei. Pitt ne spune că Blood intenționase inițial să o ia spre Franța sau Olanda. Dar în decursul multelor săptămâni în care așteptase o corabie dispusă să-l ducă într-una dintre aceste țări, resursele i se diminuaseră, pentru ca în final să se risipească definitiv. În plus de asta, cronicarul lui crede că descoperise în atitudinea prietenului său semnele unei tulburări tainice, și a pus asta pe seama consumului excesiv de alcool tare, căruia Blood i s-a dat în acele zile de toropeală, decăzând astfel la nivelul aventurierilor sălbatici cu care începuse să se asocieze pe

insulă. Nu mă-ndoiesc că în toată treaba asta Pitt se face vinovat doar de o oarecare subiectivitate, căci își scuză eroul. Cred că existau multe amănunte care-l tulburau pe Peter Blood în acele zile. O dată era gândul la Arabella Bishop — și nu ne putem permite să ignorăm faptul că aceasta îi ocupa o bună parte din gânduri. Îl înnebunea ispita a ceea ce nu putea obține. O dorea pe Arabella, dar știa că fata era irevocabil și pentru totdeauna departe de el. În plus, deși își dorea să ajungă în Franța sau în Olanda, nu știa ce avea să facă odată ajuns acolo. La urma urmei, era doar un sclav evadat, un haiduc în propria țară și un venetic în oricare alta. Mai era marea, care avea o anume chemare pentru cei răzvrățiți împotriva lumii întregi. Având în vedere spiritul aventuros care-l îndemnase cândva să se avânte pe ocean doar de amorul artei, având în vedere că acum spiritul lui era aprins de-o nesăbuită dorință hrănită din natura lui de haiduc, că educația lui militară și navală îl îmboldea să accepte ispitele care îi apăreau înaintea ochilor, vă mai întrebați dacă sfârșitul lui era aproape ? Și luați seama că aceste tentații nu veneau doar din partea corsarilor pe care-i cunoștea prin tavernele aceluia paradis pierdut din Tortuga, ci chiar din partea domnului d'Ogeron, guvernatorul acestui petic de pământ, care percepea un procent de zece la sută din toate prăzile care ajungeau în portul cu pricina — dată fiind datoria lui în calitate de conducător al insulei — căci profita de banii pe care trebuia să-i transforme în titluri de stat pentru Franța. O afacere care ar fi stârnit dezgustul, având în vedere că era efectuată de niște aventurieri soioși și pe jumătate beți, de niște corsari, tâmplari, mateloți englezi, francezi sau olandezi, dar care devenea o formă aproape nobilă de a face comerț când era impusă de un domn distins, între două vârste, care în calitatea lui de reprezentant al Companiei Indiilor de Vest părea că reprezintă însăși Franța. În plus de asta, din punctul de vedere al unui bărbat — fără a-l exclude aici pe Jeremy Pitt, despre care ne amintim că avea în sânge

insistentă, ba chiar imperioasă chemare spre ocean — cei care scăpaseră împreună cu Peter Blood de pe plantațiile din Barbados și care, la fel ca el, nu știau încotro s-o mai apuce, fură cu toții ademeniți să se alătore mării Frății de Coastă²⁹ (după cum se autointitulau respectivii insulari îndrăzneți). Iar glasurile lor se uniră cu altele pentru a-l convinge pe Blood și a-i cere să continue să le fie conducător așa cum fusese încă de la plecarea din Barbados, ba chiar se jurară să-l urmeze loiali oriunde avea să-i îndrume. Și astfel, ca să scurtăm toată povestea spusă de Jeremy despre acest subiect, Blood a sfârșit prin a ceda presiunii lor, abandonându-se în mâinile destinului. *Fata viam invenerunt*³⁰, cum ar zice chiar el.

Dacă a ajuns să reziste atât de mult, cred că e datorită gândului la Arabella, care-l tulbura. La început, sau poate nici chiar după aceea, nu ținuse seama de faptul că le era dat să nu se mai vadă niciodată. Își închipuia dezgustul cu care ea ar fi primit vestea că el devenise pirat, deși gândul în sine îl afecta ca și cum totul s-ar fi petrecut în realitate. Și chiar după ce trecu de această perioadă, gândul la ea îl însoțea pretutindeni. Făcu un compromis și-și zise că amintirea ei avea să fie pentru totdeauna otrăvitoare și prezentă. Se jură să păstreze gândul la ea, pentru a putea rămâne pe cât posibil cu mâinile curate, dată fiind aventura disperată la care se înhăma. Cu toate că nu-și făcea iluzii deșarte că o va cuceri vreodată și că o va face a lui, sau chiar că o va revedea, imaginea ei avea să se infiltreze în suflet ca o chemare dulce-amăruie și purificatoare. Dragostea ce nu ajunge să se materializeze niciodată rămâne adesea idealul care-l ghidează pe om. Astfel hotărât, își văzu de treabă. Ogeron, cel mai primitiv guvernator din câți întâlnise, îi oferă bani pentru a-și echipa cum se cuvine corabia — „Cinco Llagas” — pe care o rebotează „Arabella”. Asta după o mică ezitare, temându-se

²⁹ Grup format de corsarii de pe Insula Tortuga.

³⁰ Soarta își află singură calea (lb. latină).

că avea să-și dezvăluie prea direct sentimentele. Însă camarazii din Barbados văzură în asta o expresie a ironiei de care conducătorul lor se folosea în permanență.

La cei douăzeci de oameni pe care-i avea mai adăugă alți șaizeci, alegându-i cu prudență dintre pirații din Tortuga, împreună cu aceștia se lansă în expedițiile obișnuite ale Frăției de Coastă, în care fiecare om urma să fie plătit cu o parte din captură.

Spre deosebire de celelalte echipaje din Frăție, la bordul „Arabellei” nu exista obraznica lipsă de disciplină care domnea de regulă pe corăbiile corsarilor. Cei care îl însoțeau juraseră ascultare și supunere în toate față de el și de ofițerii pe care el îi alesese. Oricine nu agreea această condiție obligatorie putea foarte bine să-și aleagă un alt echipaj.

Spre sfârșitul lunii decembrie, la începutul sezonului musonic, Blood plecă pe mare cu corabia sa echipată și bine condusă și, înainte de-a se întoarce în luna mai dintr-o aventură răsunătoare, faima căpitanului Peter Blood făcuse deja furori și se răspândise ca vântul pe deasupra Mării Caraibelor. Chiar la începutul primei ieșiri se întâmplă să aibă loc o bătălie în Strâmtoarea Windward³¹, în care fusese implicat un galion spaniol, ce se sfârșise cu capturarea și mai apoi cu scufundarea acestuia. Urmă un raid îndrăzneț asupra mai multor pirogi din flota spaniolă în Rio de la Hacha³², de unde se aleseseră cu o pradă foarte bogată de perle. Mai întreprinseră o expediție pe uscat, pe țărmurile aurii de la Santa Maria³³, pe coastă; întreaga poveste a acestei expediții e de-a dreptul incredibilă. Au mai fost și alte expediții mai mici din care echipajul „Arabellei” și-a câștigat faima și bogăția și din care a ieșit aproape fără pierderi. Astfel, înainte de întoarcerea în portul Insulei

³¹ Strâmtoare între insulele Cuba și Hispaniola.

³² Capitala districtului La Guajira din nordul Columbiei, cunoscută în timpurile coloniale pentru resursele de perle.

³³ Capitala districtului Hiula din nordul Columbiei.

Tortuga în luna mai a anului următor, unde avea să fie reparată și reechipată — pentru că vă dați seama că nu ieșise tocmai nevătămată — renumele corăbiei și al lui Peter Blood se răspândise din Bahamas în Insulele Windward, din New Providence în Trinidad. Ba ecourile răzbătură până în Europa, la curtea regelui Iacob, unde se lansară critici virulente din partea ambasadorului Spaniei, căruia i se răspunse că era greșită părerea conform căreia căpitanul Blood ar fi avut vreun sprijin din partea regelui. Ba chiar, căpitanul se număra printre proscrișii rebeli, era un sclav evadat și orice măsuri inițiate de Majestatea Sa regele Spaniei aveau să se bucure de sprijinul integral al regelui Iacob al II-lea. Don Miguel de Espinosa, amiralul Spaniei în Indiile de Vest, și nepotul acestuia, don Esteban, care naviga alături de el, nu erau indiferenți față de dorința de a-l duce pe aventurierul irlandez la spânzurătoare. Pentru ei, ideea de a-l captura pe Blood, care acum devenise o problemă internațională, era și o ambiție de familie. Prin intermediul lui don Miguel, Spania nu pregetă să lanseze amenințări. Acestea ajunseră până-n Tortuga și, odată cu ele, și certitudinea că don Miguel nu se afla în spatele lor doar prin autoritatea cu care-l investise propria țară, ci și cu sprijinul forțelor engleze.

Căpitanul Blood nu era deloc impresionat de forțele care se coalizau împotriva lui și nici nu avea de gând să ruginească la adăpostul oferit de Tortuga.

Date fiind suferințele la care alți semeni de-ai lui îl supu- seseră, decise să facă din Spania calul lui de bătaie. Astfel, admise că avea un dublu scop: câștiga și, în același timp, servea, într-adevăr, nu regelui din casa Stuartilor³⁴ pe care-l ura, ci Angliei și, implicit, întregii civilizații din Lumea Nouă, pe care cruda, trădătoarea, lacoma și bogata Castilie încerca s-o distrugă.

³⁴ Casa Regală din Anglia — fondată de Robert al II-lea al Scoției, în 1371, încheiată cu domnia reginei Ana a Marii Britanii în 1603. În total, casa Stuart a dat nouă monarhi (printre care și pe Iacob al II-lea).

Într-o zi, pe când stătea cu Hagthorpe și Wolverstone fumându-și pipele și sorbind dintr-o sticlă de rom, în duhoarea înăbușitoare de gudron și tutun stătut dintr-o tavernă de pe țărm, Blood fu acostat de un pirat de-o eleganță uluitoare, îmbrăcat într-o jiletcă din satin albastru-închis, cu dantelă aurită, cu un brâu purpuriu gros care-i încojura talia.

— *C'est vous qu'on appelle Le Sang*³⁵ ? îl întrebă străinul.

Căpitanul Blood se uită în sus pentru a-l analiza pe interlocutor înainte de-a răspunde. Străinul era un bărbat înalt, cu o conformație suplă, un chip smead acvilin, surprinzător de atrăgător. Pe mâna cu unghii îngrijite pe care și-o ținea pe sabia prelungă scliffea un inel cu diamant, în urechi purta cercei de aur, oarecum mascați de cârlionții părului său castaniu și pomădat. Căpitanul Blood își scoase pipa din gură.

— Mă numesc Blood, spuse, Peter Blood. Spaniolii mă știu de don Pedro Sangre; francezii îmi pot spune Le Sang, dacă așa preferă.

— Bun, spuse îndrăznețul aventurier în engleză, și, fără a mai aștepta alte invitații, își trase un scaun la masa murdară. Numele meu e Levasseur, îi informă pe cei de față, care, în afară de Blood, se uitau chiorâș la el. Poate ați auzit de mine.

Într-adevăr, auziseră. Era comandantul unei corăbii cu douăzeci de tunuri, care ancorase în port cu o săptămână în urmă și al cărei echipaj era alcătuit în mare parte din corsari francezi din Hispaniola de Nord, oameni care aveau toate motivele să-i urască pe spanioli chiar mai abitir decât pe englezi. Levasseur îi adusese înapoi, la Tortuga, dintr-o campanie minoră și nereușită. Ar fi fost totuși nevoie de mai multe eșecuri pentru a pune capăt inegalabilei îngâmfare cu care era înzestrat tânărul. Reputația lui era arhicunoscută

³⁵ Vă numiți Le Sang ? (lb. franceză).

în rândul Frăției de Coastă: un ticălos de corsar zgomotos, aprig la mânie, mare băutor și jucător. Se bucura și de o reputație de altă natură. Ceva din aroganța și vulgaritatea lui ostentativă atrăgea femeile ca un magnet. Căpitanului Blood nu i se păru nimic ciudat în faptul că se fălea cu succesele sale în dragoste, *bonnes fortunes*³⁶, dar i se părea curios faptul că laudăroșenia lui avea o oarecare justificare. Circula un zvon conform căruia până și *mademoiselle* d'Ogeron, fiica guvernato-rului, fusese prinsă în plasa farmecelor lui fatale și că Levasseur îndrăznise chiar să-i ceară mâna, în vederea căsătoriei. Guvernatorul d'Ogeron îi dăduse singurul răspuns posibil, și anume îi arătase ușa.

Levasseur plecase înfuriat, jurându-se pe toți sfinții c-avea s-o facă pe domnița cu pricina să devină a lui și că d'Ogeron avea să regrete amarnic afrontul adus. Acesta era așadar străinul care se oferi să se asocieze cu căpitanul Blood, punând la dispoziție nu doar propria persoană, ci și corabia lui și echipajul acesteia.

Cu doisprezece ani înainte, pe când era numai un puști de douăzeci de ani, Levasseur călătorise alături de monstrul numit L'Ollonais și în aventurile lui ulterioare pusese în practică tot ce învățase de la sinistrul său profesor. Mă indoiesc că s-ar fi aflat în acele zile un ticălos mai mare printre membrii Frăției decât acest Levasseur. Și oricât de respingător l-ar fi găsit, căpitanul Blood nu negă faptul că propunerea tânărului era îndrăzneată, creativă și plină de resurse și se văzu nevoit să admită chiar că se puteau asocia pentru expediții mai ample la care nu s-ar fi încumetat de unul singur. Apogeul proiectelor lui Levasseur era un raid asupra coastei bogatului oraș Maracaibo³⁷. Dar recunoștea și el că aveau nevoie de cel puțin șase sute de oameni, care n-ar fi încăput pe corăbiile pe care le-aveau acum. Trebuiau să întreprindă raiduri preliminare, care să aibă ca scop capturarea altor nave. Pentru că-i dis plăcea

³⁶ Favorurile unei femei (lb. franceză).

³⁷ Oraș din nordul Venezuelei, al doilea ca mărime din țară.

persoana lui Levasseur, căpitanul nu acceptă de la bun început. Dar pentru că-i surâdea propunerea, acceptă totuși să se mai gândească. Fiind presat atât de Hagthrope, cât și de Wolverstone, care nu-i împărtășeau tentația de a-l respinge pe francez, urmarea propunerii fu că într-o săptămână Levasseur și Blood întocmesc documentele și le semnează, ei și camarazii lor. Aceste acte stabileau, printre altele, proviziile comune ambelor vase; în caz că o apucau pe căi diferite, fiecare trebuia să dea socoteală pentru toate bunurile prădate, iar corabia care captura o anumită pradă beneficia de trei cincimi din valoarea acesteia, în timp ce restul revenea asociaților. Bunurile aveau mai apoi să fie împărțite membrilor echipajelor fiecărui vas, conform documentelor. În rest, contractele conțineau alineatele obișnuite, printre care și acela conform căruia orice membru al echipajului găsit vinovat de sustragerea sau tăinuirea vreunui obiect din pradă, chiar și în valoare de un peso, urma să fie spânzurat de un catarg.

După ce stabiliră toate acestea, se pregătiră de ieșirea în larg. În seara de dinaintea ridicării ancorei, Levasseur scăpă ca prin urechile acului de glonțul îndreptat spre el în timp ce încerca, asemenea unui trubadur romantic, să se cațere pe zidul grădinii guvernatorului, cu intenția de a-și lua un bun rămas plin de pasiune de la infatuata mademoiselle d'Ogeron. Renunță după ce se trase de două ori asupra lui dintr-o tufă parfumată de piper, în care erau postate gărzile guvernatorului. Plecă jurând să ia măsuri foarte precise și total diferite la întoarcere. În acea noapte, dormi la bordul navei sale pe care, cu extravaganța-i caracteristică, a numit-o „La Foudre”³⁸.

Tot la bordul corăbiei primi a doua zi vizita căpitanului Blood pe care îl întâmpină numindu-l, oarecum ironic, „amiralul” lui. Irlandezul venise să stabilească ultimele detalii, dintre care ce ne preocupă pe noi este o înțelegere

³⁸ Trăsnetul (lb. franceză).

conform căreia, dacă în timpul raidului vreuna dintre corăbii se separa de cealaltă, din greșeală sau din necesitate, trebuiau să se reunească în cel mai scurt timp posibil în portul Insulei Tortuga. Apoi, Levasseur îl invită pe „amiralul” său la prânz și băură în cinstea reușitei acestei expediții. Levasseur bău atât de mult încât, până când se despărțiră, era cât se poate de beat și totuși judeca. În final, spre seară, căpitanul coborî și fu dus înapoi la falnica lui corabie, cu parapeți vopsiți în roșu și hublouri lucitoare pe care discul aprins al soarelui ce asfințea le scâldea într-o flacără roșiatică. Blood era încercat de-o ușoară neliniște. Am menționat faptul că știa să judece omul, iar opiniile pe care și le formase despre Levasseur îl tulburau tot mai mult, pe măsură ce se apropia ora de plecare, îi mărturisi aceasta și lui Wolverstone, care-l întâmpină când urcă pe „Arabella”.

— Voi m-ați somat să semnez hârtiile alea, șarlatanilor, și mare mirare dac-o să iasă ceva bun din asocierea asta.

Uriășul chior de-un ochi îl măsură pe Blood cu ochiul cel bun, însetat de sânge, rânji și-și împinse bărbia în afară.

— Le frângem gâturile dacă ne trădează.

— Așa e, dacă o să fim lângă ei ca s-o facem. Cu asta încheie subiectul. Măine la primul semn de flux, ridicăm ancora, anunță și se duse în cabina sa.

Faptele eroice ale lui Levasseur

Adoua zi, pe la zece, cu o oră bună înainte de ceasul stabilit pentru plecare, o canoe trase lângă „La Foudre”. Un indian metis urcă la bord. Era îmbrăcat cu niște izmene murdare și o pătură roșie care îi servea drept mantie. El îi aducea căpitanului Levasseur un petic de hârtie, murdărit și mototolit. Căpitanul îl desfăcu și citi:

Iubitul meu,

Sunt pe bricul olandez „Jongvrouw”, care e pe punctul de a ieși în larg. Tatăl meu ne va separa pentru totdeauna și mă trimite în Europa, în grija fratelui meu. Te implor să mă salvezi. Scoate-mă din nefericita situație, eroul meu !

A ta neconsolată Madeline, care te iubește

Multiubitul erou fu mișcat până la lacrimi de acest mesaj disperat. Măsură cătrănit zarea pentru a vedea bricul olandez, despre care știa că pleca spre Amsterdam cu o încărcătură de piei și tutun. Nici urmă de ea în acel port strâmt, înconjurat de stânci. Încercă să-și alunge gândurile din minte. Drept răspuns, indianul îi arată cu degetul dincolo de valurile înspumate care demarceau poziția recifului ce constituia unul dintre principalele puncte de

rezistență ale fortului. Dincolo de acestea, cam la o milă distanță se zărea pânza unei nave.

—Acolo, spuse el.

—Acolo ! Francezul rămase neclintit cu privirea ținută spre acel punct, cu chipul alb ca varul. După care, întărâtat, se revoltă împotriva mesagerului. Dar tu de unde vii de-mi aduci numai asta ? Răspunde !

Indianul se făcu mic în fața mâniei francezului. Orice explicații ar fi avut, paralizase de spaimă. Levasseur îl apucă de gât, îl scutură de două ori rânjind, apoi îl aruncă spre găurile de scurgere de pe punte.

Omul se lovi cu capul de gura de tun și acolo rămase nemișcat, cu un firicel de sânge scurgându-i-se din gură. Levasseur își frecă palmele ca și cum s-ar fi scuturat.

—Aruncați-l peste punte, ordonă unor oameni care pierdeau timpul pe puntea mijlocie. Apoi ridicăți ancora; o luăm spre bricul olandez.

—Mai ușor, căpitane ! Ce-nseamnă asta ?

Levasseur simți o mână fermă pe umăr. Se întoarse și dădu nas în nas cu locotenentul Cahusac, un mișel de breton, o namilă de om care i se puse în față. Levasseur îi spuse ce voia să facă, în cuvinte de-o obscenitate inutilă.

Cahusac dădu din cap.

—Un bric olandez ? Imposibil ! Nu avem voie !

—Și cine-o să ne împiedice ? întrebă Levasseur cu un amestec de mirare și furie.

—In primul rând că echipajul nu o dorește. Apoi mai e căpitanul Blood.

—Puțin îmi pasă de Blood.

—Ar trebui să vă pese. El are puterea, banii și oamenii, și dacă l-ați cunoaște măcar puțin, ați ști că e gata să ne dea la fund înainte să apuce să negocieze cu olandezii. Are propriul mod de a practica meseria de corsar, așa că aveți grijă.

—Puah ! făcu Levasseur și își arătă dinții, fixând cu privirea velele din zare.

Dar nu rămase așa multă vreme. Spiritul imaginativ și plin de resurse pe care căpitanul Blood îl detectase în camaradul lui găsi nu după multă vreme o cale de ieșire. Blestemându-și sufletul, apoi alianța pe care și-o asumase — și asta încă înainte de-a ridica ancora — deja căuta moduri de-a se feri de ea. Sugestiile lui Cahusac erau adevărate. Blood n-ar fi permis niciodată acte de violență asupra olandezilor în prezența lui, dar se puteau comite în absența lui. Dată fiind situația, Blood se va vedea nevoit să le accepte, căci avea să fie prea târziu ca să protesteze. În mai puțin de-o oră, „Arabella” și „La Foudre” urmau să iasă în larg împreună. Fără să aibă habar de schimbarea de plan, căpitanul încuviință să ridice ancora mai devreme de ora stabilită atunci când văzu că și celălalt o face. Bricul olandez rămase în vizor toată ziua, deși spre seară imaginea lui păru că se îndepărtează devenind doar un punct, spre nord. Cursul stabilit de Blood și Levasseur o lua spre est, prin partea de miazănoapte a țărmului Insulei Hispaniola. „Arabella” urmă acest curs întreaga noapte. Iar când mijiră zorii, se pomeni de una singură. La adăpostul nopții, „La Foudre” se desprinsese spre nord-est, cu toate pânzele-n vânt. Cahusac încercase din nou să protesteze.

— Du-te dracului ! îi răspunsese Levasseur. O corabie tot o corabie rămâne indiferent sub ce steag, și deocamdată avem nevoie de corăbii. E un motiv îndeajuns de bun.

Locotenentul nu mai protestă, dar, din câte trăsesese el cu ochiul la bilețelul lui Levasseur, știa că superiorul lui nu căuta o corabie, ci o femeie; scutură din cap abătut și se îndepărtă ca să dea ordinele necesare. „La Foudre” se apropie tot mai mult de vasul olandez, ținându-se la nu mai mult de o milă în spatele acestuia, iar apariția corăbiei în vizor fu evident motiv de îngrijorare pe „Jongvrouw”. Fără îndoială că fratele domniței, recunoscând corabia lui Levasseur, agitase spiritele printre olandezi. Aceștia se grăbiră să ridice toate pânzele în vânt, în încercarea

disperată de a scăpa de urmăritori și bricul luă o poziție oblică față de „La Foudre”.

Pirații continuară să înainteze cu cea mai mare viteză, până când ajunseră la o distanță ce le-ar fi permis să trimită o salvă de avertisment înspre ceilalți. Atunci, „Jongvrow” viră mult rotindu-se cu cârma înspre „La Foudre” și deschise focul cu tunurile de la pupa. Ghiuleaua trasă de la mică distanță trecu prin pânzele corăbiei franceze, cauzând mici stricăciuni velelor. Urmă o mică luptă pe parcursul căreia vasul olandez lansă mai multe salve. La cinci minute după ce ajunseră bord lângă bord, „Jongvrow” fu prinsă de ancorele cu patru brațe aruncate de pe „La Foudre”, iar corsarii trecură cu mare zarvă dincolo. Comandantul bricului, roșu ca racul, ieși înainte pentru a-l înfrunta pe Levasseur, urmat îndeaproape de un nobil elegant și palid la față în care corsarul îl recunoscuse pe viitorul său cumnat.

—Căpitane Levasseur, aceasta este o faptă strigătoare la cer pentru care veți da socoteală. Ce căutați pe nava mea ? I

—La început căutam numai ce-mi aparține, ceva ce mi s-a furat. Dar din moment ce ați preferat războiul și ați deschis focul asupra noastră, cauzând ceva distrugerii corăbiei și omorând cinci oameni de-ai mei, atunci o să avem război, iar corabia dumată o să fie pradă de război.

De pe puntea superioară, *mademoiselle* d'Ogeron se uită în jos cu priviri sclipitoare și pline de admirație pentru preaiubitul ei erou. Într-adevăr, părea de-a dreptul glorios cum francezul îi domina pe cei de pe punte — chipeș, plin de autoritate și îndrăzneală. O văzu și el și țâșni spre ea cu un chiot de bucurie. Comandantul olandez i se puse în față, cu mâinile ridicate ca să-l oprească. Dar Levasseur nu stătu la taclale; era prea nerăbdător să ajungă la iubita lui. Scoase sabia pe care o avea și olandezul se prăvăli la picioarele lui, cu țeasta însângărată. Amorezatul trecu peste el, cu chipul luminat de fericire. De data asta însă, domnița

se trase înapoi oripilată. Era o fată abia ieșită din copilărie, înăltuță, cu un trup frumos sculptat, cu plete bogate de un negru lucios și un chip de culoarea fildeșului maturat. Privirea ei avea o notă de îngâmfare, accentuată de pleoapele coborâte ce-i umbreau ochii mari și negri. Dintr-un salt, iubitul francez ajunsese lângă ea. Piratul zvârli cât colo sabia însângerată și deschise larg brațele pentru a o îmbrățișa. Ea însă se feri până și în brațele lui, a căror îmbrățișare nu o putu însă refuza. Privirea fetei, care altădată îi înzestra chipul aproape perfect cu acea notă de aroganță, devenise înfricoșată de-a binelea.

— Ești a mea, în sfârșit a mea, după toate câte s-au petrecut ! strigă el exaltat, teatral, ca un adevărat erou.

Ea voi să-l îndepărteze și-și propti mâinile în pieptul lui.

— De ce ? De ce l-ai omorât ?

El râse așa cum ar fi făcut orice erou și răspunse brav, cu 1 superioritatea pe care un zeu ar avea-o asupra unui muritor pe care-l disprețuiește:

— S-a pus între noi. Fie ca moartea lui să fie un simbol, un avertisment. Fie ca toți cei care stau între noi să țină seama de ea și să ia aminte.

Rostise toate astea cu un teribilism extraordinar, iar fapta în sine era atât de îndrăzneță, de justificată, și atracția pentru el atât de irezistibilă, încât fata începu să tremure ca o prostuță și se lăsă amețită în îmbrățișarea lui pasională. Apoi, francezul o urcă pe umeri și păși larg, triumfător, ducând-o pe puntea corăbiei sale, unde fu primit cu urale de oamenii săi. Nesăbuitul frate al fetei ar fi putut strica această scenă romantică dacă n-ar fi existat agerul Cahusac care îl opri fără comentarii și-l alungă cât colo ca pe-un animal.

După care, în timp ce căpitanul se delecta cu surâsul domniței în cabina lui, Cahusac se ocupă de fructele prăzii de război. Echipajul bricului fu pus într-una dintre bărci și lăsat în plata Domnului.

Din fericire, fiind mai puțini de treizeci la număr, barca rezistă, cu toate că era supraîncărcată.

După ce examinează încărcătura de la bordul bricului, Cahusac lăasă un timonier-șef și douăzeci de oameni pe punte și pleacă pentru a conduce „La Foudre”, pe care o îndreptă spre sud, spre Insulele Leeward³⁹.

Cahusac nu era în cea mai bună dispoziție. Riscurile pe care și le asumaseră pentru capturarea bricului olandez și actul de violență asupra familiei guvernatorului de pe Insula Tortuga fuseseră exagerate comparativ cu valoarea prăzii. Îi expuse acestea lui Levasseur, pe un ton critic.

—N-ai decât să-ți ții opiniile pentru tine, îi răspunse căpitanul. Să nu crezi că sunt genul de om care-și pune ștreangul de gât fără să fie sigur că are să se elibereze la un moment dat. Am să-i trimit guvernatorului termenii mei de colaborare pe care va fi nevoit să-i accepte. Stabilește cursul ca să mergem spre Virgen Magra. Debarcăm și stabilim totul acolo. Și spune-le să-l aducă pe pământul de d'Ogeron în cabina mea.

Apoi, Levasseur se întoarse spre iubita sa. Fratele ei fu adus, întocmai cum ceruse. Căpitanul se ridică pentru a-l întâmpina, aplecându-și capul ca să nu se lovească de tavanul cabinei, căci era foarte înalt. Domnița se ridică și ea.

—De ce faci asta ? îl întreabă fata pe Levasseur, arătând spre mâinile legate fedeleș ale fratelui ei — o măsură de precauție din partea lui Cahusac.

—Nu-mi place, zise el. Vreau ca totul să se termine aici. Dacă domnul d'Ogeron își dă cuvântul de onoare...

—Nu-ți dau nimic, se repezi tânărul palid la față, care nu ducea lipsă de îndrăzneală.

—Vezi ? spuse indiferent Levasseur, mimând regretul, iar domnița se întoarse spre fratele ei.

³⁹ Insule din nordul Antilelor Mici.

— Henry, protestă, e o prostie ! Nu te comporti ca un prieten. Ești...

— Iar tu ești o prostuță, se repezi celălalt. Diminutivul nu-și avea rostul, mai ales că ea era mai înaltă ca el. Chiar crezi că vreau să ajung la un consens cu un ticălos de pirat ?

— Ai grijă, tinere ! râse Levasseur, însă deloc amabil.

— Nu vezi nesăbuința ta și răul pe care l-ai cauzat ? S-au pierdut vieți — au murit oameni — pentru ca monstrul ăsta să te poată aduce aici. Nu-ți dai seama, din poziția în care stai acum, de puterea acestei fiare de lângă tine, de ticăloșenia lui deprinsă într-o cușcă și alimentată prin prădăciuni și crime ?

Ar mai fi spus mult mai multe dacă Levasseur nu l-ar fi pocnit peste gură. Problema francezului era că nu-i plăcea să audă vorbindu-se despre el. Domnița își înăbuși un țipăt când își văzu fratele clătinându-se sub puternica lovitură. Tânărul se propti de perete, cu buza frântă și sângerând. Dar furia sa tot nu se potoli și se uită la sora lui, livid și cu un rânjel înspăimântător.

— Vezi ? spuse simplu. Dă într-un om neajutorat.

Cuvintele și tonul lor de un dispreț evident provocară mânia lui Levasseur, pe care el nu și-o reprima niciodată.

— Ce-ai fi făcut, pămpălăule, dacă aveai mâinile dezlegate ? Îl apucă pe d'Ogeron de gulerul vestei și-l scutură. Spune, ce-ai fi făcut ? Ptiu, numai gura-i de tine ! Ești un... urmă un potop de cuvinte necunoscute urechilor domniței până atunci, dar de a căror obscenitate deveni pe loc conștientă.

Cu obrajii albi ca varul, se sprijini de masa din cabină și-i strigă lui Levasseur să înceteze. Ca să-i demonstreze că o ascultă, piratul deschise ușa și-l aruncă pe fratele ei afară.

— Duceți-l sub punte până-l chem eu din nou, urlă, și trânti ușa la loc.

Apoi se reculese și se întoarse spre fată cu un surâs ironic. Ea însă nu-i răspunse la fel, ci-l privi încremenită. Asistase la dezlănțuirea violentă a multiubitului său erou și recunoștea în sinea ei că fusese un spectacol dezgustător și terifiant, îi amintea de moartea violentă a căpitanului olandez și dintr-odată realizează că vorbele fratelui ei despre acest om erau cât se poate de corecte. O cuprinse un acces vizibil de frică, iar mai apoi de panică, și se sprijini de masă.

— Scumpa mea, ce s-a întâmplat ?

Levasseur veni spre ea. Fata se retrase. Rânjetul și strălucirea din ochii lui o făceau să-i stea inima în gât.

Când tânăra nu mai avu încotro să meargă, corsarul o prinse cu brațele sale lungi și o trase spre el.

— Nu, nu ! se zbătu fata.

— Ba da ! spuse el batjocoritor, ceea ce fu mai îngrozitor decât tot ce făcuse până atunci.

O strivi la piept cu brutalitate, provocându-i în mod voit durere, pentru că ea încerca să-l respingă, și o sărută cu toată împotrivirea fetei. Înflăcărat, deveni nervos și se dezbără de ultima fărâmă de erou din el.

— Prostuță ce ești, n-ai auzit ce-a spus fratele tău — că te afli în mâinile mele ? Să ții minte asta și ia seama că ai venit aici din proprie voință — nu sunt genul de om pe care o femeie îl duce de nas. Așa că vino-ți în fire, draga mea, și acceptă ceea ce ai ispitit. O sărută din nou, aproape cu dezgust, după care o aruncă într-o parte. Gata cu pretențiile astea. Altminteri o să-ți pară rău.

Cineva bătu în ușă.

Levasseur blestemă momentul inoportun și se duse să deschidă. Se pomeni față în față cu bretonul Cahusac care-l privea grav. Venise să-l informeze că nava lua apă din cauza unei ghiulele olandeze. Alarmat, Levasseur se duse cu el. Spărtura nu era una chiar serioasă, atât timp cât vremea se menținea favorabilă, dar o furtună ar fi putut fi fatală. Unul dintre oameni fusese legat cu o parâmbă și

astupa gaura cu un dop făcut dintr-o pânză de velă, apoi băgară pompele. La orizont se arăta un nor destul dejos, iar Cahusac își dădu cu părerea că venea dinspre cel mai nordic punct al Insulelor Virgine⁴⁰.

—Trebuie să căutăm adăpost acolo și să aruncăm ancora, spuse Levasseur.

—Nu-mi place zăpușeala asta ! S-ar putea să ne prindă furtuna înainte s-ajungem la țărm.

—Furtuna sau altceva, spuse Cahusac posac. Le-ați văzut ? și arată dincolo de tribord.

Levasseur se uită în direcția respectivă și i se tăie respirația. Două corăbii de dimensiuni considerabile se îndreptau spre ei, acum fiind la o distanță cam de cinci mile.

—Ce se întâmplă dacă o vor lua pe urmele noastre ? întrebă Cahusac.

—O să luptăm, chiar dacă părem mai slabi, spuse căpitanul înjurând.

—Decizii pripite, spuse Cahusac cu dispreț și scuipă. Asta se întâmplă când te pornești pe mare cu un îndrăgostit lulea. Căpitane, vino-ți în fire, pentru că oamenii n-or să facă față unui conflict provocat împotriva olandezilor.

Tot restul zilei, lui Levasseur îi stătu mintea la orice altceva, mai puțin la iubita lui. Rămase pe punte cu ochii țintă când la uscatul din față, când la cele două corăbii care se apropiau. Nu i-ar fi servit la nimic dacă alegea s-o ia în larg, iar spărtura din bordaj i-ar fi adus numai riscuri în plus. Trebuia să stea aproape de golf și să reziste unei confruntări directe. Spre seară, când mai aveau cam trei mile până la țărm și când era pe punctul de-a da ordinul de pregătire pentru bătălie, aproape leșină de ușurare când o voce de pe gabie strigă că vasul mai mare de la orizont era „Arabella”. Iar celălalt, probabil o pradă de război. Dar pesimismul lui Cahusac nu se dădea în lături de la nimic.

⁴⁰ Insule din Antilele Mici.

—Asta e doar un rău mai mic, mormăi. Ce-o să zică Blood despre expediția noastră ?

—N-are decât să zică ce-o vrea, râse Levasseur, mult prea liniștit.

—Dar despre copiii guvernatorului Insulei Tortuga ?

—Nu trebuie să afle.

—O să afle la un moment dat.

—Da, dar până atunci aranjăm totul, pe legea mea. Până atunci cad la învoială cu guvernatorul. Știu eu cum să-l înduplec pe d'Ogeron să accepte condițiile mele.

Cele patru corăbii se îndreptară așadar spre coasta de nord a Insulei Virgen Magra, o fâșie îngustă de pământ arid și pustiu, lungă de vreo douăsprezece sau treisprezece mile, care nu producea nimic altceva în afară de sare, care se găsea în cantități însemnate spre sud. Levasseur coborî într-o barcă împreună cu Cahusac și alți doi marinari și se îndreptară spre „Arabella”.

—Scurta noastră despărțire a fost cu adevărat profitabilă, îl întâmpină căpitanul Blood. Am avut amândoi o dimineață cât se poate de plină.

Era binedispus și-l conduse pe celălalt spre cabina principală pentru a clarifica socotelile.

Corabia mare care o însoțea pe „Arabella” era un vas spaniol cu douăzeci și șase de tunuri, numit „Santiago”. Era din Puerto Rico și ducea o încărcătură de douăzeci de mii de tone de cacao, patruzeci de mii de reali și de zece ori pe-atâta valoare în bijuterii. O captură bogată, din care două cincimi îi reveneau lui Levasseur și echipajului său. Banii și bijuteriile fură împărțite pe loc. Încărcătura de cacao avea să fie împărțită la înapoierea în Insula Tortuga.

Apoi fu rândul lui Levasseur și căpitanul Blood se întunecă atunci când auzi povestea celuilalt. La final își exprimă nemulțumirea. Olandezii erau aliați de treabă și era o nesăbuiță să fie îndepărtați mai ales pentru niște capturi minore precum niște pânzeturi și niște tutun, care în total nu făceau mai mult de douăzeci de mii de reali. Dar

Levasseur îi răspunse așa cum o făcuse în fața lui Cahusac, că o corabie era o corabie și aveau nevoie de flotă pentru expediția planificată. Probabil datorită norocului pe care îl avusese din acea zi, Blood o lăsă baltă. Levasseur propuse ca „Arabella” și prada ei să se întoarcă la Tortuga, unde să descarce cacaoa și să pună la cale alte expediții la care se puteau încumeta acum. Între timp, el, Levasseur, avea să facă reparațiile necesare, după care avea s-o ia spre sud, să-și aștepte amiralul la Saltatudos, o insulă cu o poziționare favorabilă — unsprezece grade și unsprezece minute nord — pentru raidul asupra Insulei Maracaibo. Spre ușurarea francezului, nu numai că Blood încuviință, dar se și pronunță gata să ridice ancora numaidecât.

Nici nu plecă bine „Arabella”, că Levasseur trase corăbiile în lagună și ordonă echipajului să se apuce de construcția adăpos-turilor temporare pentru ei și oaspeții neobișnuiți pe care-i aveau, căci urmau să rămână acolo ca să repare „La Foudre”. La apus, în aceeași seară, briza se răcori, apoi se înteti atingând viteze mari, pentru ca apoi să devină un uragan în toată regula, încât Levasseur mulțumi Divinității că ajunsese la țărm și corăbiile-i erau la adăpost. Se întrebă vag cum îi mergea lui Blood în larg pe-o asemenea furtună cumplită, dar nu zăbovi prea mult asupra problemei pe care o considera neimportantă.

Răscumpărarea

Ziua de după furtună se lumină splendidă, strălucitoare și senină; adia o briză înviorătoare care aducea un miros înțepător de la lacurile sărate din sudul insulei. Pe plaja de pe Virgen Magra, la poalele unor dune palide, unde Levasseur își ridicase tabăra improvizată, se petrecu o scenă ciudată. Cocoțat pe-un butoi gol, corsarul francez făcea afaceri importante. Și anume, încerca să demareze negocierile cu guvernatorul Insulei Tortuga. Avea împrejur o gardă de onoare formată din șase marinari, cinci dintre ei corsari căliți, îmbrăcați în veste soioase și pantaloni strâmți de piele. Al șaselea era Cahusac. În fața lui, între doi negri pe jumătate despuiați, stătea tânărul d'Ogeron, în cămașa cu gulere dantelat și lenjerie de mătase, încălțat în pantofii lui eleganți din piele de Cordoba. Nu avea vestă, iar mâinile-i erau legate la spate. Chipul delicat al tânărului era supt. Lângă el, tot păzită, dar având mâinile libere, stătea domnița, sora lui, așezată pe o moviliță de nisip. Era palidă și degeaba tot încerca să-și ascundă prin masca aroganței spaima de care era cuprinsă. Levasseur i se adresă lui d'Ogeron. Vorbi mult, iar la final spuse:

— Cred că m-am făcut înțeles. Ca să nu existe neclarități, reiau. Poți fi răscumpărat pentru douăzeci de mii de reali, și-o să fii liber, dacă îți dai cuvântul de onoare că te duci pe Tortuga să mi-i aduci. Ba chiar o să-ți ofer eu mijloacele necesare, și ai la dispoziție o lună. Între timp,

sora ta rămâne cu mine ca ostatică. Tatălui tău n-ar trebui să i se pară o sumă exorbitantă, dat fiind că asigură libertatea fiului și zestrea fiicei. Cred că pretențiile mele sunt modeste, mai ales că bogăția lui d'Ogeron e bine cunoscută.

Tânărul d'Ogeron ridică fruntea și-l privi pe îndrăznețul căpitan direct în ochi.

— Refuz cu desăvârșire, auzi ! Așa că n-ai decât să faci ce poțesteți, pirat afurisit, nelegiuit și fără de onoare.

— Ce limbaj ! râse Levasseur. Ce te-ai mai aprins din prea multă nesăbuiță ! N-ai analizat toate posibilitățile. Când o vei face n-o să te mai încăpățânezi să refuzi. Nu poți refuza, sub nicio formă. Avem noi ac de jocul celor mai căpoși și te avertizez să nu cumva să-ți dai cuvântul de onoare de frică și apoi să ți-l încalci. O să te găsesc și vei fi pedepsit. Între timp, ține minte că onoarea surorii tale stă drept gaj. Dacă uiți să te mai întorci cu zestrea ei, să nu-ți pară nerezonabil dacă eu uit să mă însor cu ea.

Ochii amuzați ai lui Levasseur care-l țintuiau pe tânărul său prizonier îi surprinseră oroarea de pe chip. D'Ogeron îi aruncă domniței o privire sălbatică, de furie și dezgust. Dar se îmbărbătă și răspunse hotărât.

— Nu ! De mii de ori nu ! Câine !

— Ești irațional dacă te încăpățânezi.

Levasseur rosti aceste cuvinte calm, cu o notă de dezamăgire ironică. Își tot făcuse de lucru meșterind noduri la o sfoară. Acum o ridică.

— Știi ce e asta ? E un șirag de mătănii care a convertit pe mulți eretici încăpățânați. Poate să-ți scoată ochii din cap, dar îți deschide mintea spre o judecată clară. Cum vrei.

Dădu frânghia unuia dintre negri, care o puse în jurul frunții prizonierului.

Între capătul frânghiei și capul tânărului, negrul puse o vergea de metal subțire cât deschizătura unei pipe. Apoi se uită spre Levasseur, așteptând semnalul lui. Francezul își

urmări victima, o văzu cum se încordează și se îmbărbătează; chipul tânărului devenise pământiu, broboane de sudoare sclipeau pe fruntea lui palidă, pe sub sfoară. Domnița începu să strige și ar fi vrut să fugă spre el, dar cei care o păzeau o prinseră și ea căzu la loc, gemând.

— Sper să ai milă de viața ta și a surorii tale, spuse căpitanul. Fii rezonabil. La urma urmei, ce înseamnă suma pe care-am cerut-o ? Pentru tatăl tău e o nimica toată. Repet, am fost chiar modest. Dar cât am spus, atâta rămâne.

— Și de ce, mă rog, tocmai douăzeci de mii de reali ?

Întrebarea rostită într-o franceză execrabilă, dar totuși aspră și plăcută, care părea un ecou la batjocura lui Levasseur, veni de undeva din spate. Mirat, Levasseur și ofițerii săi se uitară în jur. Pe stânca din spatele dunelor, pe fundalul de turcoaz al cerului, zăriră silueta înaltă și agilă a unui bărbat elegant înveșmântat în haine negre, cu manșete dantelate cu fir de argint, și o pălărie mare cu o pană sângerie ca singura pată de culoare. Pălăria umbrea chipul oacheș al căpitanului Blood. Levasseur se îmbărbătă, înjurând uluit. Gândise că Blood e departe, spre Tortuga, asta presupunând că răzbiise cu puțin noroc prin furtuna nopții precedente. Căpitanul Blood coborî pe nisipul afânat în care cizmele lui din piele fină spaniolă se împlântară adânc și veni spre plajă. Era urmat de Wolverstone și de încă doisprezece oameni. La un moment dat se opri, își săltă pălăria cu un gest pompos înspre domnișoară, apoi se întoarse spre Levasseur.

— Bună dimineăta, căpitane, spuse și începu să-și motiveze prezența acolo. Uraganul de astă-noapte ne-a forțat să ne întoarcem. N-am avut altă soluție decât să mergem cu el în spate cu pânzele strânse; ne-a adus de unde am plecat. Ba mai mult, al naibii, catargul principal de pe „Santiago” s-a rupt. Așa că m-am bucurat că am putut-o aduce până într-un golfuleț din vestul insulei, la câteva mile de-aici. Am pornit în plimbare ca să ne mai

dezmoțim picioarele și să te salutăm. Ei cine sunt ? și arată spre cei doi străini.

Cahusac dădu din umeri și apoi își aruncă brațele lungi spre înaltul cerului.

— *Voilà !* spuse pe un ton de parcă vorbea cu Cel-de-Sus.

Levasseur își mușcă buzele și păli, dar se stăpâni și răspunse domol:

— După cum se vede, sunt prizonieri.

— Aha ! Aduși pesemne de furtuna de-azi noapte ?

— Nu tocmai. Levasseur se controlă cu mare dificultate, enervat de ironia celuilalt. Erau pe bricul olandez.

— Nu-mi amintesc să-i fi menționat înainte.

— Nu am făcut-o. Sunt prizonierii mei — o chestiune persona-lă. Sunt francezi.

— Francezi !

Căpitanul Blood îl săgetă pe Levasseur cu privirea, apoi se uită la prizonieri.

Tânărul d'Ogeron stătea încordat și dârz ca mai înainte, dar oroarea-i dispăruse de pe chip. Noua schimbare de situație îi dăduse speranțe, căci se așteptase la fel de puțin ca francezul la vreun eveniment neașteptat precum acesta. Sora lui, încurajată de un gând asemănător, se aplecase înainte, cu gura întredeschisă și făcând ochii mari. Căpitanul Blood își duse un deget la gură, se încruntă și se uită la Levasseur.

— Ieri m-ai surprins prin aceea că ai dus război împotriva prietenilor noștri olandezi. Acum văd că nici măcar compatrioții tăi nu mai sunt în siguranță în preajma ta.

— Nu ți-am spus că ei sunt... că e o problemă personală ?

— Mda. Și cum se numesc ?

Maniera de-a vorbi a căpitanului Blood — tăioasă, autoritară, ușor ironică — stârni mânia lui Levasseur. Obrajii i se împurpurară treptat și privirea-i deveni

obraznică, aproape amenințătoare. Între timp, prizonierul răspunse în locul lui.

— Sunt Henri d'Ogeron și ea e sora mea.

— D'Ogeron ? rămase uimit căpitanul Blood. Ești cumva rudă cu bunul meu prieten, guvernatorul Insulei Tortuga ?

— E tatăl meu.

Levasseur se dădu în lături înjurând, în timp ce situația uluitoare îl făcu pe căpitanul Blood să rămână fără cuvinte preț de o clipă.

— Pe toți sfinții ! Levasseur, ai înnebunit ? Mai întâi îi maltratezi pe olandezi, care ne sunt prieteni; apoi iei prizonieri două ființe de origine franceză, compatrioți de-ai tăi. Și-acum, pentru Dumnezeu, aflu că sunt copiii guvernatorului de pe Tortuga, singurul loc unde ne putem bucura de-un adăpost între toate insulele astea...

— Chiar trebuie să-ți repet că e o problemă personală ? Eu și numai eu sunt responsabil în fața guvernatorului.

— Și cei douăzeci de mii de reali ? Și asta este o problemă personală ?

— Da.

— Ba te contrazic. Căpitanul Blood se așeză pe butoiul pe care Levasseur șezuse mai devreme și se uită la el candid. Ca să nu mai pierdem timpul, îți spun c-am auzit tot târgul pe care l-ai propus domnului și domniței aici de față și trebuie să-ți reamintesc că am convenit să nu existe nelămuriri între noi. Ai fixat răscumpărarea lor pentru douăzeci de mii. E o sumă ce aparține echipajului tău și-al meu în cotele stabilite de noi. Sper că n-ai de gând să te cerți. Însă și mai grav e că ai ascuns de mine acest aspect al prăzii luate în ultima ta expediție, și pentru o asemenea ofensă, cum consimțământul nostru prevede anumite sancțiuni, o să fii aspru tras la răspundere.

Levasseur râse amenințător.

— Dacă nu-ți place cum acționez, ne putem despărți.

—Asta intenționez. Dar o s-o facem când și cum poftesc eu, și anume de îndată ce îndeplinești cerințele angajamentului cu care am pornit în această afacere.

—Ce vrei să spui ?

—O să fiu acum cât se poate de concis, spuse căpitanul Blood. Deocamdată trec cu vederea nesăbuința de a purta război contra olandezilor, de a lua prizonieri francezi și de a provoca mânia guvernatorului din Tortuga. Accept situația exact așa cum este. Tu singur ai stabilit suma pentru care cei doi să fie răscumpărați și presupun că vrei ca domnița să fie trofeul tău. Dar de ce să fie a ta și nu a altcuiva, având în vedere că, după câte am stabilit, ea este o bună pradă de război ?

Levasseur se întunecă.

—Dar, continuă căpitanul Blood, n-o să mă cert cu tine pentru ea, dacă ești pregătit să o cumperi.

—Să o cumpăr ?

—La prețul pe care tu l-ai stabilit.

Levasseur își stăpâni mânia pentru a putea ajunge la un consens.

—Asta era plata pentru el; pentru el trebuia să plătească guvernatorul.

—Nu, nu. I-ai pus laolaltă și trebuie să mărturisesc că e foarte ciudat. Ai stabilit douăzeci de mii, pentru ambii, dar ai să ne plătești pentru ca ei să-ți revină în exclusivitate exact acești 20.000, iar banii or să fie împărțiți între echipajele noastre. Și ca totul să se îndeplinească întocmai, e de înțeles că oamenii care mă însoțesc vor privi cu un ochi îngăduitor încălcarea regulilor pe care ai jurat că le vei respecta.

—Ah, șa ! *Carédieu* !⁴¹ Ce glumă bună, râse Levasseur.

—Sunt întru totul de acord.

Pentru Levasseur gluma consta în faptul că Blood, însoțit de numai doisprezece oameni, venise acolo cu

⁴¹ Nu zău ! Al dracului să fiu ! (lb. franceză).

pretenția de a-l domina pe el, care putea strânge o sută de oameni dintr-o singură strigare. Dar pesemne că omisese ceva ce nu-i scăpase celuiilalt. Căci, încă râzând, Levasseur se întoarse spre ofițerii lui și încremeni. Căpitanul Blood profitase cu multă viclenie de lăcomia de care toți aventurierii ca el dădeau dovadă. Iar Levasseur avea acum limpede în fața ochilor chipurile lor pe care se citea cât de mult îmbrățișaseră sugestia căpitanului Blood cum că toți trebuie să aibă parte de răsplata pe care conducătorul lor se gândise să și-o însușească. Drept urmare, Levasseur se opri. Blestemându-și oamenii care se dovedeau credincioși numai propriei lăcomii, observă — la timpul potrivit — că trebuia să se poarte cu mânuși.

—M-ai înțeles greșit, spuse înăbușindu-și furia. Răsplata e pentru a fi împărțită. Dar fata e a mea, conform înțelegerii.

—Perfect, perfect ! mormăi Cahusac. Cu asta ne înțelegem cu toții.

—Așa spui dumneata ? zise căpitanul Blood. Dar dacă domnul d'Ogeron refuză să plătească răscumpărarea ? Ce ne facem ? Izbucni în râs și se ridică încet în picioare. Nu, domnilor ! Dacă Levasseur vrea să păstreze fata așa cum sugerează acum, atunci să plătească el răscumpărarea și să fie pe barba lui dacă mai încolo nu și-o primește înapoi.

—Asta e ! strigă unul dintre ofițerii lui Levasseur.

—E rezonabil ! adăugă și Cahusac. Căpitanul Blood are dreptate. Se menționează și în înțelegere.

—Ce se menționează, netrebnicilor ? sări Levasseur gata să-și piardă mințile. *Sacre Dieu !* De unde credeți că am douăzeci de mii de reali ? Partea mea toată capturată în expediția asta nu se ridică nici măcar la jumătate. Îți rămân dator până ce-i câștig. E bine ?

Data fiind situația, ar fi fost convenabil; doar că Blood avea altceva în minte.

—Și dacă mori înainte să obții banii ? Riscul este foarte mare pentru noi, căpitane.

— La naiba cu tine ! îi aruncă Levasseur livid de furie. Nimic nu-ți convine !

— Ba da, douăzeci de mii de reali pe care să-i împărțim acum, numaidecât.

— Nu-i am.

— Atunci lasă pe cineva să cumpere prizonierii, cineva care are.

— Și cine are, mă rog ?

— Eu, spuse căpitanul Blood.

— Tu ! rămase Levasseur cu gura căsată. Vrei... fata ?

— De ce nu ? Te pot întrece în curtoazie și-am să mă străduiesc să o obțin, sunt chiar sincer când spun că vreau să plătesc pentru ceea ce-mi doresc.

Levasseur îl privi cu un soi de mirare prostească. În spatele lui, ofițerii se îmbrânceau unul pe altul, uluiți și ei. Căpitanul Blood se așază din nou pe butoi și scoase dintr-un buzunar interior o pungă de piele.

— Mă bucur că putem rezolva o problemă care, la un moment dat, părea imposibilă. Apoi, sub ochii cât cepele ai lui Levasseur și ai oamenilor lui, desfăcu baierile pungii și lăsă să-i cadă în palmă patru sau cinci perle de mărimea unui ou de rândunică. Avea douăzeci de astfel de perle în pungă, pe care le capturase în raidul asupra vasului spaniol. Cahusac, te lăudai că știi ceva despre perle. Cât ai da pe astea ?

Bretonul luă o pietricică lucioasă, ce iradia delicat între arătător și degetul cel mare, și o măsură lung, cu ochi pătrunzători.

— O mie de reali, răspunse scurt.

— În Tortuga sau Jamaica aş lua mai mult pe ea, spuse căpitanul Blood, iar în Europa de două ori pe-atât. Dar îți accept prețul. După cum vedeți, sunt aproape de-aceeași mărime. Aici sunt douăsprezece, care fac douăsprezece mii de reali — adică partea echipajului de pe „La Foudre”, așa cum se menționează în înțelegere. Pentru cei opt mii care revin „Arabellei” mă fac responsabil în fața oamenilor mei.

Wolverstone, te rog să duci ceea ce-mi aparține pe „Arabella”.

Se ridică din nou, arătând spre prizonieri.

— Nu ! explodează Levasseur de furie. Nu se poate. N-o iei !

S-ar fi repezit la căpitanul Blood care stătea în fața lui mândru, atent, cu buzele strânse, cu ochii țintă spre celălalt. Dar Levasseur fu oprit de unul dintre ofițerii lui.

— *Nom de Dieu*, căpitane ! Ce faci ? S-a hotărât onorabil, și toată lumea e mulțumită.

— Toată lumea ? izbucni francezul. Ptiu, la naiba cu voi toți, sălbaticilor ! Dar cu mine cum rămâne ?

Cahusac, cu punga cu perle în mâna-i hrăpăreață, se apropie de el.

— Căpitane, nu fi nesăbuit. Vrei să tulburăm apele între echipaje ? Oamenii lui sunt mai mulți, aproape doi la unul. Ce mai contează o fată ? Pentru Dumnezeu, las-o. A plătit frumușel pentru ea, cinstit pentru toată lumea.

— Cinstit ? răcni căpitanul. Ești un...

În tot vocabularul lui trivial nu găsi niciun epitet potrivit pentru a-și descrie omul.

Îl plesni atât de tare încât Cahusac aproape că se învârti pe călcâie. Perlele căzură pe nisip și se împrăștiară. Cahusac se repezi după ele împreună cu camarazii săi.

Răzbunarea mai putea aștepta.

Preț de câteva clipe se chinură să le caute, în coate și genunchi, uitând de toți și de toate. Și totuși, în acele clipe se petrecură câteva lucruri excepționale. Levasseur, cu mâna pe sabie, alb ca varul de mânie, ajunsese față în față cu căpitanul Blood și încercă să-l împiedice să plece.

— N-o iei cât sunt eu în viață !

— Atunci o s-o iau după ce mori, spuse căpitanul Blood scoțând sabia, a cărei lamă luci în lumina soarelui. Învoiala era ca oricine, indiferent de rang, ascunde ceva din pradă, chiar de valorează un peso, este spânzurat de artimon. Asta te-așteaptă. Dar dacă preferi să mori așa, mișelule, atunci o să-ți fac pe plac.

Cu un gest îi îndepărtă pe cei care ar fi vrut să intervină și săbiile se încheștară. D'Ogeron se uita la ei buimac, incapabil să priceapă ce-avea a face cu el conflictul celor doi. Între timp, doi dintre oamenii lui Blood luaseră locul paznicilor negri ai francezului și-i dăduseră jos frânghia de pe frunte. Cât despre domniță, ea se ridicase în picioare și rămase ușor aplecată înainte, cu o mână pe pieptul care-i urca și cobora ritmic; avea chipul de-o paloare morbidă și-n ochi o spaimă imensă. Dar totul se sfârși în scurt timp. Forța brutală pe care Levasseur contase cu atâta încredere nu valora nimic în fața experienței îndelung călitate a irlandezului. Când francezul fu pus la pământ pe nisipul alb, cu plămânii striviți, lăsat să tușească pentru a scuipa din el toată afurisenia din viața lui, căpitanul Blood se uită calm la Cahusac.

— Cred că acum învoiala noastră a picat.

Cu ochi reci și cinici, Cahusac se uită la trupul ce încă zvâcnea al ultimului său comandant. Dacă Levasseur ar fi avut un alt temperament, afacerile lor s-ar fi sfârșit pe-o altă notă. Dar desigur că și căpitanul Blood ar fi adoptat o altă manieră de-a trata lucrurile. Însă Levasseur de-acum nu merita nici afecțiune, nici loialitate. Camarazii lui erau niște practicanți de duzină ai acestei meserii mizerabile, mânați numai de lăcomie. Iar căpitanul Blood jonglase abil cu această cupiditate, până când le inoculase ideea că Levasseur se făcea vinovat de unica ofensă impardonabilă pentru ei — și anume crima de a-și însuși ceva ce putea fi transformat în aur și împărțit. Astfel, ceata lui de corsari care se repezise să asiste la spectacolul tragicomediei cu acest final brutal fu oprită de Cahusac, care le spuse câteva vorbe. Fiindcă tot mai ezitau în a-l crede, Blood adăugă el însuși două cuvinte pentru a-i motiva mai bine.

— Dacă veniți pe corabia noastră, o să primiți pe loc partea ce vi se cuvine din prada de pe „Santiago”, de care o să vă folosiți cum aveți chef.

Cu toții traversară apoi insula împreună cu cei doi prizonieri. În aceeași zi, ceva mai târziu, se făcu și târgul, și cele două echipaje s-ar fi despărțit dacă locotenentul Cahusac, la insistențele celor care-l aleseseră ca urmaș al lui Levasseur, nu ar fi oferit căpitanului Blood încă o dată serviciile francezilor lui.

—Veniți din nou pe mare cu mine, spuse căpitanul, cu condiția să faceți pace cu olandezii și să le returnați bricul cu încărcătură cu tot.

Condiția fu acceptată, iar căpitanul Blood se duse la oaspeții lui — copiii guvernatorului Insulei Tortuga.

Domnișoara d'Ogeron și fratele ei — pe care-l eliberaseră din frânghii — stăteau în cabina principală de pe „Arabella”. Benjamin, slujitorul și bucătarul căpitanului Blood, le adusesese pe masă vin și ceva de mâncare, spunându-le că toate erau pentru ca cei doi să se simtă bine. Însă bucatele și băutura rămăseseră neatinse.

Tinerii se arătară tulburați în nedumerirea lor, închipuindu-și că salvarea de mai devreme însemna de fapt o captivitate și mai dură.

După un timp, zdruncinată de teamă, domnița se aruncă în genunchi înaintea fratelui implorându-l s-o ierte pentru planurile ei nesăbuite care le aduseseră atâtea necaziiri. D'Ogeron nu avea dispoziția necesară pentru a ierta.

—Mă bucur că măcar ți-ai dat seama ce-ai făcut. Acum te-a cumpărat un alt fanfaron și aparții lui. Sper că-ți dai seama și de asta.

Ar fi spus mai multe, dar se opri observând că ușa se deschide. Era căpitanul Blood, care tocmai terminase tocmeala cu foștii camarazi ai lui Levasseur; se opri în prag. D'Ogeron nu se obosise să-și controleze glasul pițigăiat, iar căpitanul auzise ultimele două fraze.

Așadar, înțelegea perfect de ce, atunci când îl văzu, domnița sări în picioare, chircindu-se de frică.

— Domnișoară, spuse Blood într-o franceză stricată, dar fluentă, vă rog, nu vă fie teamă. Pe vasul nostru o să fiți tratată cu onoarea cuvenită. De îndată ce vom putea să ieșim din nou în larg, ne îndreptăm spre Tortuga și vă ducem acasă la tatăl dumneavoastră. Și vă rog să nu vă mai gândiți la faptul că v-am cumpărat, așa cum a spus fratele dumneavoastră. N-am făcut decât să mă asigur că obțin o recompensă, de altfel necesară ca să protestesc o ceată de ticăloși și să-i determin să-și lepede ascultarea față de ticălosul-suprem care-i conducea, și astfel să vă pot scuti de orice pericol. Dacă vreți, spuneți-i un împrumut amical care va fi răsplătit așa cum veți considera de cuviință. Domnița se holbă la el, neîncrezătoare. D'Ogeron se ridică în picioare.

— Domnul meu, chiar vorbiți serios ?

— Da. Ceea ce nu se prea întâlnește în zilele noastre. Sunt pirat, dar nu mă conduc după principiile lui Levasseur, care ar fi trebuit să rămână în Europa și să se ocupe cu pungășiile lui. Mi-a mai rămas, dacă vreți, o fărâmă din onoarea de care mă bucuram în zilele mele mai bune. Apoi adăugă pe un ton mai aspru: într-o oră luăm masa și sper că mă veți onora cu prezența. Între timp, Benjamin are să se îngrijească, pentru dumneavoastră, domnul meu, de niște veșminte mai adecvate.

Apoi se înclină și dădu să plece, dar ea-l reținu.

— *Monsieur* !

El se opri și se întoarse.

Ea se apropie încet, uitându-se la el cu un amestec de teamă și interes.

— Sunteți atât de nobil !

— Domnișoară, nu merit o asemenea apreciere !

— Dar sunteți nobil ! Și ar fi corect să știți totul.

— Madelon ! interveni aspru fratele ei, ca s-o oprească.

Însă ea era de neoprit. Trebuia să-și descarce sufletul împovărat și să mărturisească.

— Eu sunt vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat. Acest om... Levasseur...

— Dumnezeu ! rămase Blood mirat la rândul lui. Este posibil ? Acest animal...

Ea căzu pe neașteptate în genunchi, îi luă mâna într-ale ei și i-o sărută înainte ca el să și-o poată retrage.

— Ce faceți ? sări ca ars Blood.

— Vreau să-mi iau revanșa. V-am dezonorat în mintea mea, considerându-vă de același soi ca Levasseur, crezând că acel conflict cu Levasseur a fost o luptă între doi șacali. Vă implor în genunchi să mă iertați.

Căpitanul Blood se uită de sus la ea, și buzele i se destinseră într-un surâs, iar ochii albaștri încadrați de chipul lui smead licăriră ciudat.

— Copila mea, mi s-ar părea mai greu să te iert pentru nesăbuița de a crede contrariul despre mine.

O ajută să se ridice, zicându-și că se purtase destul de bine în toată treaba. Oftă. Probabil că faima lui, îndoienică desigur, se răspândise cu repeziciune peste Caraibe și ajunsese la urechile Arabellei Bishop. Fără îndoială că ea-l disprețuia acum, considerându-l cu nimic mai breaz decât alți nemernici care intraseră în ticăloasa meserie de corsar. Drept urmare, spera ca ecoul faptei pe care o făcuse acum să ajungă, de asemenea, la ea, pentru a-i mai domoli disprețul. Căci adevărata motivare a faptei sale, tăinuită față de domnișoara d'Ogeron, era că-și riscase viața ca s-o salveze pe ea, mânat de gândul că fapta ar fi fost pe placul domnișoarei Bishop, de-ar fi putut-o vedea.

Capcana

Salvarea domnișoarei d'Ogeron avu drept rezultat, așa cum era de așteptat, o mai strânsă relație de prietenie între căpitanul Blood și guvernatorul insulei. Căpitanul deveni un musafir bine-venit în casa din piatră albă a acestuia, cu ferestrele ei cu obloane verzi, pe care domnul d'Ogeron și-o construise în mijlocul unei grădini ample și luxuriante în estul orașului Cayona. D'Ogeron era îndatorat căpitanului Blood mai mult decât cei douăzeci de mii de reali pe care acesta îi dăduse pentru răscumpărarea domnișoarei, și oricât de aprigă și de necruțătoare ar fi fost latura de comerciant a francezului, el se putea arăta generos și înțelegător când venea vorba de recunoștință. Ceea ce și demonstrează de data asta, în toate modurile posibile; la adăpostul protectoratului său, renumele căpitanului Blood atinse în scurt timp culmile cele mai de sus în rândul corsarilor. Astfel că atunci când veni timpul ca el să-și consolideze flota pentru expediția la Maracaibo, care fusese inițial ideea lui Levasseur, nu-și dori să fie urmat de nicio corabie sau echipaj. Alese cu totul cinci sute de rebeli, și-ar fi putut alege tot pe-atâția dacă le-ar fi putut oferi un acoperiș deasupra capului. Cu mare ușurință ar fi putut să dubleze capacitatea corăbiei sale, dar preferă să o păstreze la cea inițială. Cele trei vase pe care conta erau „Arabella”, „La Foudre” — acum comandată de Cahusac, cu vreo o sută douăzeci de francezi la bord și „Santiago” — reparată și rebotezată „Elizabeth”, după

regina Angliei, care-i umilise pe spanioli, așa cum spera s-o facă din nou căpitanul Blood. În virtutea cunoștințelor sale, Hagthorpe fu desemnat s-o comande, iar numirea lui fu aprobată și de restul oamenilor.

La câteva luni după salvarea domnișoarei d'Ogeron — în luna august a anului 1687 — după câteva expediții minore peste care voi trece, mica flotă ridică ancora pentru a se îndrepta spre marele lac Maracaibo⁴² și întreprinse un raid asupra opulentului oraș de pe coasta spaniolă. Expediția nu se desfășură întocmai cum plănuiseră, iar oamenii lui Blood se pomeniră, la un moment dat, într-o poziție delicată. Situația a fost cel mai bine redată de cuvintele lui Cahusac — notate cu multă atenție de Pitt — pe care francezul le-a rostit în timpul unei altercații ce s-a iscat pe treptele bisericii Nuestra Señora del Carmen, pe care căpitanul Blood, ca un eretic, o ocupase pentru a-și instala acolo corpul de gardă. Am arătat deja că era catolic numai când trebuia. Conflictul i-a avut ca protagoniști pe Hagthorpe, Wolverstone și Pitt, pe de o parte, și pe Cahusac, (de la care a pornit totul), pe de alta. În spatele lor, în piațeta prăfuită și încinsă de razele de soare, străjuită de câțiva palmieri ale căror ramuri atârnavu molatice, fără vlagă, sub arșița grea, apărură vreo două sute de oameni din ambele tabere.

Preț de câteva clipe își conteniră zarva pentru a asculta ce se petrecea între conducătorii lor. Pesemne că francezul Cahusac voia ca totul să se facă așa cum voia el, căci ridică glasul aspru și amenințător pentru ca toată lumea să-i audă acuzațiile mincinoase. Pitt ne spune că a vorbit într-o engleză cât se poate de denigratoare pe care căpitanul de vas nu s-a deranjat s-o mai reproducă. Era îmbrăcat la fel de nepotrivit, pe cât de nepotrivite îi erau cuvintele. Avea un fel al lui de a-și face meseria, însă veșmintele erau aproape grotești față de cele serioase ale lui Hagthorpe și de cele

⁴² Cel mai mare lac din America de Sud, cu ieșire la Golful Venezuelei. Orașul Maracaibo este al doilea ca mărime din Venezuela.

dichisite până la eleganță ale lui Pitt. Cahusac avea cămașa albastră murdară și pătată de sânge, descheiată în față ca să-și răcorească pieptul cu păr des; în centura de la brâu, peste pantalonii de piele, purta un întreg arsenal de pistoale și un cuțit, iar la centura diagonală care-i atârna pe corp avea prins un cosor. Pe cap purta o eșarfă roșie legată în jurul frunții ca un turban.

—Nu te-am avertizat de la început că totul pare prea ușor ? întrebă pe un ton în care furia se împletea cu implorarea. Nu sunt prost, prietene. Am ochi. Și văd. Văd un fort abandonat la intrarea în apele lacului; nimeni n-a fost acolo ca să ne întâmpine cu ghiulele când am intrat, apoi am bănuir capcana. Cine nu s-ar fi gândit la asta, dacă are puțină minte să gândească și ochi să vadă ? Apoi am venit aici și ce-am găsit ? Un oraș la fel de abandonat ca fortul; un oraș din care oamenii au luat toate lucrurile de valoare. L-am avertizat din nou pe căpitanul Blood. E o capcană, am spus. Dar nu, noi am continuat; am tot mers mai departe fără să ni se opună rezistență, până ce ne-am dat seama că e prea târziu ca să mai ieșim în larg, că nu ne mai putem întoarce deloc, de fapt. Dar nimeni nu m-a ascultat. Cu toții știți mai multe ca mine. Pentru Dumnezeu ! Căpitanul Blood a mers mai departe și noi cu el. Am ajuns la Gibraltar⁴³. E-adevărat că după mult timp l-am prins acolo pe viceguvernator și într-adevăr l-am făcut să plătească o răscumpărare ca să-i redăm orașul. E-adevărat și că, după ce-am luat banii și am prădat ce s-a putut, ne-am întors cu vreo două mii de reali. Dar ce înseamnă asta, de fapt ? Să vă spun eu ? E o nimica toată — e cașcavalul ce-ademeneste în cursă, iar noi suntem victimele, la naiba ! Iar cei care au pus cursa... da, tocmai ei, ne așteaptă ! Sunt tocmai cele patru corăbii de război care au ajuns aici între timp. Și-or să ne aștepte la ieșirea

⁴³ Oraș din nordul Venezuelei, pe malul lacului Maracaibo.

din lagună. *Mort de Dieu !* Asta se-alege din blestemata încăpățănare a minunatului căpitan Blood !

Wolverstone râse, iar Cahusac explodă de furie.

— Pe toți dracii ! *Tu ris, animal !* Râzi !? Ia spune-mi, cum mai ieșim noi de-aici dacă nu acceptăm termenii impuși de amiralul Spaniei ?

Din rândul corsarilor care stăteau la baza scărilor se ridicară murmure aprobatoare și pline de indignare. Cu singurul lui ochi uriaș, Wolverstone se întoarse cătrănit spre ei și-și strânse pumnii mari ca și cum ar fi vrut să-l pocnească pe francezul care-i umilea. Dar nimic nu-l domoli pe Cahusac. Iar foiala celorlalți îi dădu ghes.

— Poate aveți impresia că acest căpitan Blood al vostru e însuși Dumnezeu. Că poate face miracole. Să știți că e ridicol, cu aerele lui, cu...

Se opri căci, tocmai în acel moment, Peter Blood apăru dinăuntru, cu aerele lui de care tocmai vorbise Cahusac. Împreună cu el venea un corsar francez spătos și lung în picioare, pe nume Yberville, care, deși încă tânăr, își câștigase deja un renume ca pirat. Asta până să-și piardă corabia și să fie nevoit a intra în serviciul lui Blood. Căpitanul păși înainte spre cele două grupuri opozante, sprijinindu-se în bastonul din fildeș, lung și subțire; fața îi era umbrită de o pălărie mare plină de pene. Nimic din înfățișarea lui nu amintea de meseria pe care o practica. Mai degrabă avea aerul unui nobil care se plimbă pe marile bulevarde din Londra sau Madrid — mai degrabă prin a doua capitală, ținând seama de costumul elegant din tafta liliachie cu găici cusute cu fir de aur, după moda spaniolă. Doar sabia lungă și groasă mascată de mâna lui stângă, cu palma odihnindu-i-se pe mânerul ei, corecta impresia sugerată până și de ochii lui de-un albastru metalic, caracteristici mai degrabă unui aventurier.

— Deci, mă găsești ridicol, nu ? spuse și se opri în fața bretonului, care-și ieșise din fire de mânie. Oare cum ar trebui să te găsesc eu ? Rostise acestea calm, aproape

tărăgănat. Le-ai spus că am întârziat și că din cauza asta acum suntem în pericol. Dar cine se face vinovat de întârziere ? De o lună facem ce trebuie să facem, și dacă n-ar fi fost expedițiile tale prădătoare, ne-am fi întors într-o săptămână.

— *Ah, ça ! Nom de Dieu !* Deci e vina mea că...

— A cui să fie că ți-ai condus corabia taman în mijlocul bancului de nisip din mijlocul lacului ? N-ai vrut să ții seama de sfaturile altuia. Ai făcut cum ai vrut tu. Te-au lăsat indiferent avertismentele. Iar rezultatul a fost că am pierdut două zile prețioase pentru a face rost de canoe ca să descărcăm echipajul și încărcătura. Alea trei zile au fost o ocazie perfectă pentru ca cei din Gibraltar nu numai să audă de venirea noastră, dar și să aibă timp să fugă din calea noastră. După aceea, tocmai din cauza asta, a trebuit să-l urmărim pe guvernator până la fortăreața aia infernală; și noi am pierdut altă săptămână și aproximativ o sută de oameni ca s-o cucerim. De-asta am întârziat până ce flota spaniolă a avut timp să se grupeze și să apară aici pe cealaltă parte, dinspre La Guaraya, cu garda de coastă. Dacă n-ai fi pierdut „La Foudre”, dacă n-ai fi redus flota noastră de la trei la două corăbii, am fi putut să ne lansăm în război și-am fi avut chiar șanse bune să răzbim. Și-acum ai impresia că trebuie să apari aici și să-ți dai aere, să-i răzvrătești pe toți pentru o situație care este cauzată numai de propria incompetență.

Își măsurase cuvintele cu un talent admirabil și sper să vă dați seama de asta, mai ales că flota spaniolă care păzea gura de ieșire din marele lac Maracaibo în așteptarea căpitanului Blood era comandată de însuși dușmanul lui de moarte, don Miguel de Espinosa y Valdez, amiralul Spaniei, care era încurajat de reconfortanta certitudine a puterii flotei sale, incomparabil mai mare decât a lui Blood. Pe lângă datoria față de propria țară, amiralul, după cum bine cunoașteți, avea și o datorie personală după scena petrecută pe „Encarnacion” cu un an înainte, soldată cu

moartea fratelui său, don Diego. Cu el naviga și nepotul lui, Esteban, a cărui dorință de răzbunare o depășea până și pe-a amiralului. În ciuda faptului că știa de toate acestea, căpitanul Blood își putea păstra calmul, criticând înflăcărarea lașă a francezului, pentru care situația nu prezenta nici jumătate din riscurile pe care le presupunea pentru el însuși. Își întoarse fața de la Cahusac pentru a se adresa grupului de corsari care se grupase mai bine ca să-l audă, pentru că el nu se sinchisea să ridice glasul:

— Sper că am risipit o mică parte din neliniștile care pesemne că v-au încercat în ultimul timp, spuse.

— Nu are niciun rost să vorbim despre ce-a fost, sări Cahusac, mai degrabă posomorât decât ostil.

Wolverstone începu să râdă, cu râsul lui ca un nechezat.

— Problema e: ce facem acum ?

— Nu cred că se pune vreo problemă, zise Blood.

— Ba cum să nu, insistă Cahusac. Don Miguel, amiralul spaniol, ne-a asigurat că putem traversa nevătămați spre mare, dacă plecăm numaidecât, fără să distrugem în vreun fel orașul și dacă predăm tot ce-am capturat la Gibraltar.

Căpitanul Blood surâse tăcut, știind prea bine cât de mult valora cuvântul lui don Miguel.

De data asta răspunse Yberville, demonstrându-și disprețul față de compatriotul lui:

— Ceea ce demonstrează că până și acum, când știe că suntem în minoritate, amiralului îi este teamă de noi.

— Pentru că nu ne cunoaște adevăratele slăbiciuni, veni răspunsul aprig. Și oricum trebuie să acceptăm termenii lui. Nu avem de ales. Asta e părerea mea.

— Nu și a mea, zise căpitanul Blood. Așa că l-am refuzat.

— Ai refuzat ! Chipul prelung al lui Cahusac deveni stacojiu, iar rumoarea celor din spatele lui îl încurajă. Ai refuzat ! Deja ai refuzat fără să mă consulți ?

— Opoziția ta n-ar fi schimbat nimic. Erai în minoritate pentru că Hagthorpe gândește ca mine. Dar, adăugă Blood, dacă tu și camarazii tăi francezi vreți să țineți seama de termenii spaniolilor, n-o să vă stăm în cale. Trimite unul dintre prizonieri să-l anunțe pe amiral. Don Miguel are să primească decizia ta cu multă bucurie, te asigur.

Cahusac îl privi o clipă cu ochi aprinși, apoi, controlându-se, întrebă cu glas măsurat:

— Și ce răspuns i-ai dat amiralului ?

Fața căpitanului Blood se destinse într-un surâs larg.

— I-am spus că, dacă nu putem să ieșim în larg în douăzeci și patru de ore, fără ca el să se opună sau să ne împiedice în vreun fel plecarea, plus să primim o recompensă de cincizeci de mii de reali pentru Maracaibo, o să facem acest minunat oraș scrum, după care ne vom abate asupra flotei sale pentru a o distruge.

Îndrăzneala planului îl lăsă fără cuvinte pe Cahusac. Mulți dintre corsarii din piață savurară umorul plin de îndrăzneală cu care victimele prinse în cursă își tratau atacatorii. Începură să râdă și râsul lor se transformă în aclamații asurzitoare, căci minciuna e o armă de preț pentru oricare aventurier. Pricepând planul, până și camarazii francezi ai lui Cahusac fură luați de valul de entuziasm viclean, până când în încăpățânarea lui ostilă Cahusac rămase singurul disident. Bătu în retragere, terifiat. Și nu avea să fie înduplecat până a doua zi. El se simți răzbunat când veni un mesager de la don Miguel, cu o scrisoare în care amiralul spaniol invoca solemn numele Divinității, jurându-se că, din moment ce pirații îi refuzaseră oferta generoasă prin care le permitea să se predea cu onoruri de război, avea să-i aștepte la gura de vărsare a lacului, unde avea să-i distrugă de cum apăreau. Menționa că, în caz de întârziere, flota spaniolă urma să fie întregită în scurt timp cu o a cincea navă — „Santo Niño” — care venea din La Guayra, și atunci el însuși se pornea

spre Maracaibo. De data asta, căpitanul Blood își ieși din fire.

— Nu mă mai deranja cu de-astea, se răsti la Cahusac, care veni din nou morocănos la el. Trimite-i vorbă lui don Miguel că te-ai separat de mine. O să-ți ofere, fără îndoială, cale liberă. Apoi ia una dintre șalupe, pune-ți oamenii pe ea și du-te unde vezi cu ochii !

Fără îndoială că francezul i-ar fi urmat sfatul dacă și oamenii lui ar fi căzut de acord în unanimitate în această privință. Aceștia însă se zbăteau între frică și lăcomie. Dacă plecau, trebuiau să abandoneze partea lor din pradă, precum și sclavii sau prizonierii pe care-i capturasera. Dacă făceau asta, căpitanul Blood avea să născocească mai apoi un plan din care el să iasă nevătămat — și la cât îl știau de viclean nu era deloc imposibil — și rămânea ca irlandezul să profite de ceea ce ei posedau deocamdată. Era o situație de-a dreptul dramatică, la care nici nu voiau să se gândească. Până la urmă, în ciuda tuturor criticilor lui Cahusac, căzură de acord nu în favoarea lui don Miguel, ci a lui Peter Blood. Cu el începuseră expediția și aveau să o termine tot cu el, sau mai bine deloc. Acesta fu mesajul pe care Blood îl primi în acea seară de la posacul Cahusac. Blood fu mulțumit și-l invită pe breton să ia loc și să se alăture consiliului care dezbătea planurile ce-aveau să fie puse în aplicare.

Acest consiliu se întrunise în spațioasa curte interioară a casei guvernatorului — pe care căpitanul Blood și-o însușise pentru propriul uz — un dreptunghi înconjurat de ziduri de piatră în mijlocul căruia o fântână susura molcom pe sub franjurii de viță-de-vie. Pe fiecare latură creșteau portocali, iar aerul tăcut al serii îmbăta cu parfumul lor. Era unul dintre acele modele de arhitectură introduse în Spania de mauri, pe care spaniolii le duseseră mai departe în Lumea Nouă.

Consiliul de război, compus din șase oameni, deliberă până târziu în noapte planul de acțiune expus de căpitanul

Blood. Marele lac Maracaibo, alimentat de douăzeci de râuri care se vărsau în el de pe culmile înzăpezite ale munților ce-l străjuiesc din două laturi, are cam o sută douăzeci de mile lungime și aproape la fel lățimea maximă. Forma lui, după cum am mai arătat, e aceea a unei sticle uriașe cu gâtul spre Golful Maracaibo. Dincolo de gâtul îngust, spațiul se lărgeste din nou, iar cele două fâșii lungi de uscat, cunoscute sub numele de insulele Vigiliias și Palomas, blochează intrarea în canal, fiind dispuse transversal. Singura cale de ieșire spre mare pentru corăbii, din orice parte ar sufla vântul, o constituie mica strâmtoare dintre cele două insule. De Insula Palomas, care are vreo zece mile lungime, nu te poți apropia la mai mult de o jumătate de milă, indiferent din care parte, decât doar cu un vas foarte mic, și asta numai dinspre coasta estică, unde se ridică masivul fort pe care corsarii îl găsiseră abandonat și care străjuia îngusta intrare în strâmtoare. În larg, între strâmtoare și bariera de nisip, cele patru corăbii spaniole erau ancorate în mijlocul canalului. „Encarnacion”, comandată de amiral, era un galion cu patruzeci și opt de tunuri mari și opt tunuri mici. Urma „Salvador”, cu treizeci și șase de turnuri, „Infanta” și „San Felipe” — deși mai mici — care erau impunătoare, chiar dacă aveau doar câte douăzeci de tunuri și câte o sută cincizeci de oameni, fiecare. Aceasta era flota pe care urma s-o înfrunte căpitanul Blood. „Arabella” lui avea patruzeci de tunuri, „Elizabeth”, douăzeci și șase; mai avea și două goelete capturate la Gibraltar, înarmate cu câte patru culverine⁴⁴. Contingentul de oameni ai lui Blood era de doar patru sute de supraviețuitori, din cei cinci sute cu care plecase din Tortuga, care urmau să se lupte cu cei o mie de spanioli aflați pe galioane. Planul de bătaie sugerat de căpitanul Blood era unul disperat, după cum îl caracterizase Cahusac.

⁴⁴ Tunuri mari, foarte lungi în raport cu diametrul gurii, folosite în secolele al XVI-lea și al XVII-lea.

— Chiar așa este, spuse căpitanul. Dar am trecut prin situații mult mai desperate. Cu un gest zeflemitor își luă o pipă plină cu tutun parfumat „Sacerdotes”, căruia orașul Gibraltar îi datora renumele, și din care luaseră o anumită cantitate în butoaie. Ba mai mult, am răzbit. *Audaces fortuna juvat*.⁴⁵ Pe legea mea, ce înțelepți erau romanii.

Blood insuflă camarazilor, chiar și lui Cahusac, o mică parte din încrederea lui și cu acest sentiment se apucară de lucru. Timp de trei zile, de dimineața până seara, corsarii munciră pe brânci ca să termine pregătirile pentru acțiunea care sperau să le aducă salvarea. Erau presați de timp. Trebuiau să atace înainte ca don Miguel de Espinosa să primească întăriri cu al cincilea galion, „Santo Niño”, care urma să li se alăture dinspre La Guayra. Principalele activități se desfășurau pe cea mai mare dintre cele două goelete capturate la Gibraltar, care aveau să conducă operațiunile propuse de căpitanul Blood. Începură prin a-i tăia toți pereții de compartimentare până când din navă mai rămase doar scheletul; sparseră atât de multe deschizături în bordajul lateral încât transformară marginile într-un fel de grătar. Măriră cu încă șase numărul bocaporților, iar în cală băgară tot gudronul, smoala și pucioasa pe care le găsiră în oraș, plus alte șase butoaie cu pulbere pe care le clădiră ca un castel în sabordurile de la babord. După patru zile, totul era gata, cu toții se imbarcară și părăsiră într-un final frumosul și acum pustiu oraș Maracaibo. Ridicărilor încă abia la vreo două ore după miezul nopții. La primele semne de reflux porniră tăcuți spre bancul de nisip, cu toate pânzele strânse, în afară de velele pătrate care fură desfăcute în bătaia brizei ușoare care adia în noaptea tropicală. În față mergea nava principală comandată de Wolverstone, cu un echipaj de șase voluntari, care urmau să capete câte o sută de reali în plus față de captura de război ce li se cuvenea. Urma „Arabella”, iar la mică

⁴⁵ Norocul îi favorizează pe cei îndrăzneți (lb. latină).

distanță „Elizabeth”, cârmuită de Hagthorpe împreună cu Cahusac, rămas acum fără vas, și camarazii lui francezi. La urmă era a doua goeletă și opt bărci în care puseseră prizonierii, sclavii și cam toată marfa capturată, Toți prizonierii erau legați, sub paza a patru corsari cu muschete, plus alți doi împreună cu care aveau să vâslească. Fiind la urmă, nu aveau să participe la lupta ce se pregătea.

La primul licăr amorțit al zorilor, corsarii, obișnuiți deja cu întunericul, întrezăriră velatura masivă a corăbiilor spaniole care stăteau ancorate la mai puțin de un sfert de milă depărtare. Complet nepăsători, așa cum le este obiceiul, și pe deplin încrezători, dată fiind superioritatea lor, e puțin probabil ca spaniolii să fi arătat mai multă băgare de seamă.

Un lucru este sigur: din cauza întunericului, ei au văzut navele lui Blood la câteva minute bune după ce au fost observați de corsari. Până să se pregătească, goeleta lui Wolverstone, cu velele în vânt — căci le desfăcuse pe toate de îndată ce galioanele se conturară clar dinaintea lor — ajunsese deja aproape. Wolverstone se îndreptă direct spre „Encarnacion”, corabia amiralului. Legă cârma, aprinse un chibrit pe care-l avea la îndemână și făcu lumină cu o torță confecționată din paie amestecate cu bitum. La început, aceasta pâlpâi slab, pentru ca apoi se se aprindă într-o flacără mare, exact când prova ascuțită a goletei înguste tăie prin lateral nava amiral cu o bubuitură asurzitoare, iar velaturile celor două nave se împletiră zdravăn, încât vergile se întinseră la maximum, iar straurile se rupseră. Cei șase oameni ai lui Wolverstone aveau fiecare locul său la babord; toți goi-pușcă, înarmați cu câte o ancoră cu patru brațe, patru lângă parapet, doi deasupra. În momentul impactului aruncară ancorele pe puntea corăbiei spaniole; cei doi de deasupra trebuiau să aibă grijă ca velaturile celor două nave să nu se desprindă. Pe puntea corăbiei spaniole, luată prin surprindere, era o confuzie generală, dublată de o

agitație și o hărmălaie inimaginabile. Spaniolii încercară prin eforturi disperate să ridice ancora, dar abandonară, pentru că deja era prea târziu. Văzându-se pe punctul de-a fi luați pe sus, spaniolii se repeziră la arme pentru a respinge atacul. Avansul dușmanilor îi intriga, pentru că nu semăna deloc cu tactica obișnuită a corsarilor. Ce-i intriga și mai tare era persoana masivă a lui Wolverstone care se aruncă asupra lor așa gol cum era, cu uriașa torță aprinsă deasupra capului. Abia când ajunse pe punte își dădură seama ce se întâmpla — dădea foc unui fitil. Atunci, unul dintre spanioli, pierzându-și mințile de panică, ordonă ca un grup de oameni să se urce pe magazie. Prea târziu. Wolverstone îi urmări pe cei șase oameni ai săi coborând pe punte după ce fixară ancorele și apoi se repezi și el spre parapetul de la tribord, aruncă torța prin cel mai la îndemână bocaport, apoi se lăsă în jos peste bord, pentru a fi luat de o barcă de pe „Arabella”. Înainte ca el să apuce să facă asta, goeleta luase deja foc, împrăștiind materiale incandescente și explozibile pe întreaga punte. Focul se ridica în pale înalte, mușcând cu repeziciune din corabia de război a spaniolilor, făcându-i pe aceștia să nu mai știe cum să-și scape pielea.

În timp ce bijuteria de navă a flotei spaniole era astfel eliminată din scenă, Blood se îndrepta spre „Salvador” pentru a deschide focul. Lansă o primă salvă spre prova spaniolilor, care mătură puntea cu un efect teribil, după care lansă o a doua spre carenă, de la mică distanță. Lăsând-o astfel schilodită — cel puțin temporar — Blood continuă să navigheze spre celelalte nave, uluind echipajul de pe „Infanta” cu două lovituri de la etravă, după care se înfipse în ea din lateral pentru a o imobiliza și-a o ocupa, în vreme ce Hagthorpe făcea la fel cu „San Felipe”. Într-atât de surprinși fuseseră spaniolii și atât de fulgerătoare și de inimaginabilă fusese acțiunea lui Blood, încât cei atacați nu avură timp să lanseze nicio salvă de tun. Cu englezii peste ei, față în față cu armele piraților, nici „San Felipe” și nici

„Infanta” nu opuseră prea mare rezistență. Faptul că nava-amiral era în flăcări și că „Salvador” se retrăgea, avariata grav în luptă, îi deziluziona crâncen, astfel încât deja se socoteau ca dispăruți de pe fața pământului, și lăsară armele jos. Dacă ar fi arătat ceva mai multă îndârjire și ar fi încurajat celelalte două vase să se angajeze împotriva atacatorilor, spaniolii ar fi putut foarte bine să schimbe soarta bătăliei. Dar „Salvador” se afla într-o poziție cu adevărat nefavorabilă, pentru că era galionul care ducea întreaga comoară a spaniolilor, ce valora, toată, cam cincizeci de mii de reali. Interesat mai presus de toate să salveze această corabie, ca nu cumva să cadă în mâinile piraților, don Miguel, care între timp urcase la bordul ei cu echipajul ce-i mai rămăsese, o direcționează înspre Palomas și spre fortul care străjuia strâmtoarea. Amiralul se îngrijise dinainte — cât timp îi așteptase pe englezi și în mare secret — să întărească fortul. Tocmai de aceea dezarmase fortul Cojero, care se afla ceva mai jos în golf și luase de-acolo câteva tunuri uriașe cu distanță de lovire și putere mai mari decât cele obișnuite. Fără să bănuiască nimic, căpitanul Blood se grăbi să înainteze împreună cu „Infanta”, care era acum manevrată de echipajul capturat, sub comanda lui Yberville. Tunurile de la pupa de pe „Salvador” încercară haotic să întoarcă focul împotriva urmăritorilor, dar nava fusese avariata atât de grav încât, atunci când ajunse sub protecția tunurilor din fort, începu să se scufunde, pentru ca în final să ajungă cu o parte din schelet sub apă. Amiralul își puse echipajul în bărci — câți au încăput, iar restul o luară înot — și traversă pe Palomas, cât de repede putu. Tocmai când socotea căpitanul Blood că are victoria la mână și cale liberă spre ocean, ofensiva din fort își dovedi uriașa și nebănuita forță. Tunurile masive își făcură simțită prezența prin câteva salve puternice, iar „Arabella” se cutremură sub una dintre ele care-i zdrobi mijlocul și bocaportii, provocând victime și confuzie printre oamenii care se aflau în acea zonă. Dacă n-ar fi fost Pitt să

ia timona și să controleze cârma pentru ca nava să vireze brusc spre babord, ravagiile ar fi fost și mai însemnate după a doua salvă, care urmă la scurt timp după prima. „Infanta” se afla într-o stare și mai critică. Deși fusese atinsă de o singură lovitură, aceasta îi sfârtecăse bordajul de la tribord chiar pe linia de plutire, lăsând o gaură care ar fi inundat-o deja dacă n-ar fi fost experimentatul Yberville care ordonă ca tunurile de la tribord să fie mutate la babord. Ușurând astfel partea dreaptă și mutându-i pe toți pe stânga, Yberville, întoarse nava și se luă încet după „Arabella”, care începea să se retragă. În urma lor bubuiau tunurile din fort, care însă nu le mai provocară pagube mari. Când în final ajunseră în afara razei de bătaie, „Elizabeth” și „San Felipe” li se alăturară pentru a-și regrupa pozițiile.

Farsa

Adoua zi, descumpănit, căpitanul Blood convocă în grabă consiliul pe puntea de la pupa „Arabellei”. Era o dimineață minunată de însorită. Mai târziu avea să recunoască faptul că acela a fost unul dintre cele mai grele momente din viața lui. Era nevoit să admită că, după ce condusese totul cu un talent ce merita toată admirația, după ce distrusese un dușman superior ca flotă, armanent și număr de oameni — pe care don Miguel de Espinosa le considerase pe bună dreptate copleșitoare — victoria lui se transformase în scrum cu trei lovituri reușite de tun venite de unde corsarii lui se așteptau mai puțin. Și scrum urma să rămână totul până când aveau să distrugă fortul care rămăsese în picioare ca să apere strâmtoarea. La început, căpitanul Blood sugera ca navele să se reorganizeze și să atace din una sau alta dintre poziții. Dar ceilalți îl sfătuiră să renunțe la impetuoșitatea-i necaracteristică, născută acum întrânsul din prea multă ciudă și umilință, sentiment care de altfel ar fi pierdut mințile până și celor mai raționali dintre oameni. Recăpătându-și calmul, irlandezul reanaliză situația. Nici nu se mai punea problema să o lanseze pe „Arabella” în larg. „Infanta” mai plutea datorită unor improvizații, iar „San Felipe” era aproape la fel de grav avariata din cauza incendiului declanșat înainte să fie abandonată. Blood nu putea decât să admită că singurul lucru pe care-l puteau face era să se întoarcă la Maracaibo, să repare vasele și să

încerce să forțeze trecerea. Astfel se retraseră învingătorii învinși ai acelei scurte și catastrofale confruntări. Dacă exista ceva care să-l exaspereze mai mult pe căpitan, era pesimismul pe care Cahusac nu pregetă să și exprime prin orice manieră.

Ridicat inițial pe culmile îmbătătoare ale fericirii de rapida și ușoara victorie obținută dimineața de mica lor flotă, francezul fu aruncat la loc în prăpastia adâncă a deziluziei. Iar proasta lui dispoziție îi cuprinse pe cel puțin jumătate dintre camarazii lui.

— E sfârșitul, îi spuse căpitanului Blood. De data asta suntem terminați.

— Îmi permit să-ți reamintesc că la fel ai făcut și altădată, îi răspunse căpitanul cât mai calm cu putință. Dar ai văzut ce era de văzut și nu poți nega că suntem mai puternici când vine vorba de forță. Uită-te numai la flota pe care o avem acum.

— Mă uit, spuse Cahusac.

— Puah ! Suntem niște fricoși până la urmă !

— Vrei să spui că sunt un laș ?

— Cu toată gura.

Francezul se uită cătrănit la el, respirând anevoie.

Dar nu putea să-i plătească irlandezului pentru insultă. Știa prea bine ce adversar puternic era căpitanul Blood. Își aminti de soarta lui Levasseur. Așa că se limită la cuvinte.

— E prea de tot ! Întreci măsura ! mormăi el.

— Uite ce e, Cahusac, m-am săturat până peste cap de tânguierile tale atunci când vezi că nu merge totul pe roate așa cum ai vrea tu. Dacă voiai ceva mai simplu, nu trebuia să te faci marinar, și mai ales nu trebuia să vii cu mine, pentru că la mine lucrurile nu sunt niciodată nici simple, nici ușoare. Și cu asta cred c-am încheiat pentru ziua de azi.

Cahusac plecă în grabă înjurând, să-și vadă de oameni. Căpitanul Blood reveni la meseria lui de bază și-i doftorici pe răniți, cu care își făcu de lucru până târziu spre seară.

Apoi coborî pe uscat, hotărât de data asta. Se duse direct la casa guvernatorului pentru a ticlui o scrisoare agresivă, dar foarte politicoasă, adresată lui don Miguel, în cea mai fluentă limbă spaniolă. Scrise:

În această dimineată am demonstrat Excelenței Voastre de ce sunt capabil. Deși am fost depășiți ca forță — oamenii, navele și armele voastre fiind mai mult decât de două ori numărul forțelor noastre — am scufundat și capturat corăbiile marii flote cu care voiați să veniți peste noi în Maracaibo. Așa că nu mai este cazul să vă lăudați când vor ajunge forțe noi din La Guayra, adică „Santo Niño”. Dat fiind ce s-a întâmplat, vă puteți aștepta la vărsare de sânge. Așa că, înainte de-a ne răfui cu fortul pe care-l ocupați și pe care probabil îl considerați indestructibil, înainte de-ai aplica același tratament pe care l-am aplicat și flotei, pe care ați crezut-o indestructibilă, vă mai fac o ultimă ofertă — din considerente pur omenești. Voi cruța și voi părăsi Maracaibo, voi lăsa aici cei patruzeci de prizonieri pe care i-am luat, dacă îmi plătiți cincizeci de mii de reali și o sută de capete de vite drept răscumpărare, asigurându-mi în plus trecerea liberă prin strâmtoare. Voi reține prizonierii, majoritatea dintre ei persoane importante, până după plecare, și-i voi trimite înapoi în bărcile pe care le voi lua special pentru această acțiune. Dacă Excelența Voastră nu va chibzui bine și va refuza această ofertă, și deci mă va forța să distrug fortul cu prețul multor vieți, vă avertizez să nu vă așteptați să cruțăm nimic. Voi începe prin a lăsa în urma mea numai fum și cenușă în locul frumosului oraș Maracaibo.

După ce scrise scrisoarea, ceru să i se aducă dintre prizonieri viceguvernatorul orașului, pe care-l capturaseră la Gibraltar. Îi dezvălui conținutul misivei, apoi îl trimise cu aceasta la don Miguel. Alegerea mesagerului era o tactică vicleană. Viceguvernatorul era cel mai dornic dintre toți să vadă orașul salvat și singurul care ar fi pledat, cu cele mai

puternice argumente, pentru cruțarea lui cu orice preț de la distrugerea pe care o plănuise căpitanul Blood.

Totul decurse exact așa cum își imaginase Blood. Viceguvernatorul dezvoltă sugestiile din misivă prin propriile-i rugăminti arzătoare. Don Miguel era însă ceva mai împietrit la suflet. Într-adevăr, avea flota parțial distrusă și parțial capturată. Dar asta numai pentru că fusese luat prin surprindere, motiva el. Or, asta n-avea să se mai întâmple a doua oară. Deci, căpitanul Blood n-avea decât să facă ce voia în Maracaibo, căci înaintând — ceea ce trebuia să facă mai devreme sau mai târziu — îl aștepta o soartă amară. Viceguvernatorul rămase fără cuvinte. Își pierdu cumpătul și-i aruncă amiralului o serie de cuvinte injurioase. Dar nu la fel de injurioase precum cele cu care amiralul îi răspunse.

— Dacă ați fi fost loial regelui și-ați fi oprit trecerea afurisiților de pirați așa cum o s-o fac eu acum, n-am mai fi fost la ananghie în clipa de față. Așa că scutiți-mă de sfaturi de-astea izvorâte din lașitate. Nu cedez în fața căpitanului Blood. Îmi cunosc datoria față de rege și intenționez să o pun în aplicare. Îmi cunosc și datoria față de mine însumi. Am o problemă personală cu ticălosul de Blood și am de gând să o rezolv. Duceți-i mesajul meu.

Viceguvernatorul se întoarse așadar în Maracaibo, în impunătoarea lui casă în care căpitanul Blood își stabilise cartierul general. Umilit de curajul pe care amiralul îl demonstrase prin opoziția lui, transmise răspunsul exact pe nota agresivă pe care amiralul și-ar fi dorit-o.

— Serios ? spuse căpitanul Blood la final, surâzând calm, deși totul în el se prăbuși din cauza eșecului amenințărilor sale. Ce păcat că amiralul e încăpățânat. Așa a pierdut flota, care era de fapt a lui. Dar acest oraș minunat nu e. Așa că, fără îndoială, n-o să regrete prea tare dacă-l pierde și pe-acesta. Îmi pare rău. Distrugerea, la fel ca vărsarea de sânge, îmi repugnă. Dar asta este ! Măine-dimineață facem pregătirile și poate mâine-seară, când o să

vadă flăcările, o să-și dea seama că Peter Blood e un om de cuvânt. Puteți pleca, don Francisco.

Viceguvernatorul, care renunțase la aerul său ferm, ieși cu mers târșăit, urmat de gărzi. Nici nu plecă bine, că apăru Cahusac, care făcuse și el parte din consiliul care se reunise pentru a primi răspunsul amiralului. Era palid și-i tremurau mâinile când le ridică să protesteze.

— Pentru Dumnezeu, ce mai ai de zis acum ? strigă răgușit. Și fără să mai aștepte să audă răspunsul, continuă să dea din gură: Știam eu că n-ai să-l înspăimânți pe amiral prea ușor. Ne are la mână și o știe, dar tu ți-ai închipuit că are să bată în retragere din cauza scrisorii tale obraznice. Te pomenești că nesăbuiința ta are să ne pecetluiească soarta tuturor.

— Ai terminat ? spuse Blood calm, când francezul se opri ca să-și tragă sufletul.

— Nu, n-am terminat.

— Atunci scutește-mă de ce mai urma ! Sunt convins că sunt prostii și nu ne ajută să rezolvăm problema cu care ne confruntăm.

— Dar ce-o să faci ? Îmi spui ?

Nu era o întrebare, ci mai degrabă un ordin.

— De unde naiba să știu ? Speram ca tu însuși să ai niște idei. Dar cum te preocupă atât de tare să-ți salvezi propria piele, tu și toți cei care cred că tine sunteți liberi să ne părăsiți. Nu mă îndoiesc că amiralul spaniol are să privească încântat cum ni se împruținează forțele în ceasul al unsprezecelea. Ți dau cadou goeleta și n-ai decât să te alături lui don Miguel în fort dacă vrei; sau poți rămâne să ne ajuti și tu cum știi.

— Oamenii mei vor decide, răspunse Cahusac, înghițindu-și furia, și cu asta le întoarse spatele și se duse, lăsându-i pe ceilalți să hotărască în liniște.

A doua zi de dimineață, francezul îl căută din nou pe căpitanul Blood. Îl găsi singur în curtea interioară, plimbându-se în sus și-n jos cu bărbia în piept. Cahusac

interpretă greșit starea lui meditativă, luând-o drept deznădejde. Asta, desigur, pentru că fiecare dintre noi suntem înzestrați cu o capacitate limitată de a-i judeca pe ceilalți.

— Căpitane, v-am crezut pe cuvânt, anunță pe un ton posac și arogant în același timp.

Căpitanul se opri din mers, cu umerii aduși în față, cu mâinile la spate, și-l privi pe corsar blând fără a-i răspunde. Cahusac explică:

— Noaptea trecută am trimis unul dintre oamenii mei la amiral cu o scrisoare. I-am oferit să capitulez, dacă e de acord ca noi să trecem prin strâmtoare cu onoruri de luptă. Azi-dimineață am primit răspuns. E de acord, dacă nu luăm nimic cu noi. Oamenii mei se imbarcă pe goeletă. Ridicăm ancora în scurt timp.

— *Bon voyage*, spuse căpitanul Blood dând din cap, apoi se întoarse și-și reluă meditația întreruptă.

— Atât ai să-mi spui ? strigă Cahusac.

— Ar mai fi și altele, zise Blood peste umăr, dar știu că nu ți-ar fi pe plac.

— Ha ! Atunci, aici ne luăm adio, căpitane. Și cred că n-o să ne mai întâlnim, adăugă răutăcios.

— Credința ta e speranța mea, spuse căpitanul Blood.

Cahusac plecă grăbit, bombănind niște injurături grosolane. Încă înainte de prânz porni spre larg cu oamenii lui, vreo șaiszeci de navigatori posaci, care se lăsaseră amăgiți să capituleze fără nicio răsplată, cu toate că Yberville încercase ca să-i împiedice.

Amiralul își ținu cuvântul și îi lăsă să treacă prin strâmtoare spre mare; un gest mai mărinimos decât se așteptase Blood — din câte îi cunoștea el pe spanioli. Între timp, chiar înainte ca dezertorii să fi ridicat ancora, Blood fu anunțat că viceguvernatorul cere să-l vadă. Îl primi, și don Francisco se grăbi să-i mărturisească faptul că o noapte de meditație îi sporise temerile cu privire la soarta

oraşului, pe care neînduplecatul amiral se pregătea să-l sacrifice. Căpitanul Blood îl ascultă cu multă blândeţe.

— Bună dimineaţa şi duminică, don Francisco. Am amânat jocul cu focul până la căderea nopţii. Pe întuneric, spectacolul are să fie mai frumos.

Don Francisco, un bărbat scund, agitat, aflat în floarea vârstei, cu o descendenţă notabilă, dar moale şi fără viaţă, trecu direct la ce-l interesa:

— Don Pedro, am venit să vă spun că, dacă mai aşteptaţi trei zile, eu însumi voi strânge răscumpărarea pe care o cereţi şi pe care don Miguel de Espinosa o refuză.

Căpitanul Blood se uită fix la el, împreunându-şi sprâncenele negre ca smoala ce-i umbreau ochii luminoşi.

— Şi cum aveţi de gând să faceţi asta ? întrebă, arătându-şi discret mirarea.

— Asta e problema mea, dădu din cap don Francisco. Ştiu unde se pot găsi banii şi compatrioţii mei vor contribui. Daţi-mi drumul trei zile, pe cuvânt de onoare, şi o să vă îndeplinesc dorinţa. Între timp, fiul meu rămâne în mâinile dumneavoastră ca ostatic până când mă întorc.

După care începu să se târguiască, dar Blood îl întrerupse cu severitate.

— Pe toţi sfinţii ! Dar ştiu că aveţi obrazul gros, don Francisco, să veniţi la mine cu o poveste dintr-asta, să-mi spuneţi că ştiţi de unde să strângeţi banii şi totuşi să refuzaţi a mi-o spune în faţă ! Sunt sigur că, dacă m-aţi vedea gata să dau foc oraşului, aţi deveni mai comunicativ !

Don Francisco păli, dar refuză dând din cap.

— La fel făceau şi Morgan, şi L'Ollonais sau alţi piraţi. Dar nu este stilul dumneavoastră, căpitane; dacă aveam dubii, nu v-aş fi dezvăluit atât de multe.

— Eşti abil, domnule ! râse căpitanul. Te joci cu vanitatea mea, nu ?

— Cu onoarea dumneavoastră.

— Cu onoarea unui pirat ? Ți-ai pierdut mințile !

— Cu onoarea căpitanului Blood, insistă don Francisco. Am înțeles că aveți reputația că la război vă purtați ca un adevărat gentleman.

Căpitanul Blood râse din nou, de data asta cu o notă plină de amărăciune și batjocură, care-i dădu fiori de spaimă lui don Francisco. N-avea cum să ghicească faptul că Blood își râdea tocmai de el.

— Fac asta numai pentru că răsplata e mai mare la final. Și pentru asta aveți cele trei zile pe care le doriți. Deci, la treabă, don Francisco. Vă dau și catării ce vă trebuie. Mă îngrijesc imediat.

Don Francisco plecă, lăsându-l pe căpitanul Blood să reflecteze abătut, dar și mulțumit în același timp că reputația de cavaler — atâta câtă se cuvenea unui pirat — nu era lipsită de foloase.

Exact în a treia zi, viceguvernatorul se întoarse în Maracaibo cu asinii încărcăți de bijuterii și bani care valorau atât cât ceruse Blood, plus o turmă de o sută de vite mânăta de sclavi negri. Vitele fură date în grija piraților, care la origine erau vânători și deci pricepuți în a se ocupa de ele și care tot restul săptămânii își făcură de lucru cu tăierea și sărarea pieilor. Pe de altă parte, vasele fură reparate pentru o nouă ieșire în larg, iar căpitanul Blood încercă să se gândească asupra problemei de a cărei soluționare depindea soarta lui. Spionii indieni pe care-i tocmise îl înștiințaseră că spaniolul, acționând la orele când fluxul era foarte mic, salvase treizeci de tunuri de pe „Salvador”, și astfel își sporise puterea de foc, și așa covârșitoare. În cele din urmă, sperând la o inspirație de moment, căpitanul Blood întreprinse și el o expediție de recunoaștere. Cu riscul vieții, însoțit de doi indieni, traversă lacul până pe insulă într-o canoe, la adăpostul întunericului. Își ascunseră corpurile și barca în tufișurile pitice care se găseau în abundență în acea parte a insulei și rămaseră nemișcați până când se crăpă de ziuă.

Apoi, Blood porni singur, dar cu o infinită precauție, să cerceteze. Voia să verifice niște bănuieli pe care și le formase și se apropie de fort cât de mult putu, ba chiar mai mult decât ar fi fost necesar. Se târi în patru labe până pe culmea unei coline aflate cam la o milă depărtare de ziduri, de unde avea vedere directă asupra interiorului fortăreței și a pregătirilor ce se făceau înăuntru.

Cu ajutorul unui ochean pe care și-l adusese, cercetă și descoperi — așa cum bănuise — că artileria era toată îndreptată spre mare. Mulțumit, se întoarse pe Maracaibo și le propuse celor șase oameni din consiliu — Pitt, Hagthorpe, Yberville, Wolverstone, Dyke și Ogle — să atace fortul dinspre uscat. Dacă treceau spre insulă în puterea nopții, zicea, puteau să-i ia pe spanioli prin surprindere și să încerce să-i domine înainte ca ei să aibă timp să schimbe poziția tunurilor ca să răspundă atacului. Cu excepția lui Wolverstone, înzestrat cu temperamentul celui care se aruncă înainte la orice soluție disperată, ceilalți primiră propunerea cu răceală. Hagthorpe se opuse categoric:

— Peter, e un plan de-a dreptul nechibzuit, spuse dând din cap. Gândește-te că nu ne putem baza pe faptul că ne vom apropia îndeajuns de mult încât să atacăm, fără să fim văzuți și înainte ca ei să aibă timp să mute tunurile. Dar chiar de-am reuși, nu putem să luăm tunuri cu noi; va trebui să ne bazăm pe arme mici și cum vrei ca noi, o mână de o sută de oameni (căci atâta rămăseseră după dezertarea lui Cahusac) să traversăm marea ca să atacăm o armată de două ori mai mare, și protejată de fort ?

Ceilalți — Dyke, Ogle, Yberville și chiar Pitt, care probabil ezitase datorită loialității sale față de Blood — îl susținură sus și tare.

— Am analizat situația, spuse Blood la final. Am cântărit riscurile și cum le putem reduce. În situația disperată în care ne aflăm...

Se opri dintr-odată. Se încruntă o clipă, cufundat în gânduri, apoi chipul i se luminează la fel de brusc. Plecă

fruntea și rămase așa, analizând, cântărind cu bărbia în piept. Apoi clătină din cap și murmură:

— Da... Da...

Ridică ochii spre ceilalți.

— Uitați cum e, zise. Se poate să aveți dreptate. Se poate ca riscurile să fie prea mari. Cu toate astea, am găsit o soluție și mai bună. Adică ceea ce ar putea fi un atac real, să fie o mimare. Deci, iată ce vă propun.

Vorbi repede, concis și, pe măsură ce le expunea mai mult din plan, chipurile ofițerilor săi se luminau unul câte unul de bucurie. Când termină, cu toții spuseră într-un singur glas că Blood îi salvase.

— Încă nu am trecut la acțiune, zise el.

Cum pregătirile erau gata de douăzeci și patru de ore, nu mai aveau de ce să întârzie plecarea și deciseră să ridice ancora a doua zi dimineață. Într-atât de sigur fu căpitanul Blood pe succesul acțiunii, încât eliberă pe dată prizonierii pe care-i ținea ostatici, inclusiv pe sclavii negri pe care ceilalți îi considerau o pradă legitimă de război. Singura precauție în privința celor eliberați fu să-i bage cu forța în biserică, unde-i încuie pentru a-i lăsa să aștepte eliberarea din partea celor care urmau să intre în oraș. Apoi, cu toate lucrurile pe care le aveau încărcate pe trei vase, cu comoara bine pusă la păstrare și cu sclavii lor închiși jos, pirații ridicară ancora și se îndreptară spre strâmtoare. Fiecare dintre vase avea la remorcă, la pupa, câte trei pirogi. Când zări plutirea lor lentă în plină zi, cu pânzele de un alb-sclipitor ridicate în lumina orbitoare a soarelui, amiralul își frecă satisfăcut palmele lungi și osoase și râse printre dinți.

— În sfârșit ! strigă. Dumnezeu mi-l aduce direct în față ! Se întoarse spre grupul de marinari care se uitau mirați în spatele lui. Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Deci, domnii mei, primesc sau nu răsplată pentru răbdarea de care am dat dovadă ? Astăzi se vor sfârși necazurile pe care acest nelegiuit don Pedro Sangre,

după cum mi s-a prezentat odată, le-a provocat supușilor regelui Spaniei.

Se întoarse apoi ca să dea ordine și întreg fortul se trezi la viață ca un stup de albine. Tunurile fură aduse în poziție, tunarii deja aprindeau fitilele când flota corsarilor, deși se îndrepta tot spre Palomas, viră spre vest. Spaniolii nu mai pricepeau nimic. Cam la o milă și jumătate spre vest de fort, o jumătate de milă de țărm — adică exact pe marginea bancului de nisip care înconjura insula și din cauza căruia niciun vas nu se putea apropia de ea, cu excepția celor foarte mici — cele patru vase aruncară ancora exact sub ochii spaniolilor, însă într-un punct unde tunurile nu le puteau ajunge. Amiralul râse zeflemitor.

— Aha ! Ezită, ca niște câini ce sunt. N-au decât !

— Poate că așteaptă noaptea, sugeră nepotul care-i era alături, arzând de nerăbdare.

— Și la ce-o să le folosească noaptea în strâmtoare când sunt în bătaia tunurilor mele ? zâmbi don Miguel spre el. În noaptea asta, Esteban, tatăl tău are să-și afle răzbunarea, ți-o spun sigur.

Ridică occeanul pentru a-i observa mai departe pe corsari. Văzu că pirogile legate de fiecare dintre vase fură trase lângă bordaje și se întrebă care era de fapt scopul acestei manevre. O vreme, pirogile dispărură din vizor, fiind acoperite de navele propriu-zise. Apoi reapărură una după alta; se îndepărtau de corăbii și spaniolul observă că fiecare dintre ele era încărcată cu oameni înarmați. Se îndreptară astfel spre malul cel mai împădurit. Uluit, amiralul îi urmări până când frunzișul arborilor îi acoperi de tot vederea. Atunci coborî occeanul și se uită la oamenii lui.

— Ce naiba înseamnă asta ?

Nimeni nu-i răspunse, căci toți erau la fel de nedumeriți ca el. După o vreme, Esteban, care nu-și luase ochii de pe mare, îl trase pe unchiul lui de mânecă.

— Uite-i ! strigă și arătă cu mâna.

Într-adevăr, pirogile reapărură — se întorceau la corăbii. De data asta se vedea că erau goale, în afară de cei care vâsleau. Oamenii înarmați rămăseseră pe uscat. Traseră lângă corăbii și apărură din nou cu o altă încărcătură de oameni înarmați, pe care, la fel, îi lăsară pe Palomas. În final, unul dintre ofițerii spanioli sugeră o explicație:

— Ne atacă pe uscat ca să ia prin surprindere fortul.

— Normal, zâmbi amiralul. Mi-am dat seama. Dumnezeu pierde mințile celor pe care vrea să-i distrugă.

— Atacăm ? întrebă Esteban nemaipomenit de încântat.

— Să atacăm ? Prin pădure ? Nu ar fi avantajos pentru noi. Nu, așteptăm aici să ne atace ei. Oricând va veni atacul, îi vom nimici până la unul. Fiți fără grijă.

Însă, până spre seară, amiralul își mai pierdu din impecabila încredere în sine. Pirogile deja făcuseră vreo șase drumuri încărcate cu oameni, iar don Esteban văzuse prin ochean că lăsaseră la mal și vreo douăsprezece tunuri. Nu-i mai ardea să rădă, ci se întoarse spre ofițerii lui înciudat și ușor neliniștit.

— Cine a fost prostul care mi-a spus că nu sunt mai mult de trei sute de oameni ? Deja au dus la țarm cel puțin dublu de-atât.

Oricât de nedumerit ar fi fost, și mai mare i-ar fi fost mirarea de-ar fi știut adevărul: pe Palomas nu exista niciun corsar și niciun tun de-al piraților. Diversiunea fusese realizată perfect. Don Miguel n-avea cum să-și dea seama că oamenii pe care-i văzuse în pirogi erau unii și aceiași oameni. Pentru că la dus stăteau în bărci, la vedere, iar la întors stăteau nevăzuți pe fundul bărcilor, care astfel păreau goale. Amiralul începu să primească vești despre temerile oamenilor cu privire la un atac nocturn dinspre uscat, când corsarii aveau să izbească din plin cu toate forțele lor — forțe de două ori mai puternice decât se bănuia că ar avea la dispoziție enervantul căpitan Blood. Spre sfârșitul zilei, exact așa cum se aștepase căpitanul, spaniolii făcură ce era de făcut pentru a întâmpina atacul:

pregătiri pentru care fuseseră puși pe jar cu atâta iscusință. Se înhămară ca nebunii la tunurile masive care erau așezate în așa fel încât să acopere trecerea spre mare. Mormăind, transpirați, zoriți cu înjurături și chiar cu lovituri de bici din partea superiorilor, spaniolii asudară frenetic, ca disperații, pentru a întoarce cele mai puternice tunuri înspre uscat, pregătindu-se astfel cu febrilitate pentru atacul care avea să fie lansat asupra lor în orice clipă, din pădurea care se afla la mai puțin de o jumătate de milă depărtare. La căderea nopții, deși morți de frică la gândul măcelului ce-avea să urmeze, căci îi cunoșteau prea bine pe sălbaticii de englezi îndrăciți a căror îndrăzneală făcuse înconjurul Caraibelor, spaniolii terminară operațiunea și acum așteptau pregătiți la tunuri. Între timp, la adăpostul întunericului, la primele semne de reflux, flota căpitanu-lui Blood ridică în cea mai deplină liniște ancora. Din nou, ridicând strict pânzele de care aveau nevoie pentru a rămâne pe direcție — și care până și acestea fuseseră vopsite în negru — cele patru vase băjbăiră pe întuneric, fără niciun felinar aprins, conducându-se numai după susurul apelor canalului care le arată calea spre strâmtoare, iar mai apoi spre mare. „Elizabeth” și „Infanta”, care conduceau convoiul de-o parte și de alta, aproape că ajunseră în travers față de fort când spaniolii, care până atunci fuseseră concentrați în partea opusă, observară umbrele lor masive și auziră clipocitul valurilor tăiate de prova lor. Aerul nopții fu împânzit de-o ploaie de strigăte furioase cum numai la Turnul Babel se mai poate să se fi pomenit când s-au încâlcit limbile. Parcă pentru a crește confuzia și a provoca dezordine în rândul spaniolilor, „Elizabeth” trase câteva salve din tunurile de la tribord înspre fort fără a se opri din cursul ei, dusă rapid înainte de reflux. Ghicind imediat farsa pe care-o înghițise — deși nici el nu știa cum — și că prada îi scăpa printre degete, amiralul ordonă ca ieșit din minți ca tunurile care fuseseră transportate cu atâta efort să fie readuse în poziția inițială;

între timp, mână tunarii spre tunurile mai mici pentru ca bateria mai puternică, dar indisponibilă deocamdată, să fie îndreptată spre canal. În sfârșit, deși pierduseră timp prețios, cei din fort deschiseră focul. Li se răspunse cu o lovitură teribilă de la bordul „Arabellei”, ajunsă la travers față de fort și care ridicase toate pânzele pe vergi. Spaniolii, înverșunați și în culmea furiei, abia apucaseră să-i vadă silueta masivă, când o salvă de tun fu lansată din bordajul ei vopsit în roșu, iar bubuitura acoperi scârțâitul parâmelor ce erau manevrate la bord. După care nu mai văzură nimic. Înghițită de noaptea binevoitoare pe care tunurile mici ale spaniolilor încercau să o străpungă la întâmplare, corăbiile nu mai lansară nicio ghiulea, pentru ca nu cumva să-l ajute pe dușmanul luat prin surprindere să le localizeze. Flota lui Blood suferi mici pagube. Dar până ca spaniolii să decreteze confuzia lor drept o gravă ofensă, liota dușmână trecuse deja de strâmtoare și se îndrepta spre mare, profitând din plin de vântul dinspre miazăzi. Și astfel, don Miguel de Espinosa rămase să se gândească la șansa pierdută și să mediteze cum avea să dea ochii cu Consiliul Suprem al Regelui pentru a spune că Peter Blood scăpase din Maracaibo împreună cu două fregate dotate cu câte douăzeci de tunuri care aparținuseră până nu de mult Spaniei, ca să nu mai pomenim de cele două sute cincizeci de mii de reali și alte capturi de război. Și toate astea în ciuda celor patru galioane ale lui don Miguel și a mult întăritului fort care reușise doar un timp să-i țină la respect pe pirați. Povestea lui Peter Blood atârna cu adevărat greu deasupra capului său, încât don Miguel se jură vehement să se răzbune cu orice preț.

Însă pierderile suferite de flota Spaniei n-aveau să fie singurele. În noaptea următoare, flota căpitanului Blood întâlnește vasul „Santo Niño” în largul coastei Insulei Oruba, la gura Golfului Venezuela. Corabia naviga cu toate pânzele în vânt pentru a se alătura lui don Miguel la Maracaibo. La început, spaniolii crezură că se întâlnesc cu flota

victorioasă a lui don Miguel pe drumul de întoarcere, după ce-i distruseseră pe pirăți. Când se apropiară și zăriră pavilionul englezesc pe catargul „Arabellei”, cu mult regret, cei pe pe „Santo Niño” preferaseră să-și scape pielea și coborâră steagul lor. Căpitanul Blood ordonă echipajului navei spaniole să urce în bărci și să se ducă pe Oruba sau oriunde prefera. Într-atât de îngăduitor se dovedi, încât chiar le oferi pirogile pe care le mai avea în dotare.

— O să-l găsiți pe don Miguel într-o dispoziție foarte, foarte proastă, îi spuse căpitanului. Pomeniți-i de mine și spuneți-i că îndrăznesc să-i reamintesc că el este de vină pentru toate necazurile ce s-au abătut asupra lor. Diavolul s-a întors împotriva lui după ce s-a dezlănțuit și și-a trimis neoficial fratele să întreprindă atacul asupra Insulei Barbados. Spuneți-i să se gândească de-acum de două ori înainte să-și asmuță demonii asupra englezilor.

Acestea fiind spuse, îi dădu drumul căpitanului, care coborî de pe „Santo Niño”, iar Peter Blood începu să analizeze valoarea prăzilor cu care se alesese. Când deschiseră bocaportii, descoperiră oameni în cala corăbiei.

— Sclavi, spuse Wolverstone și continuă să vorbească, bles- temându-i pe spanioli, până când de undeva, din inima navei, apăru însuși Cahusac, clipind des pentru a-și obișnui ochii cu lumina zilei. Dar mai era ceva ce-l determina pe piratul breton să clipească des. Cei care ieșiseră împreună cu el de-acolo — rămășițele echipajului său — începură a-i adresa invective crunte pentru lașitatea cu care-i adusese în umilitoarea situație de a-și datora eliberarea celor pe care-i părăsiseră și abandonaseră, considerându-i irevocabil pierduți. Goeleta lor dăduse peste „Santo Niño” cu trei zile în urmă, fusese scufundată, iar Cahusac abia reușise să se salveze agățându-se de speranța că un timp avea să devină obiect de batjocură pentru Frăția de Coastă. Multe luni după aceea avea să audă astfel de ironii pe Insula Tortuga:

—Unde-ai cheltuit tot aurul pe care l-ai adus de la Maracaibo ?

„Milagrosa”

Expediția din Maracaibo este considerată cel mai important succes al căpitanului Blood. Deși din numeroasele acțiuni întreprinse — relatate de Jeremy Pitt cu atâta acuratețe aceasta este una dintre puținele în care nu se dezvăluie geniul lui de navigator; și totuși, nicăieri nu este acesta mai desăvârșit ca în cele două lupte în urma cărora a reușit să scape din capcana întinsă de don Miguel de Espinosa. Renumele de care se bucurase înainte de această expediție, unul răsunător de altfel, a fost o nimica toată pe lângă ce-a urmat. Un renume de care niciun alt corsar — nici măcar Morgan — nu se bucurase înainte sau n-avea să se bucure de-atunci.

În lunile pe care le-a petrecut pe Insula Tortuga pentru a repara vasele capturate din flota care pornise cu scopul de a-l distruge, Blood deveni asemenea unui obiect sacru pentru sălbaticii membri ai Frăției de Coastă, care acum se înghesuiau toți să aibă onoarea de a-l servi. Astfel, Blood se pomeni în interesanta poziție de-a avea de unde alege și făcu selecția pentru echipajele noilor corăbii — o selecție riguroasă. La următoarea ieșire în larg avea o flotă de cinci corăbii una și una, cu totul peste o mie de oameni. Nu era renumit pur și simplu, ci de-a dreptul formidabil. Cu umorul său discret, el redenumise cele trei corăbii

capturate de la spanioli „Clotho”, „Lachesis” și „Atropos”⁴⁶ — o ironie amară pentru a demonstra lumii că putea fi un arbitru pentru orice spaniol întâlnit pe mare. În Europa, veștile despre flota lui, ce urma să celor despre înfrângerea amiralului spaniol la Maracaibo, iscară o oarecare senzație. Spania și Anglia primiră lovitura cu neplăcere, dar în mod diferit, și dacă cineva ar sta să cerceteze corespondența dintre cele două țări pe acest subiect, va afla că a fost una considerabil de voluminoasă și deloc amiabilă.

Cât timp mai rămase în Caraibe, don Miguel de Espinosa se scrânteia de tot — ca să folosim un termen născocit mai demult. Dezonoarea suferită în urma dezastruoaselor rezultate în fața căpitanului Blood îl făcuseră pe amiral să-și piardă mințile. Dacă ne arătăm imparțiali, e imposibil să nu simțim o cât de puțină simpatie pentru el. Pâinea cea de toate zilele pentru acest nefericit devenise acum ura, speranța de răzbunare care-l obseda.

Ca un nebun, începuse a cutreiera Marea Caraibelor în sus și-n jos pentru a-și găsi dușmanul, iar între timp, pe lângă obiectivul principal urmărit, și dintr-o poftă nesățioasă de răzbunare, ataca orice corabie sub pavilion englez sau francez pe care-o zărea la orizont. Nici nu e nevoie să mai menționăm faptul că ilustrul comandant, mare nobil de Castilia, se ținise de-a binelea și devenise el însuși pirat. Oricând, Consiliul Suprem al Castiliei l-ar fi putut condamna pentru faptele sale. Dar ce mai conta asta pentru unul care se simțea deja condamnat? Dimpotrivă, dacă ar fi trăit pentru a se lua pe urmele curajosului și sublimului Blood, mai exista posibilitatea ca Spania să privească nesăbuita lui temporară și înfrângerile trecute cu un ochi mai îngăduitor. Astfel, fără a ține seama că forța căpitanului Blood era infinit superioară lui, spaniolul îl căută pe tot cuprinsul nemărginit al Caraibelor un an

⁴⁶ Cele trei Moire (zeițe ale destinului) în mitologia greacă.

întreg, dar în van. Însă circumstanțele care i-au adus la un moment dat împreună sunt de-a dreptul interesante.

O privire atentă asupra existenței umane ar scoate la iveală celor superficiali, care fac haz de apariția coincidențelor în arta scrisului, că viața însăși nu e nimic altceva decât o însumare de coincidențe — deschideți istoriile la orice pagină din trecut și-o să găsiți cum coincidențele au dat naștere unor evenimente ce-ar fi putut fi evitate cu puțin noroc. Se poate chiar spune că soarta însăși se folosește de coincidențe drept unealtă pentru a trasa destinele umane și destinele popoarelor. Să vedem cum a intervenit ea pentru căpitanul Blood și pentru alți câțiva.

În ziua de 15 septembrie 1688 — an memorabil în istoria Angliei⁴⁷ în Marea Caraibelor navigau trei corăbii a căror intersectare avea să dezlege itele destinelor mai multor personaje. Prima era „Arabella” a căpitanului Blood, care fusese desprinsă de restul flotei în urma unui uragan în Antilele Mici. Se afla undeva pe la 17 grade latitudine nord și 74 de grade longitudine, îndreptându-se spre Strâmtoarea Windward, având în permanență înaintea vânturile înăbușitoare de sud-est. Voia s-ajungă în Insula Tortuga, locul de întâlnire pentru toate corăbiile rătăcite. Al doilea vas era uriașul galion spaniol „Milagrosa”, care

⁴⁷ În primăvara anului 1688, Iacob al VII-lea a promulgat Declarația de Indulgență, prin care a suspendat toate regulamentele penale împotriva catolicilor, declarație ce avea să fie predicată în toate bisericile anglicane. Biserica Anglicană și susținătorii ei, nobili și burghezi, s-au arătat scandalizați. Pe 10 iunie 1688 s-a născut moștenitorul regelui Iacob, James Francis Edward Stuart (1688-1766, mai târziu cunoscut ca *The Old Pretender* — Bătrânul pretendent), ceea ce a alimentat neliniștea cu privire la dinastia catolică, temeri confirmate când băiatul a fost botezat în rit catolic. Pe 5 noiembrie 1688 începe Revoluția glorioasă: William de Orania ajunge la Torbay cu o armată multinațională formată din 15.000 de mercenari. Nu cere coroana, dar pretinde că vrea să salveze protestantismul și pornește un marș până la Londra. Începe Războiul de nouă ani în Europa și America. William al III-lea (de Orania) e recunoscut de Franța drept rege al Angliei.

însoțea mai mica navă „Hidalga”; ambele fuseseră împinse de pe coasta Insulei Caymites⁴⁸ spre nordul limbii de uscat a peninsulei care țâșnește din colțul sud-vestic al Hispaniolei. La bordul galionului „Milagrosa” se afla răzbnătorul don Miguel. A treia corabie care ne interesează în acest moment era un vas de război englez, care la data menționată stătea la ancoră în portul francez St. Nicholas de pe coasta de nord-vest a Hispaniolei. Pornise de la Plymouth, se îndrepta spre Jamaica și avea la bord un foarte distins personaj, și anume pe lordul Julian Wade, care fusese însărcinat de o rubedenie de-a sa, lordul Sunderland, cu o misiune delicată, rezultată din acel schimb supărător de misive între Spania și Anglia.

Guvernul francez, la fel ca și cel spaniol, ajunsese în culmea disperării din cauza atacurilor comise de corsari și a constantelor relații tensionate cu Spania, care erau o urmare directă a acestora. Căutaseră în zadar să le pună capăt prin impunerea unei atitudini potrivnice din partea diverșilor guvernatori de peste mări. Însă aceștia — de pildă guvernatorul din Tortuga — fie că prosperau de pe urma unei asocieri aproape la vedere cu pirații, fie simțiseră că erau încurajați să devină un stăvilă în fața puterii, și lăcomiei spaniole, care altminteri se putea extinde în defavoarea altor colonii și a altor națiuni. Pe bună dreptate, erau nerăbdători să caute orice măsuri drastice care i-ar fi adus pe pirați în situația de a căuta noi terenuri de prădăciune în mările sudului. Pentru a satisface dorința regelui Iacob de a mulțumi Spania și drept răspuns la constatele critici aspre ale ambasadorului Spaniei, lordul Sunderland, secretar de stat, numise un om puternic în funcția de viceguvernator în Jamaica. Acesta era nimeni altul decât colonelul Bishop, care cu doar câțiva ani în urmă fusese un influent proprietar de plantații în Barbados. Colonelul Bishop acceptase postul și părăsise plantațiile

⁴⁸ În nordul Insulei Haiti.

unde-și acumulase averile, cu un zel nemăsurat care izvora din dorința de a-i da și el o lecție lui Peter Blood. Încă de când pusese piciorul în Jamaica, Bishop îi avertizase pe corsari în fel și chip de prezența lui.

Dar indiferent ce făcea, singurul corsar pe care-l vâna în mod special — acel Peter Blood care odată îi fusese sclav — îi scăpa printre degete și continua fără opreliști, cu toate forțele, să-i atace pe spanioli pe mare și pe uscat. Astfel, relațiile dintre Spania și Anglia se menținuseră într-o permanentă tensiune, mai ales în acele vremuri când pacea în Europa atârna de-un fir de ață. Exasperat nu doar din cauza ranchiunii personale acumulate de-atâta vreme în el, dar și de criticile de la Londra la adresa eșecurilor sale, colonelul Bishop mersese până într-acolo încât se gândise să-și hăituiască prada chiar în Tortuga, să încerce să-i alunge pe pirăți din cuiburile lor. Din fericire, abandonase repede o astfel de idee nebunească, împiedicat fiind nu numai de „fortificațiile” naturale ale insulei, dar și de gândul că un raid asupra unui teritoriu care, cel puțin cu numele, aparținea francezilor, ar fi fost privit drept o gravă ofensă asupra Franței. Însă, în afară de această măsură, colonelul Bishop era aparent la ananghie. Mărturisi asta într-o scrisoare către secretarul de stat. Misiva și realitatea despre care vorbea îl determinară pe lordul Sunderland să lase baltă mijloacele creștinești de a încerca să rezolve această problemă spinoasă. Astfel că începu să chibzuiască la mijloace mai puțin uzuale și se gândise la planul adoptat de Morgan, care fusese înrolat în serviciul regelui Carol al II-lea. Se gândise că o soartă similară i-ar servi de minune căpitanului Blood. Lordul nu trecuse cu vederea faptul că statutul de nelegiuit al lui Blood nu se datora neapărat unor înclinații naturale, ci probabil recursese la el din pură necesitate; fusese forțat de situație și de exil, și probabil ar fi îmbrățișat cu bucurie șansa de a face o schimbare. Astfel că Sunderland trimise pe una dintre rubedeniile sale, pe lordul Julian Wade, cu câteva comisioane, care de fapt erau

suluri de hârtie goale, și cu indicații precise cu privire la cursul pe care secretarul considera că trebuie urmat, dar cu dorința a se păstra cea mai deplină taină în ce privește îndeplinirea sarcinilor. Iscusitul Sunderland, care stăpânea la perfecție toate meandrele intrigilor, îl sfătui pe lordul Julian că, dacă Blood se va dovedi încapățânat sau din cine știe ce motive va considera că nu e de dorit a-l pune în serviciul regelui, să-și îndrepte atenția spre oamenii lui, și anume să-i ispitească să-l părăsească pe căpitan, pentru ca acesta să rămână cu forțe atât de puține, încât să devină o victimă ușoară în fața flotei colonelului Bishop.

„Royal Mary” — corabia care purta echipajul lordului Sunderland, un echipaj ingenios alcătuit, îndeajuns de înzestrat, depravat, dar cu moderație și desăvârșit în eleganța lui — ajunse cu bine în St. Nicholas, ultimul port înainte de a ajunge în Jamaica. Se înțelege că o măsură preliminară era ca lordul Julian să-și anunțe prezența viceguvernatorului de la Port Royal, de unde la nevoie putea trece pe Tortuga. Se întâmplă ca nepoata viceguvernatorului să se afle în St. Nicholas, căci venise acolo cu câteva luni înainte în vizită la niște rude, și totodată pentru a fugi de căldurile insuportabile ce topeau Jamaica în acel sezon. Cum se apropia și data întoarcerii ei, i se găsi cu mare promptitudine loc pe „Royal Mary”, date fiind poziția și rangul unchiului ei. Lordul Julian o întâmpină cu multă încântare. Prezența fetei conferea călătoriei pe care o așteptase cu mare interes exact nota de picanterie de care avea nevoie pentru ca experiența să devină una perfectă. Căci lordul era unul dintre acei curteni pentru care o viață privată de farmece elegante feminine era mai mult sau mai puțin lipsită de interes.

Poate că domnișoara Arabella Bishop, temperamentală și frumoasă foc, cu glasul ei băiețesc și cu gesturile ei aproape masculine, nu era tocmai genul de fată care ar fi atras atenția nobilului acasă, în Anglia. Gusturile sale în domeniu, foarte sofisticate și îndelung șlefuite, îl făceau să

încline mai degrabă spre genul de feminitate neajutorată, cu forme mai generoase, cu gesturi mai molatice. Farmecele domnișoarei Bishop erau cu siguranță de necontestat, dar apreciate mai degrabă de un bărbat cu gusturi mai fine; or, lordul Julian, deși departe de-a fi grosolan, nu era înzestrat cu o astfel de minte delicată. A nu se înțelege că vreau să sugerez ceva în ce-l privește. Domnișoara Bishop era o tânără domniță aleasă, ceea ce rareori se pomenea prin colțul de lume în care se aventurase acum lordul Julian. La titlul și poziția pe care le deținea, cu eleganța și distincția unui curtean desăvârșit, întreaga lui persoană inspira aerul de superioritate din cercurile în care se învârtea în mod regulat — cercuri care pentru ea existau doar cu numele, căci domnișoara Bishop își petrecuse mai toată viața în Antile. Nu e deci de mirare că s-au simțit atrași unul de altul încă înainte ca „Royal Mary” să ridice ancora din St. Nicholas. Fiecare dintre ei putea povesti multe din ce-și dorea celălalt s-audă. El îi delecta imaginația cu povești de la Palatul Saint James, în multe dintre acestea închipuindu-se pe el însuși un erou sau măcar jucând un rol de seamă; ea îi împuia mintea cu detalii despre lumea cea nouă în care el tocmai intrase. Înainte ca St. Nicholas să se piardă în zare, cei doi deja deveniseră prieteni, iar el începuse deja să-și schimbe primele impresii despre ea și să descopere farmecul sincer și direct al camaraderiei care pe Arabella o determina să considere orice bărbat asemenea unui frate. Fiind obsedat de misiunea lui, nu e de mirare că lordul îi vorbea domniței despre căpitanul Blood. Și chiar se ivi o ocazie ce înlesni direct o astfel de conversație.

— Mă întreb dacă l-ați văzut vreodată pe acest Blood — zise el odată, când se aflau pe punte — care, la un moment dat, a fost sclav pe plantațiile unchiului dumneavoastră.

Domnișoara Bishop se opri brusc. Se sprijini de parapet, căutând din priviri uscatul care se pierdea în zare. Răspunse abia după o pauză și atunci cu glas controlat, neutru.

— L-am văzut adesea. L-am cunoscut bine.

— Serios ? sări lordul, uitând de calmul imperturbabil pe care și-l cultivase îndelung.

Lordul Julian era un tânăr de vreo douăzeci și opt de ani, destul de înalt, ținând seama și de suplețea trupului său. Avea un chip drept, osos și palid, dar plăcut, încadrat de cărlionții blonzi ai perucii, buze suave și niște ochi albaștri care-i dădeau un aer visător, ba chiar aerul unui gânditor melancolic. Aceiași ochi erau însă ageri, căci nimic nu le scăpa, cu toate că de data asta nu băgară de seamă împurpurarea abia vizibilă din obrajii domnișoarei Bishop și nici răspunsul excesiv de controlat pe care ea-l dădu.

— Serios ? repetă și se apropie de ea. Și cum vi s-a părut ?

— Pe atunci chiar îl respectam, considerându-l un om bătut de soartă.

— Îi cunoașteți povestea ?

— El mi-a spus-o. Tocmai de-aia îl respectam — pentru curajul imperturbabil cu care-și ispășea pedeapsa. Dar de-atunci, având în vedere tot ce-a întreprins, aproape c-am ajuns să mă îndoiesc dacă ceea ce mi-a spus e adevărat.

— Dacă vă referiți la nedreptatea îndurată din cauza Comisiei Regale care i-a judecat pe rebelii lui Monmouth, nu mă îndoiesc că a fost cât se poate de sincer. El n-a stat niciodată de partea lui Monmouth, și asta e sigur. A fost condamnat pentru un fapt de care probabil el nu și-a dat seama pe moment, dar care a fost ticluit să pară trădare. Dar pe legea mea că s-a răzbunat cu vârf și îndesat, cu mare clasă.

— Tocmai asta e de neiertat, spuse ea cu glas scăzut. A fost distrus — pe merit.

— Distrus ? râse lordul. Ba, dimpotrivă. E bogat, din câte am auzit. A transformat prăzile spaniole în aur de la francezi, care-i este păstrat în Franța. Viitorul lui socru, domnul d'Ogeron, s-a ocupat personal de toate.

—Viitorul socru ? se miră ea, uitându-se la lordul Julian cu niște ochi mari și buze întredeschise. Domnul d'Ogeron ? Guverna-torul Insulei Tortuga ?

—Chiar el. Deci vedeți bine că și-a asigurat spatele. Asta am aflat în St. Nicholas. Nu sunt sigur dacă-mi convine, pentru că nu sunt sigur cât de mult îmi ușurează mie misiunea cu care lordul Sunderland m-a însărcinat. Dar, asta este. Nu știati ?

Ea scutură din cap fără să răspundă. Apoi își feri privirea și-și plecă ochii, urmărind unduirile apei care mângâia bordul corăbiei.

—Dacă e adevărat, reluă ea după o clipă, cu glas controlat impecabil, cu siguranță că ar fi trebuit să renunțe la viața de pirat până acum. Dacă... dacă o iubește și se leagă de o femeie, și dacă e bogat, așa cum spuneți, ar fi trebuit să abandoneze viața asta tumultuoasă și...

—La fel m-am gândit și eu, o întrerupse lordul, până ce-am găsi explicația. D'Ogeron însuși e un hrăpăreț, când vine vorba de el și de odrasla lui. Cât despre copilă, am auzit că e o natură mai sălbatică, numai potrivită pentru un om ca Blood. Aproape mă mir cum de nu se-nsoară cu ea, s-o ia la plimbare în expediții. N-ar fi o experiență nouă pentru ea. Și mă mir câtă răbdare are Blood. A ucis chiar un om ca s-o aibă.

—A omorât un om, ziceți ? sări ea îngrozită de data asta.

—Da, un corsar francez, pe nume Levasseur. Era iubitul fetei și asociatul lui Blood într-o expediție. Blood a vrut fata și l-a omorât pe Levasseur ca s-o aibă. E o poveste cam neplăcută. Dar prin aceste părți, oamenii se conduc după alte reguli.

Ea se întoarse spre el. Buzele-i deveniseră livide, ochii-i căprui scânteiau și-l întrerupse pe interlocutor pentru a-l scuza pe Blood.

—Chiar că da, mai ales dacă și camarazii lui l-au lăsat să trăiască astfel.

— Dar totul s-a dus în luptă dreaptă, din câte am auzit.

— Cine v-a spus ?

— Unul dintre oamenii care era cu ei. Un francez pe nume Cahusac, pe care l-am găsit într-o tavernă de pe țărm, la St. Nicholas. A fost locotenentul lui Levasseur, și a fost prezent pe insulă când s-au petrecut toate astea, și când Levasseur a fost omorât.

— Și fata ? Și ea era prezentă ?

— Da. A asistat la înfruntare. Blood a luat-o de-acolo după ce s-a descotorosit de asociatul său.

— Și camarazii francezului au permis așa ceva ? El surprinse nota de neîncredere din glasul ei, dar îi scăpă sentimentul de ușurare pe care fata îl ascundea. Nu cred în povestea asta. Nu vreau să cred !

— Aveți cuvântul meu de onoare, domnișoară Bishop. Și pe mine m-a nedumerit cum de unii pot fi atât de mârșavi, până ce Cahusac mi-a explicat.

— Ce anume ?

Fata își stăpâni mirarea, o curiozitate care-o trezise din inexplicabila dezamăgire de până atunci. Se prinse de balustradă și se întoarse spre nobilul tânăr. Mai târziu, el avea să-și amintească și să observe în comportamentul ei de-acum o trăsătură ciudată, pe care deocamdată însă o ignoră.

— Blood i-a cumpărat pe francezi, pentru ca ei să accepte dreptul lui de a o lua pe fată cu el. I-a plătit în perle care valorau mai mult de douăzeci de mii de reali. Aici, lordul râse cu un ușor dispreț. Un preț frumușel ! Ce mai, toți sunt niște mișei — niște prădători și niște șarlatani lași. Dar zic eu că e o poveste prea grosolană pentru urechile unei domnișoare.

Ea-și întoarse din nou privirea și ochii i se împăienjeniră.

— De ce v-a spus francezul povestea asta ? îl întrebă după o clipă cu glasul ceva mai tremurat. L-a urât cumva pe căpitanul Blood ?

—Nu mi-am dat seama, spuse rar lordul. A spus-o... ca fapt divers, ca un exemplu de politică între pirai.

—Ca fapt divers... Dumnezeu ! Ca fapt divers !

—Îndrăznesc să spun că suntem cu toții doar niște sălbatici sub mantia cu care ne acoperă civilizația, spuse tânărul. Dar acest Blood are o istorie aleasă, din câte mi-a mai spus Cahusac. Are o diplomă în medicină.

—E-adevărat, din ce mai știu și eu.

—Și a servit mult pe mare și pe uscat. Iar Cahusac spunea — deși eu nu prea am încredere — că a luptat sub comanda lui Ruyter.

—Și asta e adevărat, confirmă ea, oftând adânc. Se pare că acest Cahusac a avut informații corecte. Dumnezeu !

—E ceva rău în asta ?

Ea se uită la el; lui i se păru foarte palidă.

—La fel de rău ca atunci când moare cineva pe care-l respectăm. Odată îl respectam considerându-l un nobil vrednic, însă bătut de soartă. Acum... Se opri, cu buzele frânte într-un surâs. Astfel de oameni merită să fie uitați.

Imediat după aceea trecu la alte subiecte. Relația de prietenie între cei doi, pe care tânăra avea marele dar de-a o construi cu oricine se întâlnea și care se înfiripase între ei, se consolida în puținul timp care rămase până când asupra lor se abătu un eveniment care avea să submineze ceea ce-ar fi putut deveni cea mai plăcută parte din călătoria nobilului tânăr.

Pacostea fu chiar nebunul de amiral spaniol cu care se întâlniră în cea de-a doua zi pe mare, în mijlocul Golfului Gonavelor⁴⁹. Căpitanul de pe „Royal Mary” nu se arătă intimidat nici chiar atunci când don Miguel deschise focul asupra lui. Observând dimensiunile vasului spaniol care domina marea, devenit deci o țintă atât de ușoară, englezul pufni cu dispreț. Dacă acest *don* care se fălea la adăpostul steagului castilian voia război, atunci „Royal Mary” avea să-

⁴⁹ În vestul Insulei Haiti.

i arate censeamnă un război pe mare ! Pesemne că această încredere de sine îl îndreptătea să gândească astfel, și-ar fi putut chiar termina o dată pentru totdeauna cu nebuneasca aventură a lui don Miguel de Espinosa, dacă n-ar fi intervenit chiar atunci o ghiulea norocoasă de pe „Milagrosa”, care nimeri în pulberea depozitată pe punte, astfel că mai bine de jumătate din corabia engleză sări în aer înainte ca lupta propriu-zisă să fi început. Nu se știe cum de ajunsese acolo pulberea, iar căpitanul englez nu supraviețui ca să mai cerceteze problema, înainte ca oamenii de pe „Royal Mary” să-și revină din consternare, căci căpitanul murise și o treime din echipaj odată cu el, iar corabia se legăna neputincioasă și schingiuită pe mare, spaniolii o luară cu asalt. Domnișoara Bishop, condusă în cabina de sub pupă a căpitanului, pentru mai multă siguranță, asculta cuvintele blânde și încurajatoare din partea lordului Julian, care încerca s-o asigure că totul avea să fie bine tocmai în momentul în care don Miguel urca la bord. Lordul însuși nu-și putea stăpâni teama și pălise vizibil. Nu că ar fi fost un laș, dar lupta aceea — cu el plutind pe un element necunoscut, pe o structură de lemn care putea în orice clipă să se scufunde cu el cu tot în hăurile oceanului — era de-a dreptul tulburătoare pentru cineva care se putea arăta destul de dârz în confruntările pe uscat. Din fericire, domnișoara Bishop nu părea a avea nevoie de încurajările fade, singurele pe care el i le putea oferi în acel moment. În mod cert, și ea era palidă, iar pupilele i se măriseră mai mult ca de obicei, dar altfel se stăpânea destul de bine. Stătea pe jumătate rezemată de masa căpitanului și păstrase îndeajuns curaj încât să o poată calma pe slujnica ei, o negresă cu origini parțial africane, care i se târa la picioare, îngrozită. Tocmai atunci, ușa cabinei se dădu în lături și însuși don Miguel, înalt, bronzat, cu un nas acvilin, păși înăuntru. Lordul Julian se întoarse pe călcâie și-și duse mâna la sabie. Dar spaniolul avu viteză de reacție.

—Nu face prostia asta, spuse în spaniolă, altminteri ești pierdut. Corabia voastră se scufundă.

În spatele lui don Miguel apărură trei sau patru oameni cu coifuri pe cap, iar lordul Julian își dădu seama de poziția în care se afla. Lăsă mâna jos și lama săbiei, atâta cât ieșise din teaca ei, căzu la loc. Don Miguel surâse, arătându-și dinții de un alb-sclipitor printre firele bărbuței grizonate, și întinse mâna.

—Vă rog...

Lordul Julian ezită și se uită la domnișoara Bishop.

—Mergeți, zise mult mai calmă domnița, iar lordul dădu din umeri și se supuse.

—Veniți cu toții pe vasul meu, zise don Miguel și ieși.

Bineînțeles că-l ascultară. O dată pentru că spaniolul i-a obligat; a doua, pentru că o navă care se scufundă îți oferă prea puține motive să rămâi. Mai zăboviră exact cât să aibă domnișoara Bishop timp să-și strângă câteva articole de îmbrăcăminte și ca lordul să poată să-și ia cufărul. Cât despre cei care supraviețuірă înspăimântătoarei explozii care sfârtecăse „Royal Mary”, fură cu toții abandonați de spanioli și lăsați să se descurce cum puteau: să ia bărcile, sau, dacă nu le ajungeau, să plece înot ori să rămână și să se înece. Lordul Julian și domnișoara Bishop fură păstrați pur și simplu pentru că don Miguel își dăduse seama de importanța lor. Îi pofti în cabina lui cu un aer deferent și, la fel de pompos, ceru să le afle numele. Lordul Julian, îngreșat de spectacolul la care tocmai asistase, se hotărî cu greu să-i dea informația cerută. După care, pe un ton superior, solicită să afle identitatea atacatorilor. Era teribil de prost dispus. Știa că deși nu făcuse nimic reprobabil, dată fiind poziția neobișnuită și dificilă în care-l aruncase soarta, nici nu încercase ceva notabil. Desigur, asta ar fi contat mai puțin dacă cea care asista la mediocra lui reprezentare n-ar fi fost chiar o doamnă. De aceea, decise să aibă o atitudine mai fermă.

—Sunt don Miguel de Espinosa, îi răspunse celălalt, amiralul flotei regale spaniole.

Lordul Julian rămase fără cuvinte. Dacă Spania făcuse atâta zarvă cu faptele reprobabile ale unui aventurier precum căpitanul Blood, ce-ar mai fi putut Anglia să zică acum ?

—Îmi spuneți vă rog de ce aveți acest comportament de pirat? ceru lordul. Sper că înțelegeți care sunt consecințele și cum veți da socoteală pentru ceea ce-ați înfăptuit astăzi, pentru sângele vărsat cu atâta violență și pentru actele brutale comise asupra domniței și a mea.

—Nu am comis niciun act brutal, spuse amiralul surâzător, așa cum ar surâde oricine simte că are toți așii în mânecă. Dimpotrivă, v-am salvat viețile.

—Ni le-ați salvat ?! Lordul Julian rămase o clipă mut de uimire în fața unei asemenea obrăznicii crase. Dar viețile pe care le-ați distrus în măcelul absurd de mai devreme ? Pentru Dumnezeu, au să vă coste scump !

—Ar fi posibil, spuse don Miguel continuând să surâdă. Totul este posibil. Dar până atunci, propriile voastre vieți sunt mult mai prețioase. Colonelul Bishop e bogat, iar dumneavoastră, tinere lord, fără îndoială că sunteți, de asemenea, bogat. Am să mă gândesc și-am să stabilesc un preț pentru răscumpărare.

—Deci ești un criminal de pirat și nimic mai mult, după cum bănuiam, tună nobilul. Și-ncă mai ai obrazul să te dai amiral al flotei regale spaniole. O să vedem noi ce-are de zis regele despre asta !

Amiralului îi pieri dintr-odată zâmbetul de pe față, lăsându-se copleșit de obsesia care-i măcinase mințile.

—Nu înțelegeți, spuse. Vă tratez, afurisiți de câini englezi, exact așa cum voi, ticăloșilor, ne-ați tratat pe noi, spaniolii, pe mare. Sunteți niște tâlhari, niște pungași dați dracului ! Măcar am obrazul s-o fac pe propria răspundere, dar voi, ca niște haimanale, trimiteți pe unii ca Blood, Hagthorpe, Morgan și vă spălați pe mâini de

responsabilitatea faptelor lor. Ca Pilat vă spălați și voi pe mâini. Aici râse sălbatic. Acum, Spania o să joace rolul lui Pilat. Spania o să se dezbrace de orice responsabilitate pentru expedițiile mele atunci când ambasadorul vostru acreditat la Escorial se va duce să se smiorcăie în fața Consiliului Suprem pentru expediția în care don Miguel de Espinosa a făcut-o pe piratul.

— Căpitanul Blood și toți ceilalți nu sunt amiralii Angliei ! sări Lordul Julian.

— Nu ? De unde știi ? De unde să știe Spania ? Oare nu vă place să mințiți tot timpul, ereticilor ?!

— Hei, ai grijă cum vorbești, domnule ! îl apostrofă lordul Julian cu glas aspru și cu priviri tăioase. Instinctiv, își repezi mâna spre locul unde, de regulă, îi atârna sabia, după care dădu din umeri și spuse batjocoritor: Desigur, toate astea se potrivesc cu tot ce-am auzit și am văzut legat de onoarea spaniolilor. Sunteți în stare să insultați chiar și un om neînarmat care vă este prizonier.

Amiralul se făcu roșu ca racul. Ridică mâna ca să-l lovească, dar se abținu, probabil tocmai datorită acelor cuvinte care erau o insultă mascată, după care se întoarse pe călcăie și ieși fără a mai răspunde.

Întâlnirea

După ce amiralul plecă trântind ușa, lordul Julian se întoarse spre Arabella și îi zâmbi. Simțea că făcuse o impresie mai bună, ceea ce-i dădea chiar o satisfacție aproape copilărească — pentru că era puerilă în acel context.

— Cred că eu am avut ultimul cuvânt de spus, în mod evident, remarcă el, scuturându-și zulufii blonzi.

Domnișoara Bishop, care stătea pe colțul mesei din cabină, îl fixă cu privirea, fără a schița niciun zâmbet.

— Chiar contează să ai ultimul cuvânt ? Mă gândesc acum la bieții oameni de pe „Royal Mary”. Mulți dintre ei au avut atunci ultimul cuvânt, dar cu ce folos ? O corabie frumoasă scufundată, cam douăzeci de vieți pierdute, de trei ori pe-atâtea în pericol de moarte — cu ce preț ?

— Sunteți tulburată...

— Tulburată ?! râse ea scurt. Vă asigur că sunt cât se poate de calmă. Să vă întreb ceva, lord Julian. De ce-a făcut spaniolul toate astea ? Care a fost scopul lui ?

— L-ați auzit doar, dădu din umeri lordul, agitat. Setea de sânge, adăugă concis.

— Setea de sânge ? se miră ea. Deci există așa ceva ? Dar e o nebunie, e monstruos.

— De-a dreptul animalic. Mâna diavolului.

— Nu înțeleg. Acum trei ani a avut loc un raid asupra orașului Bridgetown, și-atunci oamenii au îndurat suferințe inimaginabile, revoltătoare, oribile, dincolo de orice

închipuire umană, care, dacă stau acum să mă gândesc, sunt ca niște imagini dintr-un coșmar. Oare sunt oamenii niște bestii și nimic mai mult ?

— „Oamenii” ? întrebă lordul Julian mirat. Mai degrabă spaniolii, așa zice. Era acum în poziția unui englez care vorbea despre dușmanii de moarte ai națiunii sale. Și totuși, cuvintele lui aveau un dram de adevăr. Acesta e modul spaniolilor de a se comporta în lumea cea nouă.

Cuvintele lui aproape că justificau acțiunile unora ca Blood. Ea se cutremură parcă de un fior rece. Își puse coatele pe masă, bărbia în palme și se uită ținută înaintea. Analizând-o, nobilul observă paloarea chipului ei. Cele întâmplăte în ultimele ore justificau perfect starea fetei. Căci puține erau femeile care și-ar fi păstrat controlul de sine într-un asemenea coșmar, or, domnișoara Bishop nu arătase nici măcar cel mai mic semn de teamă. Cum să nu găsească lordul Julian ca fiind formidabilă o asemenea ființă ?

În acel moment intră un spaniol cu un serviciu de argint pentru băuturi și cu o cutie de bomboane peruane, pe care le puse pe masă în fața domnișoarei.

— Cu omagiile amiralului, spuse, se înclină și se retrase.

Domnișoara Bishop nu-l luă în seamă nici pe el, nici darul adus, ci continuă să privească în gol, pierdută în gânduri. Lordul Julian făcu un tur al cabinei dreptunghiulare, cu tavanul jos, care era luminată printr-un bocaport și o fereastră mare, pătrată, înspre pupa. Era mobilată luxos, podeaua fiind acoperită de covoare persane bogate, având o bibliotecă înaltă până în tavan, un bufet masiv din lemn de alun sculptat, încărcat cu argintărie. Pe un cufăr lung și jos, așezat sub hubloul mijlociu dinspre pupă, era o chitară împodobită cu funde. Lordul Julian o luă, ciupi corzile o dată, nervos, apoi o puse la loc. Se întoarse spre domnișoara Bishop.

— Am venit aici ca să pun capăt pirateriei. Dar, pe legea mea, încep să cred că francezii au dreptate când spun că

vor ca actele de piraterie să continue pentru a-i mai stăvili pe ticăloșii de spanioli.

Avea să găsească o confirmare a opiniei sale nu peste multă vreme. Între timp, don Miguel îi trata cu respect și curtoazie. Se părea că domnișoara Bishop avusese dreptate când îi spusese tânărului lord că, din moment ce erau ținuți pentru o recompensă, nu aveau de ce să se teamă de acte de violență sau de presiuni asupra lor. Domnița primi o cabină pentru ea și pentru femeia speriată care o însoțea, iar lordul Julian primi o alta. Se bucurară de libertate de mișcare pe vas și fură invitați să cineze la masa amiralului. Acesta însă nu-și exprimă intențiile în ce-i privește și nici destinația spre care se îndreptau.

Corabia „Milagrosa” și nava de escortă „Hidalga” navigară un timp spre sud-cart-sud-vest, apoi virară spre sud-est, ocolind Capul Tiburon, după care ținând-o drept spre mare, având o limbă îngustă de uscat la babord, se îndreptară numai spre est și astfel ajunseră direct în mâinile căpitanului Blood care se îndrepta spre Strâmtoarea Windward, după cum știm. Întâlnirea se petrecu a doua zi, dimineață. După ce-și urmărise sistematic dușmanul timp de un an încheiat, don Miguel se pomeni față în față cu el printr-o coincidență cât se poate de neașteptată și de benefică. Ironia sortii ! Și tot o ironie fu că don Miguel întâlni „Arabella” acum, când corabia era izolată de restul flotei, deci era singură, într-o poziție dezavantajată, încât spaniolul avu impresia că norocul care-l favorizase atâta vreme pe Blood se întorcea acum împotriva lui.

Când domnișoara Arabella, abia trezită din somn, urcă pe puntea de la pupa să ia aer, însoțită de tânărul nobil — așa cum era de așteptat din partea unui gentleman galant precum el — zări corabia mare și roșie denumită altădată „Cinco Llagas”, care pe-atunci venea de la Cadiz. Vasul se îndrepta direct spre ei, cu pânzele imaculate și înalte până la cer umflate înainte, cu steagul lung cu crucea Sfântului

Gheorge fluturând la catargul principal în bătaia brizei matinale, cu hublourile ei aurite și cu etrava sclipind puternic sub razele soarelui. Domnișoara Bishop nu avea cum să recunoască acest vas ca fiind același pe care-l mai văzuse și altă dată, într-o tragică zi, în Barbados, cu trei ani înainte. Pentru ea era numai o navă imensă care se îndrepta ținută spre ei, plutind maiestuos, și dacă era să judece după pavilion, era un vas englezesc. Însă vederea lui îi ațâță curiozitatea, trezind în ea un sentiment încurajator de mândrie care nu mai ținu seama de pericolul pe care intersectarea celor două vase îl făcea inevitabil. Alături de ea, la pupă, unde urcaseră ca să aibă o priveliște mai bună, la fel de curios și de concentrat ca ea era lordul Julian. Tocmai ce trecuse prin prima lui experiență de război pe mare cu doar o zi în urmă și deja considera că acea experiență avea să-i fie de ajuns pentru o perioadă considerabilă de timp. Repet, aceste remarci nu sunt o aluzie directă la curajul lui.

— Uitați, spuse domnișoara Bishop, arătând cu mâna spre mare și, spre imensa lui mirare, lordul Julian observă că ochii fetei scânteiau. Oare-și dădea seama ce avea să urmeze ? se întrebă el. Dar următoarea ei remarcă rezolvă dilema: E sub pavilion englez și se îndreaptă direct spre noi. Sigur are gânduri războinice.

— Atunci, Dumnezeu s-o țină în pază, spuse lordul posac. Căpitanul lor e nebun, pesemne. Ce speră să câștige împotriva a două corăbii masive ca astea ? Dacă spaniolii au reușit să distrugă atât de ușor „Royal Mary”, cine știe ce se alege de corabia asta. Uită-te numai la demonul ăsta de don Miguel. Cât de dezgustător e în satisfacția lui.

De pe puntea de la pupa unde se foia, agitat cu pregătirile, amiralul se întoarse pentru a-i fulgera o dată cu privirea pe prizonieri. Ochii îi sticleau, chipul îi era transfigurat. Întinse un braț în față pentru a arăta spre corabia ce se apropia și urlă ceva în spaniolă, dar cuvintele i se pierdură în hărmălaia de pe punte. Cei doi se apropiară

de parapetul de la pupă pentru a urmări agitația de pe corabie. Cu oceanul în mână, pe punte, don Miguel dădea ordine. Tunarii deja aprindeau fitilele, marinarii erau sus pe catarge ca să strângă velele, alții întindeau o plasă de frânghii pe puntea din mijloc, pentru a o proteja de vergile în cădere. Între timp, don Miguel dădu un semn vasului de escortă, și, drept răspuns, „Hidalga” se apropiase încet până când ajunse lângă „Milagrosa”, la doar vreo două sute de yarzi de tribordul acesteia. De sus de pe pupa înaltă, lordul și domnișoara Bishop vedeau frenezia pregătirilor de dincolo. Ei observară semne de agitație și pe puntea vasului englez. Acesta din urmă înainta cu gabierul și trinca strânse, de fapt cu toate pânzele strânse, în afară de cele de pe arborele artimon și de pe bompres. Astfel începu atacul, fără semnale de provocare, ba chiar fără niciun schimb de semnale, ci în deplină liniște.

Cu pânzele strânse, „Arabella” înainta mai greu, dar totuși înainta. Ajunsese deja în bătaia tunurilor și se vedea cum oamenii alergau pe puntea superioară și cum tunurile ei luceau la proră. Tunarii de pe „Milagrosa” ridicaseră bețele cu crăcană și suflau în fitile, uitându-se neliniștiți la amiral. Acesta însă scutură solemn din cap.

— Aveți răbdare, ceru. Așteptați până ce-i putem nimeri. Se îndreaptă direct spre moarte — spre catargul și funia care-i așteaptă de-atâta vreme.

— Extraordinar ! strigă lordul. Câtă demnitate trebuie să aibă englezul, dacă se încumetă la o luptă directă în care riscă atât de mult ! Uneori, prudența comandantului e mai folositoare decât eroismul lui !

— Și totuși, de multe ori, curajul are câștig de cauză, chiar și în fața unei forțe copleșitoare, spuse domnișoara Bishop.

Lordul se uită la ea și observă că era emoționată, fără să-i fie deloc frică. Încă nu dădea niciun semn de teamă, ceea ce pe el îl intriga nespus. Această tânără nu semăna

cătuși de puțin cu femeile pe care le cunoscuse până atunci.

— Sper că o să-mi permiteți să vă conduc la adăpost, îi propuse el.

— De-aici văd perfect, spuse ea, apoi dăugă șoptit: Mă rog pentru acest englez. Pesemne că e foarte curajos.

Lordul Julian blestemă în bărbie bravura compatriotului său. Acum, „Arabella” avansa pe un curs care avea s-o ducă direct între cele două vase spaniole.

Lordul arătă cu degetul.

— E de-a dreptul nebun ! strigă. Vine direct în capcană ! O să fie făcut țândări între cele două. Nu e de mirare că don Miguel nu trage. Și eu aş face la fel în locul lui.

Însă tocmai în acea clipă, amiralul ridică mâna. Pe puntea mijlocie sună o goarnă și imediat tunurile de la proră bubuiră. Când zgomotul lor asurzitor se stinse, lordul văzu dinaintea lui, spre babordul și dinapoia vasului englezesc, cum ghiulelele spaniolilor ridicau trombe de apă. Aproape simultan tunurile de la prora „Arabellei” lansară două ghiulele și nici nu apucară cei la pupă să urmărească ploaia de stropi pe care o provocă în cădere una din ele, că cealaltă se împlântă cu o bubuitură grozavă direct în puntea de la provă, făcând „Milagrosa” să se zguduie din toți rărunchii. Ca să-și ia revanșa, „Hildalga” răspunse violent cu ambele tunuri din față, dar chiar și de la acea mică distanță — între două și trei sute de yarzi — niciuna dintre lovituri nu nimeri ținta. Când ajunseră la o sută de yarzi distanță, tunurile de pe „Arabella”, reîncărcate, se dezlănțuiră din nou asupra navei „Milagrosa”, de data asta sfărtecându-i bompresul, astfel că preț de o clipă nava viră brusc spre babord. Don Miguel înjură crunt, apoi, stăpânind timona pentru a aduce corabia înapoi pe cursul ei, tunurile lui de la prora răspunseră cu o salvă puternică. Însă țintiră prea sus și, deși una dintre ghiulele sfâșie pânzele navei „Arabella” și-i zgârie puțin catargul principal, cealaltă trecu mult în spatele ei. Când fumul salvei se

ridică, spaniolii se pomeniră cu vasul englez între corăbiile lor, aproape la același nivel cu pupele lor, intrând ușor în ceea ce tânărul nobil considera a fi o cursă. Lordul Julian își ținu respirația, iar domnișoara Bishop trase adânc aer în piept, apucând nervos balustrada de lângă ea. Surprinse dintr-o singură privire râznetul lui don Miguel și fețele schimonosite ale tunarilor de pe puntea mijlocie. În cele din urmă, „Arabella” ajunse exact între cele două vase spaniole, prora și pupa ei fiind în dreptul celor ale inamicului. Don Miguel dădu un ordin gornistului, care urcă pe puntea de la pupa, lângă amiral. Ridică goarna de argint cu care urma să dea semnalul pentru declanșa-rea unor salve simultane de pe ambele lor vase, dar, chiar când duse trompeta la gură, amiralul îl apucă de braț și-l opri. Abia atunci observă ceea ce de fapt era atât de evident — sau ar fi trebuit să fie — pentru un corsar deprins cu marea: întârziase atacul prea mult și căpitanul Blood i-o luase înainte. Dacă încerca acum să tragă asupra englezului, „Milagrosa” și „Hidalga” ar fi tras una asupra celeilalte în același timp. Prea târziu ordonă cărmaciului să vireze brusc și să rotească vasul spre babord — o măsură preliminară pentru a ajunge într-o poziție din care totuși se putea ataca. În același moment, încă plutind între corăbiile spaniole, „Arabella” păru că explodează. Optsprezece tunuri de pe ambele flancuri se descărcară de la mică distanță direct în bordajele vaselor spaniole. Oarecum uluită de imensa bubuitură și dezechilibrată de clătinarea puternică a punții sub picioarele ei, domnișoara Bishop se repezi brusc spre lordul Julian, care se mai ținea pe picioare doar pentru că se prinsese de balustrada lângă care șezuse, întreaga priveliște fu pe loc învăluită în nori groși de fum la tribord și mirosul lor înțepător îi făcură să respire greoi și să tușească. În buimăceala iscată, din interiorul distrus al punții mijlocii răzbătură înjurături în spaniolă și urletele răniților. „Milagrosa” continuă să înainteze cu balans puternic, cu vergile atârându-i în pânzele căzute. Etrava îi fusese

spulberată, o ghiulea trecuse direct prin cabina principală reducând-o la o grămadă de sfărâmaturi. Don Miguel zbiera ordine ca un sălbatic, cu ochii mijiți prin perdeaua de fum care începea să se risipească la pupa, nerăbdător să vadă cât de mult fusese afectată „Hidalga”. La un moment dat, contururile unei alte nave se profilă fantomatic prin pâcla incertă, iar mai apoi formele concrete ale corpului vopsit în roșu se distinseră tot mai pregnant — o corabie se apropia fără nicio velă în vânt în afară de o pânză pe verga ușoară, în loc să-și mențină cursul, așa cum s-ar fi aștepta amiralul, „Arabella” ocolise la adăpostul norului de fum și luase aceeași direcție ca „Milagrosa”, iar acum se îndrepta ținută contra vântului spre ei, cu atâta hotărâre, încât înainte ca don Miguel, înnebunit de furie, să-și dea seama de situație, vasul lui se cutremură sub șocul impactului violent cu cealaltă corabie, care lovise din lateral. Se auziră apoi scrâșnete și trosnete metalice și douăsprezece ancore cu patru brațe aterizară pe puntea navei „Milagrosa”, înfigându-se și sfâșiindu-i scândurile. Vasul spaniol fu astfel acaparat complet și fără de scăpare de tentaculele englezilor.

Ceva mai departe, în spatele norului de fum care în sfârșit se risipise, apărură și „Hidalga” într-o poziție la fel de critică. Lua cu repeziciune apă la babord din cauza unei spărturi imense și era o chestiune de câteva minute până avea să se scufunde. Întregul echipaj făcea acum eforturi disperate să lanseze bărcile la apă în timp util. Don Miguel apucă să constate toate astea cu o singură privire, care însă-i fu îndeajuns, căci în clipa imediat următoare propria punte fu invadată de urletele piraților sălbatici de pe corabia victorioasă. Niciodată nu s-a pomenit o trecere mai bruscă de la siguranța de sine la disperare, niciodată nu s-a văzut vânător devenit mai grabnic vânat. Căci nimic nu-i mai putea acum salva pe spanioli. Năvala englezilor îi luase aproape prin surprindere în momentul de confuzie ce urmă loviturilor de artilerie trase de la o distanță atât de mică.

Preț de câteva clipe, ofițerii mai curajoși ai lui don Miguel încercară să-și îmbărbăteze oamenii pentru a ține piept invadatorilor. Dar spaniolii, niciodată prea pricepuți când era vorba de luptă directă, s-au demoralizat de-a binelea când i-au văzut la față pe atacatori. Grupați în grabă, rupseră rândurile înainte de a-și veni în fire și fură împinși dinspre puntea mijlocie spre pupa ruptă pe de o parte și spre puntea principală pe de altă parte, iar lupta deveni mai degrabă o încăierare între grupuri. În timp ce toate acestea se petreceau pe puntea de sus, un alt grup de corsari invadă puntea de jos pentru a-i lua pe sus pe tunari, direct în posturile lor. Pe puntea de la pupa, unde pirații erau conduși de un uriaș chior, dezgolit până la brâu, don Miguel asista mut de furie și disperare la încăierare. Mai sus, undeva în spate, lordul Julian și domnișoara Bishop asistau și ei la același spectacol; tânărul era uluit de violența înclăștării, iar calmul brav al fetei fu copleșit în cele din urmă de oroare, și, la un moment dat, leșină.

Tumultul încăierării se risipi în scurt timp. Pavilionul Castiliei fu coborât de pe catargul principal. Un corsar îi retezase sfoara cu cuțitul lui. Pirații puseră stăpânire pe corabie, iar pe puntea de sus spaniolii fură strânși în grupuri aliniate unul după altul ca niște vite. Brusc, domnișoara Bishop își reveni din leșin și se aplecă înainte cu ochi holbați, iar fața îi deveni și mai palidă decât până atunci, dacă vă puteți închipui așa ceva. Printre sfărâmurile de pe puntea de mijloc își făcea loc cu mare grijă un bărbat înalt, cu chipul bronzat umbrat de o pălărie în stil spaniol. Pe piept și pe spate purta o armură neagră încrustată frumos cu arabescuri aurite. Peste aceasta purta o centură din mătase purpurie de care era prins un pistol cu intarsii de argint. Corsarul înaintă cu mișcări sigure până pe puntea de la pupa, unde se opri dinaintea amiralului spaniol. Acolo se înclină formal și rece. Cei doi prizonieri auziră glasul lui aspru, răsunător, într-o spaniolă perfectă, ceea ce nu făcu decât să întărească și mai mult

admirația cu care lordul Julian urmărise apropierea celuiilalt.

— Don Miguel, spuse el, în sfârșit ne reîntâlnim. Sper că sunteți mulțumit. Deși poate că nu ne revedem exact așa cum v-ați fi închipuit, măcar v-ați dorit și ați căutat cu multă fervoare ca asta să se întâmple.

Mut de uimire, pământiu la față, cu colțurile gurii căzute și abia respirând, don Miguel de Espinosa ascultă ironia celui căruia îi datora dezastrul în care se afla și mai mult de-atât. Bolborosi ceva ce semăna a un urlet de furie și-și duse mâna la sabie. Tocmai când degetele i se încheștară pe mâner, corsarul îi apucă brațul.

— Calmați-vă, don Miguel ! spuse rar, dar ferm. Nu faceți greșeala de a ne provoca să recurgem la gesturi extreme și neplăcute, așa cum știu bine că ați face-o dacă situația ar fi fost exact pe dos.

Preț de o clipă rămaseră nemișcați, privindu-se în ochi.

— Ce intenții aveți cu mine ? întrebă apoi spaniolul, cu glas gros.

Căpitanul Blood dădu din umeri, schițând un zâmbet printre buzele strânse.

— Tot ce intenționez s-a îndeplinit deja. Și ca să vă mai domolesc furia, vă rog să țineți seama că v-ați făcut-o cu propria mână. Dumnevoastră ați vrut-o. Cu o mână arătă spre bărcile pe care spaniolii se buluceau ca să scape de prăpădul din măruntaiele corăbiei. Vă dau libertatea de a vă duce cu ei înainte ca noi să scufundăm corabia. Într-acolo e Hispaniola. Ar trebui să ajungeți în siguranță și, dacă îmi ascultați sfatul, n-o să mă mai urmăriți ca până acum. Cred că nu vă port noroc. Întoarceți-vă în Spania, don Miguel, reluați-vă celelalte preocupări pe care le înțelegeți mai bine decât navigația pe mare.

Mult timp, amiralul înfrânt continuă să se uite la el cu ură, fără a spune nimic, după care trecu pe celălalt vas, cu mersul clătinat al unui om beat, târându-și inutil sabia după el. Celălalt, care nici măcar nu se sinchisi să-l

dezarmeze, îl urmări, apoi se întoarse spre cei doi care-l priveau de sus de la pupa. Dacă ar fi fost mai puțin concentrat asupra altor detalii, lordul Julian ar fi observat că preț de o clipă corsarul înlemnise și pălise vizibil în ciuda bronzului accentuat. Rămase cu ochii țintă în față, apoi urcă repede scările. Lordul Julian îi ieși în întâmpinare.

— Să nu-mi spuneți că-l lăsați pe ticălosul de spaniol să plece liber ? sări tânărul.

Abia atunci, pentru prima oară, omul în armură neagră păru că-l observă pe mai tânărul gentleman.

— Cine naiba ești dumneata ? întrebă cu un puternic accent irlandez. Sau care e problema dumată, mă rog ?

Tânărul simți nevoia să corecteze obăznicia celui alt și lipsa cuvenită de respect.

— Sunt lordul Julian Wade, anunță, aparent fără a face prea multă impresie.

— Serios ! Atunci poate vrei să-mi explici ce naiba cauți pe corabia asta ?

Lordul se controlă pentru a-i explica și o făcu în câteva cuvinte nervoase.

— V-a luat prizonier cu tot cu domnișoara Bishop ?

— O cunoașteți ? sări lordul, pentru care surprizele se succedau una după alta.

Însă compatriotul lui, aparent lipsit de orice maniere, trecu pe lângă el și se îndreptă spre domnișoara care nu scoase niciun cuvânt; dimpotrivă, se arătă chiar rece până la urmă. Observând asta, irlandezul se întoarse pentru a răspunde întrebării lordului Julian:

— Am avut odată onoarea de-a o cunoaște. Dar se pare că domnișoara Bishop a cam uitat.

Buzele îi schițară un surâs și ochii lui de un albastru sclipitor, umbriți de sprâncenele negre, părură îndurerați, amărăciunea împletindu-se cu ironia cuvintelor sale.

Însă domnișoara Bishop surprinse numai batjocura, și reacționează imediat.

—Hoții și pirații nu se numără printre cunoștințele mele, căpitane Blood, spuse.

Lordul nu-și credea urechilor.

—Căpitanul Blood ! Chiar sunteți căpitanul Blood ?

—Ce altceva ați crezut ? întrebă, însă mintea-i era în altă parte.

„Hoții și pirații nu se numără printre cunoștințele mele !” Necruțătoarea remarcă îi învălui complet gândurile, vibrând cu un ecou puternic în mintea lui.

Însă lordul Julian nu se dădu bătut cu una, cu două. Îl prinse de mânecă și-i arătă înspre umbra pălind a lui don Miguel.

—Să înțeleg că n-o să-l spânzurați pe mișel ?

—De ce să-l spânzur ?

—Pentru că e un afurisit de pirat; o pot dovedi. De fapt, am dovedit-o deja.

—Aha ! făcu Blood și lordul Julian se miră de brusca transformare de pe chipul celui alt, care devenise dintr-odată abătut, deși cu doar câteva momente în urmă ar fi tăiat și-n carne vie. Eu însumi sunt un afurisit de pirat, așa că am milă față de cei ca mine. Don Miguel e liber să plece.

—După ce v-am spus ce-a făcut ? tresări lordul Julian. După ce a scufundat „Royal Mary” ? După cum m-a tratat... pardon, după cum ne-a tratat ? protestă el.

—Nu sunt în serviciul Angliei, domnule. De fapt, nu sunt în serviciul nimănui. Și chiar nu mă interesează soarta vaselor engleze.

Lordul Julian se dădu înapoi în fața privirii fulgerătoare pe care i-o aruncă Blood. Însă înflăcărarea celui alt se domoli la fel de repede precum se iscase.

—Vă voi fi recunoscător dacă o veți însoți dumneavoastră pe domnișoara Bishop pe vasul meu, adăugă stăpânit. Și vă rog să vă grăbiți. Vom scufunda această corabie în cel mai scurt timp.

Se întoarse apoi, ca să plece, dar lordul Julian interveni din nou.

— Căpitane Blood, mă dezamăgiți. Îmi puneam mari speranțe în dumneavoastră.

— Du-te dracului ! spuse căpitanul Blood și se întoarse pe călcăie.

Hot și pirat

Jn ultimele pâlpâiri blânde ale amurgului, căpitanul Blood păși pe puntea vasului său când lumina aurie a celor trei felinare de la pupă, abia aprinse de către unul dintre marinarii săi, începea să se întetească. Totul în jur era în deplină liniște. Semnele bătăliei de mai devreme se estompaseră, punțile fuseseră curățate lună, peste tot domnea o ordine perfectă. Un grup de oameni adunați în jurul tambuchiului principal fredona un cântec; chipurile lor, altfel înverșunate, acum erau parcă îmblânzite de calmul și frumusețea nopții. Vegheau babordul, așteptând cele opt bătăi de clopot. Căpitanul nu-i auzi; nu auzea nimic în afară de ecoul necruțătoarelor cuvinte care-l făcuseră hoț și pirat.

Hoț și pirat !

Există o trăsătură a naturii umane care-l determină pe un om ca, după ani întregi în care crede că un anume lucru se întâmplă într-un anume fel, să fie luat prin surprindere și să se revolte atunci când descoperă prin propriile simțuri că exact așa este. În urmă cu trei ani, când Blood ajunsese în Tortuga și când fusese nevoit a alege calea pe care-o urmasse de-atunci, știa foarte bine ce părere ar fi avut Arabella Bishop despre el dacă ar fi fost să piară între timp. Numai convingerea că o pierduse pentru totdeauna îi sădise în suflet un oarecare impuls nesocotit și-l determinase mai apoi să-și urmeze pornirile aventuroase. Nici nu se gândise vreodată că ar mai putea-o întâlni, nici măcar nu visase la

aşa ceva. Considera că drumurile lor erau irevocabil separate. În ciuda tuturor acestora, în ciuda chiar a convingerii că aceste gânduri, care pe el îl tulburau, ei nu-i dădeau niciun fel de nelinişte, nu contenise a se gândi la ea în toţi acei ani tumultuoşi. Şi se folosise de acest gând nu numai pentru a se înfrâna, dar şi pentru a-i controla pe camarazii lui. Niciodată nu s-au văzut corsari mai bine ţinuţi în frâu, mai cumpătaţi, mai lipsiţi de setea de prădăciune şi de lăcomia atât de obişnuită la cei care practicaau aceeaşi meserie. După cum vă amintiţi, documentele lor oficiale menţionau că ei trebuie să se supună în toate comandantului lor. Dată fiind bogăţia pe care-o căpătaseră sub comanda lui, Blood reuşise să impună toate acele măsuri stricte de disciplină în rândul corsarilor săi, necunoscute până atunci. Cum oare să nu râdă de el aceşti oameni dacă le-ar fi spus că făcuse toate acestea din respect pentru o fetişcană de care se îndrăgostise ? Cum să nu se strice de răs dacă le-ar mai fi spus şi că aceeaşi fată tocmai îl anunţase că hoţii şi piraţii nu se numărau printre cunoştinţele ei ?

Hoţ şi pirat !

Cuvintele atârnavă ca un fir de plumb în mintea lui, apăsând adânc şi măcinându-i gândurile ! Nefiind nici psiholog, nici învăţat într-ale naturii feminine, nu se gândise că era totuşi curios că ea rostise asemenea cuvinte deloc plăcute tocmai în clipa în care se întâlniseră. Nu vedea dilema care se năştea din acest fapt şi deci nici nu o putea desluşi. Altminteri şi-ar fi dat seama că, deşi, prin acţiunea lui, Blood o eliberase din captivitate, ea i se adresase cu multă ură, poate tocmai dintr-o ranchiună bine ascunsă în suflet, anterioară sentimentului de recunoştinţă. Veştile despre calea pe care el o apucase o încurajaseră spre astfel de gânduri. De ce oare ? Blood nu-şi puneă astfel de întrebări, altminteri ar fi găsit o rază de lumină în întunericul cruntei lui dezamăgiri. Desigur, dacă fata ar fi fost indiferentă, dacă nu s-ar fi gândit că acţiunile lui îi

aduceau ei însăși un prejudiciu, nu i-ar mai fi păsat atât de tare. Blood și-ar fi dat seama că numai asemenea gânduri o puteau marca într-atâta încât să se arate plină de ură și de dispreț, așa cum o făcuse. Poate că așa judecați și dumneavoastră. Căpitanul însă nu o făcea. Ba chiar nu se gândi la nimic în acea noapte. Se abandona în sufletul lui unei lupte între afecțiunea sfântă ce i-o purtase în toți acei ani și înflăcărarea sălbatică pe care ea o iscase în sufletul lui. Extremele se ating și atingerea lor se poate estompa preț de o clipă doar. În acea noapte, extremele erau ura și iubirea care prin întrepătrunderea lor nășteau o pasiune brutală în sufletul căpitanului Blood. Hoț și pirat !

Așa-l numise fără niciun temei, ignorând complet toate nenorocirile pe care el le îndurase, situația disperată în care s-a aflat după fuga din Barbados și toate celelalte circumstanțe care-l determinaseră să devină ceea ce devenise. Faptul că practicase meseria la care se dedase fără a-și păta mâinile nu fusese îndeajuns pentru a-i îmblânzi judecata despre un om pe care altădată îl respectase. Nu-i arătase pic de milă, pic de îngăduință. Îl judecase pur și simplu, condamnându-l și stabilindu-i sentința în acele două cuvinte. În ochii ei, Blood era nici mai mult, nici mai puțin decât un hoț și un pirat. Atunci ea ce era ?

Cum se numesc cei fără milă ? se întrebă Blood. Dacă ea-i pusese o etichetă, prea bine — acum venise rândul lui. Deci el era un hoț și un pirat. Așa avea să se comporte de-acum înainte — ca un nelegiuit fără pic de milă, la fel ca toți cei care-și meritau pe bună dreptate acest nume. Avea să se lepede de toate idealurile înalte după care se condusesese până atunci, avea să termine o dată pentru totdeauna cu încercarea prostească de a împăca lumile din care proveneau ei doi. Ea-i demonstrase clar cărei lumi îi aparținea el, și-acum venise rândul lui să i-o dovedească. O avea la bordul vasului său și-avea să-i arate cine comanda acolo. Râse ușor batjocoritor, se aplecă peste parapet,

uitându-se la dâra fosforescentă pe care vasul o lăsa în urmă și propriul râs îl făcu să tresară prin nota malefică. Se opri brusc și începu să tremure. Oftă și-și înfrână impulsul de bucurie deșănțată. Își puse fața în palme și descoperi că fruntea-i era scaldată de sudoare.

Între timp, lordul Julian, care cunoștea mai bine natura feminină decât căpitanul Blood, era ocupat cu rezolvarea problemei care în mod curios îi scăpase corsarului. Presupun că îl intrigase din cauza unor vagi urme de gelozie. Atitudinea domnișoarei Bishop în decursul evenimentelor periculoase prin care trecuseră îl făcuse să-și dea seama că o femeie poate fi lipsită de gesturile afectate specifice feminității delicate și să fie totuși cu atât mai admirabilă. Se întrebă care să fi fost relațiile ei cu căpitanul Blood înainte, deși constatasese o oarecare neliniște care acum îl determina să cerceteze problema. Ochii palizi și visători ai tânărului obișnuiau să pătrundă lucrurile, el fiind de altfel înzestrat cu o deosebită perspicacitate. Abia acum începea să se învinovățească pentru faptul că nu fusese atent mai din timp, sau că măcar nu studiasse mai îndeaproape anumite detalii, pe care acum le punea cap la cap cu observațiile descoperite în acea zi. De pildă, observase că numele corăbiei lui Blood e „Arabella”, și știa că domnișoara Bishop se numea tot Arabella. Observase ciudata revedere dintre cei doi și schimbările curioase care se produsese ră cu fiecare dintre ei.

Domnișoara se arătase aproape nepotrivit de obraznică — o atitudine cât se poate de neobișnuită pentru o tânără educată în fața unui om ca Blood. Or, tânărul nobil nu și-o putea închipui pe domnișoara Bishop adoptând același comportament în mod normal. În ciuda îngâmfării ei, în ciuda faptului că era nepoata unui om pe care Blood ar fi trebuit să-l considere dușman, atât domnișoara, cât și el fuseseră poftiți cu cea mai desăvârșită eleganță pe vasul căpitanului. Fiecare primise câte o cabină, unde se aduseseră puținele lucruri ce le mai aveau,

precum și slujnica domnișoarei. Primiră libertatea de a circula când voiau prin cabina principală și permisiunea de a mânca la aceeași masă cu Pitt, comandantul vasului, și cu Wolverstone, locotenentul lui Blood, și ambii le arătaseră cel mai deplin respect.

Apoi mai era faptul că Blood însuși se ferise aproape meticulos de ei. Astfel rătăcea lordul pe cărările gândurilor, trecând cu repeziciune, dar cu precauție, de la unul la altul, analizând și punând cap la cap. Când isprăvi cu informațiile pe care le avea, decise a cere mai multe detalii de la domnișora Bishop. Trebui să aștepte până ce Pitt și Wolverstone se retrăgeau. Nu trecu mult, pentru că atunci când Pitt se ridică de la masă ca să-și urmeze camaradul care deja plecase, domnișora îl reținu cu o întrebare:

— Domnule Pitt, nu cumva ați fost printre cei care au scăpat din Barbados cu domnul Blood ?

— Ba da, ba da ! Am fost unul dintre sclavii unchiului dumneavoastră.

— Și ați rămas cu domnul Blood de-atunci ?

— Întotdeauna am fost cârmaci de vas, doamnă.

Ea încuviință din cap.

Era foarte calmă și controlată, dar lordul observă că avea o paloare nefirească în obraji, dar nu era de mirare ținând seama de evenimentele prin care trecuse în acea zi.

— Ați avut cumva, vreodată, alături un francez pe nume Cahusac ?

— Cahusac ? râse Pitt; numele însuși îi evoca o amintire neplăcută. Mda, a fost cu noi la Maracaibo.

— Și cu un alt francez pe nume Levasseur ?

Lordul se miră de cât de bine își amintea numele acestea.

— Mda. Cahusac a fost locotenentul lui Levasseur până la moartea lui.

— A cui ?

— A lui Levasseur. A fost omorât pe una dintre Insulele Virgine, acum doi ani.

Se lăsă tăcere. Apoi, cu glas și mai stins ca înainte, domnișoara Bishop întrebă:

— Cine l-a omorât ?

Pitt răspunse prompt. N-avea de ce să n-o facă, deși interogatoriul începea să i se pară curios:

— Căpitanul Blood.

— De ce ?

Mai întâi, Pitt ezită căci nu era tocmai o poveste de spus în fața unei femei.

— S-au certat, spuse scurt.

— Pentru... o doamnă ? insistă domnișoara Bishop.

— Se poate spune și așa.

— Cum se cheamă ea ?

— Domnișoara d'Ogeron. Era fiica guvernatorului Insulei Tortuga. Fugise cu acel Levasseur și... Peter a salvat-o din ghearele lui mizerabile. Era un ticălos nenorocit și merita soarta pe care i-a servit-o Peter.

— Înțeleg. Căpitanul Blood nu s-a căsătorit totuși cu ea.

— Încă nu, râse Pitt, care cunoștea prea bine bârfele nefondate din Tortuga, care o desemnaseră pe domnișoara d'Ogeron drept viitoarea soție a căpitanului.

Domnișoara Bishop dădu din cap tăcută, iar Jeremy Pitt se întoarse să plece, liniștit că interogatoriul luase sfârșit. Se opri în prag pentru a mai adăuga un detaliu:

— Poate vă liniștește dacă vă spun că am schimbat cursul pentru binele dumneavoastră. Căpitanul vrea să vă lase pe amândoi pe coasta Jamaicai, cât mai aproape de Port Royal, atâta cât ne putem apropia. Am ocolit, dar dacă ne ține vântul, ajungeți acasă în scurt timp, domniță.

— Îi suntem nespus de îndatorați, rosti lordul, văzând că domnișoara nu spune nimic.

Ea rămase cu ochii triști pierduți în gol.

— Că bine spuneți, încuviință Pitt. Își asumă riscuri pe care puțini și le-ar asuma dacă ar fi în locul lui. Dar întotdeauna a fost așa.

Plecă lăsându-l pe lord căzut pe gânduri.

Ochii lui Julian, visători și albaștri, oricât de distrați, nu conțineau a studia chipul domnișoarei Bishop. După un timp, ea se uită la el și spuse:

— Se pare că acest Cahusac v-a spus adevărul.

— Am observat că voiati să vă convingeți, spuse lordul. Și mă întreb de ce.

Nu primi niciun răspuns și continuă să o analizeze în tăcere. Degetele lui prelungi, ca de ceară, se jucau cu un cârlionț din peruca blondă ce-i încadra fața. Domnișoara Bishop era pierdută în gânduri; avea sprâncenele împreunate și ochii fixați parcă spre un punct exact de pe marginea feței de masă cu motive spaniole. Într-un târziu, lordul rupse tăcerea.

— Mă uimește omul nostru, zise cu obișnuitu-i glas târăgănat, molatic, care părea că are aceeași tonalitate de fiecare dată. Este fără îndoială demn de admirat că și-a schimbat cursul pentru noi, dar că-și asumă riscuri pentru noi, că se aventurează în apele Jamaicai... Mă uimește, cum am spus.

Domnișoara Bishop ridică privirea și se uită la el. Părea foarte preocupată de un gând. Buzele îi fremătau într-un mod ciudat, aproape cu un oarecare dispreț. Cu degetele-i firave bătu ritmul în masă.

— Ce e și mai curios e că nu ne ține ca să primească o răscumpărare pentru noi, zise ea într-un final.

— Asta ați merita-o din plin !

— Da ? De ce mă rog ?

— Pentru că i-ați vorbit la modul în care ați făcut-o.

— De regulă, spun lucrurilor pe nume.

— Da ? Dumnezeuule, dar eu nu m-aș lăuda cu asta ! Asta denotă fie o vârstă fragedă, fie o nesăbuință inimaginabilă.

Problema era că tânărul făcea parte din școala de filosofie a lordului Sunderland. După un timp, adăugă:

— Asta se numește ingraturitudine.

—În mod evident sunteți supărat pe mine, spuse ea cu obrajii împurpurați. Mă întristați. Sper ca nemulțumirea dumneavoastră să aibă mai mult temei decât filosofia de viață. Abia acum aflu că doar tinerii și nesăbuiții se fac vinovați de ingraturitudine.

—N-am spus asta, domnișoară, sări el arțăgos, exact așa cum o făcuse și ea. Dacă mi-ați acordat onoarea de-a mă asculta, nu m-ați înțelege greșit. Dacă spre deosebire de dumneavoastră nu spun întotdeauna ceea ce gândesc, măcar spun exact ceea ce vreau să se înțeleagă. Nerecunoștința este o trăsătură umană, dar s-o arăți mi se pare o copilărie.

—Nu... nu cred că înțeleg, se încruntă ea. Cum mi-am arătat-o și cui ?

—Cui ? Căpitanului Blood. N-a venit oare să ne salveze ?

—Să ne salveze ? întrebă ea pe un ton rece. Nu știam că aflase de prezența noastră pe „Milagrosa”.

Lordul făcu un semn de nerăbdare.

—Atunci probabil că vă dați seama că ne-a salvat. Și pentru că ați trăit toată viața în mijlocul unor asemenea locuri sălbatice, cred că nu puteți trece cu vederea ce se crede în Anglia — și anume că acest om se ocupă exclusiv cu a purta război contra spaniolilor. Astfel că epitelele de hoț și pirat pe care i le-ați atribuit n-au făcut decât să exagereze situația într-un moment când ar fi fost mai prudent să o înțelegeți.

—Mai prudent ? întrebă ea ironic. Ce legătură să am eu cu prudența ?

—Niciuna, din câte văd. Sincer să fiu, în locul lui Blood nu m-aș fi arătat atât de îngăduitor. Să fiu al naibii, dar când vă gândiți cât de mult a avut de suferit de pe urma compatrioților lui, v-ați mira că încă mai face diferența între spanioli și englezi. Adică să fie el vândut ca sclav ! spuse tânărul înflăcărat, cutremurându-se. Și încă unui afurisit

de proprietar de plantații din colonii ! Aici se opri brusc. Îmi cer scuze, domnișoară. O clipă m-am...

— V-ați lăsat dus de val pentru a-l apăra pe acest... corsar, rosti ea cu o batjocură aproape cruntă.

Lordul o privi din nou, înclină ușor capul și miji ochii.

— Mă întreb de ce îl urâți atât de tare, zise rar.

Observă că ea se înroșește instantaneu și fruntea i se încrețește. Pesemne că o înfuriase peste măsură, dar ea nu răbufni, ci se reculese.

— Să-l urâsc ? Dumnezeule, ce idee ! Nici măcar nu am o părere despre el !

— Atunci ar trebui s-aveți, rosti lordul cu sinceritate. Merită. Ar fi o partidă bună pentru flota regelui — un om care e în stare de ceea ce s-a văzut azi dimineață. Nu a servit degeaba în serviciul lui Ruyter. Acela a fost un navigator excelent și, pe legea mea, dacă e să mă gândesc, elevul s-a dovedit demn de profesorul lui. Mă îndoiesc că s-ar găsi în toată Marina Militară un om care să-l egaleze. Să se arunce exact între cele două vase, de la o distanță atât de mică, și să întoarcă situația în favoarea lui ! Asta cere curaj, inteligență și originalitate. Și nu doar pe marinari i-a păcălit cu manevra lui. Nici măcar amiralul Spaniei n-a ghicit nimic până când a fost prea târziu și Blood l-a adus în șah-mat. Un om extraordinar, domnișoară Bishop. Un om care merită atenția dumneavoastră.

Domnișoara Bishop se arătă atât de mișcată încât nu se putu abține să nu facă o remarcă sarcastică:

— Ar trebui să vă folosiți influența pe lângă lordul Sunderland pentru a-l face pe rege să-i ofere o poziție.

— Am împuternicirea în buzunar, râse lordul moale.

Apoi o ului expunându-i în puține cuvinte situația, și o lăsă încă mirată pentru a-l căuta pe căpitan. S-ar fi bucurat foarte mult să o vadă mai puțin intransigentă în atitudinea ei față de Blood.

Îl găsi pe corsar plimbându-se pe puntea de la pupa. Era secătuit psihic după bătălia dusă cu demonii din

mintea lui, cu toate că tânărul nobil nu avea cum să bănuiască aceasta. Cu familiaritatea-i caracteristică, lordul Julian își strecură un braț pe după al căpitanului și începu să se plimbe cu el.

— Ce înseamnă asta ? sări Blood, arțăgos și neprietenos.

— Înseamnă că vreau să fim prieteni, spuse lordul cătuși de puțin deranjat.

— Foarte generos !

Tânărul îi ignoră sarcasmul.

— E o coincidență că ne-am întâlnit în astfel de circumstanțe, având în vedere că eu veneam tocmai din Indii ca să vă găsesc.

— Nu sunteți primul care o face, pufni celălalt. Dar în mare parte au fost spanioli și cei mai mulți n-au avut norocul dumneavoastră.

— M-ați înțeles greșit, spuse lordul. După care începu să-i explice scopul misiunii sale.

Când termină, căpitanul Blood, care preț de o clipă rămase ca trăsnit, se desprinsese de la brațul tânărului și rămase drept în fața lui.

— Sunteți musafiri pe vasul meu și încă mi-a rămas o fărâmbă din demnitatea pe care-o aveam odată, oricât de hoț și de pirat aș fi. Așa că n-o să vă spun ce cred despre dumneavoastră și despre îndrăzneala pe care-o aveți să veniți cu o asemenea ofertă —dumneavoastră sau lordul Sunderland, care a avut imprudența de-a vă trimite. Dar nu mă miră deloc faptul că un ministru al lui James Stuart are impresia că poate mitui pe oricine pentru a-i trăda pe cei care au încredere în el.

Arătă cu un gest nervos spre puntea de mijloc de unde răzbătea cântecul melancolic al corsarilor care stăteau de pază.

— Tot nu m-ați înțeles, spuse tare lordul Julian, cu un amestec de preocupare și indignare. Nu asta se vrea. Camarazii dumneavoastră sunt incluși și ei în propunere.

—Și credeți c-or să pornească împreună cu mine împotriva conaționalilor lor — adică împotriva Frăției de Coastă ? Pe legea mea, lord Julian, dumneavoastră sunteți cel care înțelege greșit. Chiar nu mai există noțiunea de onoare în Anglia ? Sau de fapt, cred că e mai mult decât atât. Credeți că aș putea să accept o propunere din partea regelui ? Nu mi-aș murdări mâinile cu așa ceva, oricât de hoț și de pirat aș fi. Ați auzit cum m-a făcut astăzi domnișoara Bishop — sunt un obiect demn de dispreț, un paria. Din cauza cui ? Cine m-a adus aici ?

— Dacă ați fost unul dintre rebeli...

— Sigur știți că nu am fost rebel. Nici măcar nu m-am prefăcut a fi. Altminteri i-aș fi iertat. Dar nici măcar nu se pot ascunde după o astfel de scuză. Nu, nu s-a făcut nicio greșeală. Am fost condamnat pentru ceea ce-am făcut, nimic mai mult. Ticălosul de Jeffreys — căruia îi doresc să piară ! — m-a condamnat la moarte, iar vrednicul lui stăpân, James Stuart, m-a trimis în sclavie pentru că m-am arătat milos; pentru că am căutat să alin durerea unui om din compasiune, fără niciun crez sau vreo înclinație politică; pentru că m-am îngrijit de rănilor unui om condamnat pentru trădare. Asta a fost vina pentru care m-au vândut ca sclav; pentru că după legea englezească, pe care Iacob o folosește împotriva legilor divine, cel care adăpostește sau ajută un rebel se face el însuși vinovat de aceeași vină. Aveți măcar cea mai mică idee a ce înseamnă să fii sclav ?

Deodată se opri, ajuns la apogeul înflăcăării. Rămase nemișcat, apoi se reculese și redeveni la starea lui normală, ca și cum s-ar fi descotorosit de o mască. Glasul îi redeveni gros și răsă scurt, batjocoritor și obosit.

— M-am aprins degeaba ! Cred că am vrut să mă apăr și Dumnezeu știe că nu-mi stă în fire. Lord Julian, vă sunt recunoscător pentru intențiile dumneavoastră. Așa sunt eu și poate o să înțelegeți, pentru că păreți înțelegător.

Tânărul rămase fără cuvinte, ca trăsnit în fața exploziei de înflăcărare, îndreptățită de altfel, a celuiilalt, care din numai câteva tușe bine trasate și bine plasate își prezentase dușmănia față de semenii, motivarea și justificarea exhaustivă a tot ceea ce i se putea imputa. Lordul se uită la chipul ager, îndrăzneț al căpitanului, puternic luminat de felinarul de la pupa, și se pomeni nedumerit.

Era la anaghie și oftă profund.

— Păcat, spuse rar, păcat... Ce nenorocire ! Apoi întinse mâna dintr-un impuls de generozitate. Să nu vă simțiți ofensat, căpitane !

— Nu, nu mă simt. Dar... sunt un hoț și un pirat. Râse fără poftă, ignoră mâna întinsă și se întoarce pe călcâie.

Lordul Julian rămase nemișcat o clipă, urmărind silueta înaltă care se îndrepta spre parapet.

Apoi își lăsă brațul să cadă pe lângă corp, dezamăgit, și plecă. În capătul culoarului care ducea spre cabina lui se întâlnește cu domnișoara Bishop. Se vedea că nu ieșea spre punte, căci era cu spatele la el, mergând în aceeași direcție. O urmă, prea preocupat de căpitanul Blood ca să se mai întrebe ce căuta ea acolo.

Ajunși în cabină, se trânti într-un scaun și răbufni cu o impetuositate care nu-i stătea în fire.

— Să fiu al naibii dacă am văzut un om pe care să-l admir mai mult, sau un om pe care să-l admir la fel de mult. Și totuși, nimic nu-l poate convinge.

— Am auzit și eu, recunosc eu abia șoptit. Era foarte palidă și-și ținea ochii plecați spre mâinile din poală. El se uită mirat la ea, încolțind-o cu ochi sfredelitori.

— Mă întreb dacă tulburarea lui a fost provocată de dumneavoastră, remarcă după un timp. Vorbele dumneavoastră l-au rănit. Mi le-a aruncat în față încontinuu. N-a vrut să accepte oferta regelui, nici măcar n-a vrut să dea mâna cu mine. Ce e de făcut cu unul ca el ? O s-ajungă spânzurat de catarg, în ciuda norocului temporar

de care are parte. Chiar și-acum, în utopia lui se aruncă direct în gura lupului pentru dumneavoastră.

— Cum adică ? întrebă ea, brusc stârnită.

— Cum adică ?! Ați uitat oare că merge spre Jamaica, și că în Jamaica este adunată toată flota engleză ? Comandată chiar de unchiul dumneavoastră...

Ea se aplecă peste masă pentru a-l întrerupe și el notă faptul că respira greu și pupilele i se dilataseră.

— N-are cum ! strigă. Nici să nu vă închipuiți ! Nu și-a găsit el nașul ! Unchiul meu e un om puternic, neîndurător. Probabil că numai din dorința de a-l captura și a-l spânzura pe căpitan a părăsit unchiul meu plantațiile din Barbados pentru a lua postul de viceguvernator în Jamaica. Bineînțeles, căpitanul Blood nu o știe, dar...

Se opri și făcu un gest de dispreț.

— Nu cred că i-ar păsa câtuși de puțin de-ar ști, zise grav lordul. Un om care poate ierta un dușman precum don Miguel și care se poate arăta atât de inflexibil cu mine nu trebuie judecat după legile firii. Sentimentul lui de onoare este exagerat până la prostie.

— Și totuși, este ceea ce este și-a făcut ce-a făcut timp de trei ani, rosti ea, de data asta cu amărăciune în glas, dar fără ironiile de mai devreme.

— Viața poate fi infernal de complicată, spuse sentențios lordul Julian, oftând.

In slujba regelui Iacob

Domnișoara Arabella Bishop fu trezită din somn dis-de-dimineată de sunetele unei goarne și de zdrăngăneala insistentă a clopotului de pe punte. Cum stătea în pat cu ochii deschiși, urmărind alene apa verzuie ce plutea pe lângă hubloul cu cadran auriu, surprinse zgomote agitate și înfundate — tropăituri, strigăte groase, o foială continuă de trupuri în infirmerie, care se afla chiar sub puntea cabinei. Dându-și seama că zgomotele nu prevesteau o activitate normală, se ridică din pat ușor alarmată și o trezi pe slujnica ei, care încă moțăia. În cabina lui de la tribord, lordul Julian, trezit de aceleași zgomote, era deja în picioare și se îmbrăca în grabă. Când ieși la pupa, se pomeni în fața unui munte de velatură. Vergile de pe „Arabella” fuseseră încărcate cu toate pânzele pe care le putea duce, pentru a profita din plin de briza matinală. În față și în lateral se vedea numai nemărginirea oceanului, sclipitor în bătaia soarelui auriu care totuși nu se contura decât ca un semicerc înroșit, drept în fața lor. Pe puntea de mijloc, unde cu o seară înainte fusese liniște și pace, acum se agitau vreo șaizeci de oameni. Chiar în spatele lordului, la parapet, stătea căpitanul Blood care se ciondănea cu o namilă de om chior, îmbrăcat cu o cămașă albastră, descheiată până la brâu, și cu un batic roșu de bumbac pe cap. Când îl văzură pe tânăr, cei doi încetară și Blood se întoarse pentru a-l întâmpina.

— Bună dimineăta, spuse. Am făcut o gafă de proporții, adă-ugă. Trebuia să mă gândesc mai bine înainte de-a mă apropia de Jamaica noaptea. Dar mă grăbeam să vă duc la țarm. Urcați, vreau să vă arăt ceva.

Curios, lordul Julian făcu ce i se ceruse. Urmărind direcția indicată de mâna căpitanului, se uită în zare și scoase un țipăt de uimire. La nu mai mult de trei mile depărtare se vedea uscatul — un perete inegal de-un verde-crud care se întindea de-a lungul flancului vestic. Puțin mai în lateral, urmărindu-i, erau trei corăbii mari, albe.

— Nu-și arată pavilioanele, dar sunt din flota engleză din Jamaica, spuse Blood neutru, aproape indiferent. Când au mijit zorii, ne-am pomenit că ne îndreptăm spre ele. Am ocolit, și de-atunci ne tot urmărim unii pe alții. Din păcate, „Arabella” e pe mare de patru luni și are fundul prea încărcat cu scoici pentru a atinge viteza de care avem nevoie.

Wolverstone își înfipse degetele mari în centura de la brâu și se uită sarcastic, de sus, la lordul Julian, pe care-l domina, deși nobilul nu era deloc mic de statură.

— Așa că pregătiți-vă pentru o nouă confruntare pe mare, înainte să ajungeți pe uscat.

— Tocmai de-asta ne certam acum, spuse Blood. Eu zic că nu ne putem înhăma la război, date fiind riscurile.

— La naiba cu toate riscurile ! îl înfruntă Wolverstone. Suntem obișnuiți cu ele. La Maracaibo, riscurile erau mai mari și totuși am câștigat și-am luat trei corăbii. Chiar și ieri, când l-am înfruntat pe don Miguel, riscurile erau mai mari.

— Da, dar ei erau spanioli.

— Și ăștilalți cu ce-s mai breji ? Ți-e teamă de-un trântor de proprietar de plantații din Barbados ? Care e problema, Peter ? Nu te știam laș.

Din spatele lor bubui un tun.

— Semnalul, zise Blood pe-același ton distrat și oftă.

Wolverstone se puse drept înaintea căpitanului.

— Ori colonelul Bishop ajunge-n iad, ori eu ! se răsti, ca să fie cât mai convingător.

— Dacă-mi permiteți, interveni lordul, nu aveți de ce să vă temeți de colonelul Bishop. Dat fiind serviciul pe care l-ați făcut nepoatei lui și mie...

Fu întrerupt de râsul grolan al lui Wolverstone.

— Trăiască nobilul ! spuse batjocoritor. Se vede clar că nu-l cunoașteți pe colonelul Bishop. Nici pentru nepoata, nici pentru fiică-sa, nici măcar pentru maică-sa n-ar da uitării sângele ce crede el că i se cuvine. E un om care suge sângele, asta e. Un animal. Eu și căpitanul o știm. Am fost sclavii lui.

— Dar mai sunt și eu pe-aici, spuse lordul Julian cu multă demnitate.

Wolverstone izbucni din nou în râs și lordul se înroși la față. Gestul îl ațâță să ridice glasul mai sus decât obișnuitul lui ton molatic.

— Vă asigur că în Anglia cuvântul meu are însemnătate.

— O, da ! Dar aici nu suntem în afurisita de Anglie !

Se auziră bubuiturile unei alte salve de tun și la câteva sute de yarzi în fața lor apa plescăi cu zgomot. Blood se aplecă peste parapet pentru a spune o vorbă tânărului blond de pe puntea de jos care se îngrijea de timonă.

— Spune-le să forțeze toate pânzele sus, Jeremy. Suntem pe curs.

Wolverstone interveni din nou.

— Stai puțin Jeremy ! urlă. Stai !

Se întoarse apoi brusc spre căpitanul care-i pusese o mână pe umăr și care surâdea visător.

— Ia-o ușor, lup de mare ! Ușor, ușor ! îl apostrofă căpitanul Blood.

— Ia-o tu ușor, Peter. Ai înnebunit de tot ! Vrei să ne omori pe toți de dragul unei fetișcane ?

— Taci din gură ! tună Blood.

— Dar asta e adevărul ! continuă Wolverston, de neoprit acum. Blestemați să-i fie nurii care fac din tine un laș.

Pentru ea te temi — și când te gândești că e tocmai nepoata colonelului Bishop ! Pentru Dumnezeu, o să stârnești o revoltă la bord și eu însumi am s-o conduc, mai degrabă decât să mă predau, să fiu spânzurat în Port Royal.

Privirile li se întâlneau... Iar îndârjirea sumbră din ochii unuia înfruntă furia mocnită, mirarea și durerea din ochii celuilalt.

— Dacă cineva are să se predea, acela voi fi eu, spuse Blood. Dacă Bishop poate raporta în Anglia că m-a prins și m-a spânzurat, are să se umple de glorie și în același timp are să-și potolească dușmănia pe mine. Asta o să-i fie îndeajuns. Trimit un mesaj în care mă ofer să trec pe vasul lui cu tot cu domnișoara Bishop și cu lordul Julian, cu condiția ca „Arabella” să fie lăsată să treacă nevătămată. O să accepte târgul, dacă-l cunosc eu bine.

— Dar n-o să-i oferi târgul ăsta niciodată, răspunse Wolver-stone, mai vehement ca niciodată. Cum te poți gândi la așa ceva, Peter ?

— Cum te poți tu gândi să te lupți cu ele ? și arată cu mâna spre corăbiile urmăritoare care se apropiau încet, dar sigur. O să ajungem în bătaia tunurilor în mai puțin de-o jumătate de milă.

Wolverstone slobozi o înjurătură cruntă, apoi se controlează, căci surprinse cu coada ochiului figura unei ființe delicate, care urca pe punte îmbrăcată într-o rochie de mătase cenușie. Într-atât de absorbiți fuseseră, încât nu o observaseră pe domnișoara Bishop ieșind de pe culoarul care ducea la cabine. Și mai era ceva ce niciunul dintre oamenii de la pupa, nici măcar Pitt, nu observaseră. Cu câteva clipe înainte, Ogle, urmat de cea mai mare parte din tunari, ieșise prin chepeng, și începuse a se rățoi la oamenii pe care-i avea în subordine și care-și abandonaseră posturile de la tunurile de pe punte. Nici măcar acum Blood nu avu ochi pentru ei. Se întoarse și se uită la domnișoara Bishop, ușor mirat după felul în care ea-l evitase cu o zi înainte și care acum venea singură pe puntea de la pupa.

Prezența ei, dat fiind motivul altercației lui cu Wolverstone, era stânjenitoare. Ea rămase în fața lui, delicată și firavă în acea rochie de un cenușiu lucios, ușor împurpurată în obraji altădată palizi, cu niște ochi luminoși și căprui sclipitori, atât de sinceri. Nu purta pălărie, iar cârlionții blonzi îi fluturau fermecător în briza dimineții.

Căpitanul Blood își descoperi capul și se înclină tăcut, iar ea-i întoarse formal și neutru salutul.

— Ce se întâmplă, lord Julian ? întrebă.

Ca pentru a-i răspunde, dinspre corăbiile spre care se uita atentă și cu mirare veni o a treia lovitură de tun.

Fruntea i se încreți. Se uită la bărbații din fața ei, care erau vizibil incomodați.

— Sunt vase ale flotei din Jamaica, răspunse lordul.

Explicația ar fi trebuit să fie suficientă, dar înainte de-a mai adăuga ceva, cu toții se întoarseră spre Ogle, care urcă pe scară. Era urmat de oamenii lui care instinctual înțeleseseră amenințarea negrăită. Ogle se pomeni oprit de Blood care se postă în fața lui cu o figură înverșunată.

— Ce înseamnă asta ? întrebă căpitanul aspru. Postul tău e la tunuri. De ce l-ai părăsit ?

Înfruntat astfel, Ogle își pierdu din înflăcărare, copleșit fiind de vechiul lui obicei de a arăta supunere în fața superiorității naturale, care era secretul căpitanului asupra oamenilor violenți pe care-i comanda. Și totuși, tunarul se dovedi foarte pornit, iar această confruntare nu făcu decât să-i accentueze starea de agitație.

— Căpitane, spuse și arătă spre corăbiile care îi urmăreau, colonelul Bishop ne are în mână. Nu putem decât să fugim sau să luptăm.

În acea clipă, Blood păru că se înalță și mai mult deasupra lui, odată cu înverșunarea de care dădea acum dovadă.

— Ogle, repetă cu glas metalic, postul tău este la tunuri. Așa că întoarce-te acolo numaidecât și ia-ți oamenii cu tine ! Altminteri...

Ogle, violent din fire, îl întrerupse.

— Amenințările nu servesc la nimic, căpitane.

— Nu ?

Era pentru prima oară în cariera lui de corsar când ordinele îi erau ignorate sau când unul dintre oameni își încălca jurământul și refuza să i se supună. Era într-adevăr și mai trist faptul că gestul de nesupunere venea tocmai din partea unuia dintre cei mai de încredere oameni, unul dintre camarazii lui din Barbados, ceea ce-l împiedica să ia măsurile care știa că se impuneau. Duse mâna la unul dintre pistoale.

— Nici asta nu-ți servește căpitane, îl avertiză Ogle și mai dârz. Oamenii sunt de aceeași părere ca și mine și-or să facă așa cum consideră de cuviință.

— Adică ?

— Adică o să facă tot ce trebuie ca să ne salvăm. Atât timp cât rezistăm, n-o să ne scufundăm și nici n-o să cădem în mâinile lor ca să ne spânzure.

Aproape o sută de oameni strânși pe puntea de mijloc izbuc-niră în urale. Căpitanul Blood sfredeli cu privirea rândurile corsa-rilor întărâtați și aprinși, apoi reveni asupra lui Ogle. Nu înțelegea revolta lor.

— Deci ai venit să-mi dai sfaturi ? întrebă fără a-și abandona atitudinea necruțătoare.

— Exact, căpitane. Fata... — și arătă spre ea. Fata lui Bishop, nepoata guvernatorului — o vrem ostatică pentru a ne asigura spatele.

— Da ! strigară corsarii, unul sau doi spunând mai multe.

Într-o fracțiune de secundă, căpitanul Blood își dădu seama ce aveau de gând. Și nici măcar acum nu își schimbă atitudinea, deși începuse să se teamă.

— Și cum crezi, mă rog, că domnișoara Bishop ar putea fi ostaticul pe care-l vrei ?

— Ce bine c-o avem la bord ! Fă-le un semn, căpitane, să trimită o barcă, să se asigure că e aici. Apoi spune-le că

dacă ne taie calea în vreun fel, mai întâi spânzurăm femeia, apoi con-tinuăm lupta. Poate că așa colonelul o să se mai potolească.

— Sau poate nu, se auzi vorbind rar glasul ironic al lui Wolverstone drept răspuns la înflăcărea celui alt. Wolverstone veni apoi alături de Blood, un aliat la care căpitanul nu se așteptase. Poate că unii dintre prostovanii ăștia cred într-o asemenea poveste, și arată disprețuitor spre oamenii de pe puntea din mijloc cărora începeau să li se alătore cei de la teugă. Deși unii dintre ei ar trebui să știe mai bine, pentru că încă mai sunt câțiva care au fost în Barbados și-l cunosc pe colonel, așa cum și tu, și eu îl cunoaștem. Dacă te bazezi pe faptul c-o să frângi inima colonelului, ești un mare prostovan, Ogle, mai prostovan decât te-am crezut vreodată; încă unul care nu se pricepe la nimic altceva în afară de tunuri. Nici nu se pune problema de așa ceva, doar dacă nu cumva vrei să te scufunzi de la prima mișcare. Și dacă le-am avea pe toate nepoatele lui Bishop, tot nu l-am potoli. Tocmai ce-i spuneam lordului aici de față, care, ca și tine, avea impresia că prezența domnișoarei Bishop ne asigură supraviețuirea, că nici pentru maică-sa nu s-ar da nenorocitul în lături de la ce crede că i se cuvine. Dacă n-ai fi așa de prost, n-ar mai fi trebuit să-ți spun asta. Fraților, trebuie să luptăm...

— Cum să luptăm, omule ? sări Ogle furios, împotrivindu-se încercării lui Wolverstone de a-i convinge pe cei care-l ascultau. Poate ai dreptate, dar poate te înșeli. Trebuie să riscăm. E singura noastră șansă...

Restul cuvintelor fură acoperite de urletele celor care insistau ca fata să fie luată drept ostatic. Și mai puternic se auzi apoi o altă lovitură de tun în bordul de sub vânt și o trombă se ridică în dreptul tribordului.

— Suntem în bătaia lor, strigă Ogle, care se aplecă peste parapet. Virează ! ordonă el.

De la postul lui de lângă timonier, Pitt se întoarse îndârjit pentru a-l înfrunta pe tunarul răzvrătit.

—De când dai tu comenzi pe punte ? Ascult numai de ordinele căpitanului.

—De data asta ascuți de mine, alminteri...

—Stați ! sări Blood, întrerupându-i și punând o mână pe brațul lui Ogle. Cred că există o cale mai bună.

Se uită peste umăr la corăbiile care avansau, prima fiind la mai puțin de un sfert de milă distanță. Ochii îi măsurară în trecere pe domnișoara Bishop și pe lordul Julian, care se aflau la câțiva pași în spatele lui. Observă chipul fetei, încordat și palid, cu buzele strânse și ochii speriați fixându-l — un martor care-l urmărea înfricoșat pe cel care-i decidea soarta. Gândurile lui Blood se succedau cu repeziciune, dându-și seama că, dacă-l împușca pe Ogle, ar fi stârnit o revoltă. În mod cert, unii dintre oameni s-ar fi repezit asupra lui. Și mai mult ca sigur că majoritatea corsarilor i s-ar fi opus și, în ciuda eforturilor lui, ar fi încercat s-o ia pe domnișoara Bishop ostatică pentru a-și salva pielea. Dacă făceau asta, domnișoara Bishop era pierdută într-un fel sau altul. Căci chiar dacă Bishop ceda, ei tot ar fi ținut-o. Între timp, Ogle începuse să-și piardă răbdarea. Se întoarse spre căpitanul care încă-l ținea de braț.

—Ce altă cale ? Nu există alta mai bună. Nu mă duce pe mine de nas Wolverstone. Poate are dreptate, dar poate se înșală. O să vedem. E singura cale, am spus și așa facem.

Singura cale mai bună pe care și-o închipuia căpitanul era cea care i-o propusese deja lui Wolverstone. Nu știa cum aveau să reacționeze oamenii pe care Ogle îi stârnise în panica lui, dar acum își dădea clar seama că dacă se hotărâseră, n-aveau să se dea bătăuți și dacă el, Blood, se preda, ei aveau să privească gestul ca pe o carte câștigată în jocul împotriva guvernatorului din Jamaica.

—Din cauza ei am ajuns să fim încolțiți, răcni Ogle. A ei și a ta. Ne-am riscat viețile ca s-o aducem în Jamaica și nu

avem de gând să ni le pierdem atât timp cât avem posibilitatea să ne folosim de ea ca să ni le păstrăm.

Se întoarse din nou spre timonier, dar Blood își înfipse mai tare degetele în brațul lui. Ogle se smuci cu o înjurătură ca să se elibereze. Dar Blood deja se hotărâse. Oricât de dezgustătoare, avea o singură soluție și trebuia să și-o asume.

— Există o șansă, una disperată, spuse tare. A mea e mai sigură și mai ușoară ! Se aplecă peste parapet. Lasă timona, ordonă lui Pitt. Virează spre ei și fă-le semn să trimită o barcă.

Pe corabie se lăsă o tăcere grea.

Toți erau uimiți și suspicioși față de neașteptata cedare. Pitt, deși mirat și el, se grăbi să execute ordinul. Glasul lui răzbătu clar, strigând comenzile necesare și, după o pauză, vreo zece oameni se repeziră și ei să execute. Macaralele scârțâiră în scrâșnete de velatură când pânzele fură ridicate în vânt. Căpitanul Blood se întoarse și-i făcu semn lordului Julian. Tânărul ezită o clipă, dar apoi păși înainte mirat și nedumerit; nedumerită era și domnișoara Bishop care, la fel ca lordul sau ca oricine altcineva de pe punte, fusese șocată, deși într-un alt mod, de decizia lui Blood de a se preda.

Căpitanul se așeză lângă parapet împreună cu lordul pentru a i se explica.

Apoi, în cuvinte puține și concise îi anunță pe toți despre scopul călătoriei lordului Julian în Caraibe și le expuse oferta pe care acesta i-o făcuse cu o zi înainte.

— Atunci am respins oferta, după cum vă poate confirma nobilul nostru oaspete, pentru că am considerat-o o ofensă. Cei care au suferit sub domnia regelui Iacob mă înțeleg. Acum, în situația noastră disperată, când suntem depășiți — depășiți de situație și foarte probabil în pericol de a fi învinși, așa cum a spus Ogle — sunt gata să o iau și eu pe urmele lui Morgan, adică să accept propunerea regelui, pentru a vă pune la adăpost.

Cuvintele veniră ca un fulger care-i trăsni pe toți. Majoritatea corsarilor primiră anunțul așa cum cei care se pregătesc de moarte primesc o nouă șansă la viață. Dar mulți nu se hotărâră ce atitudine să ia până ce nu fură lămuriri asupra mai multor chestiuni, una dintre ele fiind expusă chiar de Ogle.

— Oare Bishop are să-și respecte promisiunea după ce te predai ?

De data asta răspunse lordul Julian.

— Am să fiu neîndurător cu el dacă încearcă să încalce autoritatea regală. Și chiar de-ar face-o, soldații lui vor trebui să se opună.

— Asta așa e, recunoscui Ogle.

Mai erau însă câțiva care-și manifestară deschis revolta față de noua schimbare de situație. Dintre ei, Wolverstone se arătă ostil.

— Mai bine putrezesc în iad decât să-l servesc pe rege, urlă înfuriat.

Dar Blood îi liniști pe el și pe cei care credeau ca el.

— Nimeni nu e obligat să mă urmeze, dacă nu vrea. Asta nu intră în târguială. Era vorba să accept să fiu urmat doar de cei care vor să vină. Să nu credeți că accept totul de bunăvoie, căci eu, personal, sunt întru totul de acord cu Wolverstone. Accept pentru că e singura cale de a ne salva pe toți de la o moarte sigură, spre care propriile mele fapte v-au adus și chiar și aceia care vor alege să nu mă urmeze se vor bucura de imunitate și vor fi mai apoi liberi să plece. Aceștia sunt termenii cu care mă vând regelui. Lordul Julian, reprezentantul secretarului de stat, trebuie să spună dacă este sau nu de acord cu condițiile mele.

Lordul încuviință prompt și răspicat.

Și cu asta se termină totul.

Lordul Julian, acum calul de bătaie pentru glumele deșucheate și oarecum ironice, se repezi în cabină pentru se ocupa de misiune, bucurându-se în sinea lui de

întorsătura lucrurilor, care-i permitea să-și îndeplinească onorabil rolul care-i fusese încredințat.

Între timp se făcu semn spre corăbiile regelui ca să se trimită o barcă, iar oamenii de pe puntea de mijloc rupseră rândurile pentru a se alinia lângă pereții despărțitori și a urmări imensele corăbii care înaintau vertiginos spre ei. După ce Ogle părăsi puntea de la pupa, Blood se întoarse spre domnișoara Bishop. Ea-l urmărise cu ochi arzători, dar văzându-l atât de abătut și cu fruntea cutată, chipul i se întunecă. Se apropie de el cu o ezitare care nu-i era caracteristică și-i atinse ușor brațul.

— Ați făcut o alegere înțeleaptă, spuse, deși împotriva voinței dumneavoastră.

El o privi posomorât. Fata era cea pentru care făcuse acest sacrificiu.

— Dumneavoastră vă datorez totul — sau cel puțin așa credeam, zise.

— Soluția dumneavoastră m-a salvat dintr-o mare nenorocire, recunosc eu fără să înțeleagă aluzia și se cutremură numai gândindu-se la asta. Nu înțeleg de ce ați ezitat de la bun început. Este o propunere onorabilă.

— Să servesc regelui ?

— Angliei, îl corectă ea. Pentru țară se face totul, nu pentru suveran. Regele Iacob are să se ducă, Anglia rămâne, ca să fie servită în mod onorabil de fiii ei, indiferent de ranchiuna pe care aceștia ar purta-o celui care-i conduce.

El se arătă ușor mirat, apoi surâse.

— Iscusită pledoarie. Ar trebui să vorbiți în fața oamenilor mei. Apoi deveni și mai ironic. Credeți că această datorie onorabilă ar putea aduce iertarea unui hoț și pirat ?

Ea-și feri privirea și spuse cu glas tremurat:

— Dacă... mai are nevoie de iertare. Poate că... a fost judecat prea aspru.

Ochii lui albaștri sclipiră puternic și buzele strânse se destinseră.

— Dacă așa considerați..., spuse analizând-o cu o foame ciudată în priviri. Poate că viața are și ea avantaje și serviciul meu în slujba regelui se va dovedi suportabil.

Uitându-se dincolo de ea, spre mare, observă că una dintre corăbiile urmăritoare lăsa jos o barcă, ce începea să se contureze clar cam la trei sute de yarzi distanță.

Blood era ca un bolnav care începuse a se recupera, căci își revenise.

— Dacă vă duceți să vă faceți bagajul și să vă luați slujnica, în scurt timp o să fiți pe puntea uneia dintre corăbii, zise și arătă în direcția bărcii.

Ea se duse, iar Blood rămase cu Wolverstone la parapet, urmărind apropierea șalupei în care vâsleau vreo doisprezece oameni, comandați de un om îmbrăcat într-o uniformă stacojie, care ședea țeapăn în față. Blood luă ocheanul și se uită.

— Nu e Bishop, spuse, însă mai mult ca o întrebare.

— Nu, și celălalt închise ocheanul. Nu știu cine e.

— Puah ! scrâșni Wolverstone batjocoritor. O fi Bishop nerăb-dător să te aibă, dar nici măcar nu se sinchisește să vină el însuși. A mai fost el odată pe puntea noastră și atunci l-am făcut să se întoarcă înot. O fi având ceva amintiri neplăcute. De-asta și-a trimis solul.

Solul se dovedi a fi un ofițer pe nume Calverley, un om încrezut, destul de priceput în meseria lui, englez de origine. Atitudinea sa dovedea clar că avea instrucțiuni precise de la colonelul Bishop despre cum să se poarte cu pirații. Când păși pe puntea de mijloc a vasului „Arabella”, se arătă cât se poate de arogant și de plin de dispreț. Blood, cu împluternicirea de la rege în buzunar, îl întâmpină alături de lordul Julian. Căpitanul Calverley se pomeni oarecum surprins de cele două personaje aparent atât de diferite față de ce se așteptase el să găsească. Însă asta nu-l făcu să-și abandoneze aerul de superioritate și abia dacă

aruncă o privire mulțimii de corsari sălbatici, pe jumătate despuiați, care se strânseseră într-un semicerc în spate.

— Bună ziua, îl întâmpină Blood. Am onoarea să vă poftesc pe „Arabella”. Mă numesc Blood, căpitanul Blood, în slujba dumneavoastră. Poate ați auzit de mine.

Căpitanul Calverley se uită țintă la celălalt. Gesturile sigure ale redutabilului corsar nu aduceau cu nimic din ce-și închipuise el la un om aflat într-o poziție disperată, obligat la o capitulare atât de jenantă. Buzele lui ce inspirau o notă de aroganță se frânseseră într-un surâs vag, dar ironic.

— Observ că-ți dai aere, chiar când te așteaptă spânzurațoarea ! spuse cu îngâmfare. Pesemne că așa fac cei ca dumneata. Atitudinea dumitale mă lasă rece, eu am venit doar ca să mi te predai.

Căpitanul Blood se arată surprins, chiar ofensat. Se întoarse spre lordul Julian.

— L-ați auzit ? Ați mai auzit așa ceva, de fapt ? Se pare că tânărul nostru a înțeles greșit cum stă treaba. Poate ne scutește de o răfuială dacă o să-i explicați cine și ce sunt.

Lordul Julian păși înainte. Făcu o plecăciune formală și oarecum plină de dispreț spre emisarul lui Bishop, care acum rămase de-a dreptul uluit. Pitt, care urmărea totul de lângă parapetul punții de la pupa, ne spune că lordul „era sobru ca un judecător în sala de judecată”. Dar bănuiesc că seriozitatea lui era doar o mască la adăpostul căreia Julian se amuza în mare taină.

— Am onoarea să vă informez că domnul căpitan Blood este de-acum în slujba regelui, printr-o misivă primită de la lordul Sunderland, secretarul de stat al Majestății Sale.

Căpitanul Calverley se făcu roșu ca racul la față și ochii-i ieșiră din orbite. Corsarii din spatele lui Blood începură a chicoti și-a zumzăi, scăpând înjurături prin care-și manifestau încântarea față de spectacolul la care asistau. Preț de câteva clipe bune, Calverley se uită mut la tânărul nobil, analizându-i hainele scumpe și elegante,

imperturbabila siguranță de sine și cuvintele reci și pompoase, toate un semn distinctiv pentru lumea aleasă din care se trăgea.

— Și cine sunteți dumneavoastră, mă rog ? răbufni într-un final.

— Din câte văd, întreceți limitele buneicuvințe, domnul meu, spuse lordul mai rece, mai formal ca niciodată. Mă numesc Wade, Lord Julian Wade. Sunt trimisul Majestății Sale în aceste ținuturi necivilizate și sunt rudă apropiată a lordului Sunderland. Colonelul Bishop a fost anunțat de sosirea mea.

Brusc, atitudinea lui Calverley se transformă atunci când auzi pomenit numele colonelului, semn că într-adevăr acesta din urmă aflate.

— Da... cred că da, spuse căpitanul cu un amestec de îndoială și suspiciune. Adică într-adevăr a fost anunțat de sosirea unui lord Julian Wade. Dar... tocmai aici ?

— Eram pe „Royal Mary”...

— Așa știam și noi.

— Dar „Royal Mary” a fost capturată de o corabie spaniolă cu pirați și poate nici n-aș mai fi fost aici dacă bunăvoința lui, a căpitanului Blood, nu m-ar fi salvat.

Abia atunci păru că se luminează Calverley.

— Înțeleg...

— Îmi permit să mă îndoiesc, continuă lordul pe același ton aspru. Dar despre asta mai putem vorbi. Poate dacă o să vedeți scrisoarea căpitanului Blood o să vă lămuriti mai bine, și putem să continuăm cu ce-am început. Aș vrea să ajung în Port Royal.

Căpitanul Blood scoase sulul de hârtie și i-l întinse lui Calverley, care se uită la el cu ochii holbați. Aruncă apoi un ochi pe conținut, dar mai ales la peceti și la semnătură. Se dădu înapoi, neputincios, incapabil a mai zice ceva, apoi se înclină.

— Trebuie să mă întorc la colonelul Bishop pentru alte ordine, anunță.

În acel moment se deschise cale printre rândurile piraților și apărură domnișoara Bishop, urmată de servitoarea ei.

Căpitanul Blood îi observase deja venirea peste umărul musafirului.

— Și dacă tot vă întoarceți la colonelul Bishop, poate ați vrea să o duceți și pe nepoata lui înapoi. Și ea era pe „Royal Mary” și a fost salvată împreună cu lordul Julian. Ea o să-i dea unchiului mai multe detalii despre situația de față.

Copleșit de mirare, căpitanul Calverley nu găsi altceva mai bun de făcut decât să se încline încă o dată.

— În ce mă privește, spuse lordul pentru a sublinia faptul că plecarea domnișoarei Bishop era independentă de orice influență a piraților, voi rămâne pe „Arabella” până ajungem în Port Royal. Complimentele mele colonelului Bishop. Spuneți-i că abia aștept să-l cunosc când vom ajunge.

Ostilități

Arabella” aruncă ancora în marele Port Royal, îndeajuns de întins pentru a primi vasele tuturor națiunilor de pe glob. Corabia avea aerul unei capturi de război, pentru că era încadrată la tribord, un sfert de milă în față, de masivul și singurul turn din port, în vreme ce la câteva sute de yarzi la babord erau ancorate cele șase vase militare care constituiau flota engleză din Jamaica. În față, dincolo de port, se vedeau clădirile cu impunătoarele lor fațade albe ce se întindeau până aproape de marginea apei. În spatele acestora, acoperișurile roșiatice ale celorlalte clădiri se înălțau ca niște terase, unul în spatele celuilalt, căci orașul era clădit în pantă. Într-un loc era dominat de un turn, într-altul de turla unei biserici, iar dincolo de toate acestea și de culmile înverzite ale dealurilor se întindea un cer asemenea unei cupole sclipitoare și oțelite. Peter Blood se odihnea pe un pat de bambus instalat pentru el pe puntea de la pupa; pentru a-l proteja de soarele orbitor și dogoritor, i se improvisase un baldachin dintr-o pânză de velă. În mână avea un volum uzat, legat în piele, din uitatele „Ode” ale lui Horațiu.

Pe puntea de jos se auzea fâșâitul periilor cu care se frecau podelele și clipocitul apei, căci era dimineața devreme. Sub comanda lui Hayton, șeful de echipaj, se lucra pe puntea mijlocie și la teugă. În ciuda căldurii și a

aerului apăsător, unul dintre pirați mai găsisese atâta putere încât să îngâne un cântec marină-resc:

*Cu puntea ei ne-am unit
Cu săbiile-nainte am năvălit
Și-am scufundat-o în apele adânci
Și-am înălțat urale.
Deci cine se-ncumetă cu mine
Să mai pornească pe mare ?*

Lui Blood îi scăpă un oftat și chipul său bronzat și uscățiv fu luminat de un surâs. Apoi își încruntă sprâncenele negre și gândurile îl făcură să se detașeze de tot ce-l înconjura. De două săptămâni, de când acceptase să revină în slujba regelui, lucrurile au mers altfel decât sperase. Bishop le dăduse bătăi de cap încă de când aruncaseră ancora în port. Blood și lordul Julian coborâseră pe țărm împreună și fuseseră întâmpinați de un om care nici măcar nu încerca să-și ascundă nemulțumirea față de noua stare de fapt și hotărârea de-a o schimba, îi întâmpinase pe chei, având în spate un grup de ofițeri.

— Să înțeleg că sunteți lordul Julian, salută el arogant.

Lui Blood îi aruncă doar o privire răutăcioasă.

— Să înțeleg că am onoarea să mă adresez colonelului Bishop, viceguvernatorul Jamaicai ? se înclină lordul.

Era ca și cum tânărul îi dădea colonelului o lecție de politețe pe care acesta din urmă o acceptă, căci, în cele din urmă, făcu și el o plecăciune și-și scoase pălăria cu boruri largi.

— Am înțeles că acest om a acceptat ordinul regelui, începu imediat după aceea pe un ton care-i trăda ranchiuna. Comporta-mentul dumneavoastră, sunt convins, a avut un motiv foarte întemeiat: recunoștința dumneavoastră pentru că v-a eliberat din mâinile spaniolilor. Dar oferta în sine e o nebunie, domnul meu. Ordinul trebuie anulat.

— Nu cred că înțeleg, spuse lordul Julian indiferent.

—Sunt sigur că nu înțelegeți, altminteri nici n-ați fi făcut-o. Omul ăsta v-a dus de nas. În primul rând că e un rebel, apoi e un sclav fugit, și pe deasupra și un pirat periculos. De-un an întreg alerg pe urmele lui.

—Vă asigur că știam de toate astea și că regele dă astfel de ordine cu mare precauție.

—Da ? Atunci cum numiți gestul dumneavoastră ? În calitate de viceguvernator al Jamaicăi, în slujba Majestății Sale, am să-mi iau permisiunea a corecta această greșeală în felul meu.

—Adică ?

—Acest ticălos va fi spânzurat și asta se va întâmpla chiar aici, în Port Royal.

Blood vru să intervină, dar lordul Julian i-o luă înainte.

—Din câte văd, nu prea înțelegeți situația. Dacă s-a făcut o greșeală în a-l chema pe căpitanul Blood în serviciul regelui, aceasta nu îmi aparține. Eu am acționat la ordinul lordului Sunderland, care, pe deplin conștient de situație, l-a desemnat pe căpitanul Blood în această poziție, cu condiția ca și domnul căpitan Blood să accepte oferta.

Colonelul Bishop rămase ca trăsnit.

—Lordul Sunderland a dat ordinul ? întrebă el nedumerit și uluit.

—Chiar el, în mod expres. Apoi așteptă replica viceguverna-torului, care însă nu spuse nimic, așa că tot el continuă: Vă mai arde să numiți asta o greșeală ? Îndrăzniți să o mai corecțați ?

—Nu... nici nu mi-am închipuit...

—Înțeleg. Dar să vi-l prezint pe căpitanul Blood.

Bishop se văzu nevoit să se controleze cât mai mult cu putință. Efortul era inutil, fiindcă pe chip i se citeau clar furia și înveninarea.

Acesta fusese începutul, deloc promițător, după care situația nu se îmbunătățise cu nimic; dimpotrivă, se înrăutățise.

Blood stătea întins pe canapea și se gândea la toate câte se întâmplaseră în ultima vreme. De două săptămâni se aflau în Port Royal, iar corabia lui practic se unise cu flota din Jamaica. Când aveau să se afle toate astea în Tortuga, unde el era așteptat să se întoarcă, numele căpitanului Blood, atât de prețuit de membrii Frăției de Coastă, avea să devină blestemat, și în foarte scurt timp întreaga lui viață avea să fie condamnată pentru ceea ce părea acum o dezertare echivalentă cu trădarea. Pentru ce ajunsese oare în această poziție? Pentru o fată care-l evitase cu atâta insistență și îndârjire, încât pesemne că încă-i mai purta pică. Abia dacă reușise să o vadă în acele două săptămâni, deși tocmai de aceea se pomenise dând târcoale casei unchiului său zi de zi, și tot de aceea îndurase zilnic ostilitatea fățișă și ura aproape violentă pe care colonelul Bishop i-o purta. Și încă asta nu era cel mai rău. I se dăduse a înțelege în mod evident că ea-și dedica fiecare moment din viață distinsului și elegantului nătarău de la Curtea regelui Iacob, și anume lordului Julian Wade. Ce șanse mai avea el — un aventurier deznădăjduit, faimosul haiduc — în fața unui asemenea rival, a unui om ales, a cărui distincție o recunoștea chiar Blood? Vă puteți închipui amărăciunea care-l încerca. Se vedea precum câinele din fabulă, care renunță la ceea ce are pentru a se agăța de o umbră înșelătoare. Încercă să caute consolare într-un vers din pagina la care ținea cartea deschisă:

*Levius fit patientia quicquid corrigere est nefas.*⁵⁰

Încercă, dar în van.

Dinspre mal, nevăzută de nimeni, apăru o barcă, iar aceasta izbi și scrijeli adânc bordajul vopsit în roșu al vasului „Arabella”. De jos se auzi un strigăt câtrănit și clopotul de pe puntea bărcii răsună cu putere, apoi se auzi

⁵⁰ Răbdarea face mai suportabil ceea ce e imposibil de corectat (lb. latină).

și ordinul zbierat de șeful de echipaj. Toate aceste zgomote îl treziră pe căpitanul Blood din meditație. Se ridică înalt și sprinten; era sclipitor de elegant în jiletca de un roșu-aprins, cu trese aurite, semn al noii sale poziții. Își strecură volumașul de poezii în buzunar și se duse spre parapetul punții de la pupa tocmai când urca și Jeremy Pitt.

—Ai un bilet de la viceguvernator, spuse cârmaciul și-i arătă misiva.

Blood rupse sigiliul și citi. Pitt, îmbrăcat lejer, într-o cămașă și în pantaloni strâmți, se sprijini de parapet urmărindu-l și chipul lui luminos fu traversat de o umbră de îngrijorare. Blood râse scurt, ca un rânjet.

—Un ordin de-a dreptul autoritar, spuse și-i dădu biletul prietenului său.

Tânărul îl citi în grabă apoi împături hârtia și-și mângâie bărbuța blondă.

—Nu te duci ? spuse.

Era o afirmație și o întrebare în același timp.

—De ce nu ? N-am fost oare un musafir frecvent în fort ?

—O să vrea să te vadă ca să-i spui despre „Bătrânul corsar”. În sfârșit, are de ce să se lege. Știi bine că numai lordul Julian a stat între Bishop și ura lui față de tine. Dacă i-am putea demonstra asta...

—Ce se întâmplă dacă am putea ? îl întrerupse Blood indiferent. Crezi că pe uscat înfrunt mai multe riscuri decât pe mare, mai ales acum că am rămas numai cu cincizeci de oameni, toți niște fricoși, care mai degrabă l-ar servi pe rege decât pe mine ? Jeremy, dragul meu, aici „Arabella” e prizonieră. Uită-te la ea, pe legea mea; prinsă aici între fortul de aici și flota de colo. Ține seama de asta.

Jeremy își încheștă pumnii.

—De ce-au plecat Wolverstone și restul ? strigă cu amărăciune. Ar fi trebuit să întrevezi situația asta.

—Ce-aș fi putut face ca să-i rețin ? În plus, cum m-ar fi ajutat dacă rămâneau ? Fiindcă Pitt nu răspunse, continuă:

Vezi ? îmi iau bastonul, pălăria și sabia și mă duc la mal în barcă. Dă-mi niște vâslași.

—Practic, te predai în mâinile lui Bishop, îl avertiză Pitt.

—Poate că n-o să pună mâna pe mine chiar atât de ușor pe cât crede. Mai am câțiva spini.

Râse și se retrase în cabina lui. Jeremy Pitt îi răspunse mormăind o înjurătură, apoi, târându-și picioarele agale, coborî ca să dea ordine vâslașilor.

—Dacă ți se întâmplă ceva, Peter, spuse mai apoi, pe când Blood încăleca parapetul, colonelul Bishop ar face bine să-și păzească pielea. Or fi marinarii rămași niște fricoși acum, dar pe legea mea că n-or să mai fie deloc așa dacă viceguvernatorul face vreo prostie.

—Ce mi s-ar putea întâmpla, Pitt ? Să vezi tu de nu mă întorc până la cină.

Blood coborî în barca ce-l aștepta, însă oricât de degajat se arăta, știa la fel de bine ca Pitt că în acea dimineață, prin faptul că se ducea pe mal, își puna viața în primejdie. Tocmai de aceea, când păși pe micul cheu așezat la umbra pereților joși ai fortului, prin ale căror creneluri se îțeau gurile negre ale tunurilor masive, ordonă ca barca să-l aștepte. Își dădea seama că probabil va fi nevoie de o retragere grabnică. Cu pas degajat, trecu de zidul însemnat de ghiulele și intră în curtea casei viceguvernatorului prin niște porți mari. Găsi acolo șase soldați și pe maiorul Mallard care se plimba încet la umbra zidurilor. Când îl zări pe căpitanul Blood se opri, îl salută așa cum se cuvenea, dar în același timp de după mustățile țepene îi scăpă un rânjet malițios. Însă Peter Bood era atent la altceva.

În dreapta se întindeau grădinile vaste dincolo de care se ridica o construcție albă — reședința viceguvernatorului. Pe alea principală, străjuită de palmieri și santali, o zări pe domnișoara Bishop singură.

Traversă curtea cu pași mari și repezi.

—Bună dimineața ! o salută când ajunsese în dreptul ei, apoi își scoase pălăria. Este de-a dreptul o cruzime să mă

faceți să alerg la dumneavoastră pe-o arșiță ca asta, adăugă în glumă.

— Dar cine v-a pus să alergați ? întrebă ea rece, rămânând dreaptă în fața lui. Fata purta o rochie albă, și-ar fi arătat de-a dreptul feciorelnică dacă n-ar fi fost atitudinea ei ciudată. Vă rog să mă scuzați dacă nu o să rămân cu dumneavoastră !

— Nici nu mi s-a părut c-ați fi grăbită până să apar eu, remarcă Blood, surâzând cu buzele încordate, ținându-o ca niciodată cu ochii lui albaștri.

— Dacă tot ați observat, mă mir că insistați așa de tare.

Cuvintele ei erau un atac direct, așa că Blood acceptă provo-carea.

— Vă înțeleg perfect atitudinea. Dar, dacă tot am acceptat să port uniforma armatei engleze, adică să fiu mai mult sau mai puțin în slujba dumneavoastră, ar trebui să acceptați că sub ea se ascunde un hoț și un pirat.

Ea dădu din umeri și se întoarse, oarecum regretând cele spuse mai devreme, dar în ciudată. Pentru a nu-și trăda gândurile, se refugie în cea de-a doua atitudine.

— Mă străduiesc, spuse.

— ...Și să fiți recunoscătoare câteodată ! râse el moale. Dar, slavă cerului, ar trebui să mă mulțumesc și cu atât. Poate că sunt prea pretențios, dar nu pot să uit că atunci când eram un nimeni, un sclav în casa din Barbados a unchiului dumneavoastră, obișnuiați să mă tratați cu oarecare îngăduință.

— De ce n-aș fi făcut-o ? Pe-atunci meritați îngăduința mea. Atunci erați doar un om nefericit, și atât.

— Și acum ce sunt ?

— Domnule, nu sunteți în niciun caz nefericit. Am auzit despre averea ce vă așteaptă pe continent — norocul dumneavoastră a făcut înconjurul lumii. Și-am mai auzit și altele — adică despre norocul dumneavoastră în alte privințe.

Vorbea repezit, făcând aluzie la mademoiselle d'Ogeron. Acum îi părea rău de ce spusese și ar fi vrut să-și retragă cuvintele.

Însă Peter Blood le ignoră, căci nu surprinse înțelesul de care se temuse ea.

—Toate sunt numai minciuni sfruntate, după cum aş putea prea bine s-o dovedesc.

—Nu văd de ce v-ați deranja s-o faceți, îl descurajă ea.

—Ca să nu mai aveți aceeași părere proastă despre mine.

—Ceea ce cred eu ar trebui să vă preocupe prea puțin.

O lovitură copleșitoare; Blood se revoltă.

—Cum puteți spune asta ? Acum, când mă vedeți în uniforma regală, într-o poziție pe care o disprețuiesc. Nu dumneavoastră mi-ați spus că aş putea corecta trecutul ? Nu m-ar interesa să mi-l repar dacă n-aş spera că asta m-ar ridica în ochii dumneavoastră. Cât despre mine, consider că n-am făcut nimic de care să mă rușinez, date fiind provocările cu care m-am confruntat.

Ea își feri privirea din fața ochilor lui care o căutau cu stăruință.

—Nu înțeleg... nu înțeleg de ce-mi vorbiți pe acest ton, spuse ea ceva mai puțin sigură pe sine decât înainte.

—Serios ? se miră el. Atunci stați să vă explic.

—Vă rog ! se alarmă ea. Știu prea bine la ce v-ați angajat și îmi dau seama că ați făcut asta, probabil parțial, din considerație pentru mine. Credeți-mă, vă sunt recunoscătoare. Și-așa am să rămân întotdeauna.

—Vă previn însă că, dacă aveți de gând să mă considerați în continuare un hoț și un pirat, puțin îmi pasă de recunoștința dumneavoastră. Mă lasă indiferent.

Obrajii ei se împurpurară și pieptul abia conturat prin materialul transparent, din mătase albă, i se ridică în mișcări convulsive.

Însă chiar dacă o deranjau tonul și vorbele lui, își înfrână nemulțumirea.

Probabil își dădea seama că ea însăși îi stârnise mânia și era sinceră când spunea că vrea să-și corecteze părerea.

— Vă înșelați. Nu e deloc așa.

Dar cei doi păreau sortiți să nu se înțeleagă.

Gelozia — acest păcat care tulbură judecata — întunecase mințile amândurora.

— Atunci care e problema ? întrebă el. Lordul Julian ?

Ea tresări, de data asta vădit indignată.

— Haideți, fiți sinceră, insistă el fără drept de apel. Mi-ați face un bine, vă asigur.

Preț de o clipă, ea rămase neclintită, respirând precipitat, cu obrajii trecând rapid de la o culoare la alta. Apoi își ridică bărbia și se uită dincolo de el.

— Sunteți... de-a dreptul insuportabil. Vă rog să mă lăsați să trec.

Blood se dădu în lături, făcându-i semn cu pălăria cu boruri late pe care încă o ținea în mână.

— Nu vă mai rețin, domnișoară. La urma urmei, ce-am făcut nu pot desface. Mai târziu o să vă dați seama că încăpățânarea dumneavoastră m-a împins aici.

Fata dădu să plece, dar se opri și se întoarse din nou spre căpitan. De data asta, ea se apăra, iar glasul îi tremura de atâta indignare:

— Cum vă permiteți ! Cum vă permiteți să-mi vorbiți astfel ! întrebă, surprinzându-l cu dârzenia ei. Aveți neobrăzarea să mă înfrunțați pentru că nu vreau să vă ating, deoarece știu că aveți mâinile pătate ? Pentru că știu că sunteți un criminal, poate chiar mai rău ?

El se uită la ea, mut de uimire.

— Un criminal ? spuse în cele din urmă.

— Vreți să vă dau și numele victimei ? Nu l-ați omorât pe Levasseur ?

— Pe Levasseur ? surâse el vag. Deci, vi s-a spus ?

— Negați ?

— E adevărat că l-am omorât. Și dacă-mi aduc bine aminte, am mai omorât și un altul, și anume la Bridgetown,

în noaptea raidului spaniol. Mary Traill cred că v-a povestit.
A fost și ea acolo.

Își îndesă pălăria pe cap cu un gest oarecum nervos și se îndepărtă cătrănit, înainte ca ea să aibă timp să răspundă sau să priceapă semnificația cuvintelor lui.

Ostatici

Peter Blood stătea în porticul cu colonade al casei viceguvernatorului. Se uita în gol cu o privire adânc marcată de discuția avută cu domnișoara Bishop. Se uita dincolo de imensul Port Royal, spre colinele verzi ce se înălțau dinspre cel mai îndepărtat mal, până spre crestele Munților Albaștri care își arătau leneș și tremurător contururile prin căldura dogoritoare. Fu trezit din reverie de întoarcerea negrului care se dusesese să-i anunțe sosirea. Îl urmă și intră pe veranda aflată dincolo de zidurile casei, la umbra căreia colonelul Bishop și lordul Julian respirau puținul aer ce mai rămăsese în atmosferă.

— Deci ați venit, îl întâmpină viceguvernatorul, și mai mormăi câteva cuvinte care pesemne prevesteau proasta lui dispoziție.

Nu se sinchisi să se mai ridice, iar lordul Julian, care probabil asculta de instinctul de clasă, îi urmă exemplul. Fostul proprietar de plantații îl analiză pe sub fruntea încrețită pe cel care odată îi fusese sclav și care acum stătea dinaintea lui, cu pălăria în mână, sprijinit în bastonul lung de bambus și care nu lăsa să se întrevadă nimic din înverșunarea pe care această primire plină de aroganță o iscase în sufletul lui. În cele din urmă, colonelul Bishop i se adresă încruntat și pe un ton superior:

— Căpitane Blood, am trimis după dumneata din cauza unor vești care tocmai au ajuns la urechile mele. Am fost informat că, ieri-seară, o fregată a părăsit portul nostru,

avându-l la bord pe partenerul tău Wolverstone și o sută de oameni din cei o sută cincizeci care te serveau. Lordul aici de față și cu mine am vrea să auzim o explicație: cum de-ai permis așa ceva ?

— Să o permit ? se miră el. Eu am ordonat-o !

Răspunsul îl lăsă pe Bishop fără cuvinte preț de o clipă.

— Ai ordonat-o ? repetă nevenindu-i să creadă, în timp ce lordul Julian ridică din sprâncene. Pe toți dracii ! N-ai vrea să explici totuși ? încotro a apucat-o Wolverstone ?

— Spre Tortuga. S-a dus cu un mesaj spre comandantii celorlalte corăbii care mă așteptau acolo, să le spună ce s-a întâmplat și de ce nu mai trebuie să mă aștepte.

Chipul lătăreț al lui Bishop păru că se buhăiește și obrazul smead i se înnegură. Se întoarse spre lordul Julian.

— Ați auzit ? L-a lăsat pe Wolverstone în mod deliberat să iasă în larg — pe Wolverstone, care e cel mai al dracului din toată ceata de pirați. Sper că domnia voastră își dă, în sfârșit, seama, de greșeala pe care a făcut-o regele să-i acorde protecție unui asemenea om, în ciuda avertismentelor mele. E de-a dreptul... e o ofensă... o trădare ! Pentru Dumnezeu, e chiar o chestiune ce ar merita judecată de Curtea Marțială !

— N-ați vrea să încetați cu pălăvrăgeala asta despre ofense și Curtea Marțială ? spuse Blood punându-și pălăria la loc și așezându-se, chiar dacă nu fusese poftit. L-am trimis pe Wolverstone să-i informeze pe Hagthorpe, Christian și Yberville și pe restul flăcăilor mei că au exact o lună ca să-mi urmeze exemplul, să se lase de piraterie și să se întoarcă la îndeletnicirile lor. Sau dacă nu, să plece din Caraibe. Asta am făcut.

— Dar oamenii ? interveni lordul pe un ton neutru, controlat. Cei o sută de oameni pe care i-a luat ?

— Sunt toți aceia din echipaj care nu aveau o chemare pentru serviciul regelui și care au preferat să caute alte meserii. Înțelegerea dumneavoastră menționa că oamenii nu trebuie forțați.

—Nu-mi amintesc despre așa ceva, spuse inocent lordul.

Blood se arată surprins. Apoi dădu din umeri.

—Atunci, pe legea mea, nu sunt eu de vină pentru că domnia voastră nu are ținare de minte. Eu spun că așa era, și nu mint. Nu am considerat niciodată minciuna ca fiind necesară. Oricum, doar nu credeți că aş fi făcut ceva nepermis.

—I-ai trimis pe afurisiții ăia în Tortuga ca să poată scăpa, răbufni viceguvernatorul. Asta ai făcut ! Ai abuzat de șansa care ți-a salvat viața.

Peter Blood se uită țintă la el, impasibil.

—Vă reamintesc că înțelegerea menționa asta, spuse foarte calm; lăsând la o parte pornirile dumneavoastră care, după cum bine știe toată lumea, sunt acelea ale unui călău: vreți să scăpați de corsarii din Caraibe. Eu am luat cea mai eficientă măsură pentru a îndeplini acest obiectiv. Faptul că am intrat în slujba regelui ar trebui să desființeze pentru totdeauna flota pe care am comandat-o până nu de mult.

—Înțeleg, spuse viceguvernatorul cu o răutate batjocoritoare. Și dacă nu se întâmplă așa ?

—Avem timp destul ca să ne gândim ce se mai poate face.

Lordul Julian interveni, împiedicând o nouă răbufnire a lui Bishop.

—Se prea poate ca lordul Sunderland să fie mulțumit dacă rezultatul este cel pe care-l garantați acum, remarcă împăciutor, cu multă diplomatie.

Impulsionat de prietenia față de Blood și de înțelegerea poziției dificile în care acesta se afla, lordul era dispus să țină seama de instrucțiunile primite. Astfel că se arătase binevoitor pentru a-l ajuta în depășirea unui obstacol, cel mai dificil de până acum; Blood însuși îi permisesese lui Bishop să-l întrebuințeze din dorința de a-și face dreptate. Din păcate, tânărul nobil era ultima persoană din partea

căreia Peter Blood ar fi acceptat ajutor, căci acum îl privea pe nobil prin prisma necruțătoarei gelozii care-l măcina.

— Oricum, răspunse în semn de refuz, sau mai degrabă de ironie, mai mult de-atât să nu vă așteptați din partea mea. Nici n-o să primiți mai mult.

Lordul se încruntă și-și umezi buzele cu o batistă.

— Nu cred că-mi place tonul pe care vorbiți. Și dacă stau să mă gândesc mai bine, îmi displace total.

— Îmi pare rău, sincer, zise Blood nepăsător. Dar asta este. Nu am de gând să mi-l schimb.

Lordul îl privi cu niște ochi dilatați, de o culoare incertă, ridicând din sprâncene:

— Sunteți de-a dreptul necuviincios. Mă dezamăgiți. Credeam că sunteți un gentleman.

— N-a fost singura dumneavoastră judecată greșită, interveni Bishop. Ați făcut una și mai gravă când i-ați oferit ocazia de-a intra în slujba regelui și astfel l-ați scăpat pe acest ticălos de spânzurătoare pe care i-o pregătisem în Port Royal.

— Dar cea mai gravă greșeală dintre toate, se adresă Blood lordului, e aceea de-a fi tratat cu detestabilul viceguvernator al Jamaicai, un proprietar de sclavi, în loc să tratați cu călăul lui, care ar fi fost mai potrivit.

— Căpitane Blood ! îl opri lordul. Pe onoarea mea că ați întrecut măsura. Sunteți...

În acel moment, Bishop izbucni. Se ridică și-și vărsă întreaga furie într-o manieră ce nu se poate reda aici. Căpitanul Blood, de asemenea în picioare acum, rămase aparent pasiv așteptând ca ploaia de vorbe ce se abătuse asupra lui să se potolească. Apoi se adresă calm lordului, ca și cum colonelul Bishop nici nu deschisese gura.

— Ce spuneți ?

Lordul își recăpătase obișnuita-i blândețe și se arătă din nou binevoitor. Râse și dădu din umeri.

— Uitați cum ne-aprindem noi degeaba ! Numai Dumnezeu știe că blestematul ăsta de climat e îndeajuns de

dogoritor. Colonele, sunteți puțin cam drastic; iar dumneavoastră, căpitane, poate puțin cam acid. În numele lordului Sunderland, am spus că voi aștepta bucuros să văd rezultatele experimentului.

Dar nimic n-avea să potolească vehemența lui Bishop.

— Da ? urlă. Eu n-am de gând să fac asta ! Iar domnia voastră ar face bine să mă lase pe mine să mă ocup de această problemă. Oricum, o să-mi asum riscul de-a acționa pe propria răspundere.

Lordul Julian capitulă. Surâse moale, dând din umeri și cu un gest din mână arată că se dă bătut. Astfel că viceguvernatorul explodează:

— Dacă tot ai primit poziția din partea lordului, nu te pot judeca pentru piraterie așa cum o meriți. Dar o să răspunzi dinaintea Curții Marțiale pentru decizia cu Wolverstone și-ai să suporti consecințele.

— Înțeleg, spuse Blood. Acum ne-apropiem de problemă. Iar dumneavoastră o să fiți președintele Curții Marțiale. Ca să vă puteți achita de mai vechile obsesii și să mă spânzurați; puțin vă pasă cum o s-o faceți ! Râse și adăugă: *Praemonitus, praemunitus*.⁵¹

— Ce înseamnă ? întrebă lordul Julian.

— Am crezut că domnia voastră are oarecare cultură.

Paradoxal, Blood căuta cu tot dinadinsul să-l provoace.

— Nu mă refeream la sensul literal, i-o tăie rece lordul. Vreau să știu ce vă așteptați să înțeleg eu din asta.

— Vă las să ghiciți, spuse Blood. Iar acum, vă urez amându-rona o zi excelentă.

Își scoase pălăria plină de pene și se înclină elegant.

— Înainte să pleci, mai spuse Bishop, ca să previn orice pornire inutilă din partea dumată, vreau să-ți spun care sunt ordinele șefului portuar și ale comandantului. N-ai voie să părăsești Port Royal, scumpul meu prizonier. Am de

⁵¹ Paza bună trece primejdia rea (lb. latină).

gând să-ți fac o cușcă permanentă aici, pe pontonul cu spânzurătorile.

Peter Blood înlemni și-l săgetă pe dușman cu ochii săi de un albastru pătrunzător. Își trecu bastonul prelung în mâna stângă în timp ce dreapta și-o duse în interiorul vestei, apoi se întoarse spre lordul Julian, care urmărea totul cu fruntea încrețită.

— Mi-ați promis imunitate, dacă nu mă înșel.

— Ceea ce-am promis e greu de păstrat, dată fiind purtarea dumneavoastră — și spunând acestea se ridică. Mi-ați făcut un serviciu, căpitane, și speram să devenim prieteni. Dar din moment ce preferați altceva... Dădu din nou din umeri și arătă spre viceguvernator.

Blood termină fraza așa cum credea de cuviință:

— Adică n-aveți tăria de caracter să înfrunțați pornirile unui animal întăritat, spuse zâmbitor, aparent foarte liniștit. Prea bine — am mai spus-o — *praemonitus, praemunitus*. Mă tem că nu sunteți un învățat, colonele, altminteri ați cunoaște sensul, și anume că paza bună trece primejdia rea.

— Adică să mă păzesc ? Ha ! îl sfidă Bishop. Cam târziu. De-aici nu mai pleci ! Se îndreptă spre ușă și ridică glasul. Aici... ! vru să strige, dar se opri dintr-odată, scăpând doar un icnet. Mâna căpitanului Blood ieși din interiorul vestei cu tot cu un pistol frumos împodobit cu intarsii de argint. Îl ridică aproape de fruntea viceguvernatorului.

— Ați putea totuși trece primejdia rea, domnule Bishop. Să nu cumva să vă mișcați, că s-ar putea să nu vă fie bine.

Lordul, care se pregătea să sară în ajutorul lui Bishop, incremeni și el pe loc. Înșelat de așteptări, aproape alb ca varul la față, viceguvernatorul începu să se clatine. Peter Blood îl privi cu o lehamite care-l făcu să se îngrijoreze.

— Mă mir cum de nu te împușc pe loc fără atâta bătaie de cap, brută înbuibată ce ești. Și dacă n-o fac e din același motiv pentru care ți-am cruțat viața și altădată. Nu cunoști motivul, asta-i sigur, dar să știi că există unul. Dar bagă de

seamă și nu-mi forța generozitatea, care în momentul de față atârnă de degetul pe care-l țin pe trăgaci. Vrei să mă spânzuri și, dacă tot e asta cea mai sumbră soartă de care pot avea parte, sper că-ți dai seama că n-o să mă dau în lături de-a mai face o victimă, împrăștiindu-ți cât colo sângele ticălos. (Lăsă bastonul pentru a-și elibera mâna stângă). Colonele, fii bun și dă-mi arma dumitale. Haide, arma !

În fața unor ordine atât de stricte, a acelor ochi fulgerători și-a țevii lucitoare a pistolului, Bishop se supuse fără a crâcni, îi dispăruse toată vehemența de mai devreme. Nu mai îndrăznea să deschidă gura. Căpitanul Blood îl înșfăcă de brațul drept, apoi își duse mâna cu pistolul înapoi în sân.

—Deși nu-l vezi, pistolul meu este la două palme de dumneata și ai cuvântul meu de onoare că te împușc la cea mai mică provocare. Lord Julian, țineți minte ce-am spus. Și-acum, mizera-bilule, ieși cât mai mândru și mai vioi, și să te porți natural, că altminteri n-ai să mai vezi decât valea râului Cocytus⁵².

Trecură pe coridoare braț la braț, apoi prin grădină, unde Arabella aștepta întoarcerea lui Peter Blood.

Meditând asupra cuvintelor cu care se despărțiseră, fata avu primul semn de neliniște, apoi începu să întrevadă adevăratul motiv care stătuse în spatele morții lui Levasseur. Pricepu aluzia, și anume că circumstanțele fuseseră similare cu cele de care se lega salvarea lui Mary Traill. Când un bărbat își riscă viața pentru o femeie, restul se înțelege de la sine. Căci puțini sunt cei care-și riscă viața fără nicio așteptare în plan personal, iar Blood era unul dintre acei puțini, așa cum se dovedise și în cazul lui Mary Traill. Nu mai era nevoie de alte dovezi pentru ca Arabella să se convingă de faptul că-l nedreptățise crunt. Își amintea de vorbele pe care i le aruncase pe puntea vasului său (pe

⁵² Râul plângerii din Hades.

care el îl numise tocmai „Arabella”) în noaptea în care Blood îi salvase din mâinile amiralului spaniol; cuvintele pe care ea i le spusese atunci când acceptase să intre în slujba regelui; cuvintele pe care el le rostise mai devreme și care nu făcuseră altceva decât să-i stârnească indignarea. Toate acestea căpătau acum un nou înțeles în mintea ei, acum eliberată de toate prejudecățile. Așa că rămase în grădină să-l aștepte, cu gândul de a-și repara greșeala, de-a putea pune capăt disensiunilor dintre ei. Așteptă cu sufletul la gură. Și răbdarea avea să-i mai fie pusă la încercare pentru că, atunci când Blood ieși în sfârșit din casă, era însoțit de unchiul ei — și încă în raporturi neobișnuit de apropiate. Îmbufnată, realizează că explicațiile sale trebuiau amânate. De-ar fi știut cât de mult avea să dureze amânarea, îmbufnarea ei s-ar fi transformat pe loc în disperare.

Blood împreună cu unchiul fetei trecură din grădina parfumată în curtea fortului. Aici, comandantul flotei, care fusese instruit să pregătească oamenii necesari în cazul în care trebuia să execute arestarea căpitanului Blood, fu luat prin surprindere de imaginea spectaculoasă a viceguvernatorului Jamaicai, braț la braț și aparent în termenii cei mai cordiali cu cel care se presupunea c-ar fi putut deveni prizonier. Căci, trecând prin fața tuturor, Blood pălăvrăgea încontinuu și râdea zgomotos. Astfel, ieșiră nestingheriți pe porțile fortului și ajunseră la chei, unde aștepta barca de pe „Arabella”. Urcară unul lângă celălalt la proră, iar barca o porni. Cei doi nu se dezlipiră unul de celălalt și nu conteniră a se arăta în termeni amicali. Se îndreptară spre marea corabie cu bordajul ei vopsit în roșu, unde Jeremy Pitt aștepta nerăbdător vești. Vă puteți închipui ce ochi a făcut când viceguvernatorul a urcat pe scară, Blood urmându-l îndeaproape.

— Jeremy, să știi că m-am aruncat direct în capcană, așa cum ai spus, fură primele cuvinte ale lui Blood. Dar m-am scos încă o dată și l-am adus pe cel care mi-a întins-o cu mine ! Cum mai ține la viața lui, nenorocitul !

Colonelul Bishop rămase pe puntea mijlocie; chipul lui lătăreț își pierduse din culoare, devenind pământiu, buzele-i erau lăsate într-o parte și el însuși aproape că se temea să se uite la rebelii vâjnoși care stăteau lângă tambuchiul care ducea spre lăcașurile tunurilor. Blood strigă spre șeful de echipaj, care stătea sprijinit de peretele castelului:

—Adu-mi un ștreang încoace, s-ar putea să am nevoie. Colonele, nu te alarma. E numai o măsură de precauție dacă nu te porți frumos, dar sunt sigur că n-are să fie cazul. O să discutăm pe îndelete la masă; căci sper că nu o să refuzi onoarea de a-mi ține companie.

După care împinse corpul mătăhălos al colonelului — care acum era speriat de moarte — spre cabina principală. Benjamin, îngrijitorul de culoare, îmbrăcat în pantaloni largi, albi și o cămașă de bumbac, se grăbi să servească cina. Colonelul se trânti pe banca de sub hublourile dinspre proră și deschise gura pentru prima oară de când ajunsese acolo:

—Pot să... întreb ce intenționezi cu mine ?

—Nimic de speriat, colonele. Deși nu meriți mai mult decât să atârni în ștreang, de catarg, te asigur că o să recurg la asta numai ca ultimă soluție. Dumneata însuși ai spus că lordul a făcut o greșală când mi-a dat slujba cu care secretarul de stat m-a onorat. Sunt înclinat să confirm aceasta, așa c-o să apuc din nou calea mării. *Cras ingens iterabimus aequor*.⁵³ O să fac din dumneata un expert în limba latină până când ne încheiem socotelile. O să mă întorc pe Tortuga și la corsarii mei, care măcar sunt oameni de treabă. Așa că te-am adus aici ca ostatic.

—Dumnezeule ! bâigui viceguvernatorul. Doar nu ai de gând... să mă duci cu tine în Tortuga !

Blood îi râse în față.

—Nu ți-aș aplica o asemenea pedeapsă cruntă. Nu, nu ! Vreau doar să-mi asigur spatele la plecarea din Port Royal.

⁵³ Măine o pornim pe vastul ocean (lb. latină) — Horațiu, Oda a VII-a.

Și dacă ești înțeleghător, nici măcar n-o să te mai pun să înoți de data asta. Ai dat ordine șefului de port și comandantului blestematului tău fort. Așa că acum o să faci bine și-o să trimiți după ei ca să vină pe vas, și de față cu mine o să-i informezi că „Arabella” va pleca chiar în după-amiaza asta pentru a servi regelui și că trebuie să i se asigure trecerea liberă. Ca să ne asigurăm de loialitatea lor, o să vină și ei cu noi; nu foarte departe. Deci, iată ce-o să ceri... Scrie ! Sau poate preferi ștreangul...

Colonelul deveni pe loc docil ca un animal speriat.

— Mă forțezi prin violență...

— Să fim serioși, nu te forțez absolut deloc, îl întrerupse Blood blând. Ai libertatea de a alege între a scrie și a primi ștreangul. Decizia îți aparține în totalitate.

Bishop îl privi lung, uluit, apoi, tremurând vizibil, luă pana și se așeză la masă. Cu o mână nesigură, scrisese o misivă ofițerilor săi. Blood o trimise la țarm și apoi îl invită la masă pe musafirul său care se arăta reticent.

— Sper că ai aceeași poftă de mâncare ca întotdeauna.

Nenorocitul de Bishop se așeză pe locul indicat. Însă dată fiindu-i poziția, nu prea-i venea ușor să mănânce, iar Blood nu-l forță. Căpitanul însă dovedi un apetit de zile mari. Nici nu ajunsese bine la al doilea fel, când Hayton veni să-l informeze că lordul Julian Wade tocmai ce sosise la bord și că cerea să-l vadă numaidecât.

— Îl așteptam, spuse Blood. Adu-l aici.

Lordul intră. Era țeapăn și demn.

Pricepu de îndată cum stăteau lucrurile, când căpitanul Blood se ridică să-l întâmpine.

— Câtă amabilitate să vă alăturați nouă !

— Căpitane Blood, spuse el aspru, consider umorul dumnea-voastră puțin forțat. Nu vă cunosc intențiile, dar mă întreb dacă vă dați seama de riscurile la care vă expuneți.

—Mă întreb dacă și domnia voastră realizați la ce riscuri vă expuneți prin faptul de-a veni aici, așa cum mă așteptam.

—Ce vreți să spuneți ?

Blood îi făcu un semn lui Benjamin, care stătea în spatele lui Bishop:

—Adu un scaun pentru domnia sa. Hayton, trimite barca lordului la țărm și spune-le că deocamdată rămâne aici.

—Cum ? strigă lordul. Să fiu al naibii ! Adică mă rețineți aici ? Ați înnebunit ?

—Hayton, mai bine așteaptă, în caz că domnia sa devine violent. Benjamin, ai auzit mesajul. Te rog...

—Îmi spuneți care sunt intențiile dumneavoastră ? ceru lordul, tremurând de furie.

—Ca să fim siguri că eu și oamenii mei nu ajungem la spânzurătoarea pregătită pentru noi de colonelul Bishop am spus c-o să am încredere în generozitatea dumneavoastră și că n-o să-l lăsați să se zbată singur în nenorocire, și c-o să-l urmați, însă tocmai ce-a trimis o notă scrisă de mâna lui prin care-i cheamă aici pe șeful de port și pe comandantul fortului. O dată ce ajung aici, o să am toți ostacii de care am nevoie.

—Ești un ticălos ! mârâi lordul printre dinți.

—Este o părere subiectivă, spuse Blood. De regulă, nu permit ca oamenii să-mi spună astfel. Dar având în vedere că odată mi-ați făcut o favoare din proprie inițiativă și că acum vreți să-mi faceți o defavoare, am să trec cu vederea peste impolitețea dumneavoastră.

—Sunteți de-a dreptul nebun ! râse lordul. Credeți c-am venit aici fără măsuri de precauție ? L-am informat pe comandant despre modul în care l-ați forțat pe colonelul Bishop să vă însoțească. Așa că o să vedeți cum mai ascultă el sau șeful de port de ordinele pe care le-ați trimis, sau dacă o să vi se permită să plecați așa cum vă închipuiți că o s-o faceți.

— Atunci îmi pare foarte rău, zise Blood sumbru.

— Așa mă și gândeam.

— Ah, dar nu-mi pare rău pentru mine, ci pentru viceguvernator. Știți oare ce-ați făcut ? Vă spun eu: i-ați asigurat spânzurătoarea !

— Pentru Dumnezeu ! urlă Bishop deodată panicat.

— Dacă ei fac cea mai mică mișcare pentru a mă împiedica, viceguvernatorul va atârna de catarg. Singura speranță ce vă mai rămâne, colonele, e ca eu să-i informez pe cei de la țarm de intențiile mele. Și ca să vă răscumpărați măcar o parte din răul pe care l-ați făcut până acum, Excelența Voastră o să ducă mesajul cu propriile mâini.

— Mai bine mi le tai decât s-o fac, explodă lordul.

— O decizie nesocotită și pripită. Dar dacă insistați, o să mă mulțumesc cu un alt mesager, și deci un alt ostatic o să mă facă mai puternic — exact așa cum intenționez de fapt.

Lordul Julian se uită surprins la celălalt, realizând ce pierduse prin refuzul lui.

— Acum, că ați priceput, acceptați ? reveni Blood.

— Pentru Dumnezeu ! Excelența Voastră, ascultați-l și mergeți ! îl imploră Bishop. Afurisitul ăsta de pirat mi-a pus ștreangul la gât.

Lordul îl măsură cu o privire deloc măgulitoare.

— Dacă așa doriți, fie, începu, apoi se întoarse din nou spre Blood. Presupun că niciun rău nu se va abate asupra colonelului Bishop dacă vi se permite să ridicați ancora.

— Aveți cuvântul meu de onoare, spuse Blood. Și vă garantez că o să-l trimit înapoi pe uscat în cel mai scurt timp.

Lordul Julian se înclină în grabă în fața guvernatorului.

— Înțelegeți că fac așa cum doriți, zise cu răceală.

— Da, omule, da ! încuviință Bishop.

— Prea bine.

Se înclină din nou și plecă. Blood îl conduse până la scară. La baza acesteia plutea încă barca de pe „Arabella”, pentru că nu fusese trasă sus.

—Aici îmi iau rămas bun, spuse Blood. Și încă ceva. Scoase un sul din sân și i-l întinse. Împuternicirea. Bishop avea dreptate când a spus că a fost o greșeală.

Lordul Julian îl măsură și dintr-odată chipul i se îmbună.

—Îmi pare rău, zise sincer.

—Dacă circumstanțele ar fi fost altele..., începu Blood. Dar, asta e, înțelegeți ! Barca vă așteaptă.

—Tot nu înțeleg, începu lordul Julian, cu un picior deja pe scară. Să mă tai dacă pricep. De ce nu ați căutat pe altcineva care să ducă mesajul comandantului și m-ați fi păstrat pe mine pe vas, și astfel ați mai fi câștigat un ostatic ?

Blood îl privi fix, ușor melancolic, pe interlocutorul lui, cu niște ochi de un albastru puternic ce contrastau cu ochii luminoși și sinceri ai celuiilalt. Ezită preț de o clipă, apoi zise:

—De ce să nu vă spun, până la urmă ? Am făcut-o din aceleași considerente care m-au impulsionat să caut motiv de ceartă cu dumneavoastră ca să am satisfacția de a-mi împlânta sabia câțiva centimetri în trupul dumneavoastră. Când am acceptat serviciul regal, am crezut că m-ar ajuta să mă salvez în ochii domnișoarei Bishop. Căci probabil ați ghicit că de dragul ei am făcut-o. Dar mi-am dat seama că este o iluzie. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai demult. Și am mai descoperit că dacă o să vă aleagă pe dumneavoastră, așa cum cred c-o va face, e o alegere înțeleaptă. Tocmai de aceea nu vreau să vă risc viața și să vă țin aici, în timp ce mesajul ar fi dus de altcineva. Acum poate că înțelegeți mai bine.

Lordul Julian rămase mut de uimire, cu chipul lui prelung, distins, foarte palid.

—Dumnezeule ! Și-acum îmi spuneți ?

—V-o spun pentru că... Pe toți dracii ! Ca să-i spuneți și ei. Poate așa își dă seama că sub masca hoțului și piratului care mă crede mai există o fărâmbă din nenorocitul de gentleman de altădată; și că scopul meu suprem în acest moment este binele ei. Poate dacă știe toate astea... poate își va aminti de mine cu mai multă îngăduință, chiar și numai prin rugăciuni. Cam asta e tot !

Lordul continuă să-l privească pe corsarul din fața lui în tăcere. Îi întinse mâna, iar Blood i-o acceptă, tot în tăcere.

—Mă întreb dacă nu cumva aveți dreptate, spuse nobilul, dacă nu cumva dumneavoastră sunteți mai bun.

—Când vine vorba de ea, vă rog să fiți sigur că am dreptate. O zi bună !

Lordul Julian își frământă mâinile fără a mai spune ceva și coborî în barca ce-l duse la mal. Din depărtare, îi făcu cu mâna lui Blood, care rămăsese lângă parapet.

„Arabella” o porni și navigă molatic, cu o briză la fel de leneșă din față. Lăsă în urmă-i liniștitul fort, iar flota britanică din Jamaica nu întreprinse nicio mișcare pentru a-i împiedica îndepărtarea. Lordul Julian transmisese cu folos mesajul căpitanului, la care mai adăugase și ordinele lui personale.

Război

La cinci mile distanță de Port Royal, unde coasta jamai- cană începea să se estompeze în zare, „Arabella” opri, iar șalupa pe care o trăsese la remorcă fu adusă lângă navă. Căpitanul Blood îl conduse pe musafirul adus acolo cu forța până la capul scării. În sfârșit, colonelul Bishop putu respira liniștit, căci în ultimele două ore sau mai bine fusese într-o stare de spaimă soră cu moartea. Pe măsură ce teama începea să i se potolească, ura față de neobrăzatul corsar, adânc întipărită în mintea lui, își reintra în drepturi. Dar el acționă cu precauție. Pe de o parte, se jura că o dată ajuns în Port Royal avea să facă tot ce-i stătea în putință — fără a cruța nimic, nici chiar propria persoană — pentru a-l aduce pe Peter Blood în ștreang pe pontonul de execuție; pe de altă parte, păstră toate acestea în cea mai mare taină pentru sine.

Peter Blood nu-și făcea niciun fel de iluzii. Nu era și niciodată nu fusese un pirat cu toată ființa lui. Nu exista vreun alt pirat în Caraibe care să-și fi refuzat satisfacția de-al spânzura pe colonelul Bishop, ca prin aceasta să-și asigure definitiv spatele și să pună definitiv capăt urii proprietarului de plantații. Blood însă nu era genul care să facă așa ceva. În plus, în ce-l privește pe Bishop, exista și un motiv personal pentru a se înfrâna, și anume acela că el era unchiul Arabellei și viața lui era sacră pentru căpitanul Blood. Astfel că nu-i rămase decât să suradă spre chipul

gălbejit și pătat și spre acei ochi minusculi care-l țintuiau cu o răutate fățișă.

— Călătorie plăcută, colonele, spuse el în loc de salut, și din surâsul lui degajat nimeni n-ar fi bănuir durerea ce-o purta în suflet. E a doua oară când mi-ai fost prizonier. Ai face bine să nu îmi cazi în mână și a treia oară. Nu sunt tocmai o prezență benefică pentru dumneata, după cum cred că ți-ai dat seama.

Jeremy Pitt, comandantul corăbiei care stătea alături de Blood, urmări încruntat plecarea viceguvernatorului. În spatele lor stătea o ceată de corsari înverșunați, cu trupurile lor masive și fețele oacheșe, care l-ar fi strivit pe Bishop ca pe o muscă dacă nu i-ar fi oprit ordinul ferm al lui Peter Blood. Pitt le dezvăluise la Port Royal pericolul care se abătuse asupra căpitanului și, cu toate că erau la fel de doritori ca și el să abandoneze serviciul impus în slujba regelui, disprețuiau modul în care ar fi trebuit s-o facă și acum se mirau de stăpânirea lui Blood în fața lui Bishop. Viceguvernatorul se uită împrejur la privirile feroce și ostile îndreptate asupra lui. Instinctul îl avertizase că viața lui atârna de un fir de ață în acel moment și că orice cuvânt injurios ar fi provocat o explozie de ură de care nimeni pe lume nu l-ar fi putut salva. Astfel că se abținu de la a spune ceva. Dădu tăcut din cap înspre căpitan și se grăbi cu pași împiedicați și împleticiți să coboare în șalupa în care-l aștepta un echipaj de negri. Aceștia împinseră barca în apele mării, îndepărtându-se de bordajul roșu al corăbiei „Arabella”, apoi ridicară vela și o luară spre Port Royal, cu intenția de-a ajunge înainte de lăsarea serii. Bishop, o namilă de om, stătea la prora, tăcut, încruntat, cu buzele-i răutăcioase încordate, într-atât de stăpânit de ură și dorință de răzbunare, încât uitase complet că fusese la doar un pas de-a atârna în ștreang de catarg. La chei, în Port Royal, sub zidurile crenelate ale fortului, îl așteptau maiorul Mallard și lordul Julian, care-l primiră cu o infinită bucurie.

Maiorul se arată chiar servil.

—Mă bucur că sunteți în siguranță, spuse. Aș fi putut scufunda corabia lui Blood chiar dacă erați pe ea, dar au venit ordinele dumneavoastră și-ale lordului Julian, iar domnia sa m-a asigurat că are cuvântul lui Blood că nimic nu vi se va întâmpla dacă nimeni nu se atinge de vas. Mărturisesc că a fost cam pripită decizia lordului de a accepta cuvântul unui afurisit de pirat...

—Cuvântul lui e la fel de demn de încredere precum cuvântul oricărei alte persoane, spuse lordul, tăind avântul mult prea pasional al maiorului.

Rostise acestea cu acel neobișnuit ton formal pe care îl folosea în astfel de ocazii. Adevărul e că nobilul era într-o dispoziție cât se poate de proastă. După ce-i scrisese plin de mândrie secretarului de stat și-l anunțase că misiunea lui reușise, acum se vedea nevoit a scrie din nou pentru a-i mărturisi că izbânda fusese, de fapt, una temporară. Când văzu rânjetul batjocoritor al maiorului Mallard pe sub mustățile prelungi atunci când anunțase că se încrede în cuvântul căpitanului, nobilul adăugă sever:

—S-a dovedit că am avut dreptate, căci colonelul Bishop e aici, fără nicio zgârietură. Deci prea puțin contează părerea dumneavoastră. Ar trebui să vă fi dat seama de asta.

—Cum spuneți, rosti maiorul Mallard ironic. Într-adevăr, colonelul a venit teafăr și nevătămat. Iar căpitanul Blood s-a dus, tot așa, teafăr și nevătămat, ca să-și reia expedițiile de prădăciune.

—Nu am de gând să discut motivele cu dumneata, maior Mallard.

—Oricum, n-are să fie pentru multă vreme, mormăi colonelul, recăpătându-și, în sfârșit, glasul. Să mă... (întări replica printr-o înjurătură ce nu poate fi redată). Și de-ar fi să dau ultimul sfanț din averea mea și să sacrific ultima corabie din flota britanică dislocată în Jamaica, și tot îl pun pe afurisitul ăla în ștreang. N-o să am liniște până atunci. Dar asta în scurt timp.

Vehemența îl făcuse să se înroșească și venele de la tâmpile stăteau să-i plesnească de furie. Apoi se controlă.

— Ai făcut foarte bine că ai urmat instrucțiunile lordului Julian, îi spuse maiorului, după care se întoarse și-l luă pe lord de braț. Veniți, veniți cu mine ! Trebuie să ne ocupăm de problemă.

Plecară împreună, ocoliră reduta, apoi traversară curtea și grădina casei unde Arabella aștepta cu sufletul la gură.

Apariția unchiului ei îi produse o infinită ușurare, nu atât pentru el, cât pentru ce auzi mai apoi despre căpitanul Blood.

— Ați riscat enorm, îi spuse lordului Julian, după ce schimbă salutarile de rigoare.

Însă lordul îi răspunse așa cum o făcuse și în fața maiorului Mallard:

— N-a fost niciun risc.

Ea-l privi mirată.

Chipul lui prelung, aristocratic, avea un aer de o melancolie și-o nostalgie mai accentuate ca niciodată.

— Colonelul Bishop n-a pățit nimic tocmai pentru că Blood voia ca vasul lui să treacă nestingherit de fort, răspunse el parcă pentru a o lămuri. Blood m-a încredințat că așa are să se întâmple.

Ea surâse abia vizibil, deși până atunci avusese un aer mai degrabă visător, iar obrajii i se împurpurară. Ar fi insistat pentru mai multe detalii, dar indispoziția viceguvernatorului nu-i permise. Când auzea de încrederea pe care lordul o avusese în cuvântul lui Blood, Bishop începea să pufnească și să mormăie, uitând că tocmai cuvântului său de onoare își datora viața. La cină și multă vreme după aceea nu vorbi despre altceva decât despre Blood — despre cum avea să-i vină de hac, despre lucrurile îngrozitoare pe care avea să i le facă. Dar cum între timp băuse vârtos, începu să devină excesiv de grosolan și înspăimântător de amenințător, până când, la un moment dat, într-un final, Arabella se retrase albă ca varul și

aproape să izbucnească în lacrimi. Rareori se întâmpla ca Bishop să-și arate trăirile în fața nepoatei. În mod ciudat, de oricâtă vulgaritate și aroganță ar fi fost în stare fostul proprietar de plantații, avea un oarecare respect admirativ pentru făptura aceea delicată. Ca și cum ea moștenise de la tatăl ei respectul pe care fratele lui îl nutrise dintotdeauna pentru el. Lordul Julian, care începuse a-l găsi pe Bishop nesuferit, se scuză și el, la scurtă vreme, și se duse să o caute pe domnișoară. Încă nu-i transmisese mesajul căpitanului Blood și considera că acum avea ocazia. Însă domnișoara se retrăsese pentru culcare, astfel că lordul se văzu nevoit să-și stăpânească nerăbdarea — asta era starea lui sufletească — până a doua zi.

Dis-de-dimineață, înainte ca toropeala să-și intre pe deplin în drepturi și să devină insuportabilă, lordul o urmări pe domnița de la fereastra lui cum se plimba printre tufe de azalee din grădină. Decorul se potrivea perfect acelei făpturi care pentru el continua să fie un exemplu minunat de prospețime feminină și delicată, exact așa cum era azaleea între flori. Se grăbi să i se alăture și când, trezită din reverie, ea-l salută, el își motivă prezența, spunând că avea un mesaj de la căpitanul Blood. Observă tresărirea ei abia perceptibilă, tremurul buzelor ei, apoi văzu nu doar paloarea chipului și umbrele cenușii de sub ochii ei, dar întreaga ei ființă avea un aer de melancolie care lui îi scăpase cu o seară înainte. Merseră împreună spre poarta care ducea la una dintre terase, unde o pergolă împodobită cu portocali forma un spațiu ferit, ca o oază de umbră și răcoare. În timp ce mergeau, el o analiză cu multă admirație, minunându-se că-i luase atât timp să-i observe grația delicată și deosebit de interesantă, sau s-o găsească drept o femeie perfect dezirabilă — așa cum i se părea acum al cărei farmec putea lumina întreaga viață a unui bărbat și putea transforma banalitatea de zi cu zi în ceva magic. Observă, de asemenea, luciul părului ei de un cafeniu-roșcat, ondularea elegantă a unuia dintre cârlionți pe gâtul

ei firav, de un alb lăptos. Fata purta o rochie din mătase lucioasă cenușie, iar la piept avea prins un trandafir proaspăt cules, de un roșu aprins, ca o pată de sânge. De-atunci încolo, ori de câte ori se gândea la ea, tânărul re trăia acel moment când o văzuse așa cum nu o mai văzuse până atunci. Merseră în tăcere pe o aleee până spre locul umbros. Apoi, ea se opri și se uită la el.

—Ați spus ceva de un mesaj, îi reaminti, trădându-și oarecum nerăbdarea.

El se jucă puțin cu un cârlionț din perucă, ușor jenat, căci nu știa cum să înceapă.

—Am vrut să vă spun... să vă transmit un mesaj care să vă dovedească faptul că încă mai există în el o fărâcă din nefericitul gentleman... pe care l-ați cunoscut odată.

—Nu mai e nevoie, spuse ea serioasă. Desigur, el înțeluse greșit, neștiind despre momentul de revelație pe care ea-l avusese cu o zi înainte.

—Nu... Cred că-i faceți o nedreptate.

—Dacă mi-ați transmite mesajul, poate c-aș putea să judec și singură, spuse ea continuând să-l privească.

Asta îl nedumerea. Tânărul nu răspunse pe moment, descoperind că nu se gândise îndeajuns cu privire la cuvintele pe care trebuia să le folosească. Or, problema era una de o deosebită importanță, la urma urmei, care cerea o atenție specială. Nu-l preocupa atât să transmită mesajul, cât mai degrabă să-l facă să devină un mijloc prin care el își pleda cauza. Bun cunoscător al naturii feminine, adesea având o atitudine superficială față de doamnele din lumea bună, lordul Julian se pomeni acum la ananghie în fața naturii sincere și nesofisticate a nepoatei unui proprietar de plantații. Continuară să meargă în liniște, parcă de comun acord, spre locul scăldat puternic de lumina soarelui, unde pergola se intersecta cu aleea care ducea în sus spre casă. Dintr-odată, fâșia de pavaj luminos fu traversată de zborul săgetat al unui fluture superb, ca de catifea purpurie, mare

cât palma unui om. Ochii visători ai lordului îl urmăriră până când dispăru din vedere, apoi spuse:

—Nu mi-e ușor — pe legea mea că nu mi-e ușor ! Este un om care merită tot binele din lume. Noi am fost cei care i-am stânjenit soarta: unchiul dumneavoastră — pentru că nu se poate lepăda de ranchiună; dumneavoastră — pentru că... i-ați spus că se va reabilita dacă va intra în serviciul regelui, iar apoi nici nu ați mai recunoscut că s-a reabilitat. Deși, în ce privește ultima chestiune, ați fost principalul motiv pentru care el a acceptat postul.

Ea se întoarse cu un umăr înspre el, astfel încât nu i se putea vedea fața.

—Știu, știu, zise moale. Apoi, după o pauză, adăugă ca o întrebare: Și dumneavoastră ? Ce rol ați avut de v-ați inclus printre factorii care i-au subminat lui soarta ?

—Rolul meu ? Din nou ezită, apoi se lansă direct în explicații nepotrivite, așa cum se întâmplă, de regulă, cu bărbații când trebuie să facă ceva de care se tem. Dacă l-am înțeles bine, și dacă el a înțeles bine, rolul meu, deși unul cu totul pasiv, a avut totuși un efect. Vă rog să țineți seama de faptul că eu nu fac altceva decât să transmit cuvintele lui. Nimic din ce spun nu e de la mine. Pe măsură ce vorbea, devenea tot mai frământat. Din câte mi-a spus la momentul respectiv Blood, s-a gândit că prezența mea a contribuit la incapacitatea lui de a-și schimba imaginea în ochii dumneavoastră, și dacă nu se reabilitează în ochii dumneavoastră, preferă să nu se reabiliteze deloc.

Ea se întoarse spre el de tot, încruntată în semn de nedume-rire, cu privirea tulburată.

—A bănuir că ați avut un rol ? repetă ea nevenindu-i să creadă.

În mod evident, cerea explicații pe care el se grăbi să i le dea. Se îmbujorase puternic și avea privirea neliniștită.

—Da, a spus asta în cuvinte care îmi transmiteau ca mai presus de toate să sper și totuși să nu îndrăznesc a crede; pentru că Dumnezeu știe că nu sunt un filfizon,

Arabella. A spus... Dar mai întâi de asta vreau să-ți spun că știe care era scopul prezenței mele acolo. Știe că m-am dus pe corabia lui ca să-i cer să se predea pe loc unchiului tău care era ostatic. A râs de mine. A spus că-l ține pe colonel ostatic pentru propria siguranță și că eu, prin faptul că m-am aventurat ca un nesăbuit pe corabia lui, m-am oferit practic drept un alt ostatic, aproape la fel de valoros ca însuși colonelul. Dar m-a lăsat să plec nu de teama consecințelor, pentru că nu se teme de nimic, nici din respect pentru mine, pentru că a mărturisit că începusem să-i par detestabil. Un singur motiv l-a făcut să se preocupe pentru siguranța mea.

— Nu, nu înțeleg ! exclamă ea când el se opri. Nu este o contradicție ?

— Aparent. Dar adevărul e că omul a îndrăznit să... să te iubească, Arabella.

Ea scoase un țipăt și-și duse mâinile la piept, foarte tulburată. Pupilele i se dilatară în ochii ce-l priveau acum larg deschiși.

— Te-am speriat, zise el preocupat. M-am temut că așa o să fie. Dar era necesar să înțelegi.

— Continuați, îi porunci fata.

— Blood a văzut în mine un obstacol — cel puțin așa spunea. Așa că ar fi putut să afle o satisfacție din a mă ucide. Dar pentru că era sigur că moartea mea te-ar fi rănit, pentru că fericirea ta era ceea ce-și dorea mai presus de toate, a făcut acel compromis pentru a-mi garanta siguranța, în măsura în care s-a putut. Dacă plecarea lui ar fi fost împiedicată în vreun fel și eu îmi pierdeam viața în ceea ce-avea să urmeze, exista riscul ca tu să... mă jelești. Și nu voia să-și asume un astfel de risc. Tu l-ai făcut hoț și pirat — zicea, și să știi că sunt numai cuvintele lui — și dacă tu vei alege între noi doi, consideră că alegerea ta, în caz că alesul sunt eu, va fi una corectă. Din acest motiv mi-a spus să plec de pe corabie și m-a dus la mal.

Ea se uită la el cu ochii scăldați în lacrimi.

Lordul făcu un pas înainte, pentru o clipă uitând să mai respire și întinse o mână.

— A avut dreptate, Arabella ? Fericirea mea atârnă de răspunsul tău.

Ea continuă însă să-l privească de după pleoapele plumbuite, fără a spune nimic. Și până ce fata nu vorbi, el nu îndrăzni să mai facă niciun pas înainte.

O mare neliniște puse stăpânire pe Julian. Când deschise din nou gura să vorbească, își dădu seama ce instinct avusese atunci când bănuise ceva, pentru că vorbele ei de acum îi dezvăluiau faptul că, din tot ce spusese el mai devreme, singurul lucru pe care Arabella îl percepuase cu adevărat și care se distingea dintre toate celelalte era comportamentul lui Blood în ce o privește pe ea.

— A spus el toate astea ? sări ea. Chiar a spus ? Ah !

Se întoarse și, printre trunchiurile subțiri ale portocalilor, privi spre apele sclipitoare din port și spre dealurile din depărtare. Lordul rămase o clipă ca o stană de piatră, temător, sperând să poată citi gândurile fetei. În cele din urmă, ea începu să vorbească, având adesea glasul sugrumat de emoție:

— Aseară, când unchiul meu a demonstrat cât de multă ură nutrește și când și-a arătat natura malefică, am început să cred că o asemenea dorință de răzbunare se află numai în cei care au greșit. E o nebunie la care omul se condamnă pe el însuși pentru a justifica o pasiune malefică. Eu simțeam adevărul, căci îmi dădusem seama că fusesem prea încrezătoare în toate acele incredibile fapte ce i se atribuiam lui Peter Blood. Ieri mi-a oferit chiar el propria explicație cu privire la povestea cu Levasseur, pe care ați auzit-o în St. Nicholas. Și-acum toate astea... Nu pot decât să am confirmarea sincerității și valorii lui umane. Unei nenorocite ca mine, căci m-am dovedit atât de nepregătită să-l judec, fapta despre care tocmai mi-ați povestit mi s-ar fi părut imposibilă.

— Așa credeam și eu, spuse calm lordul.

— Așa trebuie să fie. Dar chiar și de n-ar fi fost, are prea puțină importanță. Ce contează însă mult mai mult — întristător de mult chiar — e gândul că, de n-ar fi fost cuvintele aspre cu care l-am pedepsit ieri, ar fi putut fi salvat. Dacă aș fi găsit prilejul să-i vorbesc înainte să plece ! Dar a plecat și unchiul era cu el și nici nu bănuiam că are să plece din nou. Acum l-am pierdut — s-a întors la pirații și la viața lui aventuroasă care are să-l acapareze complet și are să-l distrugă în cele din urmă. Numai eu sunt de vină — numai eu !

— Cum adică ? Sigurele motive au fost ostilitatea unchiului tău și încăpățânarea lui pentru că n-a vrut s-audă de compromisuri. Nu trebuie să te învinovățești.

Ea se întoarse agitată, cu ochi înlăcrimați.

— Cum poți spune așa ceva ținând seama de mesajul lui, care vorbește de la sine despre cât de responsabilă am fost ! Atitudinea mea, cuvintele prin care l-am caracterizat l-au îndemnat la toate astea. V-a spus și el atâta lucru și sunt sigură că o știți.

— N-ai de ce să te rușinezi, spuse lordul. Cât despre durerea ta — dacă te consolează cu ceva — poți conta pe mine ca să-l salvăm din situația de acum.

Fata tresări.

— Serios ? se învioră ea dintr-odată, plină de speranță. Promiteți asta ? Dintr-un impuls îi întinse mâna și el i-o luă între palme.

— Promit, răspunse tânărul fără a-i da drumul. Arabella, spuse blând, mai este o problemă la care nu mi-ai răspuns.

— Ce anume ? „Oare e nebun ? — se întrebă ea. Ce altă problemă mai contează acum ?”

— O problemă care are legătură cu mine personal, cu viitorul meu. Și încă atât de mult. Și anume acel detaliu care l-a îndemnat pe Blood să acționeze în felul în care a

făcut-o... faptul care l-a făcut să creadă că nu-mi ești indiferentă.

Observă cum obrazul ei palid se împurpurează, ceea ce ce-l tulbură încă o dată.

—Nu vă sunt indiferentă ? spuse. Nu, cum să fiu. Doar am fost prieteni buni și sper să continuăm la fel.

—Prieteni ? Buni prieteni ? rosti el cu un amestec de amărăciune și deziluzie. Nu-ți ceream doar prietenia, Arabella. Ai auzit ce-am spus. Vrei să spui că Peter Blood s-a înșelat ?

Cu multă delicatețe, ea vru să-și retragă mâna, din ce în ce mai agitată. El se împotrivi o clipă, apoi dându-și seama ce face, o eliberă.

—Arabella ! tresări, pe un ton stins.

—Am numai sentimente de prietenie pentru dumneavoastră. Numai prietenie.

Întregul arsenal de iluzii se prăvăli peste el în acea clipă, cu un efect uluitor. După cum spusese mai devreme, nu era un vântură-lume și totuși acum nu înțelegea un lucru. Ea-și mărturisise prietenia și el avea puterea de a-i oferi o poziție importantă într-o societate la care fata, cu toate că era nepoata unui proprietar de plantații, cu toată averea lui, n-ar fi putut aspira nici măcar în vise. Respingea poziția și totuși se arăta amabilă față de el. Deci Peter Blood se înșelase. Cât de mult oare ? Să se fi înșelat și în ce privește sentimentele ei față de Blood, așa cum se înșelase în ce privește sentimentele față de lord ? Probabil că... Se trezi brusc din reverie. Degeaba se autoflagela făcând speculații. Trebuia să știe clar. Așa că o întrebă cât se poate de sincer.

—E din cauza lui Peter Blood ?

—A lui Peter Blood ? repetă ea. La început nu înțelese semnificația, dar când pricepu, se îmbujoră puternic. Nu știu, spuse ezitând.

O minciună cât se poate de evidentă. Pentru că exact ca și cum o ceață i s-ar fi ridicat brusc din fața ochilor, ea începea, în sfârșit, să-l vadă pe Peter Blood în raport cu alți

bărbați, însă revelația venea cu o zi întârziere, ceea ce o umplea de amărăciune, de regret și de dor.

Lordul Julian cunoștea îndeajuns de mult natura feminină ca să nu se lase înșelat. Plecă fruntea pentru ca fata să nu-i vadă furia din ochi, pentru că fiind un om de onoare se rușina de furia pe care el ca individ nu și-o putea stăpâni. Și pentru că instinctul natural era mai puternic decât el — așa cum este pentru mulți dintre noi, cu toate încercările de a-l stăpâni — din acea clipă, lordul adoptă o atitudine aproape infamă. Îmi pare rău să spun asta despre un personaj care în mod normal merita un oarecare respect — dacă ar fi să-i facem dreptate în vreun fel. Adevărul e că fărâma de respect pe care-o mai nutrea pentru Peter Blood era acum înăbușită de dorința de a-și înlătura și distruge rivalul. Își dăduse cuvântul în fața Arabellei cum că avea să se folosească de influența lui pentru a salva numele lui Blood. Cu mare părere de rău trebuie să menționez că nu numai c-a uitat complet de legământul făcut, dar în taină se hotărî să-l ajute și să-l sprijine pe unchiul Arabellei în planurile lui de a-l captura și de a-l scoate din joc pe renumitul corsar. Ar fi putut prea bine să susțină — în caz că cineva l-ar fi tras la răspundere — că acționa întocmai cum i-o cerea datoria. În realitate însă, datoria era acum subjugată de gelozia care-l cuprinsese.

Câteva zile mai târziu, când flota din Jamaica ieși în larg, lordul Julian se afla pe aceeași corabie cu colonelul Bishop, pe corabia comandată de viceamiralul Craufurd. Nu numai că n-ar fi fost nevoie de nici unul dintre ei pe corabie, dar îndatoririle viceguvernatorului chiar i-ar fi cerut să rămână pe insulă; pe de altă parte, lordul Julian era complet inutil la bord, după cum bine știm. Și totuși, ambii se lansară în expediția de vânare a căpitanului Blood, fiecare ascunzând sub pretextul datoriei dorința de satisfacere a unor țeluri personale, devenite un scop comun până la urmă, care-i apropia într-un fel sau altul într-un soi

de amicitie care altminteri ar fi fost imposibil de acceptat între doi bărbați cu educație și viziuni atât de diferite.

Dar n-au avut noroc. Un timp navigară pe lângă țărmurile Hispaniolei, supraveghind strâmtoarea Windward, îndurând neplăcerile cauzate de sezonul ploios pe care-l traversau. Dar nu avură sorti de izbândă și, după o lună, se întoarseră cu mâna goală în Port Royal, unde-i așteptau vești cât se poate de neplăcute de pe bătrânul continent. Megalomania lui Ludovic al XIV-lea pusese Europa pe jar, încât acum se afla în prag de război. Regimentele franceze făceau ravagii în regiunea Rinului, iar Spania se alăturase popoarelor aliate în lupta de apărare împotriva ambițiilor regelui Franței. Ba chiar mai rău, în Anglia existau zvonuri de război civil, căci oamenii se răzvrătiseră împotriva tiraniei regelui Iacob. Se spunea că Wilhelm de Orania primise propunerea de a-i lua locul. Odată cu trecerea săptămânilor apăreau în port și vase care aduceau vești de acasă. William trecuse în Anglia și, în luna martie a aceluia an, 1689, cei din Jamaica aflară că acceptase coroana și că Iacob se aruncase în brațele Franței pentru a fi salvat. Pentru o rudă de-a lordului Sunderland, veștile erau cu adevărat tulburătoare. Urmară scrisorile secretarului de stat al regelui Wilhelm, prin care colonelul Bishop era informat că începuse războiul cu Franța și drept urmare numise un guvernator general pentru Indiile de Vest, un anume lord Willoughby. Împreună cu acesta veneau și forțe militare sub comanda amiralului Van der Kuylen, în scopul de a întări flota britanică din Jamaica pentru orice eventualitate. Bishop realizează că asta însemna sfârșitul supremației sale, cu toate că el continua să fie viceguvernatorul fortului din Port Royal. Neprimind nicio indicație precisă în ce-l privea pe el personal, lordul Julian nu știa ce efect aveau aceste schimbări asupra lui. Dar se arată deschis și sincer față de colonelul Bishop în ce privește intențiile lui cu Arabella, iar colonelul era mai mult ca niciodată — date fiind evenimentele politice care-i

puneau în pericol poziția și care probabil aveau să-i forțeze retragerea — nerăbdător să se bucure de avantajul pe care o înrudire cu o personalitate ca lordul Julian ar fi însemnat-o. Ajunseră la un consens, iar lordul Julian îi dezvălui toate informațiile pe care le avea.

— Un singur obstacol îți stă în cale, spuse. Căpitanul Blood. Fata e îndrăgostită de el.

— Ai înnebunit de-a binelea ! urlă Bishop după ce-și reveni din stupoare.

— Poate că ai dreptate, spuse trist lordul. Dar să știi că vorbesc în cunoștință de cauză.

— În cunoștință de cauză ?

— Arabella însăși mi-a mărturisit-o.

— Pe toți dracii ! O s-o învăț eu mine !

Acum vorbise stăpânul de sclavi din el, cel care-și făcea dreptate cu biciul.

— Bishop, nu fi nesăbuit, spuse lordul arogant, ceea ce reuși să-l potolească pe colonel mai mult decât orice alt argument. Nu așa se procedează cu o fată precum Arabella. Doar dacă nu vrei să anulezi orice speranțe mai există; așa că nu trebuie să spui nimic și să nu intervii !

— Să nu intervin ? Și-atunci ce vrei să fac ?

— Uite ce e: ea e hotărâtă. Cred că nu-ți cunoști nepoata. Atât timp cât Blood e în viață, ea o să-l aștepte.

— Atunci, dacă Blood moare, poate c-o să-i vină mintea la cap !

— Acum vorbești cu tâlc ! Asta e primul pas important.

— Și acum avem șansa să-l facem, se înflăcăra Bishop entuziasmat. Războiul cu Franța anulează orice raporturi cu Tortuga. Avem mână liberă să ne folosim de asta în numele Coroanei. Cu o victorie acolo intrăm în grațiile noului guvern.

Lordul Julian rămase pe gânduri, mușcându-și buzele.

— Văd că înțelegi ce vreau să spun, râse Bishop grosolan. Impușcăm doi iepuri dintr-odată, nu ? O să vână animalul chiar în cuibul lui, taman sub nasul

regelui Franței, și de data asta punem mâna pe el și facem Tortuga praf și pulbere.

Două zile mai târziu, porniră în expediția de care am pomenit. Asta se întâmpla la vreo trei luni de la plecarea lui Blood. Luară cu ei toate vasele flotei, plus mai multe corăbii auxiliare. Arabellei și celor de pe insulă li se spuse că urmau să întreprindă un raid asupra Hispaniolei, adică singurul motiv credibil pe care colonelul Bishop l-ar fi putut oferi drept explicație pentru faptul că părăsea Jamaica într-un asemenea moment crucial. Căci simțul datoriei ar fi trebuit să-l facă să rămână în Port Royal, dar acest simț îi era anihilat de cel al urii — cel mai acaparator și mai periculos sentiment din câte există. În acea primă noapte, viceguvernatorul se îmbătă în cabina principală de pe „Imperator”, corabia-amiral condusă de Craufurd, tocmai pentru a sărbători convingerea că zilele lui Blood erau numărate.

In serviciul regelui Ludovic

Cam cu trei luni înainte ca Bishop să pornească în expediția asupra Insulei Tortuga, căpitanul Blood ancorase în portul stâncos al acesteia. Ajunse acolo cu sufletul otrăvit; era chiar înainte de perioada vânturilor de iarnă, și cu două zile înainte ca fregata pe care Wolverstone plecase din Port Royal să ajungă la destinație. Flota îl aștepta în siguranță în port — adică cele patru nave și cei șapte sute de oameni care alcătuiau echipajele, de care fusese despărțit de furtuna din Antilele Mici. Pentru că își făcuseră griji din pricina lui Blood, acum când îl văzură i-au rezervat o primire memorabilă. Lansară salve în onoarea lui și împodobiră punțile vaselor cu stegulețe.

Orașul trezit la viață de toată această hărmălaie din port se îmbulzi cu mic, cu mare, bărbați și femei de toate credințele și naționalitățile se strânseseră pe chei pentru a fi prezenți la sosirea marelui corsar.

Blood coborî pe mal, probabil numai pentru a satisface așteptările mulțimii. Altminteri era taciturn, iar pe chip i se citeau posomorârea și disprețul. Aștepta să ajungă și Wolverstone — care nu mai avea mult — pentru ca toată sărbătoarea pentru „erou” să se sfârșească lamentabil. Căpitanii lui — Hagthorpe, Christian și Yberville — se aflau la chei ca să-l întâmpine, și împreună cu ei câteva sute de pirați. Când aceștia începură cu saluturile și când îl bombardară cu întrebări despre motivele pentru care

zăbovise atâta, le tăie avântul și le spuse să aștepte venirea lui Wolverstone, care avea să le satisfacă pe deplin curiozitatea. Și cu asta se debarasă de ei și-și făcu loc prin mulțimea pestriță alcătuită din comercianți agresivi de mai multe naționalități — englezi, francezi, olandezi — proprietari de plantații, marinari de diverse grade, pirați metiși care o făceau acum pe văzătorii de fructe, sclavi negri, câteva prostituate și femei ușoare de pe bătrânul continent și tot felul de exemplare care transformau cheiurile Cayonei într-o deplorabilă copie a Turnului Babei.

Când, în sfârșit, reuși cu mare greutate să iasă din mulțime, căpitanul Blood se duse singur spre frumoasa casă a domnului d'Ogeron ca să-și prezinte omagiile guvernatorului și familiei sale.

La început, corsarii se gândiră că Wolverstone avea să ajungă și el cu cine știe ce mare pradă de război, dar, treptat, din rândurile puținilor oameni care mai rămăseseră pe „Arabella” se strecură o cu totul altă poveste care le potoli curiozitatea, ba chiar le-o transformă în perplexitate.

Fie din loialitate față de căpitan, fie pentru că-și dădeau seama că, dacă el se făcea vinovat de dezertare, ei erau, de asemenea, condamnabili, fie pentru că fiind niște oameni simpli, dar vânjoși, nu pricepeau nici ei ce se petrecuse de fapt, marinarii de pe „Arabella” se arătară reticenți față de frații lor de pe Insula Tortuga în cele două zile dinaintea apariției lui Wolverstone.

Însă precauția lor nu fu suficientă pentru a împiedica răspândirea anumitor zvonuri neplăcute și a unor povești extravagante despre aventuri compromițătoare — din punctul de vedere al meseriei lor de pirați — de care se făcea vinovat căpitanul Blood.

Când avea să apară Wolverstone, cu siguranță avea să explodeze totul. Și când două zile mai târziu bătrânul lup de mare ancoră în port, cu toții tăbărâră pe el pentru explicația pe care ar fi vrut să i-o ceară lui Blood.

O fi fost Wolverstone chior de-un ochi, dar și cu acela vedea mai multe decât vedeau majoritatea cu amândoi; și în ciuda părului grizonat — foarte pitoresc înfășurat într-un turban verde cu roșu-aprins — Wolverstone avea un suflet de copil și purta în acel suflet o afecțiune adâncă pentru Peter Blood. Când navigă roată pe după capul insulei stâncoase dincolo de care se afla fortul și când văzu că „Arabella” era la ancoră, nu-și putu ascunde uimirea. Se frecă la acel ochi pe care-l mai avea ca nu cumva să aibă vedenii și se mai uită o dată. Și tot nu-i venea a crede ce vedea. Apoi, cineva de lângă el — Dyke, pe care-l alesese să navigheze împreună — îl asigură că nu era singurul rămas mut de uimire de ceea ce vedeau.

— Pentru Dumnezeu, e „Arabella” sau o fantomă ?

Lupul de mare se uită cu singurul său ochi dincolo de Dyke și deschise gura ca să spună ceva, dar o închise la loc — de tot. Era înzestrat cu marea calitate de a fi precaut, mai ales când era vorba despre ceva ce nu înțelegea. Era clar că în fața lui era „Arabella” și deci trebuia să gândească înainte de a mai spune ceva. Ce naiba căuta „Arabella” acolo, când el o lăsase în Jamaica ? Oare tot căpitanul Blood era la comanda ei, sau echipajul rămas o adusese până acolo și-l lăsase pe căpitan în Port Royal ? Dyke repetă întrebarea și de data asta Wolverstone îi răspunse:

— Ai doi ochi să vezi și tot pe mine mă întrebi, care sunt chior de unul ? Vezi și tu bine ce e !

— Dar e „Arabella” !

— Normal, dacă e la ancoră. La ce te așteptai ?

— La ce mă așteptam ? se miră Dyke. Da' ce, tu te așteptai s-o găsești aici ?

Wolverstone se uită la el cu superioritate, râse și apoi vorbi cu voce tare, astfel încât și ceilalți să-l audă:

— Normal. Cum altfel ?

Râse din nou — un răs care lui Dyke i se păru că e o batjocură la adresa lui. Apoi, Wolverstone își concentrează atenția asupra manevrelor de ancorare.

Ceva mai târziu, când fu încercuit de corsarii curioși, din întrebările lor înțelese exact cum stătea treaba și pricepu că Blood însuși, fie pentru că nu avusese curaj, fie din cine știe ce motiv, refuzase a le da detalii despre cele întâmplate din momentul în care „Arabella” se despărțise de restul flotei. Astfel că Wolverstone se felicită pentru precauția de mai devreme în fața lui Dyke.

— Căpitanul a fost dintotdeauna un om modest, le explică el lui Hagthorpe și celoralți care se strânseseră în jur. Nu e genul de om care să se laude cu reușitele sale. Ce s-a întâmplat a fost așa: ne-am întâlnit din nou cu bătrânul don Miguel și după ce i-am suflat victoria am primit la bord un pământău din Londra, trimis de secretarul de stat ca să-i ofere căpitanului un post în slujba regelui, în schimbul promisiunii că el avea să se cumintească, să renunțe la piraterie. Căpitanul l-a trimis unde-a văzut cu ochii, drept răspuns.

Apoi am dat nas în nas cu flota britanică din Jamaica și cu ticălosul de Bishop care o comanda.

Întrevedeam deja sfârșitul pentru căpitanul Blood și pentru toți ceilalți ai noștri. Așa că m-am dus eu frumos la el și i-am zis: „Căpitane, acceptă nenorocitul ăla de post, fii omul regelui și salvează-ți ție spatele și pe noi totodată.” El m-a ascultat și filfizonul ăla de la Londra i-a și dat împuternicirea de la rege. La care lui Bishop nu i-a rămas decât să-și înghită furia și să se-nece cu ea când a auzit. Pentru că a trebuit să accepte. Cu toții am devenit oamenii regelui și ne-am dus la Port Royal împreună cu Bishop. Dar Bishop n-a avut încredere în noi. Știa prea multe.

Dacă n-ar fi fost lordul ăla de la Londra, l-ar fi spânzurat pe căpitan cu tot cu împuternicirea lui. Blood ar fi putut să se strecoare afară din oraș chiar în noaptea aia, de n-ar fi fost câinele de Bishop, care a trimis vorbă ca soldații din fort să stea cu ochi în patru.

Până la urmă au trebuit să treacă două săptămâni până când Blood i-a putut veni de hac. Mie și majorității ne-a dat

liber, cu o fregată pe care eu am cumpărat-o special pentru asta. Planul lui — după cum mi-a spus în mare secret — era să mă urmeze, iar după ce ne întâlneam, ne vedeam de drum cu toate pânzele sus. Acum, io nu știu să vă zic dacă s-a ținut sau nu de plan, dar vedeți c-a ajuns înaintea mea, exact așa cum mă așteptam...

Wolverstone, după cum vedeți, era un cronicar căruia îi lipseau uneltele de scris. Avea exact atâta imaginație cât să știe cât de mult se putea întinde cu minciuna, și cât de frumos își putea împodobi vorba încât să-i dea o altă formă pentru a servi propriilor intenții.

După ce se dezlănțui cu o asemenea poveste bine ticluită, care de altfel îmbogățea aventurile lui Peter Blood, întrebă unde-l putea găsi pe căpitan. I se spuse că stătea pe corabia lui, așa că Wolverstone se urcă într-o barcă și se duse direct la bordul corăbiei „Arabella” pentru a da raportul — cum anunță chiar el.

Îl găsi pe Peter Blood în cabina principală. Era bine cher- chelit — într-o stare în care nimeni nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată. Când Wolverstone intră, căpitanul își ridică ochii injectați spre el să vadă cine e. Preț de o clipă, privirea îi încremeni când realizează cine era musafirul. Apoi izbucni într-un râs prostesc, care aducea oarecum a batjocură.

— Ah ! Bătrânul lup de mare ! spuse. Ai ajuns, hâc, în sfârșit, nu ? Acum... hâc... ce facem ? și căzu la loc pe scaun, cu mișcări necontrolate.

Bătrânul Wolverstone se uită uluit la el, într-o tăcere sumbră. Multe nebunii văzuse la viața lui și niciodată nu se minunase, dar imaginea căpitanului Blood aflat într-un asemenea hal îl umplu de o amărăciune pe care și-o exprimă printr-o înjurătură. Acesta era modul în care-și exterioriza orice fel de trăire. Apoi păși înainte și se trânti și el pe un scaun la masă, în fața căpitanului.

— Pentru Dumnezeu, Peter, ce-nseamnă asta ?

— Rom, îi răspunse Blood, rom din Jamaica.

Și-i întinse sticla și un pahar, pe care Wolverstone le dădu la o parte.

— Întrebam ce problemă ai ! strigă.

— Rom ! zise din nou căpitanul Blood zâmbind. Numai rom ! Io răspund la-ntrebări. Tu... Tu... hâc... de ce nu răspunzi ? Ce facem ?

— Am răspuns deja, spuse Wolverstone. Măcar bine c-ai avut atâta minte cât să-ți ții gura până ce-am venit eu. Ești îndeajuns de treaz să mă-nțelegi ?

— Beat sau treaz, te-nțeleg oricum.

— Atunci fii atent.

Și Wolverstone îi povesti tot ce le spusese și celorlalți, iar căpitanul se concentrează ca să priceapă mai bine.

— E totuna cu-adevărul, spuse când celălalt termină. Ce mai contează ? Sunt îndatorat bătrâne... bătrânul meu lup de mare, credinciosul meu lup de mare ! Dar oare merită ? Acum, gata cu piratul; n-o să mai fiu pirat. Gata !

Și bătu cu pumnul în masă, înfocat.

— Mai vorbim când nu vei avea creierii plini de rom, zise Wolverstone ridicându-se. Între timp, te rog ține minte ce ți-am spus și nu te scăpa cu nimic ca să se vadă c-am mințit. Ei m-au crezut, până și ăia care au plecat cu mine din Port Royal. I-am făcut să creadă. Dacă ar ști că tu chiar ai luat în serios postul în slujba regelui, pentru același motiv pentru care a făcut-o și Morgan, cred că îți dai seama ce s-ar întâmpla mai departe.

— Iadul s-ar întâmpla, spuse căpitanul. Și... hâc... e tot ce-mi doresc.

— Cât de slab ești, mormăi Wolverstone. Mai vorbim despre asta mâine.

Ceea ce se și întâmplă, dar în zadar.

Nici atunci și nici în zilele ce-au urmat, nici măcar în decursul sezonului ploios ce s-a pornit chiar în acea noapte. În scurt timp însă, Wolverstone, ager la minte, descoperi că nu romul era problema lui Blood.

Romul era doar rezultatul acelei probleme, sub nicio formă motivul apatiei melancolice a căpitanului.

Ceva îl măcina în adâncul sufletului și bătrânul lup de mare știa îndeajuns de multe ca să facă o presupunere. Blestemă tot ce putea ține de nurii feminini, și cunoscând cum stăteau lucrurile în lumea lui, așteptă ca melancolia să se evapore.

Ceea ce nu se întâmplă.

Când nu juca zaruri sau nu bea prin tavernele din Tortuga în compania unor oameni pe care în zilele lui de glorie îi detestase, Blood se închidea în cabina lui de pe bordul corăbiei „Arabella”, singur, necomunicativ.

Prietenii lui de la casa guvernatorului, surprinși de schimbare, încercară să-l recupereze. Domnișoara d'Ogeron, vizibil neliniștită, îi trimitea aproape zilnic invitații, iar el răspundea la prea puține.

Mai apoi, când sezonul ploios era pe sfârșite, căpitanii îl căutară propunându-i niște raiduri asupra unor așezări spaniole, în scopuri de jaf.

Însă el manifestă indiferență față de toate acestea și, pe măsură ce săptămânile se scurgeau și vremea începea să se îndrepte, deveni mai întâi agitat, apoi exasperant.

Christian, care comanda vasul „Clotho”, veni într-o zi la el cătrănit, criticându-l pentru lipsa de inițiativă, cerând să-l delege pe el să comande ceea ce era de făcut.

— Du-te dracului ! spuse Blood și-l trimise afară.

Christian plecă înfuriat, iar a doua zi „Clotho” ridică ancora și se îndepărtă, fiind prima care dezerta, căci în curând nici restul căpitanilor lui Blood n-aveau să-și mai poată ține în frâu echipajele, oricât de loiali i-ar fi fost.

Câteodată, Blood se întreba de ce se mai întorsese pe Tortuga. Prizonier al gândurilor pentru Arabella și al disprețului acesteia pentru hoțul și piratul pe care-l văzuse în el, se jurase să termine de tot cu viața de corsar. Atunci de ce mai era acolo ?

O întrebare la care-și răspunse prin alta: unde să se ducă ? Aparent, nu era în stare să meargă nici înainte, nici înapoi, începea să se degradeze vizibil, în văzul tuturor.

Aproape-și pierduse de tot preocuparea oarecum aristocratică pentru felul în care arăta și începea să se îmbrace neglijent și detestabil.

Își lăsase o barbă neagră ce-i acoperea obrajii altădată bărbieriți cu-atâta grijă. Iar părul lui lung și bogat, pe vremuri cârlionțat cu mare atenție, îi atârna acum ca o coamă dezlănată și neîngrijită pe chipul care-și schimbase și el nuanța de la bronzul puternic la o gălbejeală nesănătoasă. Ochii, odată atât de scilipitori și de atrăgători, deveniseră acum mohorâți și fără luciu. Wolverstone, singurul care știa cauza degenerării sale, îndrăzni o dată — o singură dată — să-l înfrunte sincer.

— Dumnezeule, Peter ! N-are să se sfârșească niciodată ? îl întrebase morocănos. Ai de gând să te târăști la nesfârșit pentru că o fetiță împopoțonată din Port Royal nu vrea să te accepte ? Da' mai dă-o naibii ! Dacă o vrei, de ce naiba nu te duci s-o iei pur și simplu ?

Celălalt îl fixă cu ochii albaștri pe sub sprâncenele ca de smoală și în ei se reaprinse ceva din vechea flacără. Dar Wolverstone continuă fără să bage de seamă.

— Aș fi drăguț cu ea dacă asta m-ar face să-i câștig favorurile. Dar pe legea mea că nu m-aș îneca în rom pentru nicio fustă. Nu așa face un bătrân lup de mare. Dacă nu te pot ispiti cu o altă expediție, de ce nu te duci în Port Royal ? Ce mai contează acum că e teritoriu englezesc ? E condus de colonelul Bishop și cred că există destui în echipaj care te-ar urma până și-n iad ca să-i facă de petrecanie lui Bishop. Să știi că se rezolvă ușor. Trebuie doar să prindem momentul când flota din Jamaica nu e în port. Orașul are destule bogății ca să-i momim pe băieți, iar tu ai momeala ta. Să sun goarna ?

Blood țâșni în picioare, cu ochi aprinși, cu chipul schimonosit și pământiu.

—Ieși ! În momentul ăsta ieși sau ai cuvântul meu că nu mai apuci să urci viu pe punte. Ticălosule, cum îndrăznești că vii cu asemenea sugestii ?

Începu să-și înjure credinciosul ofițer cu o violență pe care acesta nu o mai văzuse niciodată la Blood.

Îngrozit, Wolverstone ieși fără a mai spune nimic. Nu mai deschise niciodată subiectul, iar căpitanul Blood fu lăsat să-și vadă de bețiile lui.

În cele din urmă, când corsarii lui deveniră de-a dreptul de necontrolat, se întâmplă ceva legat de domnul d'Ogeron, amicul căpitanului.

Într-o dimineață însorită, guvernatorul din Insula Tortuga urcă pe puntea corăbiei „Arabella” împreună cu un gentleman dolofan, cu un chip plăcut, amabil și cu maniere distinse.

—Căpitane, începu domnul d'Ogeron, dânsul este domnul de Cussy, guvernatorul francez al Hispaniolei, care vrea să vă vorbească.

Din respect pentru amicul lui, căpitanul Blood își scoase pipa din gură, își mai scutură mintea de romul înghițit până atunci și se întoarse spre domnul de Cussy.

—La dispoziția dumneavoastră, spuse.

Domnul de Cussy îi întoarse salutul și acceptă un loc pe banca de sub ferestrele de la pupa.

—Aveți un contingent puternic sub comanda dumneavoastră, căpitane, remarcă musafirul.

—Cam opt sute de oameni.

—Am înțeles că încep să devină agitați din prea multă lenevie.

—N-au decât să se ducă dracului, când poftesc.

—Am o propunere mai bună, spuse domnul de Cussy diplo-matic.

—Vă ascult, zise Blood dezinteresat.

Domnul de Cussy se uită la domnul d'Ogeron și ridică din spâncene. Atitudinea lui Blood nu i se părea încurajatoare, dar domnul d'Ogeron dădu viguros din cap,

își încordă buzele și guvernatorul Insulei Hispaniola continuă.

—Am primit vești din Franța. Înțeleg că s-a început războiul cu Spania.

—Ce mai vești, mormăi Blood.

—Vorbesc oficial, căpitane. Nu făceam aluzie la fleacuri sau la raidurile neoficiale pe care noi le tolerăm aici. Este război —formal vorbind — între Franța și Spania, în Europa în general. Franța intenționează să poarte războiul până în țările din Lumea Nouă. O să ajungă aici o flotă din Brest sub comanda baronului de Rivarol, tocmai în acest scop. Am o scrisoare de la el prin care mi-a cerut să alcătuiesc un regiment separat și să strâng cel puțin o mie de oameni ca să i se alăture la sosire. Pe scurt, am venit deci să vă propun, la sugestia bunului nostru prieten, domnul d'Ogeron, să vă alăturați flota și forțele sub steagul pavilionul domnului de Rivarol.

Blood se uită la el cu un licăr de interes.

—Adică ne oferiți să intrăm în slujba Franței ? Care sunt termenii, *monsieur* ?

—Dumneavoastră intrați cu rangul de căpitan de vas, iar ofițerii dumneavoastră vor avea parte de ranguri la fel de convenabile. O să fiți plătit conform cu rangul pe care-l aveți, la fel și oamenii, adică o zecime din toate prăzile capturate.

—Mă îndoiesc că oamenilor mei li se va părea o ofertă prea generoasă. Or să spună c-ar putea pleca de-aici chiar și mâine, să facă praf un oraș spaniol și să rămână cu toată prada.

—Da, dar cu riscul de a fi considerat un act de piraterie. Alături de noi o s-aveți o poziție constantă, oficială și dacă ne gândim la volumul mare al flotei domnului de Rivarol, expedițiile ce urmează or să fie la o scară mult mai mare decât ați putea vreodată încerca dumneavoastră pe cont propriu.

Așa că o zecime din pradă e mai mult decât volumul total al prăzii pe care ați captura-o de unul singur.

Căpitanul Blood medită asupra problemei. La urma urmei, ce i se propunea nu era piraterie.

Era o slujbă onorabilă în serviciul regelui Franței.

— Bine, o să mă consult cu ofițerii mei, zise și trimise după aceștia.

Cu toții veniră și domnul de Cussy însuși le explică situația. Hagthorpe se pronunță pe loc că oferta era numai potrivită pentru situația în care se aflau.

Echipajele începuseră să bombăne din cauza inactivității generale și fără îndoială că aveau să accepte propunerea domnului de Cussy din partea Franței.

În timp ce vorbea, Hagthorpe se uită la Blood, care încuviință posomorât.

Încurajați astfel, începură să discute termenii înțelegerii. Yberville, tânărul corsar de origine franceză, îi expuse domnului de Cussy faptul că partea ce li se oferea era prea mică. Pentru o cincime din pradă, ofițerii erau gata să-și comande oamenii — dar pentru nimic mai puțin.

Domnul de Cussy se arătă încurcat.

Avea instrucțiuni precise și, dacă le oferea mai mult, o făcea pe propria răspundere. Corsarii se arătară fermi — dacă domnul de Cussy nu creștea miza la o cincime, negocierile se sfârșeau. În cele din urmă, Cussy acceptă să încalce termenii, apoi scoase împrumuturile pe care le semnară în aceeași zi. Până la sfârșitul lunii ianuarie, corsarii aveau să se prezinte la Petit Goave⁵⁴.

Domnul de Rivarol anunțase că și el avea să ajungă cam tot pe-atunci.

Urmară zile pline la Tortuga — corăbiile fură reechipate, se afumă carnea pe care mai apoi o depozitară în magazine. Toate aceste activități care altădată l-ar fi preocupat pe

⁵⁴ Oraș prosper din vestul Insulei Hispaniola.

căpitanul Blood îi rămăsese acum indiferent. Continua să se arate apatic și distant față de tot ce se petrecea.

Faptul că acceptase înțelegerea, sau mai degrabă faptul că se lăsase convins s-o accepte din dorința ofițerilor săi, era numai pentru că serviciul oferit era unul onorabil, fără nicio legătură cu activitățile de piraterie de care jurase a nu se mai apropia niciodată. Însă acceptarea acestui serviciu îl lăsă cu totul pasiv.

Poziția oferită nu-i stârnea sub nicio formă interesul. Mai târziu îi spuse lui Hagthorpe, care se încumetă să-l critice, că lui îi era complet egal dacă se duceau la Petit Goave sau în Hades, dacă intrau în serviciul lui Ludovic al XIV-lea sau în cel al Satanei.

Rivarol

La plecarea din Tortuga, căpitanul Blood se afla în aceeași dispoziție morocănoasă și la fel ajunsese în Golful Petit Goave. În aceeași dispoziție îl întâmpină pe baronul de Rivarol când acesta și flota lui cu cinci corăbii de război intrară, în sfârșit, în port alături de corăbiile corsarilor, pe la mijlocul lunii februarie. Francezii erau pe mare de șase săptămâni, anunță baronul, din cauza vremii nefavorabile. Chemat să-l întâmpine, căpitanul Blood se duse la castelul din oraș unde urma să aibă loc o întreviere între cei doi. Baronul, un om înalt, cu nas acvilin, la vreo patruzeci de ani, cu o atitudine rece și distantă, îl măsură pe căpitanul Blood cu o privire în care se citea clar disprețul. Pe Hagthorpe, Yberville și Wolverstone, care erau aliniați alături de căpitan, nici nu-i băgă în seamă.

Domnul de Cussy îi oferi căpitanului Blood un scaun.

— Numai puțin, domnule de Cussy. Cred că baronul nu a observat faptul că nu sunt singur aici. Să vă prezint oamenii mei: căpitanul Hagthorpe de pe „Elizabeth”, căpitanul Wolverstone de pe „Atropos” și căpitanul Yberville de pe „Lachesis”.

Baronul îl fixă intens și cu îngâmfare pe căpitanul Blood, apoi înclină din cap spre fiecare dintre cei trei, însă cu răceală și abia perceptibil. Maniera lui demonstra cât se poate de limpede că-i disprețuia și că voia ca ei să înțeleagă asta. Numai că gestul său avu un efect curios asupra

căpitanului Blood. Și anume, trezi animalul adormit din el și totodată respectul de sine care până atunci zăcuse în amorțeală. Dintr-odată, deveni conștient și jenat de aspectul lui neîngrijit și soios, ceea ce-l făcu poate cu atât mai îndrăzneț. Cu un gest aproape aluziv, își aranjă centura cu sabia, încât mânerul cu intarsii al armei de care se folosise de atâtea ori ieși la vedere. Le făcu semn căpitanilor lui să se așeze pe scaunele care mai erau în încăpere.

— Veniți la masă, băieți. Îl facem pe domnul baron să ne aștepte, și nu se cade.

Cei trei îl ascultară, iar Wolverstone își arătă dinții într-un rânjet cu subînțeles.

Rivarol îi privi cu și mai multă superioritate. Ideea de a sta la aceeași masă cu acei oameni îl puna într-o poziție care, pentru el, echivala cu dezonoarea. Crezuse că, în afară poate de căpitanul Blood, ceilalți aveau să-și primească instrucțiunile stând în picioare, așa cum se cuvenea celor de rangul lor în fața unuia de rangul lui. Așa că acum făcu singurul lucru care-i mai rămăsese pentru a marca diferența dintre el și ei — își puse pălăria pe cap.

— Foarte înțelept, remarcă Blood politicos. Și eu simt arșița. Și își acoperi și el capul cu pălăria de castor împodobită cu o pană.

Domnul de Rivarol se făcu roșu ca racul.

Tremura vizibil de furie și îi trebui un moment ca să se controleze înainte de a deschide gura să vorbească. Domnul de Cussy deveni neliniștit.

— Mă văd nevoit să vă pun în vedere faptul că rangul dumneavoastră e acela de căpitan de vas și că vă aflați în prezența generalului armatei franceze, divizia terestră și navală din America, spuse francezul. Mă văd nevoit să vă amintesc că există anumite cerințe de politețe între rangul meu și al dumneavoastră.

— Vă asigur bucuros că nu e nevoie să-mi aduceți toate astea la cunoștință, spuse căpitanul Blood. Eu însumi mă consider un gentleman, deși momentan nu prea par. Și vă

asigur că am tot respectul pentru cei pe care natura sau soarta i-a așezat pe o poziție mai înaltă decât a mea, sau pentru cei care fiindu-mi inferiori se zbat pentru a-mi demonstra rangul care mie-mi lipsește.

Era un reproș de o discreție impecabilă.

Rivarol își mușcă buzele. Căpitanul Blood continuă fără a-i da timp să răspundă:

—Acum, că am clarificat lucrurile, trecem la afaceri ?

—Cred că așa e cel mai bine, spuse domnul de Rivarol, după ce-l fixă o clipă cu o privire sfredelitoare, apoi luă o foaie de hârtie. Am o copie a înțelegerilor pe care le-ați încheiat cu domnul de Cussy. Înainte de a merge mai departe, am observat că domnul de Cussy și-a depășit responsabilitățile și a acceptat să vi se dea o cincime din prăzi. Nu avea autoritatea de a merge mai departe de o zecime.

—Asta e o problemă între dumneavoastră și domnul de Cussy, generale.

—Ah, nu. E o problemă între noi doi.

—Cu permisiunea dumneavoastră, generale, dar deja am semnat înțelegerile. În ce ne privește, problema e ca încheiată. Cât despre domnul de Cussy, n-am vrea să fim martori la criticile pe care probabil veți considera necesar că le merită.

—Ce am de spus domnului de Cussy nu vă privește.

—Exact ce spuneam, generale.

—Dar — *nom de Dieu !* — vă privește. Nu vă putem da mai mult de o zecime, zise domnul de Rivarol, bătând cu pumnul în masă, exasperat.

Piratul era într-adevăr înzestrat cu un talent extraordinar în a jongla cu lucrurile.

—Sunteți sigur de asta, domnule baron ?

—Absolut sigur.

—În acest caz, spuse liniștit căpitanul Blood, nu ne rămâne decât să vă pun dinainte cheltuielile necesare pe care ar trebui să ni le achitați și să fixăm suma cu care ne

compensați pentru pierderea de timp ca să venim aici. După care ne putem despărți ca prieteni, domnule baron. Nu e nicio problemă.

— Cum adică ?

Baronul sări în picioare și se aplecă peste masă.

— Oare nu am fost destul de clar ? Probabil franceza mea nu e cea mai corectă, dar...

— Franceza dumitale e îndeajuns de fluentă; poate chiar prea fluentă uneori, dacă-mi permiți. Dar fii atent, domnule pirat, nu sunt omul pe care să-l joci pe degete, și-ai să-ți dai seama în curând de asta. Ai acceptat să intri în serviciul Franței împreună cu oamenii dumitale și-ai să rămâi căpitan de vas, iar ei au să rămână locotenenți. Rangurile voastre presupun anumite obligații pe care ați face bine să le învățați, precum și pedepse, în cazul în care nu vi le îndepliniți — pe care, de asemenea, ați face bine să le studiați. Unele sunt chiar severe. Prima obligație a unui soldat e aceea de a da ascultare. Și vreau să țineți seama de asta. În expedițiile pe care le am în vedere nu vă veți considera aliații mei, așa cum se pare că o faceți deja, ci subordonații mei. În mine o să vedeți un comandant care vă conduce, nu un camarad sau un egal. Sper că m-ați înțeles.

— Cu siguranță, răsă căpitanul Blood. Începea în mod uluitor să redevină el însuși, stimulat de aceste divergențe. Sigurul lucru care-i umbrea satisfacția era gândul că nu se bărbierise. Vă asigur că nu uit nimic, generale. De pildă, nu uit că înțelegerile pe care le-am semnat pun și condiții pentru serviciul nostru, dar se pare că dumneavoastră nu țineți seama de asta. Iar înțelegerile menționează că noi primim o cincime din pradă. Dacă ne refuzați, anulăm înțelegerile, și odată cu ele și serviciile noastre. Din acel moment ne vom lipsi de onoarea de a mai deține un rol în contingentul naval al regelui Franței.

Cei trei căpitani murmurară, aprobându-și conducătorul. Rivarol se holbă la el, simțindu-se încolțit.

— La urma urmei..., începu domnul de Cussy timid.

—La urma urmei, a fost mâna ta, *monsieur*, îl fulgeră baronul, bucuros că avea în cine să-și înfigă colții furiei violente. Dumneata ar trebui să fii tras la răspundere. Dumneata ai desconsiderat serviciul regelui; dumneata m-ai forțat pe mine, un reprezentant al Majestății Sale, să ajung într-o poziție imposibilă.

—E chiar atât de imposibil să ne dați o cincime din pradă ? întrebă căpitanul Blood moale. În cazul ăsta nu are rost să-l certați sau să-l apostrofați pe domnul de Cussy. Dumnealui știa prea bine că n-am fi venit pentru mai puțin. Așa că vom pleca pentru că știm că nu ne puteți da mai mult. Totul are să fie ca și când domnul de Cussy s-ar fi ținut cu dinții de instrucțiunile pe care le avea. Sper că v-am dovedit, spre satisfacția dumneavoastră, domnule baron, că dacă țineți să ignorați înțelegerile, nu veți putea nici să beneficiați de serviciile noastre, nici să ne împiedicați să plecăm — cel puțin nu o să vă dăm onoarea să faceți asta.

—N-o să-mi dați onoarea ? Câtă insolență ! Vreți să sugerați că mă angajez la treburile neonorabile ?

—Nu sugerez nimic pentru că n-aș putea, spuse căpitanul Blood. O să vedem dacă e adevărat. Dumneavoastră o să vă pronunțați dacă înțelegerile rămân sau sunt anulate.

—O să mă gândesc, spuse baronul reaşezându-se. O să fiți anunțați de decizia mea.

Căpitanul Blood se ridică odată cu oamenii săi.

—Domnule baron !

Apoi se făcură nevăzuți din fața augustei, iritabilei prezențe a generalului armatei franceze, divizia terestră și navală din America.

Vă dați seama că pentru domnul de Cussy a urmat un sfert de oră cumplit. De fapt, domnul de Cussy chiar ar merita mila dumneavoastră, fiindcă domnul de Rivarol l-a spulberat, așa cum vânturile tomnatice mătură de pe fața pământului un mănunchi de scaieți. Căci domnul de Cussy

— guvernatorul Insulei Hispaniola — a fost apostrofat exact ca un lacheu și s-a apărat spunând același lucru pe care și căpitanul Blood îl adusese în discuție mai devreme — și anume că dacă nu se ajungea la un consens în ce privește termenii stabiliți cu corsarii nu ar fi fost nicio problemă.

Domnul de Rivarol îl făcu de două parale, până când celălalt nu mai scoase niciun cuvânt. Terminând cu reproșurile, baronul trecu la insulte. Din moment ce domnul de Cussy se dovedise ineficient pentru postul pe care-l deținea, domnul de Rivarol hotărî să-i preia prerogativele atât timp cât avea să mai rămână pe Hispaniola. Pentru început, aduse soldați de pe vasul lui și-și instală propria gardă în casa impunătoare a domnului de Cussy.

Urmară problemele. Când Wolverstone coborî pe țărm a doua zi de dimineață, îmbrăcat în ținuta lui pitorească — având capul înfășurat într-un batic colorat — fu luat peste picior de unul dintre ofițerii trupelor franceze abia debarcate. Nefiind obișnuit cu batjocura, Wolverstone îi replică prompt. Ofițerul trecu la insulte, iar Wolverstone îi aplică o lovitură care-l lăsă lat și pe jumătate în nesimțire. În mai puțin de-o oră, totul fu raportat domnului de Rivarol și înainte de ora amiezii, din ordinul generalului, Wolverstone fu arestat și adus la casa guvernatorului. Baronul tocmai ce se așezase la masă cu domnul de Cussy, când negrul care-l servea îl anunță că sosise căpitanul Blood. Domnul de Rivarol, viclean cum era, ceru ca piratul să fie lăsat să intre. De data asta se pomeni față în față cu un gentleman ferchezuit după ultima modă, cu obrazul frumos, smead și osos, bărbierit perfect, cu părul lung și negru pieptănat cu mare grijă, lăsat să atârne până pe gulerul din material fin. În mână dreaptă avea o pălărie neagră cu o pană stacojie de struț, iar în mână stângă un baston de fildeș. Purta ciorapi de mătase, jartierele îi erau mascate printr-o încrengătură de funde, iar rozetele negre de la pantofi îi erau frumos împodobite cu margini de aur.

Preț de o clipă, domnul de Rivarol nu-l recunoscuse, fiindcă Blood arăta cu zece ani mai tânăr decât cu o zi în urmă. Dar ochii de un albastru-viu, umbriți de sprâncenele drepte și negre, erau inconfundabili și-l recomandau drept cel care fusese anunțat. Mândria renăscută a lui Peter Blood îl obligase să-și demonstreze forța în fața baronului prin aspectul exterior.

—Am ajuns la un moment inoportun, se scuză Blood. Îmi cer scuze, dar problema mea nu mai putea aștepta. Este vorba de Wolverstone, căpitanul vasului „Lachesis”, pe care l-ați arestat, domnule de Cussy.

—Eu l-am arestat, spuse domnul de Rivarol.

—Așa e ! Dar credeam că domnul de Cussy e guvernatorul Insulei Hispania.

—Cât timp sunt aici, eu sunt autoritatea supremă ! Ar fi bine să înțelegeți asta.

—Prea bine, domnule ! dar cred că vă dați seama că s-a făcut o greșală.

—O greșală, spuneți ?

—Da, o greșală. Cred că e mai politic să folosim acest termen. E și mai economic. Ne scutește de discuții inutile. Oamenii dumneavoastră, domnule de Rivarol, au arestat omul greșit. În loc să-l rețină pe ofițerul francez care l-a provocat folosind cele mai murdare cuvinte, l-au arestat pe căpitanul Wolverstone. Este o problemă pe care vă rog să o rezolvați numaidecât.

Rivarol se făcu roșu ca para focului și ochii îi ieșiră brusc din orbite.

—Sunteți... insolent ! O insolență intolerabilă !

Deși în mod normal știa să se controleze impecabil, acum era atât de tulburat încât începu chiar să se bălbaie.

—Domnule baron, nu vă irosiți cuvintele. Suntem în Lumea Nouă. Nu e tocmai nouă, ci e nouă pentru cel care încă se agață de prejudecățile lumii vechi. Probabil că încă nu ați avut timp să vă dați seama de asta, așa că o să trec cu vederea termenul ofensator pe care l-ați folosit. Dar în

Lumea Nouă dreptatea rămâne dreptate la fel ca-n Lumea Veche, și nedreptatea e la fel de intolerabilă și aici. Dreptatea cere ca ofițerul meu să fie eliberat și ofițerul dumneavoastră să fie arestat și pedepsit. Și vă invit să vă conformați și să faceți întocmai.

— Să mă conformez ? întrebă baronul disprețuitor.

— Întocmai, *monsieur*. În același timp, țin să vă informez că pirații mei sunt opt sute la număr; trupele dumneavoastră însumează cinci sute de oameni, iar domnul de Cussy vă poate spune un amănunt interesant, și anume că orice corsar face cât trei soldați. Sunt foarte sincer, *monsieur*, ca să economisim timp și vorbe. Fie îl eliberați în acest moment pe căpitanul Wolverstone, fie vom lua măsuri pentru a-l elibera cu mâinile noastre. Consecințele s-ar putea să fie dintre cele mai înspăimântătoare. Dar decizia vă aparține. Dumneavoastră sunteți autoritatea supremă. Cum spuneți.

Buzele domnului de Rivarol se făcuseră albe ca varul. În viața lui nu se găsisese în poziția de a fi înfruntat și luat de sus. Dar se controlă.

— Faceți-mi favoarea și așteptați în anticameră, căpitane. Vreau să discut cu domnul de Cussy. O să fiți imediat informat de decizia mea.

Când ușa se închise în urma lui, baronul își descărcă furia pe domnul de Cussy.

— Deci ăștia sunt oamenii pe care i-ai luat în slujba regelui, cei care ar trebui să servească sub comanda mea — oameni care de fapt nu vor să asculte de nimeni, ci să dicteze, și asta încă înainte ca acțiunea pentru care am venit din Franța să fi început măcar ! Ce explicații ai, domnule de Cussy ? Te avertizez că nu sunt deloc mulțumit cu prestația dumată. De fapt, cred că ți-ai dat bine seama că sunt teribil de înfuriat.

Guvernatorul păru dintr-odată descătușat de orice teamă și se ridică în picioare.

—Rangul dumneavoastră nu vă dă dreptul de a-mi aduce critici, cum nu vă dau nici faptele mele. V-am adus oamenii pe care i-ați cerut. Nu e vina mea că nu știți cum să-i tratați. După cum spunea și căpitanul Blood, aici suntem în Lumea Nouă.

—Așa deci ! surâse malițios domnul de Rivarol. Nu numai că refuzi o explicație, dar îndrăznești să mă și faci pe mine vinovatul. Aproape că-ți admir temeritatea. Dar iată — și făcu un gest cu mâna, ca pentru a ignora problema cu un sarcasm nemaîntâlnit — îmi spui că aici suntem în Lumea Nouă. Ținuturi noi, maniere noi, probabil. Cu timpul s-ar putea să mă conformez cu această lume nouă, sau poate că lumea cea nouă se va adapta ideilor mele, spuse amenințător. Deocamdată trebuie să accept ce am găsit aici. Așa că dumitale, care ai experiență cu aceste rânduieli necivilizate, îți rămâne să mă ghidezi cum să le evit.

—Domnule baron, a fost o nesăbuiță să arestați un corsar. Și-ar fi o și mai mare nebunie să insistați să-l țineți în arest. Nu avem forțele necesare pentru a ne confrunta cu ale lor.

—În cazul acesta, poate îmi spui ce-ai de gând să facem pe viitor. Vrei să mă supun în orice fac deciziilor acestui Blood ? Expediția pe care vrem s-o întreprindem va depinde de hotărârile lui ? Adică vrei ca eu — reprezentantul regelui în America — să mă supun unor rebeli ?

—Nu, sub nicio formă. În Hispaniola, eu pot să înrolez voluntari și am și o gardă formată din negri. Consider că atunci când vom strânge toți oamenii, vom avea un contingent de o mie de soldați, fără a-i pune la socoteală pe corsari.

—Atunci de ce nu ne descotorosim de ei ?

—Pentru că întotdeauna ei vor fi vârful de lance. Dat fiind războiul ce ne așteaptă, ei sunt într-atât de pricepuți încât cuvintele de mai devreme ale căpitanului Blood n-au fost o exagerare. Un corsar face cât trei soldați din rândurile noastre. În același timp, ar trebui să avem destule forțe

terestre pentru a-i controla și pe ei. În ce privește alte aspecte, au o fărâmbă de demnitate. O să respecte înțelegerile și, dacă noi îi tratăm corect, și ei ne vor trata corect și nu vor crea probleme. Am experiență cu ei și vă pot da cuvântul meu de onoare că așa este.

Domnul de Rivarol se lăsă înduplecat. Trebuia să scape basma curată și, într-un fel sau altul, guvernatorul îi oferise o cale de scăpare, precum și o garanție în ce privește trupele pe care le aduna.

— Prea bine, spuse. Chemați-l vă rog pe căpitan înapoi.

Peter Blood intră cu pas sigur și foarte demn, care lui Rivarol i se păru cât se poate de detestabil, dar se prefăcu a nu-l vedea.

— Căpitane, m-am sfătuit cu domnul guvernator. Din câte mi-a spus, e posibil să se fi comis o greșeală. Fiți sigur că se va face dreptate. Și ca să ne asigurăm de asta, o să prezidez un consiliu format din unul dintre ofițerii mei superiori și unul dintre ai dumneavoastră. Consiliul va analiza imparțial problema, iar cel care se face vinovat — cel care a provocat — va fi pedepsit !

Căpitanul Blood se înclină, căci nu voia să întindă coarda.

— Perfect, domnule baron. Ați avut o întreagă noapte ca să reflectați asupra problemei acordurilor noastre. Să înțeleg că le acceptați sau le anulați ?

Domnul de Rivarol miji ochii. În minte avea numai cuvintele domnului de Cussy — că acei pirați vor fi vârful lor de lance în orice acțiune armată ar fi întreprins. Nu putea renunța la ei. Înțelegea că făcuse o gafă diplomatică atunci când încercase să le reducă partea cuvenită din pradă. Retragera dintr-o asemenea poziție nu se poate niciodată efectua fără un compromis de demnitate. Dar domnul de Cussy aducea voluntari pentru a întări armata generalului trimis de rege. Prezența lor ar fi putut redeschide discuțiile. Între timp, el trebuia să bată în retragere cât mai organizat cu putință.

— M-am gândit și la înțelegerea anterioară, anunță. Deși rămân statornic în opiniile mele, trebuie să accept că, din moment ce domnul de Cussy a promis ceva, trebuie să ne ținem de promisiune. Așa că voi fi de acord cu termenii înțelegerii dumneavoastră.

Căpitanul Blood se înclină din nou. În zadar încercă domnul de Rivarol să găsească măcar o umbră de satisfacție pe buzele lui ferme. Chipul corsarului rămase cât se poate de grav. În aceeași după-amiază, Wolverstone fu eliberat, iar cel care-l atacase fu sancționat cu două luni de detenție. Astfel se restaură liniștea și pacea. Dar începutul nu promitea nimic bun și în scurt timp aveau să urmeze alte întâmplări la fel de neplăcute.

O săptămână mai târziu, Blood și căpitanii lui fură chemați la un consiliu care trebuia să decidă asupra operațiunilor ce-aveau să fie pornite împotriva Spaniei. Domnul de Rivarol le expuse un plan de atac asupra prosperului oraș Cartagena⁵⁵. Căpitanul Blood își manifestă mirarea. La invitația lui Rivarol de a-și motiva atitudinea, Blood îi răspunse cu multă franchețe:

— Dacă aș fi eu generalul armatei regale în America, n-aș avea dubii și nici n-aș ezita în ce privește cel mai bun mod de a-mi servi suveranul și poporul. Cred că, în clipa de față, prima mișcare pe care ar trebui să o facem este să cucerim partea din Insula Hispaniola care este ocupată de spanioli și să aducem întreaga insulă, care e atât de frumoasă și de bogată, în posesia regelui Franței.

— S-ar putea să facem și asta mai încolo, spuse domnul de Rivarol. Dar eu doresc să începem cu Cartagena.

— Adică vreți să navigați până în cealaltă parte a Caraibelor, într-o expediție riscantă, fără a ține seama de ce aveți aici, chiar la îndemână ? În absența noastră e foarte posibil ca spaniolii să invadeze partea din Hispaniola care aparține Franței. Dacă începem prin a-i anihila pe spaniolii

⁵⁵ Oraș pe coasta de nord a Columbiei de azi.

de-aici, anulăm această posibilitate. În plus, am putea aduce coroanei franceze cel mai râvnit teritoriu din Indiile de Vest. Iar acțiunea nu este prea dificilă; se poate realiza în timp destul de scurt, după care vom avea destulă vreme ca să ne îndreptăm atenția și spre teritorii mai îndepărtate. Acesta mi se pare cursul logic pe care ar trebui să-l aibă acțiunile noastre.

Se făcu o tăcere deplină. Domnul de Rivarol se lăsă pe spătarul scaunului, jucându-se cu o pană între dinți. După un timp, tuși și întrebă:

— Mai este altcineva care împărtășește părerea căpitanului Blood ?

Nimeni nu răspunse. Ofițerii francezi erau intimidați, iar cei ai lui Blood preferau Cartagena pentru că le oferea șansa unei prădăciuni mai mari. Loialitatea față de conducătorul lor îi determină să tacă.

— Se pare că sunteți singurul cu această opinie, zise baronul acru.

Căpitanul Blood râse tare, căci citise gândurile francezului. Aerele pe care și le dădea acesta, aroganța, îl înșelaseră atât de tare, încât abia acum reușea să perceapă dincolo de ele și să întrevadă limitele baronului. Astfel că nu-i rămase decât să râdă, dar era un râs mai degrabă mândros decât disprețuitor. Până atunci se amăgise cu gândul că o terminase cu pirateria. Ideea că postul oferit de francezi îl scutea de-a se mai murdări pe mâini fusese singurul amănunt care-l convinsese să-l accepte. Și totuși, acest nobil arogant și disprețuitor care-și spunea general al armatei franceze venea acum cu propunerea unui raid care implica jaful, care dincolo de masca unui război legitim nu era nimic altceva decât o dovadă crasă de piraterie. Intrigat de veselia lui Blood, domnul de Rivarol îl întrebă zeflemitor:

— De ce râdeți, *monsieur* ?

— Pentru că am descoperit ironia în toate astea, ceea ce are un farmec superb. Dumneavoastră, care aveți titlul de baron, în calitatea de general al armatelor franceze terestre

și navale dislocate în America, veniți și-mi propuneți o expediție pur piraterească; iar eu, piratul, vă propun una care mai degrabă servește Franței. Nu vedeți cât de amuzant este ?

De Rivarol nu vedea lucrurile în aceeași lumină. Ba chiar era teribil de înfuriat.

Țâșni în picioare și odată cu el toți ceilalți din încăpere, în afară de domnul de Cussy, care rămase jos cu un surâs grav pe față. Și el începea să citească natura baronului ca într-o carte deschisă... Și cu cât citea mai mult, cu atât creștea și disprețul pentru el.

— Ascultă, domnule pirat, strigă Rivarol cu voce groasă, se pare că trebuie să-ți reamintesc că-ți sunt superior.

— Superior ! Dumneavoastră ?! Doamne, Dumnezeule ! Sunteți un pirat și nimic altceva ! Și să vă mai spun ceva, acum, în fața tuturor acestor gentlemen care au onoarea a servi regelui Franței. Eu, un pirat, un hoț pe mare, stau aici în fața dumneavoastră și vă spun ce aduce onoare Franței și Coroanei în vreme ce dumneavoastră, general numit tocmai de rege, vreți să risipiți resursele suveranului într-o expediție fără rost, să vărsați sângele francezilor pentru a acapara un teritoriu ce nu poate fi cucerit, și asta numai pentru că vi s-a spus că în Cartagena există munți de aur și că cine o pradă se îmbogățește. O acțiune demnă de cel care a încercat să ne reducă procentul de participare după ce contractul fusese deja semnat. Dacă spun adevărul, atunci să confirme domnul de Cussy. Dacă mă înșel, atunci dovediți-mi că e așa, și o să-mi prezint scuzele. Între timp, monsieur, eu mă retrag din consiliu. Nu vreau să mai iau parte la decizii. Am acceptat să intru în serviciul regelui Franței cu intenția de a-mi onora poziția. Nu pot să-mi îndeplinesc misiunea onorabil prin a mă deda unei acțiuni prin care se irosesc vieți și resurse pentru a cuceri teritorii nefolositoare, cu unicul scop de-a le prăda. Responsabilitatea pentru asemenea decizii este numai în mâinile dumneavoastră. Domnul de Cussy să raporteze

acest lucru miniștrilor Franței. În rest, aștept ordinele dumneavoastră. Le aștept pe puntea vasului meu — la fel cum aștept și alte consecințe, de natură personală, pe care e posibil să aveți senzația că le-am iscat prin cuvintele pe care m-am simțit obligat să le folosesc în consiliu. Iar acum, domnule baron, vă urez o zi frumoasă.

Ieși urmat de cei trei căpitani ai săi, care-l considerau cam nebun.

Domnul de Rivarol abia mai respira, ca un pește pe uscat. Adevărul gol-goluț îi tăiase orice avânt. Când își reveni, mulțumi Cerului că adunarea era scutită pe mai departe de prezența căpitanului Blood, tocmai din intenția acestuia. În sinea lui, Rivarol mocnea de furie și rușine.

Căpitanul Blood îi smulsese masca de pe față și-l expusese oprobriului public — pe el, generalul armatelor franceze terestre și navale în America.

Cu toate astea, tot spre Cartagena o porniră la mijlocul lunii martie. Voluntarii și grupurile de negri întăriseră armata domnului de Rivarol la douăsprezece mii de oameni. Considera că aceștia puteau ține în frâu și la respect contingentul de corsari.

Flota pe care o alcătuiau era una cu adevărat impunătoare. Era condusă de nava-amiral a domnului de Rivarol, „Victorieuse”, o navă impresionantă, cu optzeci de tunuri. Fiecare dintre celelalte nave franceze erau la fel de puternice ca „Arabella” a lui Blood, care avea patruzeci de tunuri. Urmau apoi corăbiile corsarilor — „Elizabeth”, „Lachesis” și „Atropos” — și douăsprezece fregate pline cu provizii; asta în afară de canoele și bărcile mai mici pe care le duceau în urmă. La două zile după ce baronul de Rivarol o porni spre sud, trecură la mustață de flota jamaicană a colonelului Bishop, care se îndrepta spre nord, spre Tortuga.

Cartagena

Traversând cu destulă dificultate Marea Caraibelor, flota franceză reuși să zărească pământul Cartagenei abia la începutul lunii aprilie. Domnul de Rivarol strânse consiliul la bordul navei-amiral pentru a stabili strategia de atac.

— E important să luăm orașul prin surprindere, nu doar înainte ca cei de-acolo să aibă timp să-și organizeze apărarea, ci și înainte să aibă timp să-și pună la adăpost bogățiile. Propun să debarcăm în nordul orașului exact atâția oameni câți ne trebuie ca să atacăm în noaptea asta.

Apoi explică în detaliu planul pe care-l gândise.

Căpitanii lui îl ascultară cu respect și aprobativ, căpitanul Blood — cu dispreț, iar ceilalți căpitani din partea corsarilor, care luară și ei parte — cu indiferență.

Trebuie să înțelegem că refuzul căpitanului Blood de a mai participa la consilii se referise doar la acelea care stabileau natura expedițiilor ce-aveau să fie întreprinse. Căpitanul era singurul dintre toți care știa cu exactitate ce-i aștepta. Cu doi ani înainte, el însuși planificase un raid asupra aceluiași loc și chiar întreprinsese o expediție de recunoaștere în condiții pe care avea să le dezvăluie.

Sugestiile baronului veneau din partea unui comandant care cunoștea Cartagena numai din hărți. Din punct de vedere geografic și strategic, e într-adevăr un loc interesant. Orașul are o formă aproape pătrată, având la est și nord dealuri, iar la sud se poate spune că are ieșire la două

porturi succesive care oferă în mod normal calea de acces spre ocean.

Intrarea în portul din exterior, care e de fapt o lagună lungă de vreo trei mile, se face prin strâmtoarea cunoscută sub numele de Boca Chica — sau Deschiderea Mică — străjuită de un fort.

O fâșie de teritoriu împădurit acționează în partea vestică precum o barieră naturală ce desparte uscatul de mare. Pe măsură ce te apropii de portul interior, o altă fâșie de uscat se ivește, perpendicular pe prima, înspre țărmul estic. Însă nu la mare distanță se termină într-un canal adânc și foarte îngust — o veritabilă poartă spre adăpostul portului interior. Și această a doua strâmtoare e păzită de un fort. La estul și nordul Cartagenei se întinde continentul, care nu ne interesează acum.

Dar spre vestul și nord-vestul orașului se deschide marea, atât de bine păzită dinspre toate laturile. Plaja are o lățime de aproape o jumătate de milă și, în afară de zidurile impunătoare ale fortului, nimic nu pare a apăra zona. Însă aparențele sunt înșelătoare, și amarnic se înșelase și domnul de Rivarol când a conceput planul. Căpitanul Blood fu nevoit să-i explice lui Rivarol dificultățile ce pot apărea, mai ales că generalul le-a rezervat corsarilor onoarea de a porni atacul. Dar căpitanul Blood surâse sarcastic. Exact așa prevăzuse — corsarii urmau să înfrunte pericolul, iar Rivarol urma să aibă parte de glorie, onoare și de câștigul expediției.

— Este o onoare pe care trebuie să o refuz, spuse Blood.

Wolverstone mormăi în semn de aprobare, iar Hagthorpe dădu din cap. Yberville, care disprețuia aroganța lui Rivarol la fel de mult ca toți ceilalți, nu șovăia niciodată când venea vorba de loialitatea față de Blood. Căpitanii francezi — șase la număr — se holbară zeflemitor și cu superioritate la conducătorul piraților, iar baronul îl fulgeră cu o întrebare.

—Cum adică, refuzați ? Chiar așa, refuzați să vă supuneți ordinelor ?!

—Parcă eram chemați aici să hotărâm strategia pe care o adoptăm.

—Ați înțeles greșit, căpitane. Sunteți aici ca să primiți ordinele mele. Deja am analizat și-am decis. Sper că înțelegeți.

—Da, înțeleg, râse Blood. Dar oare dumneavoastră înțelegeți ? Fără a-i da răgaz francezului să mai spună ceva, Blood continuă: Ziceți c-ați analizat și ați decis. Dacă decizia dumneavoastră nu are la bază dorința de a-mi sacrifica oamenii, atunci o s-o schimbați când o să vă spun amănuntele pe care le cunosc eu. Poate că orașul pare vulnerabil în partea nordică, pentru că aparent are deschidere liberă la mare. Atunci întrebați-vă, domnule baron, cum se face că spaniolii care l-au construit și-au dat atât de mult silința ca să-l fortifice înspre sud, dacă din nord poate fi atacat cu-atâta ușurință ?

Domnul de Rivarol tăcu.

—Spaniolii nu sunt chiar atât de proști precum îi credeți. Domnii mei, trebuie să vă spun că acum doi ani am întreprins o misiune de recunoaștere în Cartagena, ca o măsură preliminară înainte de-a o ataca. Am venit aici împreună cu niște negustori indieni, eu însumi deghizat ca indian, și astfel ascuns am stat o săptămână în oraș și i-am studiat cu mare atenție împrejurimile. Pe latura dinspre ocean, ce pare atât de ispititoare pentru un asalt, datorită deschiderii ei, se află un banc de nisip cam la o jumătate de milă de țărm — îndeajuns de larg, vă asigur, cât să existe certitudinea că niciun vas nu se poate apropia ca să poată bombarda fortul. E periculos să ne aventurăm la mai mult de trei mile de țărm.

—Dar o să debarcăm din canoe, pirogi și din bărci, strigă agitat un căpitan.

—Chiar și în cea mai senină perioadă din an, valurile fac imposibilă o astfel de operațiune. Trebuie de asemenea

să Țineți seama de faptul că, și de-ar fi posibilă o debarcare, așa cum vreți, tunurile n-au să vă poată acoperi. Ba chiar și-acestea ar fi într-o poziție periculoasă.

— Dacă atacul se face noaptea, poate că nu mai e nevoie să fim acoperiți. Ar trebui să ajungeți la mal înainte ca spaniolii să-și dea seama.

— Probabil presupuneți că locuitorii orașului sunt orbi și că în acest moment nici nu ne-au interceptat pânzele, și nici nu se întreabă cine suntem și ce vrem...

— Dacă se simt într-adevăr apărați dinspre nord, așa cum sugerați, urlă baronul pierzându-și răbdarea, au să fie induși în eroare tocmai de siguranța lor.

— Se prea poate. Dar totuși, ei sunt asigurați. Repet, orice încercare de a debarca din această parte e sortită eșecului.

— Oricum, o să încercăm, se încăpățână baronul, a cărui vanitate nu-i îngăduia să cedeze de față cu subalternii lui.

— Dacă tot mai vreți s-o faceți, în ciuda a ceea ce v-am spus, desigur, dumneavoastră decideți. Dar eu nu îmi expun oamenii la riscuri fără rost.

— Dacă eu dau ordine..., începu baronul, dar Blood îl întrerupse violent.

— Domnule baron, când domnul de Cussy ne-a convins să cădem la înțelegere, a fost nu numai pe baza cunoștințelor și experienței dumneavoastră în asemenea acte de război, ci și pe baza forței pe care o aveți. Eu v-am adus propriile cunoștințe și propria experiență și vi le-am pus la dispoziție. În plus, mi-am abandonat propriul plan de a invada Cartagena din cauza artileriei insuficiente pe care o aveam și care nu-mi putea acoperi intrarea în portul care e singura cale de acces spre oraș. Forțele pe care le aveți sunt îndeajuns pentru a face asta.

— Și în timp ce noi o luăm prin port, spaniolii vor avea timp să pună la adăpost o mare parte din bogățiile orașului. Trebuie să-i luăm prin surprindere.

—Dacă acțiunea de-acum este un simplu atac de piraterie, ridică Blood din umeri, desigur că asta ar trebui să fie problema de bază. La fel am gândit și eu. Dar dacă vă interesează să loviți în mândria Spaniei și să înfigeți steagul Franței pe meterezele forturilor lor, atunci pierderea unei părți din pradă n-ar trebui să cântărească atât de mult.

Domnul de Rivarol își mușcă buzele de ciudă. Îl analizează cu o privire încruntată pe corsarul care stătea atât de mândru și de stăpân pe sine în fața lui.

—Dar dacă eu îți dau ordin să te duci, să încerci... Răspunde, ca să știm odată pentru totdeauna care e poziția noastră și cine comandă aici.

—Pe legea mea că sunteți plictisitor, spuse căpitanul Blood, și se întoarse spre domnul de Cussy, care își mușca buzele, teribil de incomodat de situație. Domnul meu, vă rog, explicați-i generalului ce vreau.

Domnul de Cussy tresări, trezit din visurile lui abstracte, își dresе vocea. Era extrem de agitat.

—Având în vedere cele expuse de căpitanul Blood...

—Dă dracului ce-a spus Blood ! îi trânti Rivarol. Am impresia că sunt urmat de niște fricoși. Uite ce e, căpitane, dacă tot te temi să-ți asumi atacul, mi-l asum eu. Vremea e senină și consider că o să debarc fără probleme. Dacă e așa, o să-ți dovedesc că te-ai înșelat, iar mâine s-ar putea să-ți mai spun vreo două, și n-are să-ți placă. Să știi că sunt foarte generos cu dumneata. Poți să pleci !

Și făcu un gest pompos din mână.

Cu o asemenea atitudine mânăată de încăpățănare și vanitate deșartă își primi lecția meritată. Vasele nu se clintiră toată după-amiaza, rămânând la o milă de coastă, iar la adăpostul nopții, trei sute de oameni — din care două sute negri (întregul contingent pe care-l aveau) — fură trimiși spre mal în canoe, pirogi și bărci. Oricât de mult îi dispăcea situația, mândria îl obligă pe Rivarol să-i conducă personal.

Primele șase bărci fură surprinse de valurile mari și sfărâmate înainte ca vâslașii să aibă timp să se salveze.

Zgomotele asurzitoare ale talazurilor și urletele celor naufragiați îi avertizară pe restul, care astfel își scăpară pielea. După ordinele urgente ale baronului, se retraseră din fața pericolului și încercaseră să-i culeagă pe cei care supra- viețuiseră. Pierdură aproape cincizeci de oameni în această aventură, împreună cu șase bărci cu muniție și tunuri ușoare. Baronul se întoarse cătrănit pe nava-amiral, însă experiența nu-l înțelepți deloc. Căci înțelepciunea — nici măcar loviturile dureroase și grăitoare pe care viața ni le aplică — nu există pentru oameni ca Rivarol. Furia baronului se revărsă mai ales asupra căpitanului Blood. Prin cine știe ce raționament ciudat, îl considera pe pirat drept principalul vinovat al nereușitei sale.

Se duse la culcare măcinând în minte ce-avea să-i spună a doua zi căpitanului Blood.

Se trezi în salve de tun. Ieși pe punte în cămașă de noapte și papuci și dădu cu ochii de o privediște care-i spori mânia și-i tulbură și mai tare judecata. La o jumătate de milă de Boca Chica și la ceva mai mult de o jumătate de milă față de restul flotei, cele patru vase ale corsarilor făceau niște manevre neobișnuite. Tunurile lor, ori de câte ori virau cu bordurile întoarse spre zidurile rotunde ale impunătorului fort care păzea intrarea în port, improșcau fum și foc. Din fort se răspundea viguros, încrâncenat, cu aceleași manevre.

Corsarii însă își calculau cu o extraordinară precizie momentul în care trebuiau să-i prindă pe ceilalți în timp ce reîncărcau, iar când spaniolii trăgeau, pirații întorceau vasele nu numai ținând seama să nu fie loviți, dar și să se afle numai cu pupa sau prora spre fort, cu catargele aliniate unul după celălalt, mai ales atunci când se așteptau cele mai puternice canonade.

Domnul de Rivarol rămase neclintit, bâlbâindu-se și blestemând, urmărind absorbit felul în care Blood acționa

de unul singur. Căpitanii de pe „Victorieuse” se adunaseră în jurul lui și abia când domnul de Cussy li se alătură deschiseră și francezii tunurile. De Cussy însuși stârni potopul care acum se abătu asupra lui. Venise spre Rivarol frecându-și mâinile, pe deplin satisfăcut de energia cu care acționau acum cei pe care-i înrolase cu mâna lui.

— Aha, domnule de Rivarol ! râse. Să știți că se pricepe căpitanul Blood ! O să înfigă steagul Franței pe metereze înainte de prânz.

— Se pricepe, ai ? spuse baronul batojocoritor. Rolul lui aici e să-mi asculte ordinele, domnule de Cussy, iar eu n-am ordonat asta. *Par la Mordieu !* Când se termină toate o să mă răfuiesc eu cu el pentru că a îndrăznit cu-atâta nerușinare să nu mi se supună.

— O să se și justifice, dacă iese învingător !

— Să se justifice ! *Parbleu !* Cum să-și justifice un soldat acțiunile dacă nu i-au fost ordonate ?

Continuă să tune și să fulgere, susținut de căpitanii lui, care și ei îl detestau pe căpitanul Blood.

Între timp, lupta continuă.

Fortul era în grea suferință. În ciuda tuturor manevrelor, vasele corsarilor nu scăpară fără a fi lovite. Tribordul cu tunuri de pe „Atropos” fu sfârtecat și o ghiulea nimerise în cabina de la proră. „Elizabeth” era serios avariata în zona punții principale, iar catargul principal al navei „Arabella” fusese smuls.

Spre sfârșitul bătăliei, „Lachesis” era cu cârma sfârâmată, încât doar vâslele o mai puteau conduce. Privirile întunecate ale baronului sticleau de satisfacție.

— Mă rog să li se scufunde toate afurisitele de corăbii ! urlă frenetic.

Dar Cel-de-Sus nu-l ascultă. Nici bine nu termină ce-avea de zis, că se auzi o explozie apocaliptică și jumătate din fort sări în aer, făcut bucăți. O ghiulea norocoasă trasă de pirați nimerise tocmai în magazia cu pulbere.

Vreo două ore mai târziu, căpitanul Blood, dichisit și impecabil de parcă tocmai venea de pe uscat, urcă pe puntea de la pupa a corăbiei „Victorieuse” și-l găsi pe domnul de Rivarol încă în cămașă de noapte, cu scufia pe cap.

— Raportez, domnule baron, că am intrat în stăpânirea fortului Boca Chica. Steagul Franței flutură chiar acum pe ruinele turnului și flota dumneavoastră are cale liberă spre portul exterior.

Domnul de Rivarol se văzu nevoit a-și înghiți furia care-l îneca. Euforia care-i cuprinsese pe căpitanii lui luase asemenea proporții încât nu mai putea continua cum începuse. Însă privirea-i era înveninată și chipul livid de furie.

— Ai avut noroc că ai ieșit victorios, domnule Blood. Nu te vedeam bine dacă ați fi pierdut. Altă dată, fii bun și așteaptă ordinele mele, ca nu cumva mai târziu să nu găsești o justificare pentru faptele tale, pe care, din fericire, în dimineața asta o ai.

— Cu mare plăcere aștept ordinele dumneavoastră acum, generale ! Blood se înclină și-și arată dantura impecabilă. Să continuăm cu mișcările care sunt în avantajul nostru. Așadar, cred că vă dați seama că rapiditatea e esențială în acest moment.

Rivarol rămase cu gura căscată.

Absorbit de un ridicol val de furie, nu se gândise la nimic. Dar își reveni în scurt timp.

— Vino în cabina mea, te rog, ceru aprig, și se întoarse ca să-l conducă, însă Blood îl opri.

— Cu tot respectul, generale, dar e mai bine aici. Aveți de-aici întregul câmp de luptă pentru acțiunile ce trebuie hotărâte. Îl aveți dinaintea ochilor precum o hartă. Și făcu un gest din mână spre lagună, spre teritoriile care o flancau și spre marele oraș care se întindea dincolo de plajă. Dacă nu e o îndrăzneală prea mare din partea mea, vă sugerez ceva...

Făcu o pauză, timp în care Rivarol îl săgetă cu privirea, bănuind ironia din glasul celuiilalt. Dar chipul oacheș al lui Blood era nemișcat, ochii ficși.

— Să auzim, încuviință.

Blood arătă cu mâna spre fortul de la gura portului interior, ale cărui creneluri abia se zăreau pe deasupra palmierilor de pe limba de pământ dintre cele două golfuri. Spuse că era mult mai puțin înarmat militar decât fortul pe care tocmai îl cuceriseră.

Pe de altă parte, trecerea încolo se făcea printr-o strâmtoare mult mai îngustă decât Boca Chica și înainte de a încerca pătrunderea, trebuiau să anihileze apărarea de acolo. Astfel că propunea ca vasele franceze să intre în portul exterior și să înceapă bombardamentul.

Între timp, el avea să ducă trei sute de corsari pe mal, dimpreună cu niște tunuri, în estul lagunei, la adăpostul grădinilor parfumate pline de pomi fructiferi. De acolo avea și el să deschidă focul asupra fortului, dar din spate. Atacați astfel din două părți, demoralizați după soarta celuiilalt fort, Blood considera că spaniolii n-aveau să opună prea mare rezistență.

Urma ca domnul de Rivarol să-și instaleze garnizoana în fort, în timp ce căpitanul Blood avea să continue asaltul pe uscat cu oamenii lui, să captureze biserica Nuestra Señora de la Poupa, ale cărei turnuri se vedeau perfect pe dealul apropiat din estul orașului. Nu doar că această mare victorie avea să le confere un avantaj strategic important, dar dealul bisericii domina singurul drum care ducea spre Cartagena, și, odată cucerit, spaniolii n-aveau să mai facă nicio încercare de a scoate bogățiile din oraș.

Căpitanul Blood judecase corect că acesta avea să fie argumentul suprem pentru domnul de Rivarol. Îngâmfat până atunci și cu tendința ca din prea multă mândrie să respingă sugestiile corsarului, de data asta baronul își revizui brusc atitudinea. Deveni interesat și cooperant, ba

chiar acceptă planul căpitanului Blood și dădu ordine ca acțiunea să înceapă numaidecât.

Nu e necesar să urmărim toate manevrele pas cu pas. Greșelile francezilor au mai estompat din perfecțiunea planului și superficialitatea cu care și-au manevrat corăbiile a dus la scufundarea a două dintre ele sub bombardamentul inamic în acea după-amiază.

Dar spre seară, mai ales datorită înverșunării cu care pirații s-au năpustit dinspre uscat asupra fortului, zidurile au cedat și înainte de apus Blood și oamenii lui, cu ceva artilerie dusă până acolo pe asini, au reușit să ia în stăpânire orașul de pe culmile bisericii Nuestra Señora de la Poupá. A doua zi, la prânz, epuizând toate mijloacele defensive, și amenințată cu un alt bombardament, Cartagena trimise domnului de Rivarol semnul de predare.

Umflându-se în pene pentru o victorie pentru care își asuma întregul merit, baronul stabili termenii. Ceru ca negustorii să predea toți banii și toate bunurile. Locuitorii orașului puteau să rămână sau să plece, dar cei care plecau își predau mai întâi proprietățile, iar cei care rămăneau trebuiau să predea jumătate din avere și să devină cetățeni francezi. Bisericile aveau să fie cruțate, dar erau obligate să transmită o evidență a tuturor averilor și a lucrurilor de valoare pe care le dețineau. Neavând o altă soluție, oamenii din Cartagena acceptară, și a doua zi, 2 aprilie, domnul de Rivarol își făcu intrarea în orașul proclamat acum colonie franceză. Domnul de Cussy fu numit guvernator.

Se merse la catedrală, unde se oficia un *Te Deum* în cinstea victoriei. După care, cu voia divină, Rivarol se concentrează asupra prăzii. Sigurul amănunt care făcea diferența între victoria franceză asupra Cartagenei și un raid obișnuit al corsarilor era că soldații aveau ordine stricte să nu intre în casele locuitorilor. În realitate, aparentul respect pentru indivizi și proprietatea acestora avea la bază teama lui Rivarol ca nu cumva să se fure vreun

sfanț măcar din toată acea bogăție care se revărsa acum în pungile trezoreriei deschise de baron în numele regelui Franței. O dată vărsat tot aurul acolo, Rivarol ridică toate restricțiile și lăsă orașul pradă oamenilor săi, care continuă prăpădul asupra proprietăților individuale, deși locuitorii, acum cetățeni ai Franței, fuseseră asigurați că acestea vor rămâne inviolabile. Iar jaful fu unul de proporții. În decursul a patru zile, peste o sută de catâri încărcăți cu aur ieșiră din oraș și coborâră spre bărcile care așteptau pe plajă ca să transporte comoara în corăbii.

Onoarea domnului de Rivarol

In timpul capitulării și puțin după aceea, căpitanul Blood și o mare parte din corsarii lui rămaseră la posturile lor, sus, în biserica Nuestra Señora de la Poupa, fără a ști ce se petrece. Deși responsabil în mare parte (dacă nu în totalitate) de rapida cucerire a orașului, care se dovedea un adevărat corn al abundenței, lui Blood nici măcar nu i se arătă respectul de a fi chemat la consiliul de ofițeri cu care Rivarol stabilise termenii capitulării. O nedreptate pe care altădată căpitanul Blood n-ar fi tolerat-o nicio clipă. Dar acum, în neobișnuita stare în care se găsea, în stadiul de respingere a oricărui act de piraterie, se mulțumea doar să suradă cu dispreț la adresa generalului francez. Căpitanii lui nu erau de aceeași părere, cu atât mai puțin echipajele. Un timp, ciuda mocni în ei, dar mai apoi explodă violent, la sfârșitul primei săptămâni în Cartagena. Abia când fură anunțați că nemulțumirile lor vor fi aduse la cunoștința baronului reuși căpitanul să-i mai potolească. Apoi Blood se duse numaidecât să-l caute pe domnul de Rivarol.

Îl găsi în cartierul general pe care și-l organizase în oraș, împreună cu un grup de oameni numiți să înregistreze comorile dobândite și să se descotorosească de registrele deja existente, în vederea stabilirii exacte a sumelor ce-aveau să rezulte. Baronul studia catastifele ca un negusor

și verifica să se asigure că toate calculele erau corecte până la ultimul sfanț. O ocupație cu adevărat distinsă pentru generalul armatei regale franceze pe apă și pe uscat. Întrerupt din activitate de sosirea căpitanului Blood, își ridică ochii iritat.

—Domnule baron, îl salută căpitanul. Vreau să vă vorbesc direct, iar dumneavoastră trebuie să mă ascultați. Oamenii mei sunt pe punctul de a se revolta.

—Căpitane Blood, spuse Rivarol după ce-l analiză, ridicând subtil din spâncene, și eu o să vă vorbesc direct. Și va trebui, de asemenea, să mă ascultați. Dacă se iscă o revoltă, numai dumneata și căpitanii dumitale sunteți responsabili de ea. Faceți o greșală când îmi vorbiți de parcă am fi aliați, când eu v-am dat clar a înțelege că dumneavoastră aveți doar poziția pe care ați acceptat-o, aceea de a fi în serviciul meu. Dacă pricepeți corect cum stau lucrurile, vom fi scutiți de prea multă vorbărie.

Blood se stăpâni cu mare dificultate.

Simțea că mai devreme sau mai târziu, de dragul umanității măcar, trebuia să-i scoată fumurile din cap acestui individ arogant din fața lui.

—Mi-e indiferent cum priviți pozițiile noastre, spuse. Dar trebuie să vă reamintesc că un lucru nu-și schimbă natura doar pentru că-i schimbați numele. Pe mine mă interesează faptele concrete, mai ales acelea legate de înțelegerile pe care le avem cu dumneavoastră. Care prevăd o anumită distribuire a câștigurilor. Oamenii mei o cer și nu sunt mulțumiți.

—De ce anume nu sunt mulțumiți ?

—De felul în care se manifestă corectitudinea dumneavoastră, domnule de Rivarol.

Nici lovit direct în moalele capului nu s-ar fi simțit francezul mai șocat ca acum. Înlemni, apoi se ridică având foc în priviri, cu chipul de o paloare cadaverică. Cei care lucrau la mese lăsară jos penele și așteptară terifiți ca generalul să explodeze. Se lăsă o tăcere adâncă preț de

câteva minute bune, apoi francezul începu să vorbească pe un ton în care se simțea mânia care-l stăpânea.

— Chiar atât de mult vă permiteți, dumneata și afurisiții ăia de hoți care te urmează ? Căpitane Blood ! Ai să-mi plătești pentru cuvintele astea !

— Vă reamintesc că nu vorbesc în numele meu, ci al echipajelor mele. Oamenii sunt nemulțumiți și, dacă nu găsiți o metodă de-ai împăca, o să-și facă singuri dreptate.

— Să-și facă dreptate ? întrebă Rivarol, tremurând de furie. Să încerce numai și...

— Nu vă pripiți. Știți prea bine că este dreptul lor. Vor să știe când are să se facă împărțirea prăzii și când o să primească a cincea parte, așa cum o prevede înțelegerea.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! Cum vreți să împărțim când nici nu am strâns totul ?

— Oamenii mei au îndeajuns de multă minte ca să-și dea seama că s-a strâns totul. Și oricum privesc cu neîncredere faptul că totul s-a dus pe vasele dumneavoastră și că va rămâne în posesia dumneavoastră. Spun că așa nu se va ști niciodată cu siguranță cât de mare este prada.

— Dar — pentru Dumnezeu ! — am registre. Le pot vedea.

— Nu vor să le vadă. Puțini dintre ei știu să citească. Ei vor doar să le dați banii. Știu prea bine — iertați-mi franchețea — că registrele sunt falsificate. Conform registrelor dumneavoastră, comoara Cartagenei se ridică la vreo zece milioane de livre. Or, ei cunosc — și sunt foarte pricepuți când vine vorba de așa ceva — că totalul depășește fabuloasa sumă de patruzeci de milioane. Așa că insistă să le arătați comoara și să o cântăriți în prezența lor, așa cum se obișnuiește în cadrul Frăției de Coastă.

— Eu nu cunosc obiceiurile voastre piraterești, spuse disprețui-tor nobilul.

— Dar învățați repede.

—Ce vrei să spui cu asta, nenorocitul? Eu sunt conducătorul armatei, nu al unei cete de prădători.

—Ah, da! admise Blood, deși în ochi i se citea ironia. Indiferent ce-ați fi, vă avertizez că, dacă nu țineți seama de această cerință care mi se pare justă și pe care o susțin, s-ar putea să aveți probleme, și nu m-ar surprinde să nu mai părăsiți Cartagena deloc, darămite să duceți vreun bănuț de aur în Franța!

—*Pardieu!* Să înțeleg că mă ameninți?

—Să fim serioși, domnule baron! Vă aduc la cunoștință că puțină prudență vă scutește de anumite probleme. Nu știți încă pe ce vulcan stați. Nu cunoașteți metodele piraților. Dacă persistați în greșeala dumneavoastră, Cartagena va fi scăldată în sânge, și indiferent de urmări, acestea nu vor fi în folosul regelui Franței.

După acest argument, discuția se mută pe terenuri mai puțin ostile; cei doi se mai înțepară un timp, pentru ca, în final, domnul de Rivarol, încă reticent, să accepte cerințele corsarilor. Încuviință cu o totală lipsă de diplomație, numai pentru că Blood reușise, în sfârșit, a-l face să înțeleagă că încăpățânarea lui ar fi fost periculoasă.

Într-o altercație, ar fi putut să-i distrugă pe oamenii lui Blood, sau dimpotrivă. Și chiar dacă ar fi avut câștig de cauză, efortul în sine l-ar fi costat pierderea unor oameni, încât s-ar fi pomenit mai apoi incapabil să-și apere comoara cu cei rămași. Concluzia fu că Rivarol promise a lua de îndată măsurile necesare. Căpitanul Blood și căpitanii lui trebuiau să-l aștepte a doua zi la bordul corăbiei lui, „Victorieuse”, unde urma să le arate și să cântărească prada în prezența lor, iar a cincea parte avea să le fie dată pe loc.

În acea noapte, corsarii făcură mare haz pe seama loviturii pe care o primise mândria lui Rivarol. Însă când mijiră zorii a doua zi, aflară și explicația: singurele vase care mai rămăseseră în port erau „Arabella” și „Elizabeth”, ancorate acolo, și „Atropos” și „Lachesis”, care fuseseră

duse pe plajă pentru repararea avariilor suferite în timpul luptelor.

Vasele franceze plecaseră. La adăpostul nopții, fuseseră scoase din port; trei vele care se zăreau la orizont erau singurul semn al prezenței lor, în depărtare, spre vest. Dezertorul Rivarol fugise cu tezaurul, luând cu el soldații și marinarii pe care-i adusese din Franța. Îi lăsase în Cartagena nu doar pe piraiți fără nicio răsplată, dar și pe domnul de Cussy, pe voluntarii și pe negrii din Insula Hispaniola, pe care-i înșelase la fel de crunt.

Cei rămași se aliară în revolta lor comună. Numai căpitanul Blood rămase cu capul pe umeri, reușind să-și controleze ura adâncă. Își promisese sieși că înainte de a-și lua la revedere de la Rivarol avea să-l facă să plătească pentru toate insultele mici sau mari primite de la acest individ detestabil.

—Trebuie să-i urmărim ! spuse. Să-i urmărim și să-i pedepsim.

La început se declanșă un urlet general; apoi își dădură seama că numai două corăbii erau capabile să iasă în larg, iar acestea nu puteau lua toți oamenii; în plus, nu aveau nici provizii destule pentru o călătorie mai lungă. Echipajele de pe „Lachesis” și „Atropos”, și căpitaniii acestora — Wolverstone și Yberville — renunțară la planul inițial. La urma urmei, mai existau comori ascunse în Cartagena. Aveau să rămână acolo să le găsească, reparând între timp vasele. Blood, Hagthorpe și ceilalți n-aveau decât să facă altceva. Abia atunci își dădu și Blood seama de faptul să se pripise. Când încercă să bată în retragere, aproape că iscă o revoltă între cele două părți, care acum îi scindase și pe corsari. La orizont, pânzele vaselor franceze se micșorau din ce în ce. Blood era la ananghie. Dacă pleca acum, cine știe ce se mai abătea asupra orașului, dat fiind natura celor pe care-i lăsa în urmă. Dacă rămânea, însemna că echipajul lui și-al lui Hagthorpe avea să se alăture saturnaliilor pentru a alimenta și mai mult ororile acum inevitabile.

Incapabil să ajungă la o concluzie, oamenii lui și ai lui Hagthorpe preluară decizia, căci ardeau de nerăbdare să o ia pe urma lui Rivarol. Nu doar că fapta acestuia era o înșelăciune sfruntată care trebuia pedepsită, dar mai aveau de câștigat și o comoară enormă, făcând din comandantul francezilor dușmanul lor, când el însuși rupsesse alianța cu atâta mârșăvie. Cum Blood nu știa ce să facă, îl duseră aproape cu forța pe „Arabella” și în mai puțin de-o oră, după ce măcar apucară să-și umple bidoanele de apă și luară ceva provizii de alimente, „Arabella” și „Elizabeth” o porniră pe mare într-o cursă nebunească.

„Când am ajuns în larg și stabilisem deja cursul corăbiei «Arabella» — scrie Pitt în jurnalul lui — m-am dus să-l caut pe căpitan, știind că era foarte tulburat din pricina evenimentelor. L-am găsit în cabina lui, cu capul în palme, cu privirea răvășită fixată drept înainte, fără însă a vedea nimic !”

— Ce mai e acum, Peter ? strigă la el tânărul din Somersetshire. Ce naiba te mai macină ? Sper că nu gândul la Rivarol !

— Nu, răspunse Blood.

Brusc, deveni vorbăreț. Poate spre binele lui, căci trebuia totuși să se elibereze de gândurile care-l apăsau, altminteri avea să înnebunească. La urma urmei, Pitt era prietenul lui și ținea la el, și deci era persoana potrivită căreia să i se destăinuie.

— Dacă ea ar ști ! De-ar ști numai ! Dumnezeuule ! Am crezut c-am terminat-o cu pirateria pentru totdeauna. Și uite că acum ticălosul ăsta mă obligă să comit cel mai grav act de piraterie de care mă puteam face vreodată vinovat. Gândește-te la Cartagena ! La iadul pe care-au să-l dezlănțuie acum sălbaticii ăia ! Iar eu trebuie să-mi mai încarc sufletul și cu asta !

— Nu, Peter; nu e sufletul tău cel pe care-l încarci, ci al lui Rivarol. Nu este el vinovat de toate ? Ce-ai fi putut face ca să previi situația ?

— Aș fi rămas pe uscat dacă era necesar.

— Nu puteai, și o știi prea bine. De ce te plângi ?

— E mai mult de-atât, mormăi Blood. Ce facem acum ? Ce s-a ales de toate ? Mi-a fost imposibil să fiu loial în slujba Angliei. Loialitatea mea față de Franța m-a împins aici, deci mi-e imposibil să mă țin și de asta. Cred că singurul lucru care mi-a rămas, ca să mă spăl pe mâini de toate, e să mă duc și să-mi ofer serviciile Spaniei.

Însă mai era ceva — ultimul lucru la care se așteptau — și spre care navigau acum sub soarele tropical. Toate cele pe care Blood și le imputa cu atâta amărăciune erau numai o etapă necesară în construirea neobișnuiei sale sorți.

Stabiliră direcția de navigare spre Insula Hispaniola, căci într-acolo ar fi trebuit să meargă Rivarol pentru a se reechipa înainte de a porni pe ocean spre Franța. „Arabella” și „Elizabeth” se avântară cu toate pânzele spre nord. Timp de două zile și două nopți avură parte de un vânt favorabil, însă nu zăriră nici urmă de vasele pe care le urmăreau. În a treia zi, în zori, se pomeniră cu o ceață care le limita orizontul de observație cam la două-trei mile în față, ceea ce le alimentă nemulțumirea și teama că Rivarol le-ar putea scăpa. Conform jurnalului lui Pitt, poziția lor era de aproximativ 75° 30' longitudine vestică și 17° 45' latitudine nordică, așa că Jamaica trebuia să fie spre babord, cam la treizeci de mile, vest. Într-adevăr, foarte departe spre nord-vest apărură la un moment dat, abia perceptibil, ca un pâlc de nori, culmile înalte ale Munților Albaștri, ale căror vârfuri țâșneau înspre înălțimile senine de dincolo de pâcla joasă. Vântul bătea spre vest, aducând până la ei un muget înfundat și persistent pe care cei mai puțin experimentați l-ar fi luat drept zgomotul pe care-l fac talazurile când se sparg la mal.

— Tunuri, tunuri ! spuse Pitt care stătea cu Blood pe puntea de la pupă.

Blood încuviință, ascultând mai departe.

— Să tot fie la vreo zece sau cincisprezece mii de-aici. În Port Royal, aş zice eu, adăugă Pitt. Apoi se uită la căpitan. Ne interesează ?

— Tunurile din Port Royal... Îl cam pune pe colonelul Bishop la treabă. Ar trebui să ne angajăm şi noi împotriva lui, dar am fi împotriva unor prieteni de care totuşi ne cam pasă. Oricum, ne apropiem ca să cercetăm. Spune cărmaciului că mergem într-acolo.

Cu vântul dintr-o parte, înfruntară briza, conduşi de sunetul tot mai perceptibil al bătăliei, care se desluşea tot mai bine pe măsură ce înaintau. Parcurseră aproximativ o oră astfel. Apoi, la un moment dat, pe când Blood scruta orizontul cu ochiul, aşteptându-se din clipă în clipă să zărească flotele celor două părţi beligerante, tunurile încetară brusc. Corăbiile lor continuară totuşi să înainteze în plină viteză, cu toţi oamenii pe poziţii cercetând nerăbdători şi frenetici zarea. După un timp, se contură în zare un obiect care în scurt timp se dovedí a fi o corabie în flăcări. „Arabella” şi „Elizabeth” se apropiară dinspre nord-vest, iar contururile vasului incendiat se desluşiră tot mai bine până când, din norul de fum şi flăcări, se iví catargul principal, înnegrit. Prin ocean, Blood văzu clar steagul cu crucea Sfântului Gheorghe fluturând în vârful acestuia.

— Corabie englezească ! strigă.

Scrută apoi marea pentru a căuta corăbiile victorioase din confruntarea pentru care înspăimântătoarea epavă şi sunetele pe care le auziseră mai devreme stăteau drept dovadă. În final, când ajunseră foarte aproape de vasul sortit să piară, desluşiră şi formele abia vizibile ale altor trei nave mari, cam la trei sau patru mii depărtare. Se îndreptau spre Port Royal.

Primul gând, unul corect de altfel, fu că vasele aparţineau flotei din Jamaica şi că vasul incendiat era unul de corsari. Drept urmare, virară în cea mai mare viteză spre cele trei vase ce se îndepărtau. Însă Pitt, care cerceta prin ocean mica flotă ce bătea în retragere, observă unele

detalii pe care numai ochiul unui navigator experimentat le poate observa. În mod surprinzător, anunță că una dintre corăbii era „Victorieuse”, a lui Rivarol. Strânsesă velele și se opriă când ajunseră la bărcile încărcate cu supraviețuitori. Mai erau oameni rămași pe resturile din catarge și pe scândurile care se împrăstiaseră pe mare. Trebuiau să-i salveze.

In serviciul regelui Wilhelm

Una dintre bărci se izbi de o latură a navei „Arabella”. Pe scară urcă mai întâi un omuleț aranjat, într-o jiletcă din mătase de culoarea dudei, cu manșete dantelate aurite, al cărui chip supt, gălbejit și oarecum viclean era încadrat de o perucă neagră. Veșmintele lui în pas cu moda, și scumpe de altfel, nu suferiseră deloc de pe urma aventurii prin care trecuse. Înainta cu pasul celui care afișează mândria rangului. În mod evident, nu aveau în față un corsar. Îl urma un om care era exact opusul lui în toate privințele, mai puțin în ce privește vârsta — corpulent, viguros, cu pielea smeadă și oacheș la față, cu obrajii arși de vânt și soare, cu buze care aveau un surâs, cu niște ochi albaștri sclipitori. Era bine îmbrăcat, însă fără fast, și avea un aer de o autoritate impunătoare. Când omul acesta scund păși de pe scară pe puntea mijlocie, unde Blood ieșise ca să-l întâmpine, ochii lui ageri, iuți și negri măsurară ceata insolită de pirați strânși pe „Arabella”.

— Unde dracu' mă aflu ? întrebă iritat. Sunteți englezi sau ce naiba ?

— Am onoarea să fiu irlandez. Mă numesc Blood, căpitanul Peter Blood. Aceasta este corabia mea, „Arabella”. La dispoziția dumneavoastră.

— Blood ! șuiără omulețul. Blood ! Piratul ! Se întoarse spre uriașul care-l urma. Să fiu al naibii, Van der Kuylen,

este chiar un pirat. Fie ce-o fi; am scăpat de dracul și am dat de taică-său !

—Cum adică ? întrebă gutural celălalt, pentru ca apoi să izbucnească în râs, dându-și seama de comicul situației.

—Drace ! La ce naiba te hlizești, neghiobule ? răbufni cel în jiletcă închisă la culoare.

—Ce-or să mai rădă cei de-acasă: amiralul Van der Kuylen și-a pierdut mai întâi flota pe timp de noapte, apoi nava-amiral a luat foc chiar sub picioarele lui, într-o luptă cu niște vase franceze și acum a ajuns să fie capturat de pirăți.

—Mă bucur că-ți arde de râs. Dar mie, care m-am procopsit cu tine, pe legea mea că nu-mi arde.

—Cred că e o neînțelegere la mijloc, interveni Blood, dacă-mi permiteți să explic. Nu sunteți capturați, ci salvați. Când o să vă veniți în fire, poate o să primiți ospitalitatea pe care v-o ofer. Nu e mult, dar e tot ce am la dispoziție.

—Drace ! se holbă omulețul aprig. Îți permiți să fii ironic ? Sunt lordul Willoughby, guvernatorul general al regelui Wilhelm pentru Indiile de Vest. Dânsul este amiralul Van der Kuylen, comandantul flotei Majestății Sale pentru Indiile de Vest, flotă momentan pierdută pe undeva în afurisita asta de Mare a Caraibelor.

—Regele Wilhelm ? sări Blood, care simțise că Pitt și Dyke din spatele lui se apropiaseră și ei curioși. Cine este acest rege Wilhelm, și al cui rege e, până la urmă ?

—Cum adică ? întrebă lordul Willoughby, cum nu se poate mai uluit. Majestatea Sa regele Wilhelm al III-lea — Wilhelm de Orania, care împreună cu regina Mary conduce Anglia de mai bine de două luni.

Se lăsă un moment de tăcere până când Blood pricepu, în sfârșit, ce i se comunica.

—Adică, vreți să spuneți că cei de-acasă s-au răsculat și l-au dat afară pe ticălosul de Iacob cu tot cu șleahța lui de nemernici ?

Amiralul Van der Kuylen îi dădu un ghiont lordului, ochii sclipindu-i vesel.

— Are cunoștințe serioase de politică, mormăi.

Lordul zâmbi larg, făcând ca pe obraji să-i apară niște riduri adânci.

— Pfui ! N-ai auzit ? Unde naiba ai fost până acum ?

— Am pierdut contactul cu lumea de vreo trei luni, răspunsese Blood.

— Drace ! Cred și eu ! Iar în astea trei luni, ehei, lumea s-a schimbat.

Apoi îi povesti în câteva cuvinte despre cum regele Iacob fugise în Franța și trăia sub protecția regelui Ludovic. Din acest motiv, și din altele, Anglia se alăturase alianței și acum purta război cu Franța.

De aceea nava-amiral a olandezilor fusese atacată de domnul de Rivarol în acea dimineață, de unde reieșea că, în călătoria lui dinspre Cartagena, francezul trebuie să fi întâlnit în cale vreo altă corabie de la care a aflat noutățile.

Apoi, asigurându-i din nou pe musafiri că la bordul corăbiei sale aveau să fie tratați cu onorurile cuvenite, căpitanul Blood îi conduse pe guvernatorul general și pe amiral în cabinele lor. Acțiunea de salvare continuă.

Vestea primită îl tulbură nespus pe Blood.

Dacă regele Iacob fusese detronat și alungat, înseamnă că se anulasă și condamnarea lui pentru presupusa rebeliune în acea pretinsă încercare de a-l detrona pe tiran. Deci se putea întoarce acasă să-și reia viața din punctul în care aceasta-i fusese întreruptă cu mulți ani înainte. Numai gândul la această posibilitate îl lăsa fără cuvinte. Într-atât de plin se simțea de toate veștile și într-atât de mișcat încât trebuia să comunice cu cineva. Astfel că ajunse a se destăinui vicleanului său musafir mai mult decât ar fi fost prudent, iar acesta îl urmări cu interes.

— Mergeți acasă dacă vreți, spuse lordul, când Blood termină. Fiți siguri că nimeni n-are să vă condamne pentru actele de piraterie, având în vedere motivele care v-au

împins aici. Dar unde vă grăbiți ? Cu siguranță c-am auzit de dumneavoastră și știm de ce sunteți capabil pe mare. Acum aveți o mare oportunitate, dacă tot spuneți că ați terminat-o cu pirateria. Dacă veți servi regelui Wilhelm în acest război, guvernul Majestății Sale v-ar considera un slujitor important pentru cunoștințele pe care le aveți despre Indiile de Vest, și recunoștința ar fi pe măsură. Ar trebui să vă mai gândiți; e o mare șansă, repet.

—Pe care mi-o acordați dumneavoastră, adăugă Blood, și vă mulțumesc. Dar mărturisesc că momentan nu-mi stă mintea decât la această veste fabuloasă. Totul se schimbă. Trebuie acum să mă obișnuiesc cu noua ordine, înainte să-mi aflu locul în ea.

Pitt veni să-i raporteze că acțiunea de salvare se terminase; oamenii fuseseră recuperați — cam patruzeci și cinci în total. Cerea ordine pe mai departe.

Blood se ridică.

—Din cauză că m-am îngrijit numai de interesele mele, le-am neglijat pe-ale dumneavoastră. Probabil că vreți să vă duc în Port Royal.

—În Port Royal ? se foi neliniștit omulețul.

Apoi îi povesti agitat că trăseseră în Port Royal cu o seară înainte și că viceguvernatorul lipsea de-acolo. Plecase după cai verzi pe pereți spre Tortuga, după corsari, și luase toată flota cu el.

Blood se miră preț de o secundă, apoi izbucni în râs.

—Cred că a plecat înainte să afle vestea despre schimbarea guvernului de acasă și nu știa despre războiul cu Franța.

—Ba nu, țâșni Willoughby. A fost informat de ambele, precum și de sosirea mea. Asta înainte să plece.

—Imposibil !

—Așa am zis și eu. Dar maiorul Mallard, pe care l-am găsit în Port Royal, mi-a confirmat.

—Este nebun; să își părăsească postul tocmai acum !? se miră Blood.

—Și să nu uităm că a luat toată flota cu el și a lăsat portul fără apărare, expus unui atac francez. Asta e soiul de viceguvernator pe care fostul guvern l-a considerat apt de-a fi numit: un exemplu viu de incompetență. A lăsat Port Royal supravegheat numai de un amărât de fort care poate fi transformat în ruine în doar o oră. Să fiu al naibii ! Este de neconceput !

—Rivarol știe ? sări Blood, pierindu-i rânjetul de pe față.

—S-ar duce acolo ? întrebă amiralul olandez. Domnul de Rivarol a luat oameni de la noi. Poate îi spun ei. Poate îi face să spună. E șansă mare.

Lordul se scutură ca o felină.

—Afurisitul de Bishop are să plătească dacă se întâmplă ceva din cauză că el a dezertat din post. Dar dacă a făcut-o cu bună știință ? Dacă e mai mult decât un prost, ba chiar un ticălos ? Dacă așa obișnuia el să-l servească pe regele Iacob, care l-a ținut în poziție ?

—Mă îndoiesc, se arată înțelegător căpitanul Blood. A fost mânat de dorința de răzbunare. Pe mine mă vânează la Tortuga. Dar mă gândesc că, în timp ce el este plecat, ar fi mai bine să mă îngrijesc eu de Jamaica în folosul regelui Wilhelm.

Râse, iar râsul lui spunea mai multe decât o spuneau ultimele lui cuvinte.

—Spre Port Royal, Jeremy, cu toate pânzele sus ! O să ne răfuim cu Rivarol și cu alți câțiva în același timp.

Atât lordul Willoughby, cât și amiralul săriră în picioare.

—Dar nu aveți aceeași forță ! strigă lordul. Oricare dintre vasele francezului fac cât două de-ale voastre !

—Da, ca artilerie, spuse Blood, rânjind. Dar aici e vorba de mai mult decât artileria. Dacă domnia voastră vrea să vadă o luptă pe mare în toată regula, acum aveți ocazia.

Ambii musafiri se holbară la el.

—Dar riscurile ? insistă lordul.

— Este de-a dreptul imposibil ! spuse Van der Kuylen scuturând din cap. Echipajul o fi important, dar contează, în primul rând, tunurile.

— Dacă nu-l pot înfrânge, o să-mi scufund propriul vas în apele canalului și-am să-i blochez calea de acces până ce se întoarce Bishop din cursa lui, cu tot cu flotă, sau până când apare flota dumneavoastră.

— Mă rog, și ce rost are ? întrebă Willoughby.

— Are rost. Rivarol e prost că s-a repezit la șansa asta, având în vedere ce are la bord. Are cu el comoara prădată din Cartagena, care se ridică la patruzeci de milioane de livre. Cei doi tresăriră când auziră fabuloasa sumă. Acum se duce spre Port Royal cu prada. Fie că mă învinge, fie că nu, n-are să mai iasă din Port Royal cu ea și, mai devreme sau mai târziu, comoara o s-ajungă tot în vistieria regelui Wilhelm, asta după ce se plătește o cincime corsarilor mei. Ne-am înțeles, lord Willoughby ?

Lordul se ridică, își îndepărtă manșeta dantelată și întinse o mână delicată și albă.

— Căpitane Blood, acum descopăr măreția dumitale.

— Sunt sigur că domnia voastră e îndeajuns de perspicace ca s-o vadă, râse căpitanul.

— Bine, fie, dar cum faceți ? mormăi Van der Kuylen.

— Veniți pe punte și-o să vedeți o demonstrație înainte de asfințit.

Ultima bătălie a corăbiei „Arabella”

Ce mai aștepți, prietene ? urlă Van der Kuylen.
— Chiar așa ! Pentru numele lui Dumnezeu ! urlă și Willoughby.
Era în după-amiaza aceleiași zile, când cele două corăbii pluteau lin, cu velele abia umflate de vântul dinspre fâșia prelungă de uscat care forma marele port natural de la Port Royal. Se aflau la mai puțin de o milă de strâmtoarea prin care se intra în portul supravegheat de fort. De mai bine de două ore erau în zonă; se strecuraseră nevăzuți de cei din oraș pe lângă vasele lui Rivarol.

În tot acest timp, în aer bubuiseră tunuri dinspre uscat și dinspre mare, anunțând bătălia care se dădea între francezi și cei care apărau Port Royal. Așteptarea inutilă care se prelungea îi adusese la capătul răbdării atât pe lordul Willoughby, cât și pe Van der Kuylen.

— Ați zis că o să ne arătați ceva acțiune. Și-atunci, unde este acțiunea ?

Blood surâse plin de încredere. Era complet echipat de luptă, cu armura neagră pe el.

— Nu vă mai încerc răbdarea multă vreme. Am observat că bubuiturile se răresc. Dar nu câștigăm nimic dacă ne grăbim, dimpotrivă, avem numai de câștigat dacă amânăm intervenția noastră, și o să vă demonstrez asta.

— Crezi că între timp o să apară Bishop sau flota amiralului Van der Kuylen ? se chiorî la el lordul Willoughby suspicios.

— Ba deloc. Mă gândeam că prin acțiunea lui asupra fortului, domnul de Rivarol, care e un tip mai greoi din fire după câte îl cunosc eu, o să sufere ceva pierderi care o să ne aducă nouă ceva avantaje. Deci o s-avem destul timp să avansăm atunci când fortul își va da ultima suflare.

— Mda, încuviință repede, ca și cum ar fi tușit, micul guvernator-general. Înțeleg unde bateți și consider că aveți dreapta-te. Aveți calitățile unui adevărat comandant, căpitane Blood. Îmi cer scuze pentru că v-am judecat greșit.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră. Ideea e că am oarecare experiență în asemenea acțiuni și, deși sunt gata să-mi asum toate riscurile, nu vreau deloc să risc dacă nu e nevoie. Dar... — se opri pentru a asculta. Da, am avut dreptate. Bombardamentul începe să-și reducă din forță, înseamnă că Mallard începe să-și piardă din rezistență. Fii pe fază, Jeremy !

Se aplecă peste parapet și strigă câteva ordine cu glas ferm. Șeful de echipaj sună din fluier și într-o clipă corabia, care până atunci părea că lânzezește, se trezi la viață. Puntea se umplu de tropăiturile oamenilor care alergau de zor, începu să se audă scârțâitul vergilor și se înălțară pânzele. Cârma fu pusă pe direcție. „Elizabeth” îi urmă ca întotdeauna, ascultând de semnalele corăbiei „Arabella”, în timp ce Ogle, tunarul, pe care Blood îl chemase la el, primea ultimele instrucțiuni înainte de a coborî la postul lui de sub puntea principală, într-un sfert de oră, ocoliră capul portului și ajunseră spre gura acestuia, la câteva sute de yarzi de cele trei vase ale lui Rivarol, de data asta apărându-le în față. În locul fortului, acum se vedea numai un morman de ruine fumegânde, iar pavilionul victorioșilor francezi flutura în bătaia vântului, în vreme ce vasele se grăbeau să captureze bogata comoară rămasă fără cei care o apărau. Blood scrută prin ocean vasele franceze și

chicoti. „Victorieuse” și „Medusa” păreau abia zgâriate, dar o a treia corabie, „Baleine”, se înclina serios spre tribord pentru a ține deasupra apei spărtura gigantică din babord; deci aceasta ieșea din calcule.

— Vedeți ? strigă spre Van der Kuylen și, fără a mai aștepta aprobarea mormăită a olandezului, strigă: cârma la tribord !

Pesemne că imaginea impunătoarei corăbii roșii cu etrava ei aurită și cu hublourile deschise spre babord a curmat exaltarea frenetică a lui Rivarol. Înainte de-a mai avea timp să dea un ordin măcar, înainte de-a se gândi ce ordin să dea, se abătu asupra lui un torent de foc și oțel, iar puntea corăbiei sale fu secerată pieziș de lama tăioasă a morții. „Arabella” se opri pentru a face loc lui „Elizabeth”, care, urmând-o îndeaproape, execută aceeași manevră. În timp ce francezii nu-și reveniseră încă, fiind șocați de atacul acesta neașteptat, „Arabella” viră, venind de data asta cu tunurile dinspre tribord. Lansă o a doua salvă de ghiulele. Urmă și salva trasă de pe „Elizabeth” și trâmbițașul de pe „Arabella” transmise un semnal sonor pe care Hagthorpe îl înțelese perfect.

— Acum, Jeremy ! strigă Blood. Drept spre ei, înainte să-și vină în fire ! Pregătiți, acolo ! Pregătiți să atacați ! Hayton... cângile ! Spune-i tunarului din prova să încarce cât poate de repede.

Blood își lepădă pălăria cu pene și își puse pe cap coiful adus de un negru. Voia să-și conducă oamenii chiar el. În câteva cuvinte, le explică musafirilor:

— Atacul direct e singura noastră șansă. Ne copleșesc cu artileria.

Avea perfectă dreptate, căci francezii se dezmeticiseră. Ambele lor corăbii se rotiseră spre babord și ținteau spre „Arabella”, care era cea mai apropiată și cea mai mare corabie, și deci cea mai periculoasă. Își traseră salvele aproape în același timp. Spre deosebire de corsarii care țintiseră sus pentru a lovi în dușman pe punțile superioare,

francezii țintiră mai jos pentru a zdrobi bordajul corăbiei. „Arabella” începu să se clatine și să se balanseze periculos sub canonada inamică, deși Pitt o ținu cu prora spre francezi, ca să le ofere o țintă cât mai mică. O secundă păru că ezită, după care se repezi din nou înainte cu etrava făcută țândări, cu teuga sfărâmată și cu o gaură ce se căsca în bordajul de la proră, exact deasupra liniei de plutire. Pentru a nu lua apă, Blood ordonă ca tunurile din față, ancorele, butoaiele cu apă și toate obiectele grele să fie aruncate peste bord. Între timp, corăbiile francezilor dădură ocol, având același „tratament” și pentru „Elizabeth”. Nefiind favorizată de vânt, „Arabella” forță înaintarea pentru a-și recăpăta echilibrul, dar, înainte de-a face asta, „Victorieuse” își reîncărcase tunurile de la babord și lansă a doua salvă de ghiulele, de data asta de la mică distanță. În mijlocul bubuiturilor, a scândurilor spulberate, a urlitelor celor răniți, „Arabella” — ce mai rămăsese din ea — se aruncă înainte, clătinându-se, spre norul de fum după care se ascundea prada ei. Dar dintr-odată se auzi strigătul lui Hayton care anunța că vasul începe să se scufunde de la proră. Blood simți cum îi stă inima în loc.

În același moment de disperare zări corpul albastru-auriu al lui „Victorieuse” profilându-se prin pâclă. Cu toate că aceasta îl trezi oarecum, corsarul observă însă că „Arabella” înainta din ce în ce mai încet și probabil că avea să se scufunde înainte să ajungă lângă corabia francezilor. Amiralul olandez și lordul Willoughby blestemară și îl criticară pe Blood, care riscase totul pentru o singură manevră.

—Nu aveam altă șansă ! urlă Blood într-o frenetică disperare. Dacă aveți impresia că acțiunea mea a fost disperată și nesăbuită, atunci asta e; în situația dată și cu mijloacele pe care le aveam, a fost exact ce trebuia. Ne-a lipsit un pas până la victorie.

Dar nu eșuaseră complet. Hayton însuși și vreo douăzeci de corsari vânjoși pe care îi strânsese se pregăteau

ghemuți printre ruinele teugii, cu cângile în mâini. La vreo șapte-opt yarzi de „Victorieuse”, când păreau foarte aproape și când puntea de la prova era deja inundată sub ochii batjocoritori și victorioși ai francezilor, corsarii săriră înainte și-și aruncară cângile peste golul dintre cele două corăbii. Două cângi se agătară de vasul francez. Fără să ezite, corsarii se aruncară pe una dintre frânghiile întinse de cângi și traseră de ea cu toată puterea pentru a aduce vasele unul lângă celălalt. Urmărindu-i de pe puntea de la pupa, Blood strigă și glasul lui răsună ca un sunet de trompetă:

— Muschetele, la prova !

Cei care purtau muschetele erau deja pe poziții pe puntea de mijloc și se executară cu repeziciunea oamenilor care știau că asta era singura lor șansă de salvare. Cincizeci de pirați se și aruncară înainte și de pe ruinele teugii ținiră pe deasupra capetelor oamenilor lui Hayton și secerară soldații francezi care, neputând să smulgă cângile înfipte adânc în puntea corăbiei lor, se pregăteau să tragă în cei care îi atacau. Ajunse acum punte lângă punte, cele două corăbii se ciocniră cu un zgomot surd. Blood se afla pe puntea mijlocie, gândind și acționând cu rapiditate. Velele fuseseră coborâte. O sută de oameni — trupa de asalt — fură chemați la pupa, iar cei care aveau cângile erau pregătiți să-i asculte comenzile în momentul atacului. „Arabella” era ținută la suprafață numai de șase cângi — agătată practic de „Victorieuse”. Willoughby și Van der Kuylen urmăreau cu sufletele la gură de la pupa cu câtă viteză și precizie se mișcau Blood și echipajul lui. Căpitanul se repezi spre ei, urmat de cea mai mare parte din corsari, în vreme ce grupurile de asalt conduse de tunarul Ogle, care fuseseră nevoite să-și părăsească tunurile, alungate de apa care năvălise pe puntea de tragere, se aruncară urlând spre corabia franceză. „Arabella”, cu pupa ei înaltă inundată, ajunsese exact la nivelul punții de pe „Victorieuse”. Sub comanda lui Blood, corsarii se repeziră

asupra francezilor ca niște ogari asupra căprioarei pe care au încolțit-o. Îi urmară alții și alții până când numai Willoughby și amiralul olandez rămaseră să urmărească totul de pe puntea de la pupa a abandonatei „Arabella”. O jumătate de oră răsună larma confruntării de pe puntea vasului francez. Lupta începuse la prova, urcase spre teugă și spre puntea de mijloc, unde atinsese intensitatea maximă. Francezii rezistaseră cu încăpățănare și aveau avantaj numeric, ceea ce-i impulsiona. Dar oricât de curajoși ar fi fost, sfârșiră prin a fi împinși tot mai în spate pe puntea de la babord, unde vasul era înclinat din cauza faptului că era prins de „Arabella”. Corsarii se luptaseră cu furia disperată a celor care nu se mai puteau retrage pentru că nu mai aveau unde s-o facă. Deci trebuiau să rămână acolo, fie să o cucerească pe „Victorieuse”, fie să moară.

În cele din urmă, corsarii au învins, cu prețul vieților a jumătate dintre ei. Împinși spre puntea de la pupa, cei câțiva francezi comandați de glasul răgușit al lui Rivarol mai încercară o vreme să reziste.

În cele din urmă, Rivarol căzu cu un glonț în cap, iar oamenii lui — nu mai mult de douăzeci — capitulară.

Dar încercările nu se sfârșiseră aici pentru oamenii lui Blood. „Elizabeth” și „Medusa” erau încă legate una de cealaltă, iar oamenii lui Hagthorpe erau împinși spre vasul lor pentru a doua oară. Se cereau măsuri urgente. În vreme ce Pitt și oamenii lui se ocupau de pânze, iar Ogle se duse jos cu grupul său, Blood ordonă ca toate cângile să fie smulse. Lordul Willoughby și amiralul trecuseră deja pe „Victorieuse”. În vreme ce pirații se grăbeau să-l salveze pe Hagthorpe, de pe puntea vasului cucerit Blood mai aruncă o ultimă privire spre corabia care-i servise atât de frumos și care aproape că devenise o parte din ființa lui. „Arabella” se mai legănă puțin, apoi începu să se scufunde încetul cu încetul, până când fu acoperită cu totul de valuri. Deasupra ei, apa clipoci și formă vârtejuri în jurul catargelor

principale, singurele detalii vizibile care marcau locul unde-și găsisse sfârșitul.

Blood stătea printre ruinele de pe „Victorieuse”, când cineva îi spuse:

— Cred că e nevoie să-mi cer scuze a doua oară, căpitane Blood. N-am mai asistat niciodată la imposibilul devenit posibil numai prin ingeniozitate și curaj, și nici n-am văzut o victorie mai elegant smulsă din ghearele înfrângerii.

Blood se întoarse cu totul spre lordul Willoughby. Era cu capul descoperit, cu armura găurită, cu mâneca dreaptă atârându-i ca o cârpă ruptă din umăr și cu brațul dezgolit. Din cap până-n picioare era tot mânjit de sânge. Pe față îi curgea sânge dintr-o rană pe care o avea la cap; i se amestecase cu părul și cu praful, încât era aproape de nerecunoscut. Din toată această mască oribilă, doi ochi vii îl priviră incredibil de aprinși și două lacrimi traseră câte o dâră adâncă de-a lungul obrazilor astfel mânjiți.

Excelenta Sa, guvernatorul

Când veni vremea să se facă socoteala pierderilor, se constată că din trei sute douăzeci de pirați cu care căpitanul Blood plecase din Cartagena, abia o sută mai rămăseseră întregi. „Elizabeth” fusese atât de grav afectată încât era puțin probabil că aveau s-o mai repună pe linia de plutire ca să iasă în larg, iar Hagthorpe, care-o comandase cu atâta vitejie în ultima bătălie, murise.

Pe de altă parte, deși mult inferiori ca număr, numai datorită priceperii și a unei dârzenii disperate, corsarii lui Blood salvaseră Jamaica de bombardament și de jaf, capturaseră flota lui Rivarol și intraseră în posesia comorii pe care o transporta, în folosul regelui Wilhelm.

Abia în seara următoare, leneșa flotă a lui Van der Kuylen — nouă vase în total — ancoră în Port Royal, iar căpitani olandezi și englezi primiră din partea amiralului o lecție despre adevărata lor valoare. Șase dintre vase fură pe loc echipate pentru a se întoarce pe mare. Mai erau și alte locuri ce țineau de Indiile de Vest care trebuiau inspectate de noul guvernator general, iar lordul Willoughby se grăbea să ajungă în Antile.

— Dar se pare că sunt reținut aici de absența unui idiot de viceguvernator, se plânse amiralului său.

— Și ce dacă ? exclamă Van der Kuylen. De ce aveți nevoie de el ?

—Ca să-i dau una peste ceafă așa cum merită și să numesc în locul lui un om care-și cunoaște datoria și care are capacitatea să și-o ducă la îndeplinire.

—Dar nu e nevoie să rămâneți doar pentru atâta. Oricum, noul viceguvernator nu are nevoie de instrucțiuni. O să știe cum să apere Port Royal mai bine decât oricare dintre noi.

—Blood ?

—Da, desigur. Cine ar putea fi mai bun ? Ați văzut ce-i poate pielea.

—Și tu crezi la fel, nu ? Mda, și eu m-am gândit, și, pe legea mea, de ce nu ? E mai bun decât Morgan, iar Morgan a fost și el guvernator.

Trimiseră după Blood. Acesta apăru, elegant și distins, după ce se folosise de toate resursele existente în Port Royal pentru a-și recompune imaginea. Fu ușor mirat de propunerea făcută de lordul Willoughby. Era mult dincolo de orice-și imaginase vreodată, și îl măcina gândul că n-avea să se poată achita de-o asemenea îndatorire dificilă.

—Pe toți dracii ! sări Willoughby. Credeți că v-aș mai fi oferit-o dacă mă îndoiam de capacitatea dumneavoastră ? Dacă numai atât aveți de obiectat...

—Nu doar atât, Excelență. Speram să mă pot duce acasă... Tânjesc după pășunile verzi din Anglia, oftă el. În livezile din Somerset trebuie c-au înflorit merii deja.

—Merii ?! urlă lordul, dar se opri. Ce naiba... ? Merii ?! Se uită la Van der Kuylen.

Amiralul ridică din spâncene și-și țuguie buzele. În ochi avea un licăr jucăuș.

—Așa ? Foarte poetic !

—Ai o reputație, omule, se întoarse lordul înfuriat spre căpitanul Blood. Ai făcut într-adevăr mult, și ți-ai demonstrat abilitățile. De-asta, în numele Majestății Sale, îți ofer postul de guvernator al Jamaicai, pentru că te consider cea mai potrivită persoană.

—Excelența Voastră e foarte amabilă. Dar...

—ȚȚȚȚ ! Să nu te aud ! Dacă vrei ca trecutul să-ți fie uitat și să ai viitorul asigurat, acum ai ocazia. Și nu vreau s-aud cum respingi o asemenea ofertă pentru meri înfloriți sau pentru mai știu eu ce alte sentimentalisme. Aici e datoria ta și aici vei rămâne cât mai durează războiul. După care n-ai decât să te duci în Somerset, să bei cidru, sau în Irlanda, să te îmbeți cu ceai. Până atunci, te mulțumești cu Jamaica și cu romul de-aici.

Van der Kuylen izbucni în râs. Gluma nu smulse însă niciun surâs de pe chipul lui Blood. Rămase sobru, ba chiar abătut. Se gândea la domnișoara Bishop, care se afla undeva în aceeași casă, dar pe care nu o văzuse de când ajunsese acolo. Dacă i-ar fi arătat și ea ceva mai mult decât compasiune... Din nou, glasul aspru al lui Willoughby îi întrerupse gândurile. Îl admonesta pentru ezitare, reproșându-i nesăbuintă incredibilă de a da cu piciorul unei asemenea șanse uriașe. Blood oftă adânc și se înclină.

—Aveți dreptate. Sunt un prost. Dar vă rog să nu mă considerați nerecunoscător. Dacă am ezitat a fost din motive cu care nu consider că e cazul să vă încarc conștiința.

—Cum ar fi merii în floare ? pufni lordul.

De data asta, Blood fu cel amuzat, deși cu o notă de melancolie în ochi.

—Cum doriți. Și vă asigur că știu cum să câștig favorurile Majestății Sale. Puteți să contați pe loialitatea mea.

—Dacă nu contam, nu-ți mai ofeream postul.

Astfel se hotărâră toate. Se întocmi împuternicirea lui Blood și se pecetlui în prezența lui Mallard, comandantul, și a celorlalți ofițeri din garnizoană, care urmăriră totul cu ochii mari, dar își păstrară comentariile pentru ei.

—Acum putem să ne vedem de treburi, spuse Van der Kuylen.

—Măine-dimineață ridicăm ancora, anunță lordul.

—Și colonelul Bishop ? sări Blood.

—Asta e problema dumitale. Acum, dumneata ești guvernato-rul. Te ocupi de el așa cum consideri de cuviință. N-ai decât să-l spânzuri de catarg. O merită.

—Nu ar fi o dovadă prea evidentă de ranchiună ? îl întrebă Blood.

—Bine. Atunci o să-i las o vorbă. Sper să-i placă.

Căpitanul Blood trecu imediat la îndatoririle sale. Erau multe de făcut pentru a întări apărarea în Port Royal după toate câte se petrecuseră. În urma unei inspecții la fortul distrus, dădu ordine cu privire la ce trebuia întreprins, și asta numaidecât. Apoi ordonă ca cele trei vase franceze să fie reparate pentru a putea ieși din nou pe mare. În fine, la îndemnul lordului Willoughby, își strânse corsarii și le dădu a cincea parte din comoara capturată, lăsându-le libertatea ca pe mai departe fie să plece, fie să se înroleze în serviciul regelui Wilhelm. Vreo douăzeci rămaseră, printre care Jeremy Pitt, Ogle și Dyke, a căror condamnare se anulasă odată cu căderea regelui Iacob, la fel ca în cazul lui Blood.

În afară de bătrânul Wolverstone, care rămăsese în Cartagena, ei erau singurii supraviețuitori din acea bandă de rebeli condam-nați care plecaseră din Barbados cu trei ani în urmă, pe „Cinco Llagas”.

A doua zi, în vreme ce flota lui Van der Kuylen se pregătea să ridice ancora, Blood se afla în spațioasa încăpere cu pereți albi care era biroul guvernatorului. Maiorul Mallard îl anunță că în zare se vedea flota lui Bishop.

—Prea bine. Mă bucur că ajunge înainte ca lordul Willoughby să plece. Maior, te rog să-l arestezi de îndată ce pune piciorul pe țarm. Apoi să mi-l aduci aici. Stai puțin ! și scrise un bilet. Du-l lordului Willoughby; e pe nava-amiral a lui Van der Kuylen.

Maiorul salută și plecă. Peter Blood rămase în scaunul lui, cu ochii în tavan. Era încruntat. Timpul se scurse încet și, la un moment dat, auzi un ciocănit în ușă. Apăru un sclav negru. Dorea Excelența Sa să o primească pe

domnișoara Bishop ? „Excelența Sa” păli. Rămase o clipă încremenit, uitându-se la sclav, conștient că pulsul i se accelerase neobișnuit de mult. Apoi acceptă calm. Se ridică atunci când ea intră. Paloarea lui se ascundea în spatele bronzului, însă a ei era chiar vizibilă. O clipă, rămaseră amândoi muți și se uitară unul la celălalt. Apoi, ea înaintă și începu să vorbească sacadat, cu glas tremurat, surprinzător pentru cineva care, de regulă, se arăta atât de calm și de hotărât.

— Am... am... maiorul Mallard mi-a spus...

— Maiorul Mallard și-a depășit îndatoririle, spuse Blood, și din cauza efortului de a-și controla glasul, cuvintele sale părură aspre, ba chiar stridente.

O văzu tresărind și oprindu-se, și se corectă imediat.

— V-ați alarmat fără rost, domnișoară Bishop. Orice-ar fi între mine și unchiul dumneavoastră, vă asigur că nu-i voi urma exemplul. N-am să abuzez de poziția mea ca să mă răzbun personal. Dimpotrivă, o să abuzez de poziție ca să-l protejez. Lordul Willoughby mi-a recomandat să nu-i arăt milă, dar intenția mea e să-l trimit înapoi la plantațiile din Barbados.

— Mă bucur... că faceți asta, spuse ea și avansă. Mai ales, mă bucur pentru dumneavoastră. Îi întinse o mână.

El se uită la ea, după care se înclină.

— Nu aș vrea să vă atingă mâinile unui hoț și ale unui pirat, spuse cu amărăciune în glas.

— Nu mai sunteți așa ceva, se strădui ea să suradă.

— Iar dumneavoastră n-ați avut niciun rol în corectarea tristei mele faime, răspunse el. Cred că nu mai avem ce ne spune. Poate doar să vă anunț că nici lordul Julian Wade nu are de ce să se teamă din partea mea. Și fără îndoială că acum puteți sta liniștită.

— Da, în ce vă privește. Numai în ce vă privește. N-aș vrea să faceți nimic reprobabil sau dezonorant.

— Chiar dacă sunt hoț și pirat ?

Ea-și retrase mâna și făcu un gest disperat de agitație.

— N-o să-mi iertați niciodată cuvintele astea ?

— Mi-este cam greu, mărturisesc. Dar ce mai contează acum, când ne-am spus tot ce era de spus ?

Ochii ei luminoși și căprui îl analizară o secundă cu un aer visător. Apoi îi întinse din nou mâna.

— Plec, căpitane Blood. Dacă veți fi chiar atât de generos cu unchiul meu, o să mă întorc în Barbados cu el. Nu cred c-o să ne mai întâlnim... vreodată. E chiar atât de imposibil să ne despărțim prieteni ? Am greșit odată, știu. Și mi-am cerut scuze. Nu vreți să... să vă luați la revedere ?

El păru că se îmbărbătează ca pentru a se dezbrăca de armura înverșunării. Îi acceptă mâna și o păstră într-a lui. Îi vorbi privind-o grav, melancolic.

— Vă întoarceți în Barbados ? spuse rar. Merge și lordul Julian cu dumneavoastră ?

— De ce mă întrebați asta ? îl înfruntă ea fără teamă.

— Nu v-a dat mesajul meu ? Sau v-o fi spus altceva ?!

— Nu, nici vorbă. Mi l-a transmis exact așa cum i l-ați spus. Și m-a marcat. M-a făcut să văd clar greșeala și nedreptatea mea. Să știți că spun toate acestea tocmai datorită acelui mesaj. V-am judecat greșit, deși trebuia să-mi dau seama că n-aveam ce judeca.

— Și cum rămâne cu lordul Julian ? insistă el, fără a-i lăsa mâna, urmărind-o cu niște ochi vii de culoarea safirelor, ce contrastau puternic cu chipul său ars de soare.

— Presupun că lordul Julian are să se întoarcă în Anglia. Nu mai are de ce să rămână pe-aici.

— Nu v-a rugat să mergeți cu el ?

— Ba da, m-a rugat. Și vă iert pentru această întrebare îndrăzneată.

În acel moment, un impuls năvalnic se trezi într-însul.

— Pentru numele cerului, să nu-mi spuneți că ați refuzat să deveniți o lady când...

— Sunteți insuportabil ! se smulse ea din strânsoare și se îndepărtă. Nu trebuia să vin. La revedere ! Se grăbi spre ușă, dar el sări în picioare și o prinse. Obrajii ei erau ca

para focului și ochii îi scânteiau de mânie. Astea sunt maniere de pirat ! Dați-mi drumul !

— Arabella ! o imploră el. Chiar vorbești serios ? Chiar vrei să-ți dau drumul ? Să te las și să nu te mai văd niciodată ? Nu vrei să stai aici și să-mi faci acest surghiun suportabil, pentru ca apoi să mergem acasă împreună ? De ce plângi ? Ce-am spus de te-am făcut să plângi, draga mea ?

— Credeam... credeam că n-o s-o mai spui niciodată ! rosti ea cu ironie, printre lacrimi.

— Păi, lordul Julian era acceptabil și...

— Niciodată, niciodată n-a existat altcineva în afară de tine, Peter.

Bineînțeles că au avut multe să-și destăinuie după asta și se așezară să discute pe îndelete. Timpul trecu pe lângă ei ca gândul, iar guvernatorul Blood uită de tot de îndatoririle sale. Se simțea, în sfârșit, acasă. Odiseea lui lua sfârșit.

Între timp, flota colonelului Bishop ancorase, iar acesta coborâse pe chei. Era morocănos și nemulțumirile lui erau departe de-a lua sfârșit. Îl însoțea lordul Julian Wade. O gardă formată din soldați îi ieși în întâmpinare, iar în fața lor apăru maiorul Mallard și alți doi necunoscuți viceguvernatorului — unul subțirel și elegant, celălalt mătăhălos și oacheș. Maiorul Mallard păși înainte.

— Colonele Bishop, am ordin să vă arestez. Sabia dumneavoastră, vă rog !

— Din ordinul guvernatorului Jamaicăi, completă omulețul elegant din spatele maiorului.

Bishop se întoarse spre el.

— Al guvernatorului ? Ai înnebunit ? Se uită de la unul la celălalt. Eu sunt guvernatorul.

— Ați fost, spuse rece omulețul. În absența dumneavoastră, lucrurile s-au schimbat. Ați greșit când v-ați abandonat poziția fără motive întemeiate, și deci ați pus în pericol ținutul pe care-l administrați. După cum bine

vedeți, a fost o greșeală serioasă, colonele. Având în vedere că aveți postul din partea guvernului regelui Iacob, e posibil să fiți acuzat de trădare. Succesorul dumneavoastră va decide dacă vă spânzură sau nu.

Bishop slobozi o înjurătură și brusc îl trecură fiorii.

— Și cine naiba ești dumneata ?

— Lord Willoughby, guvernatorul general al Majestății Sale pentru coloniile din Indiile de Vest. Presupun că ați fost informat de sosirea mea.

Bishop încremeni. Îl trecură transpirațiile de frică. În spatele lui, lordul Julian urmărea scena, cu chipul tras și palid.

— Dar, Excelența Voastră..., încercă Bishop să se apere.

— Nu mă interesează explicațiile dumneavoastră, îl întrerupse sever lordul. Sunt pe punctul de a ridica ancora și nu am timp. Guvernatorul are să vă asculte și fără îndoială că o să vă dea ce vi se cuvine.

Apoi făcu un gest spre maiorul Mallard, iar Bishop, ca un om sfârșit și nenorocit, se lăsă dus.

Mai încolo, când își mai reveni în fire, Bishop se adresă lordului Julian, care-l însoțise:

— Încă o faptă ce-o să atârne greu de gâtul afurisitului de Blood, scrâșni printre dinți. Să vezi ce-i arăt eu lui când ne întâlnim !

Maiorul Mallard își întoarse fața ca să-și ascundă zâmbetul și, fără a mai spune nimic, îl conduse pe prizonier la reședința guvernatorului, care atâta vreme îi servise drept locuință colone-lui Bishop.

Îl lăsară pe acesta în hol, sub pază, să aștepte, în vreme ce maiorul Mallard se duse să-l anunțe.

Domnișoara Bishop era tot cu Peter Blood când maiorul intră. Anunțul lui îi trezi pe amândoi la realitate.

— Să ai milă de el, Peter. Cruță-i viața, și ce mai poate fi cruțat, de dragul meu.

— Așa o să fac, spuse Blood. Dar mă tem că situația de față nu-i este favorabilă.

Ea dispăru, retrăgându-se în grădină, iar maiorul Mallard îl aduse pe colonel.

—Excelența sa, guvernatorul, vă primește, și deschise larg ușa.

Colonelul Bishop intră cu mers clătinat și rămase în picioare. La birou se afla un om căruia nu-i putea vedea decât creștetul perucii cu cârlionți negri. Apoi, când celălalt ridică fruntea, ochii lui albaștri se uitară solemn spre prizonier. Colonelul Bishop îngăimă ceva și, perplex, se holbă la Excelența Sa guvernatorul Jamaicai, care era tocmai cel pe care-l vânase în Tortuga, și din cauza căruia i se trăgea dezastrul de acum. Imaginea a fost cel mai bine explicată lordului Willoughby chiar de către Van der Kuylen, când cei doi urcară pe nava-amiral a olandezului:

—E de-a dreptul poetic ! și ochii albaștri îi sticliră. Căpitanului Blood îi place poezia — știți, cu merii în floare. Nu-i așa ? Ha, ha !

Sfarsit